JASHER

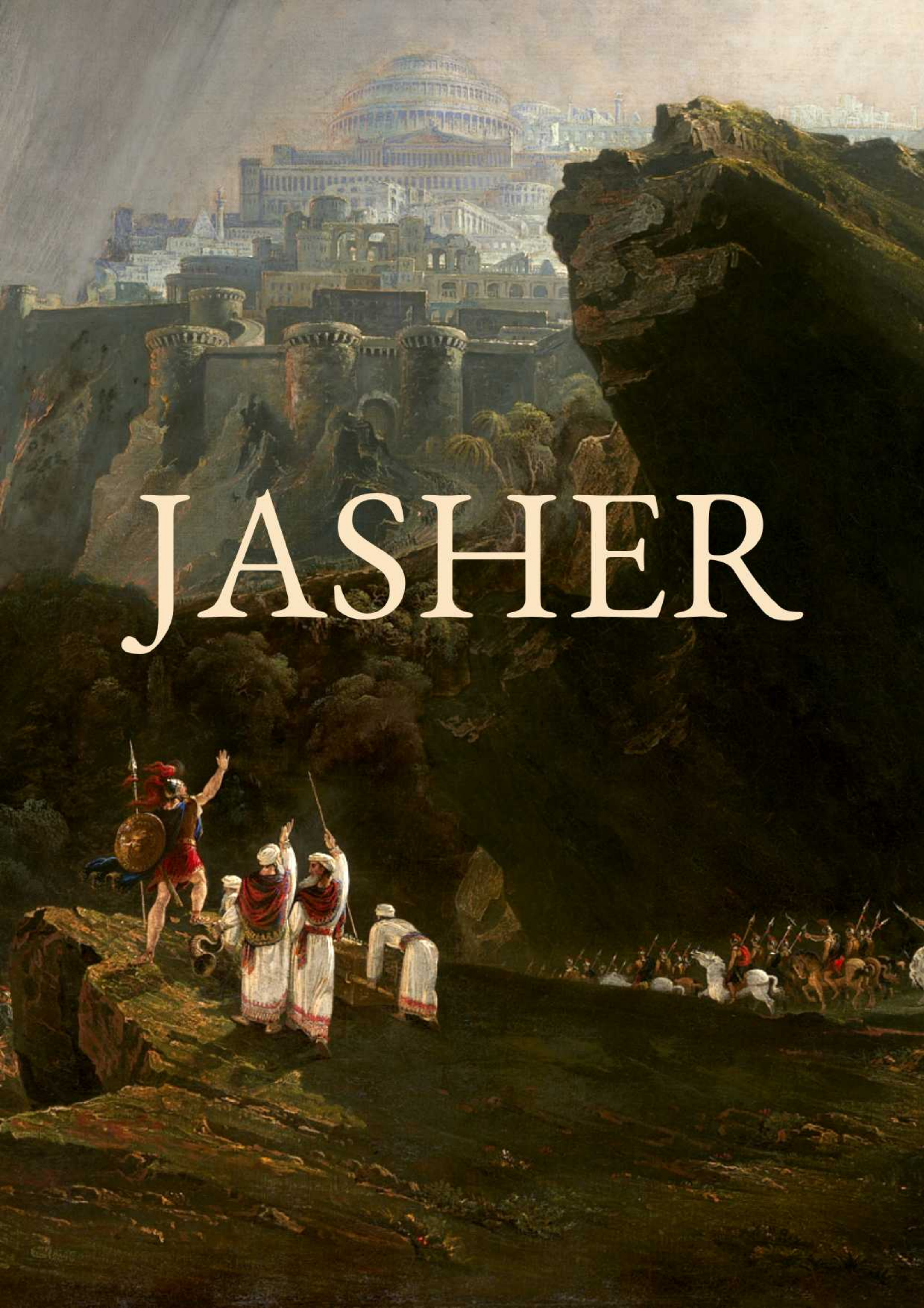

CAPÍTOL 1

1 Déu digué: «Fem l'home a la nostra imatge, semblança nostra. I Déu va crear l'home a la seva imatge.
2 Déu va formar l'home de la terra, li va bufar al nas l'alè de vida, i l'home es va convertir en una ànima vivent dotada de parla.
3 I el Senyor digué: «No és bo que l'home estigui sol; li faré una ajuda que li sembli.»
4 I el Senyor va fer caure un son profund sobre Adam, i es va dormir, i li va treure una costella, i hi va construir carn, i la va formar i la va portar a Adam, i Adam es va despertar del seu son, i vet aquí que una dona estava davant seu.
5 I digué: «Aquest és un os dels meus ossos, i s'anomenarà dona, perquè ha estat presa de l'home; i l'home la va anomenar Eva, perquè era la mare de tots els vivents.
6 I Déu els va beneir i els va anomenar Adam i Eva el dia que els va crear, i el Senyor Déu va dir: Sigueu fecunds i multipliqueu-vos i ompliu la terra.
7 I el Senyor Déu va prendre Adam i la seva dona, i els va posar al jardí de l'Edèn perquè el conreessin i el guardessin; i els va manar i els va dir: De tot arbre del jardí podeu menjar, però de l'arbre del coneixement del bé i del mal no en mengeu, perquè el dia que en mengeu, segurament morireu.
8 I quan Déu els hagué beneït i manat, els va deixar, i Adam i la seva dona van habitar al jardí segons el manament que el Senyor els havia manat.
9 I la serp que Déu havia creat amb ells a la terra va venir cap a ells per incitar-los a transgredir el manament que Déu els havia manat.
10 I la serp va seduir i persuadir la dona perquè mengés de l'arbre del coneixement, i la dona va escoltar la veu de la serp, i va transgredir la paraula de Déu, i va prendre de l'arbre del coneixement del bé i del mal, i en va menjar, i en va prendre i en va donar també al seu marit i ell en va menjar.
11 I Adam i la seva dona van transgredir el manament de Déu que els havia manat, i Déu ho va saber, i la seva ira es va encendre contra ells i els va maleir.
12 I aquell dia el Senyor Déu els va expulsar del jardí de l'Edèn, perquè conreessin la terra d'on havien estat trets, i van anar a habitar a l'est del jardí de l'Edèn; i Adam va conèixer la seva dona Eva, i ella va donar a llum dos fills i tres filles.
13 I va anomenar el primogènit Caín, dient: «He obtingut un home del Senyor». I va anomenar l'altre Abel, perquè va dir: «En va hem vingut a la terra, i en va serem trets d'ella».
14 I els nois van créixer, i el seu pare els va donar una possessió a la terra; i Caín era llaurador, i Abel pastor d'ovelles.
15 I va ser al cap d'uns quants anys, que van portar una ofrena aproximada al Senyor, i Caín va portar del fruit de la terra, i Abel va portar dels primogènits del seu ramat, del seu greix, i Déu es va girar i es va inclinar cap a Abel i la seva ofrena, i un foc va baixar del Senyor del cel i la va consumir.
16 I el Senyor no es va girar cap a Caín i la seva ofrena, i no s'hi va inclinar, perquè havia portat del fruit inferior de la terra davant del Senyor, i Caín estava gelós contra el seu germà Abel per això, i va buscar un pretext per matar-lo.
17 I poc després, Caín i el seu germà Abel van anar un dia al camp a fer la seva feina; i tots dos eren al camp, Caín llaurant i llaurant la seva terra, i Abel alimentant el seu ramat; i el ramat va passar aquella part que Caín havia llaurat a la terra, i això va entristir molt a Caín per això.
18 I Caín es va acostar al seu germà Abel, enfadat, i li va dir: Què hi ha entre tu i jo, que has vingut a habitar i portar el teu ramat a pasturar a la meva terra?
19 I Abel va respondre al seu germà Caín i li va dir: Què hi ha entre mi i tu, perquè mengis la carn del meu ramat i et vestis amb la seva llana?
20 Ara, doncs, treu la llana de les meves ovelles amb què t'has vestit i paga'm pel fruit i la carn que has menjat. Quan ho hagis fet, marxaré de la teva terra, tal com has dit.
21 Caín digué al seu germà Abel: «Si et mato avui, qui em reclamarà la teva sang?»
22 I Abel va respondre a Caín, dient: Certament Déu, que ens ha fet a la terra, ell venjarà la meva causa, i et reclamarà la meva sang si em mates, perquè el Senyor és el jutge i l'àrbitre, i és ell qui recompensarà l'home segons la seva maldat, i l'home malvat segons la maldat que pugui fer a la terra.
23 I ara, si em mates aquí, segurament Déu coneix els teus designis secrets i et jutjarà pel mal que vas declarar que em faries avui.
24 I quan Caín va sentir les paraules que el seu germà Abel havia dit, vet aquí que la ira de Caín es va encendre contra el seu germà Abel per haver declarat això.
25 I Caín es va afanyar i es va aixecar, i va agafar la part de ferro del seu instrument de llaurar, amb la qual va colpejar de sobte el seu germà i el va matar, i Caín va vessar la sang del seu germà Abel a la terra, i la sang d'Abel va escórrer a la terra davant del ramat.
26 I després d'això, Caín es va penedir d'haver matat el seu germà, i es va afligir profundament, i va plorar per ell i això el va turmentar molt.
27 Caín es va aixecar i va cavar un forat al camp, on va posar el cos del seu germà i hi va remenar la pols.
28 I el Senyor va saber què havia fet Caín al seu germà, i el Senyor es va aparèixer a Caín i li va dir: On és Abel, el teu germà, que era amb tu?
29 Caín va fingir: «No ho sé. Sóc jo el guardià del meu germà?» El Senyor li va preguntar: «Què has fet? La veu de la sang del teu germà clama a mi des de la terra on l'has matat.»
30 Perquè has matat el teu germà i has dissimulat davant meu, i has pensat en el teu cor que jo no et veia, ni coneixia totes les teves accions.
31 Però tu vas fer això i vas matar el teu germà sense cap motiu i perquè et va parlar correctament, i ara, per tant, maleït siguis de la terra que va obrir la boca per rebre la sang del teu germà de la teva mà, i on el vas enterrar.
32 I serà que quan la conreïs, no et donarà més la seva força com al principi, perquè la terra produirà espines i cards, i aniràs movent-te i errant per la terra fins al dia de la teva mort.
33 I en aquell temps Caín va sortir de la presència del Senyor, del lloc on era, i va anar errant pel país cap a l'est de l'Edèn, ell i tot el que li pertanyia.
34 I Caín va conèixer la seva dona en aquells dies, i ella va concebre i va donar a llum un fill, i ell li va anomenar

Henoc, dient: En aquell temps el Senyor va començar a donar-li repòs i tranquil·litat a la terra.
35 I en aquell temps Caín també va començar a construir una ciutat: i va construir la ciutat i va anomenar la ciutat Henoc, segons el nom del seu fill; perquè en aquells dies el Senyor li havia donat repòs a la terra, i no es va moure ni va vagar com al principi.
36 I Irad va néixer a Enoc, i Irad va engendrar Mecuiael, i Mecuiael va engendrar Metusael.

CAPÍTOL 2

1 I va ser l'any cent trenta de la vida d'Adam sobre la terra, que va tornar a conèixer Eva, la seva esposa, i ella va concebre i va donar a llum un fill a semblança seva i a imatge seva, i li va posar el nom de Set, dient: Perquè Déu m'ha assignat una altra descendència en el lloc d'Abel, ja que Caín l'ha matat.
2 I Set visqué cent cinc anys, i engendrà un fill; i Set anomena el seu fill Enoix, dient: Perquè en aquell temps els fills dels homes començaren a multiplicar-se, i a afligir les seves ànimes i els seus cors transgredint i rebel·lant-se contra Déu.
3 I va ser en els dies d'Enoix que els fills dels homes van continuar rebel·lant-se i transgredint contra Déu, per augmentar la ira del Senyor contra els fills dels homes.
4 I els fills dels homes van anar i van servir altres déus, i van oblidar el Senyor que els havia creat a la terra; i en aquells dies els fills dels homes van fer imatges de llautó i ferro, fusta i pedra, i es van inclinar i les van servir.
5 I cada home va fer el seu déu i es van inclinar davant d'ells, i els fills dels homes van abandonar el Senyor tots els dies d'Enoix i dels seus fills; i la ira del Senyor es va encendre a causa de les seves obres i abominacions que van fer a la terra.
6 I el Senyor va fer que les aigües del riu Gihon els aclaparessin, i els va destruir i consumir, i va destruir la tercera part de la terra, i malgrat això, els fills dels homes no es van apartar dels seus mals camins, i les seves mans encara estaven esteses per fer el mal als ulls del Senyor.
7 I en aquells dies no hi havia sembra ni sega a la terra; i no hi havia menjar per als fills dels homes, i la fam era molt gran en aquells dies.
8 I la llavor que van sembrar a la terra en aquells dies es va convertir en espines, cards i matolls; perquè des dels dies d'Adam va existir aquesta declaració sobre la terra, de la maledicció de Déu, amb la qual va maleir la terra, a causa del pecat que Adam va cometre davant del Senyor.
9 I va ser quan els homes van continuar rebel·lant-se i transgredint contra Déu, i corrompent els seus camins, que la terra també es va corrompre.
10 I Enoix visqué noranta anys i engendrà Cainan;
11 I Cainan va créixer i tenia quaranta anys, i es va fer savi i va tenir coneixement i habilitat en tota saviesa, i va regnar sobre tots els fills dels homes, i va conduir els fills dels homes a la saviesa i el coneixement; perquè Cainan era un home molt savi i tenia enteniment en tota saviesa, i amb la seva saviesa governava sobre esperits i dimonis;
12 I Cainan sabia per la seva saviesa que Déu destruiria els fills dels homes per haver pecat a la terra, i que el Senyor en els darrers dies faria caure sobre ells les aigües del diluvi.
13 I en aquells dies Cainan va escriure en taules de pedra el que havia de succeir en el temps futur, i les va posar als seus tresors.
14 I Cainan va regnar sobre tota la terra, i va convertir alguns dels fills dels homes al servei de Déu.
15 I quan Cainan tenia setanta anys, va engendrar tres fills i dues filles.
16 I aquests són els noms dels fills de Cainan: el nom del primogènit, Mahlal·lel, el segon, Enan i el tercer, Mered. Les seves germanes eren Adà i Zil·là; aquests són els cinc fills que li van néixer a Cainan.
17 I Lèmec, fill de Metusael, es va emparentar amb Cainan per matrimoni, i va prendre les seves dues filles per esposa, i Adà va concebre i va donar a llum un fill a Lèmec, i ella li va posar el nom de Jabal.
18 I va concebre de nou i va donar a llum un fill, i li va posar per nom Jubal; i Zil·là, la seva germana, era estèril en aquells dies i no tenia descendència.
19 Perquè en aquells dies els fills dels homes van començar a transgredir Déu i a transgredir els manaments que havia manat a Adam, perquè fos fructífer i es multipliqués a la terra.
20 I alguns dels fills dels homes van fer beure a les seves dones una beguda que les faria estèrils, a fi que conservéssin la seva figura i que la seva bella aparença no s'esvaís.
21 I quan els fills dels homes van fer beure algunes de les seves dones, Sil·là va beure amb elles.
22 I les dones que tenien fills semblaven abominables als ulls dels seus marits com a vídues, mentre els seus marits vivien, ja que només s'unien a les estèrils.
23 I al cap dels dies i dels anys, quan Sil·là es va fer gran, el Senyor li va obrir el ventre.
24 I ella va concebre i va donar a llum un fill i li va posar el nom de Tubal Caín, dient: Després que m'hagués marcit, l'he obtingut del Déu Totpoderós.
25 I va concebre de nou i va donar a llum una filla, i li va posar el nom de Naamà, perquè deia: «Després d'haver-me marcit, he trobat plaer i delit.»
26 I Lèmec era vell i avançat en anys, i els seus ulls s'havien ennuvolat tant que no hi veia, i Tubal Caín, el seu fill, el guiava. I un dia Lèmec va anar al camp i Tubal Caín, el seu fill, era amb ell, i mentre caminaven pel camp, Caín, el fill d'Adam, va avançar cap a ells; perquè Lèmec era molt vell i no hi veia gaire, i Tubal Caín, el seu fill, era molt jove.
27 I Tubal Caín va dir al seu pare que estirés l'arc, i amb les fletxes va colpejar Caín, que encara era lluny, i el va matar, perquè els semblava un animal.
28 I les fletxes van entrar al cos de Caín, tot i que estava lluny d'elles, i va caure a terra i va morir.
29 I el Senyor va retribuir la maldat de Caín segons la seva maldat, que havia fet al seu germà Abel, segons la paraula que el Senyor havia dit.
30 I succeí que quan Caín va morir, Lèmec i Tubal van anar a veure l'animal que havien matat, i van veure, i vet aquí que Caín, el seu avi, havia caigut mort a terra.
31 I Lèmec es va afligir molt per haver fet això, i aplaudint va colpejar el seu fill i el va causar la mort.

32 I les esposes de Lèmec van sentir el que Lèmec havia fet, i van intentar matar-lo.
33 I les dones de Lèmec el van odiar des d'aquell dia, perquè havia matat Caín i Tubal Caín, i les dones de Lèmec es van separar d'ell i no el van voler escoltar en aquells dies.
34 I Lèmec va anar a les seves esposes, i les va pressionar perquè l'escoltessin sobre aquest assumpte.
35 I va dir a les seves esposes, Adà i Zil·là: «Escolteu la meva veu, esposes de Lèmec, feu cas de les meves paraules, perquè ara heu imaginat i dit que vaig matar un home amb les meves ferides i un nen amb les meves ratlles, perquè no van cometre cap violència; però sabeu que sóc vell i amb els cabells blancs, que els meus ulls estan pesats per l'edat, i que vaig fer això sense saber-ho.
36 I les esposes de Lèmec el van escoltar en aquest assumpte, i van tornar a ell amb el consell del seu pare Adam, però no li van donar fills des de llavors, sabent que la ira de Déu augmentava en aquells dies contra els fills dels homes, per destruir-los amb les aigües del diluvi per les seves males accions.
37 I Mahlalel, fill de Cainan, va viure seixanta-cinc anys i va engendrar Jared; i Jared va viure seixanta-dos anys i va engendrar Enoc.

CAPÍTOL 3

1 I Henoc va viure seixanta-cinc anys i va engendrar Matusalem; i Henoc va caminar amb Déu després d'haver engendrat Matusalem, i va servir el Senyor, i va menysprear els mals camins dels homes.
2 I l'ànima d'Henoc estava embolicada en la instrucció del Senyor, en coneixement i enteniment; i sàviament es va retirar dels fills dels homes i es va amagar d'ells durant molts dies.
3 I va ser al cap de molts anys, mentre servia el Senyor i pregava davant d'ell a casa seva, que un àngel del Senyor el va cridar des del cel, i li va dir: Aquí em tens.
4 I ell digué: «Aixeca't, surt de casa teva i del lloc on t'amagues, i manifesta't als fills dels homes, a fi que els puguis ensenyar el camí que han d'anar i l'obra que han de fer per entrar en els camins de Déu.»
5 I Henoc es va aixecar segons la paraula del Senyor, i va sortir de casa seva, del seu lloc i de la cambra on estava amagat; i va anar als fills dels homes i els va ensenyar els camins del Senyor, i en aquell moment va reunir els fills dels homes i els va familiaritzar amb la instrucció del Senyor.
6 I va ordenar que es proclamés per tots els llocs on habitaven els fills dels homes, dient: On és l'home que vulgui conèixer els camins del Senyor i les bones obres? Que vingui a Henoc.
7 I tots els fills dels homes es van reunir al seu voltant, perquè tots els qui desitjaven això anaren a Henoc, i Henoc va regnar sobre els fills dels homes segons la paraula del Senyor, i ells van venir i es van inclinar davant d'ell i van escoltar la seva paraula.
8 I l'esperit de Déu era sobre Henoc, i va ensenyar a tots els seus homes la saviesa de Déu i els seus camins, i els fills dels homes van servir el Senyor tots els dies d'Henoc, i van venir a escoltar la seva saviesa.
9 I tots els reis dels fills dels homes, tant els primers com els últims, juntament amb els seus prínceps i jutges, van anar a Henoc quan van sentir parlar de la seva saviesa, i es van inclinar davant d'ell, i també van demanar a Henoc que regnés sobre ells, a la qual cosa ell va consentir.
10 I es van reunir en total, cent trenta reis i prínceps, i van fer rei sobre ells a Enoc, i tots estaven sota el seu poder i comandament.
11 I Henoc els va ensenyar saviesa, coneixement i els camins del Senyor; i va fer pau entre ells, i la pau hi havia per tota la terra durant la vida d'Henoc.
12 I Henoc va regnar sobre els fills dels homes dos-cents quaranta-tres anys, i va fer justícia i rectitud amb tot el seu poble, i els va guiar pels camins del Senyor.
13 I aquestes són les generacions d'Henoc, Matusalem, Eliseu i Elimèlec, tres fills; i les seves germanes eren Melcà i Nahmà. I Matusalem va viure vuitanta-set anys i va engendrar Lèmec.
14 I va ser l'any cinquanta-sis de la vida de Lèmec quan Adam va morir; tenia nou-cents trenta anys quan va morir, i els seus dos fills, amb Henoc i Matusalem, el van enterrar amb gran pompa, com a l'enterrament dels reis, a la cova que Déu li havia dit.
15 I en aquell lloc tots els fills dels homes van fer un gran dol i plors per causa d'Adam; per tant, s'ha convertit en un costum entre els fills dels homes fins al dia d'avui.
16 I Adam va morir perquè va menjar de l'arbre del coneixement; ell i els seus fills després d'ell, tal com el Senyor Déu havia dit.
17 I va ser l'any de la mort d'Adam, que va ser el dos-cents quaranta-tresè any del regnat d'Henoc, en aquell temps Henoc va decidir separar-se dels fills dels homes i amagar-se com al principi per servir el Senyor.
18 I Henoc ho va fer així, però no es va amagar completament d'ells, sinó que es va mantenir allunyat dels fills dels homes tres dies i després va anar a ells durant un dia.
19 I durant els tres dies que va estar a la seva cambra, va pregar i lloar el Senyor, el seu Déu, i el dia que va anar i es va aparèixer als seus súbdits els va ensenyar els camins del Senyor, i tot el que li preguntaven sobre el Senyor els ho deia.
20 I ho va fer així durant molts anys, i després es va amagar durant sis dies, i es va aparèixer al seu poble un dia cada set; i després un cop al mes, i després un cop a l'any, fins que tots els reis, prínceps i fills dels homes el van buscar, i van desitjar tornar a veure la cara d'Enoc, i escoltar la seva paraula; però no van poder, ja que tots els fills dels homes tenien molta por d'Enoc, i temien apropar-s'hi a causa del temor diví que hi havia a la seva cara; per tant, cap home el podia mirar, per por que fos castigat i morís.
21 I tots els reis i prínceps van decidir reunir els fills dels homes i anar a Henoc, pensant que tots li podrien parlar en el moment que ell sortís entre ells, i així ho van fer.
22 I va arribar el dia que Henoc va sortir i tots es van reunir i van anar a ell, i Henoc els va parlar les paraules del Senyor i els va ensenyar saviesa i coneixement, i es van inclinar davant d'ell i van dir: Que visqui el rei! Que visqui el rei!

23 I algun temps després, quan els reis, els prínceps i els fills dels homes parlaven amb Enoc, i Enoc els ensenyava els camins de Déu, vet aquí que un àngel del Senyor va cridar Enoc des del cel i va voler portar-lo al cel per fer-lo regnar allà sobre els fills de Déu, tal com havia regnat sobre els fills dels homes a la terra.
24 Quan en aquell moment Enoc va sentir això, va anar i va reunir tots els habitants de la terra, i els va ensenyar saviesa i coneixement i els va donar instruccions divines, i els va dir: M'han obligat a pujar al cel, per tant, no sé el dia de la meva anada.
25 I ara, per tant, us ensenyaré saviesa i coneixement i us donaré instruccions abans de deixar-vos, com actuar a la terra perquè pugueu viure; i així ho va fer.
26 I els va ensenyar saviesa i coneixement, i els va donar instrucció, i els va reprendre, i va posar davant d'ells estatuts i judicis per fer a la terra, i va fer pau entre ells, i els va ensenyar la vida eterna, i va viure amb ells algun temps ensenyant-los totes aquestes coses.
27 I en aquell temps els fills dels homes eren amb Henoc, i Henoc els parlava, i van alçar els ulls i la semblança d'un gran cavall va baixar del cel, i el cavall va caminar per l'aire;
28 I van explicar a Enoc el que havien vist, i Enoc els va dir: Per mi baixa aquest cavall a la terra; ha arribat el moment en què he d'anar-me'n de vosaltres i no em veureu més.
29 I el cavall va baixar en aquell moment i es va aturar davant d'Henoc, i tots els fills dels homes que eren amb Henoc el van veure.
30 I Henoc va ordenar de nou que es proclamés una veu, dient: On és l'home que es complau a conèixer els camins del Senyor, el seu Déu? Que vingui avui a Henoc abans que sigui pres d'entre nosaltres.
31 I tots els fills dels homes es van reunir i van anar a Henoc aquell dia; i tots els reis de la terra amb els seus prínceps i consellers van romandre amb ell aquell dia; i Henoc va ensenyar llavors als fills dels homes saviesa i coneixement, i els va donar instrucció divina; i els va manar que servissin el Senyor i que caminessin pels seus camins tots els dies de les seves vides, i va continuar fent pau entre ells.
32 I va ser després d'això que es va aixecar i va muntar a cavall; i va sortir, i tots els fills dels homes van anar darrere seu, uns vuit-cents mil homes; i van anar amb ell un dia de viatge.
33 I el segon dia els digué: «Torneu a les vostres tendes, per què hi aneu? Potser morireu». Alguns d'ells se'n van anar, i els que van quedar van anar amb ell sis dies de camí; i Henoc els deia cada dia: «Torneu a les vostres tendes, no fos cas que moríssiu». Però ells no van voler tornar, i van anar amb ell.
34 I el sisè dia alguns dels homes es van quedar i es van aferrar a ell, i li van dir: Anirem amb tu al lloc on vas; tan cert com viu el Senyor, que només la mort ens separarà.
35 I insistiren tant a anar amb ell, que va deixar de parlar-los; i el van seguir i no van voler tornar;
36 I quan els reis van tornar, van fer un cens per saber el nombre d'homes que quedaven i que havien anat amb Enoc; i el setè dia Enoc va ascendir al cel en un remolí, amb cavalls i carros de foc.
37 I el vuitè dia tots els reis que havien estat amb Henoc van enviar a portar el nombre d'homes que eren amb Henoc, al lloc des d'on havia ascendit al cel.
38 I tots aquells reis van anar al lloc i van trobar la terra plena de neu, i sobre la neu hi havia grans pedres de neu, i l'un va dir a l'altre: Vine, obrim la neu i vegem, potser els homes que van romandre amb Enoc són morts, i ara són sota les pedres de neu, i el van buscar però no el van poder trobar, perquè havia ascendit al cel.

CAPÍTOL 4

1 I tots els dies que Henoc va viure a la terra van ser tres-cents seixanta-cinc anys.
2 I quan Henoc va ascendir al cel, tots els reis de la terra es van aixecar i van prendre el seu fill Matusalem i el van ungir, i el van fer regnar sobre ells en lloc del seu pare.
3 I Matusalem va actuar rectament davant Déu, tal com el seu pare Henoc li havia ensenyat, i també durant tota la seva vida va ensenyar als fills dels homes saviesa, coneixement i temor de Déu, i no es va apartar del bon camí ni a la dreta ni a l'esquerra.
4 Però en els darrers dies de Matusalem, els fills dels homes es van apartar del Senyor, van corrompre la terra, es van robar i es van saquejar els uns als altres, i es van rebel·lar contra Déu i van transgredir, i van corrompre els seus camins, i no van voler escoltar la veu de Matusalem, sinó que es van rebel·lar contra ell.
5 I el Senyor es va indignar molt contra ells, i el Senyor va continuar destruint la llavor en aquells dies, de manera que no hi va haver ni sembra ni collita a la terra.
6 Perquè quan sembraven la terra per tal d'obtenir aliment per al seu manteniment, vet aquí que van produir espines i cards que no van sembrar.
7 I els fills dels homes encara no es van apartar dels seus mals camins, i les seves mans encara estaven esteses per fer el mal als ulls de Déu, i van provocar el Senyor amb els seus mals camins, i el Senyor es va enfurir molt, i es va penedir d'haver fet l'home.
8 I va pensar a destruir-los i aniquilar-los, i així ho va fer.
9 En aquells dies, quan Lèmec, fill de Matusalem, tenia cent seixanta anys, va morir Set, fill d'Adam.
10 I tots els dies que Set visqué foren nou-cents dotze anys, i va morir.
11 I Lèmec tenia cent vuitanta anys quan va prendre Aixmua, la filla d'Eliseu, fill del seu oncle Henoc, i ella va concebre.
12 I en aquell temps els fills dels homes van sembrar la terra, i es va produir una mica d'aliment, però els fills dels homes no es van apartar dels seus mals camins, i van transgredir i es van rebel·lar contra Déu.
13 I la dona de Lèmec va concebre i li va donar un fill en aquell temps, al canvi d'any.
14 I Matusalem li va posar el nom de Noè, dient: «En els seus dies la terra estava en repòs i lliure de corrupció», i Lèmec, el seu pare, li va posar el nom de Menahem, dient: «Aquest ens consolarà en les nostres obres i en la nostra miserable feina a la terra, que Déu havia maleït».
15 I el nen va créixer i va ser deslletat, i va seguir els camins del seu pare Matusalem, perfecte i recte davant Déu.

16 I tots els fills dels homes es van apartar dels camins del Senyor en aquells dies, a mesura que es multiplicaven sobre la faç de la terra amb fills i filles, i s'ensenyaven els uns als altres les seves males pràctiques i continuaven pecant contra el Senyor.
17 I cada home es va fer un déu, i van robar i saquejar cadascú el seu veí, així com el seu parent, i van corrompre la terra, i la terra es va omplir de violència.
18 I els seus jutges i governants van anar a les filles dels homes i van prendre les seves dones per la força dels seus marits segons la seva elecció, i els fills dels homes en aquells dies van prendre del bestiar de la terra, les bèsties del camp i els ocells del cel, i van ensenyar la barreja d'animals d'una espècie amb l'altra, per tal de provocar el Senyor; i Déu va veure tota la terra i estava corrompuda, perquè tota carn havia corromput els seus camins sobre la terra, tots els homes i tots els animals.
19 I el Senyor va dir: «Esborraré de la faç de la terra l'home que vaig crear, des de l'home fins als ocells del cel, juntament amb el bestiar i les bèsties que són al camp, perquè em penedeixo d'haver-los fet.
20 I tots els homes que caminaven pels camins del Senyor van morir en aquells dies, abans que el Senyor portés sobre l'home el mal que havia declarat, perquè això venia del Senyor, perquè no veiessin el mal de què el Senyor havia parlat sobre els fills dels homes.
21 I Noè va trobar gràcia als ulls del Senyor, i el Senyor l'escollí a ell i als seus fills per fer-ne créixer descendència sobre la faç de tota la terra.

CAPÍTOL 5

1 I va ser l'any vuitanta-quatre de la vida de Noè que va morir Henoc, fill de Set. Tenia nou-cents cinc anys quan va morir.
2 I l'any cent setanta-nou de la vida de Noè, Cainan, fill d'Enoix, va morir, i tots els dies de Cainan van ser nou-cents deu anys, i va morir.
3 I l'any dos-cents trenta-quatre de la vida de Noè, Mahlalel, fill de Cainan, va morir, i els dies de Mahlalel van ser vuit-cents noranta-cinc anys, i va morir.
4 I Jàred, fill de Mahlalel, va morir en aquells dies, l'any tres-cents trenta-sis de la vida de Noè; i tots els dies de Jàred van ser nou-cents seixanta-dos anys, i va morir.
5 I tots els qui seguien el Senyor van morir en aquells dies, abans de veure el mal que Déu havia declarat que faria a la terra.
6 I després de molts anys, l'any quatre-cents vuitanta de la vida de Noè, quan tots aquells homes que havien seguit el Senyor havien mort d'entre els fills dels homes, i només quedava Matusalem, Déu va dir a Noè i a Matusalem, dient:
7 Parleu i proclameu als fills dels homes, dient: Així diu el Senyor: Torneu dels vostres mals camins i abandoneu les vostres obres, i el Senyor es penedirà del mal que havia declarat que us faria, de manera que no es complirà.
8 Perquè així diu el Senyor: «Us dono un període de cent vint anys; si us convertiu a mi i abandoneu els vostres mals camins, jo també m'apartaré del mal que us vaig anunciar, i no existirà», diu el Senyor.
9 Noè i Matusalem van comunicar totes les paraules del Senyor als fills dels homes, dia rere dia, parlant-los constantment.
10 Però els fills dels homes no els van escoltar, ni van inclinar l'orella a les seves paraules, i es van endurir de coll.
11 I el Senyor els va concedir un període de cent vint anys, dient: Si tornen, Déu es penedirà del mal i no destruirà la terra.
12 Noè, fill de Lèmec, es va abstenir de prendre muller en aquells dies per tenir fills, perquè deia: «Ara Déu destruirà la terra; per què doncs he de tenir fills?»
13 I Noè era un home just, era perfecte en la seva generació, i el Senyor l'escollí per fer créixer descendència de la seva descendència sobre la faç de la terra.
14 I el Senyor digué a Noè: Pren una esposa i engendra fills, perquè t'he vist just davant meu en aquesta generació.
15 I suscitaràs descendència, i els teus fills amb tu, enmig de la terra; i Noè va anar i va prendre una esposa, i va triar Naamà, la filla d'Henoc, i ella tenia cinc-cents vuitanta anys.
16 Noè tenia quatre-cents noranta-vuit anys quan va prendre Naamà per muller.
17 Naamà va concebre i va donar a llum un fill, i li va posar Jàfet, dient: «Déu m'ha engrandit a la terra». I ella va concebre de nou i va donar a llum un fill, i li va posar Sem, dient: «Déu m'ha fet un residu, per fer créixer una descendència enmig de la terra».
18 I Noè tenia cinc-cents dos anys quan Naamà va donar a llum Sem, i els nois van créixer i van seguir els camins del Senyor, en tot allò que Matusalem i Noè, el seu pare, els havien ensenyat.
19 I Lèmec, el pare de Noè, va morir en aquells dies; però certament no va anar amb tot el seu cor pels camins del seu pare, i va morir l'any cent noranta-cinc de la vida de Noè.
20 I tots els dies de Lèmec van ser set-cents setanta anys, i va morir.
21 I tots els fills dels homes que coneixien el Senyor van morir aquell any abans que el Senyor els portés el mal; perquè el Senyor volia que morissin, per tal de no veure el mal que Déu portaria sobre els seus germans i parents, tal com havia declarat que faria.
22 En aquell temps, el Senyor va dir a Noè i a Matusalem: «Aixequeu-vos i proclameu als fills dels homes totes les paraules que us vaig dir en aquells dies, potser es convertiran dels seus mals camins, i llavors em penediré del mal i no el portaré.
23 Noè i Matusalem es van aixecar i van dir als homes tot el que Déu els havia dit.
24 Però els fills dels homes no van voler escoltar, ni van voler prestar atenció a totes les seves declaracions.
25 I va ser després d'això que el Senyor va dir a Noè: «La fi de tota carn ha arribat davant meu, a causa de les seves males accions, i vet aquí que jo destruiré la terra.
26 I agafa fusta de gofer, vés a un lloc determinat, fes una arca gran i col·loca-la en aquell lloc.
27 I així ho faràs: tres-cents colzats de llargada, cinquanta colzats d'amplada i trenta colzats d'alçada.
28 I et faràs una porta oberta al costat, i acabaràs per sobre fins a un colzat, i la cobriràs amb quitrà per dins i per fora.

29 I vet aquí, jo faré venir el diluvi d'aigües sobre la terra, i tota carn serà destruïda, de sota el cel tot el que hi ha a la terra perirà.
30 Tu i la teva família aneu a recollir dues parelles de tots els éssers vius, mascle i femella, i els porteu a l'arca, per fer créixer descendència a la terra.
31 I recull tot l'aliment que mengen tots els animals, perquè hi hagi aliment per a tu i per a ells.
32 I triaràs per als teus fills tres donzelles, d'entre les filles dels homes, i seran esposes dels teus fills.
33 I Noè es va aixecar i va fer l'arca al lloc on Déu li havia manat, i Noè va fer tal com Déu li havia manat.
34 L'any cinc-cents noranta-cinc anys, Noè va començar a construir l'arca, i la va fer en cinc anys, tal com el Senyor havia manat.
35 Llavors Noè va prendre per mullers per als seus fills les tres filles d'Eliaquim, fill de Matusalem, tal com el Senyor havia manat a Noè.
36 I va ser en aquell temps que va morir Matusalem, fill d'Henoc, quan tenia nou-cents seixanta anys.

CAPÍTOL 6

1 En aquell temps, després de la mort de Matusalem, el Senyor va dir a Noè: «Entra a l'arca tu i la teva família; jo reuniré amb tu tots els animals de la terra, les bèsties del camp i els ocells del cel, i tots vindran i envoltaran l'arca.
2 I vés i seu a les portes de l'arca, i totes les bèsties, els animals i els ocells s'aplegaran i es posaran davant teu, i els qui vinguin i s'ajupin davant teu, els prendràs i els posaràs a les mans dels teus fills, que els portaran a l'arca, i deixaràs tots els qui estiguin davant teu.
3 I el Senyor va fer això l'endemà, i animals, bèsties i ocells van venir en gran multitud i van envoltar l'arca.
4 Noè va anar i es va asseure a la porta de l'arca, i de tota la carn que s'ajupia davant d'ell, la va fer entrar a l'arca, i tots els que estaven davant seu els va deixar a la terra.
5 I va arribar una lleona amb els seus dos cadells, mascle i femella, i els tres es van ajupir davant de Noè. I els dos cadells es van aixecar contra la lleona i la van colpejar, i la van fer fugir del seu lloc, i ella se'n va anar, i van tornar als seus llocs, i es van ajupir a terra davant de Noè.
6 I la lleona va fugir i es va aturar al lloc dels lleons.
7 Noè, en veure això, es va meravellar molt; es va aixecar, va prendre els dos cadells i els va introduir a l'arca.
8 I Noè va introduir a l'arca tots els éssers vius que hi havia a la terra, de manera que no en va quedar cap, excepte els que Noè va introduir a l'arca.
9 De dos en dos van entrar a l'arca amb Noè, però dels animals purs i dels ocells purs, en va treure set parelles, tal com Déu li havia manat.
10 I tots els animals, les bèsties i les aus encara hi eren, i envoltaven l'arca per tot arreu, i la pluja no va caure fins set dies després.
11 I aquell dia, el Senyor va fer tremolar tota la terra, i el sol es va enfosquir, i els fonaments del món es van commoure, i tota la terra es va commoure violentament, i els llamps van brillar, i els trons van rugir, i totes les fonts de la terra es van trencar, de tal manera que els habitants no coneixien abans; i Déu va fer aquest acte poderós, per tal d'aterroritzar els fills dels homes, perquè no hi hagués més mal a la terra.
12 I els fills dels homes no es van tornar dels seus mals camins, i van augmentar la ira del Senyor en aquell moment, i ni tan sols van dirigir els seus cors a tot això.
13 I al cap de set dies, l'any sis-cents de la vida de Noè, les aigües del diluvi eren sobre la terra.
14 I totes les fonts de l'abisme es van trencar, i les rescloses del cel es van obrir, i la pluja va caure sobre la terra durant quaranta dies i quaranta nits.
15 Noè, la seva família i tots els éssers vius que eren amb ell van entrar a l'arca a causa de les aigües del diluvi, i el Senyor el va tancar.
16 I tots els fills dels homes que van quedar a la terra es van esgotar pel mal a causa de la pluja, perquè les aigües queien més violentament sobre la terra, i els animals i les bèsties encara envoltaven l'arca.
17 I els fills dels homes es van reunir, uns set-cents mil homes i dones, i van anar a Noè a l'arca.
18 I cridaren Noè, dient-li: Obre'ns perquè puguem venir a tu a l'arca; per què hauríem de morir?
19 I Noè, amb veu forta, els va respondre des de l'arca, dient: No us heu rebel·lat tots contra el Senyor, i heu dit que ell no existeix? I per això el Senyor us ha portat aquest mal, per destruir-vos i tallar-vos de la faç de la terra.
20 No és això el que us vaig dir fa cent vint anys, i no volíeu escoltar la veu del Senyor, i ara desitgeu viure a la terra?
21 I van dir a Noè: «Estem a punt de tornar al Senyor; només obriu-nos perquè puguem viure i no morir.»
22 I Noè els va respondre, dient: Mireu ara, que veieu el problema de les vostres ànimes, voleu tornar al Senyor; per què no vau tornar durant aquests cent vint anys, que el Senyor us va concedir com a període determinat?
23 Però ara veniu i em dieu això a causa dels problemes de les vostres ànimes, ara tampoc el Senyor us escoltarà, ni us farà cas avui, de manera que ara no tindreu èxit en els vostres desitjos.
24 I els fills dels homes s'hi van acostar per obrir pas a l'arca, per entrar-hi a causa de la pluja, perquè no podien suportar la pluja que queia sobre ells.
25 I el Senyor va enviar totes les bèsties i els animals que eren al voltant de l'arca. I les bèsties els van dominar i els van expulsar d'aquell lloc, i cada home va anar pel seu camí i es van tornar a dispersar per la faç de la terra.
26 I la pluja continuava baixant sobre la terra, i va baixar quaranta dies i quaranta nits, i les aigües van prevaler molt sobre la terra; i tota carn que hi havia sobre la terra o a les aigües va morir, ja fossin homes, animals, bèsties, insectes que s'arrosseguen o ocells del cel, i només va quedar Noè i els que eren amb ell a l'arca.
27 I les aigües van prevaler i van augmentar molt sobre la terra, i van aixecar l'arca i va ser aixecada de la terra.
28 I l'arca flotava sobre la superfície de les aigües, i era sacsejada sobre les aigües de manera que totes les criatures vivents que hi havia a dins es remenaven com un plat en un calderó.
29 I una gran ansietat s'apoderà de tots els éssers vius que hi havia a l'arca, i l'arca estava a punt de ser trencada.
30 I tots els éssers vius que hi havia a l'arca estaven espantats, i els lleons rugien, i els bous mugien, i els llops

udolaven, i cada ésser viu de l'arca parlava i es lamentava en la seva pròpia llengua, de manera que les seves veus arribaven fins a una gran distància, i Noè i els seus fills ploraven i ploraven en les seves angoixes; tenien molta por d'haver arribat a les portes de la mort.
31 I Noè va pregar al Senyor, i va clamar a ell per això, i va dir: Oh Senyor, ajuda'ns, perquè no tenim força per suportar aquest mal que ens ha envoltat, perquè les onades de les aigües ens han envoltat, els torrents malignes ens han espantat, els paranys de la mort han vingut davant nostre; respon-nos, oh Senyor, respon-nos, il·lumina el teu rostre cap a nosaltres i sigues misericordiós amb nosaltres, redimeix-nos i allibera'ns.
32 I el Senyor va escoltar la veu de Noè, i el Senyor se'n va recordar.
33 I un vent va passar sobre la terra, i les aigües es van calmar i l'arca va reposar.
34 I les fonts de l'abisme i les rescloses del cel es van tancar, i la pluja del cel es va aturar.
35 I les aigües van disminuir en aquells dies, i l'arca va descansar sobre les muntanyes d'Ararat.
36 I Noè va obrir les finestres de l'arca, i Noè va seguir cridant al Senyor en aquell moment i va dir: Oh Senyor, que vas formar la terra i els cels i tot el que hi ha, treu les nostres ànimes d'aquest confinament i de la presó on ens has posat, perquè estic molt cansat de sospirar.
37 I el Senyor va escoltar la veu de Noè i li va dir: Quan hagis complert un any sencer, sortiràs.
38 I al final de l'any, quan es va complir un any sencer des que Noè va habitar a l'arca, les aigües es van assecar de la terra, i Noè va treure la coberta de l'arca.
39 En aquell temps, el dia vint-i-set del segon mes, la terra era seca, però Noè, els seus fills i els qui eren amb ell no van sortir de l'arca fins que el Senyor els ho va dir.
40 I va arribar el dia que el Senyor els va dir que sortissin, i tots van sortir de l'arca.
41 I van anar i van tornar, cadascun al seu camí i al seu lloc, i Noè i els seus fills van habitar a la terra que Déu els havia dit, i van servir el Senyor tots els seus dies, i el Senyor va beneir Noè i els seus fills quan van sortir de l'arca.
42 I els digué: «Sigueu fecunds i ompliu tota la terra; sigueu forts, prolifereu i multipliqueu-vos a la terra.»

CAPÍTOL 7

1 Aquests són els noms dels fills de Noè: Jàfet, Cam i Sem; i els van néixer fills després del diluvi, ja que havien pres muller abans del diluvi.
2 Aquests són els fills de Jàfet: Gòmer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Mèisec i Tiras, set fills.
3 I els fills de Gómer van ser Asquinaz, Refat i Tegarmà.
4 I els fills de Magog van ser Elichanaf i Lubal.
5 I els fills de Madai van ser Acon, Zeelo, Chazoni i Lot.
6 I els fills de Javan van ser Eliseu, Tarsis, Quitim i Dudonim.
7 I els fills de Tubal van ser Arifí, Quesed i Taarí.
8 I els fills de Mèxec van ser Dedon, Zaron i Xebaixní.
9 I els fills de Tiras van ser Benib, Gera, Lupirion i Gilak; aquests són els fills de Jàfet segons les seves famílies, i el seu nombre en aquells dies era d'uns quatre-cents seixanta homes.
10 I aquests són els fills de Ham: Cuix, Mitzraim, Fut i Canaan, quatre fills; i els fills de Cuix van ser Sebà, Havilà, Sabtà, Raama i Satecà, i els fills de Raama van ser Sebà i Dedan.
11 I els fills de Mitzraim van ser Lud, Anom, Pathros, Caslot i Caftor.
12 I els fills de Fut van ser Gebul, Hadan, Benah i Adan.
13 I els fills de Canaan van ser Sidó, Het, Amori, Guergasi, Hivi, Arkee, Seni, Arodi, Zimodi i Chamothi.
14 Aquests són els fills de Ham, segons les seves famílies, i el seu nombre en aquells dies era d'uns set-cents trenta homes.
15 I aquests són els fills de Sem: Elam, Asur, Arpacshad, Lud i Aram, cinc fills; i els fills d'Elam van ser Susa, Macul i Harmon.
16 I els fills d'Asar van ser Mirus i Mokil, i els fills d'Arpacshad van ser Xelac, Anar i Ascaló.
17 I els fills de Lud van ser Petor i Bizaion, i els fills d'Aram van ser Uz, Cul, Gather i Mash.
18 Aquests són els fills de Sem, segons les seves famílies; i el seu nombre en aquells dies era d'uns tres-cents homes.
19 Aquestes són les generacions de Sem: Sem va engendrar Arpacshad, Arpacshad va engendrar Xelac, i Xelac va engendrar Éber. A Éber van néixer dos fills, el nom d'un era Pèleg, perquè en els seus dies els fills dels homes van ser dividits, i en els darrers dies, la terra va ser dividida.
20 I el nom del segon era Yoktan, que significa que en el seu temps les vides dels fills dels homes disminuïen i escurçaven.
21 Aquests són els fills de Joktan: Almodad, Xelaf, Hazarmòvet, Ierac, Hadurom, Ozel, Diclà, Obal, Abimael, Xeba, Ofir, Havilà i Jobab; tots aquests són els fills de Joktan.
22 I el seu germà Pèleg va engendrar Ien, i Ien va engendrar Serug, i Serug va engendrar Nahor i Nahor va engendrar Tèrah, i Tèrah tenia trenta-vuit anys, i va engendrar Aran i Nahor.
23 I Cuix, fill de Ham, fill de Noè, va prendre una muller en aquells dies a la seva vellesa, i ella va tenir un fill, i li van posar el nom de Nimrod, dient: En aquell temps els fills dels homes van començar de nou a rebel·lar-se i a transgredir contra Déu, i el nen va créixer, i el seu pare l'estimava molt, perquè era el fill de la seva vellesa.
24 I els vestits de pell que Déu va fer per a Adam i la seva dona, quan van sortir del jardí, van ser donats a Cuix.
25 Perquè després de la mort d'Adam i la seva dona, les vestidures van ser donades a Henoc, fill de Jared, i quan Henoc va ser endut cap a Déu, les va donar a Matusalem, el seu fill.
26 I quan Matusalem va morir, Noè els va prendre i els va portar a l'arca, i van estar amb ell fins que va sortir de l'arca.
27 I quan van sortir, Ham va robar aquelles vestidures a Noè, el seu pare, i les va prendre i les va amagar dels seus germans.
28 I quan Ham va engendrar el seu primogènit Cuix, ell li va donar les vestidures en secret, i van estar amb Cuix molts dies.
29 I Cuix també els va amagar dels seus fills i germans, i quan Cuix va engendrar Nimrod, li va donar aquelles

vestidures per amor seu, i Nimrod va créixer, i quan tenia vint anys es va posar aquelles vestidures.
30 I Nimrod es va fer fort quan es va posar les vestidures, i Déu li va donar poder i força, i va ser un poderós caçador a la terra, sí, va ser un poderós caçador al camp, i caçava els animals i va construir altars, i hi va oferir els animals davant del Senyor.
31 I Nimrod es va enfortir, i es va aixecar d'entre els seus germans, i va lluitar les batalles dels seus germans contra tots els seus enemics del voltant.
32 I el Senyor va lliurar tots els enemics dels seus germans a les seves mans, i Déu el va prosperar de tant en tant en les seves batalles, i va regnar sobre la terra.
33 Per tant, es va fer corrent en aquells dies, quan un home feia sortir els que havia entrenat per a la batalla, els deia: «Així com Déu va fer a Nimrod, que era un poderós caçador a la terra, i que va tenir èxit en les batalles que van prevaler contra els seus germans, que els va alliberar de les mans dels seus enemics, que Déu ens enforteixi i ens alliberi avui».
34 I quan Nimrod tenia quaranta anys, en aquell temps hi va haver una guerra entre els seus germans i els fills de Jàfet, de manera que van quedar en poder dels seus enemics.
35 I Nimrod va sortir en aquell moment, i va reunir tots els fills de Cuix i les seves famílies, uns quatre-cents seixanta homes, i també va contractar d'alguns dels seus amics i coneguts uns vuitanta homes, i els va donar el seu salari, i va anar amb ells a la batalla, i quan era de camí, Nimrod va enfortir els cors del poble que anava amb ell.
36 I els digué: «No tingueu por ni us espanteu, perquè tots els nostres enemics seran lliurats a les nostres mans, i podeu fer amb ells el que us plagui.»
37 I tots els homes que van anar eren uns cinc-cents, i van lluitar contra els seus enemics, i els van destruir i els van sotmetre, i Nimrod va posar oficials permanents sobre ells en els seus respectius llocs.
38 I va prendre alguns dels seus fills com a fiança, i tots van ser servents de Nimrod i dels seus germans, i Nimrod i tota la gent que era amb ell van tornar a casa seva.
39 I quan Nimrod va tornar alegremente de la batalla, després d'haver conquerit els seus enemics, tots els seus germans, juntament amb els que el coneixien abans, es van reunir per fer-lo rei sobre ells, i li van posar la corona reial al cap.
40 I va establir sobre els seus súbdits i el seu poble, prínceps, jutges i governants, com és costum entre els reis.
41 I va posar Tèrah, fill de Nahor, com a príncep del seu exèrcit, i el va dignificar i el va elevar per sobre de tots els seus prínceps.
42 I mentre regnava segons el desig del seu cor, després d'haver conquerit tots els seus enemics del voltant, va aconsellar amb els seus consellers que construïssin una ciutat per al seu palau, i així ho van fer.
43 I van trobar una gran vall davant de l'est, i li van construir una ciutat gran i extensa, i Nimrod va anomenar la ciutat que havia construït Shinar, perquè el Senyor havia sacsejat vehementment els seus enemics i els havia destruït.
44 I Nimrod va habitar a Shinar, i va regnar amb seguretat, i va lluitar contra els seus enemics i els va sotmetre, i va prosperar en totes les seves batalles, i el seu regne es va fer molt gran.
45 I totes les nacions i llengües van sentir parlar de la seva fama, i es van reunir davant d'ell, i es van inclinar a terra, i li van portar ofrenes, i ell es va convertir en el seu senyor i rei, i tots van viure amb ell a la ciutat de Shinar, i Nimrod va regnar a la terra sobre tots els fills de Noè, i tots estaven sota el seu poder i consell.
46 I tota la terra tenia una sola llengua i paraules d'unió, però Nimrod no va seguir els camins del Senyor, i va ser més malvat que tots els homes que hi havia hagut abans que ell, des dels dies del diluvi fins a aquells dies.
47 I va fer déus de fusta i pedra, i s'hi va inclinar, i es va rebel·lar contra el Senyor, i va ensenyar a tots els seus súbdits i a la gent de la terra els seus camins malvats; i el seu fill Mardon era més malvat que el seu pare.
48 I tothom qui sentia parlar dels fets de Mardon, fill de Nimrod, deia d'ell: Dels malvats surt la maldat; per tant, es va convertir en un proverbi per tota la terra, dient: Dels malvats surt la maldat, i va ser corrent en les paraules dels homes des d'aquell temps fins avui.
49 I Tèrah, fill de Nahor, príncep de l'exèrcit de Nimrod, era en aquells dies molt gran als ulls del rei i dels seus súbdits, i el rei i els prínceps l'estimaven, i el van exaltar molt.
50 I Tèrah va prendre una esposa i el seu nom era Amtelo, filla de Cornebo; i la esposa de Tèrah va concebre i li va donar un fill en aquells dies.
51 Tèrah tenia setanta anys quan el va engendrar, i Tèrah va anomenar Abram el fill que li havia nascut, perquè el rei l'havia criat en aquells dies i l'havia dignificat per sobre de tots els seus prínceps que eren amb ell.

CAPÍTOL 8

1 I va ser la nit que va néixer Abram, que tots els servents de Tèrah, i tots els savis de Nimrod, i els seus mags van venir i van menjar i beure a casa de Tèrah, i es van alegrar amb ell aquella nit.
2 I quan tots els savis i els mags van sortir de la casa de Tèrah, van alçar els ulls cap al cel aquella nit per mirar les estrelles, i van veure, i vet aquí que una estrella molt gran venia de l'est i corria pel cel, i es va engolir les quatre estrelles dels quatre costats del cel.
3 I tots els savis del rei i els seus mags van quedar meravellats en veure-ho, i els savis van entendre aquest assumpte i en van conèixer la importància.
4 I es van dir els uns als altres: Això només prefigura el fill que ha nascut a Tèrah aquesta nit, que creixerà i serà fecund, i es multiplicarà, i posseirà tota la terra, ell i els seus fills per sempre, i ell i la seva descendència mataran grans reis i heretaran les seves terres.
5 I els savis i els mags van tornar a casa aquella nit, i al matí tots aquests savis i mags es van llevar d'hora i es van reunir en una casa designada.
6 I van parlar i es van dir l'un a l'altre: «Mireu, la visió que vam veure anit és amagada al rei, no li ha estat feta saber.
7 I si això arriba a saber el rei en els darrers dies, ens dirà: Per què m'heu amagat aquest assumpte? I aleshores tots morirem; per tant, ara anem i expliquem al rei la visió que

hem vist i la seva interpretació, i llavors ens mantindrem lliures.
8 I així ho van fer, i tots van anar a veure el rei i es van inclinar davant d'ell fins a terra, i van diure: Visca el rei, visca el rei!
9 Vam sentir que havia nascut un fill a Tèrah, fill de Nahor, príncep del teu exèrcit, i ahir a la nit vam anar a casa seva, i vam menjar i beure i ens vam alegrar amb ell aquella nit.
10 I quan els teus servents van sortir de la casa de Tèrah per anar a les nostres respectives cases i passar-hi la nit, vam alçar els ulls al cel i vam veure una gran estrella que venia de l'est, i la mateixa estrella corria amb gran velocitat i engolia quatre grans estrelles dels quatre costats del cel.
11 I els teus servents van quedar meravellats per la visió que vam veure, i vam quedar molt espantats, i vam jutjar sobre la visió, i vam saber per la nostra saviesa la interpretació adequada, que això s'aplica al fill que ha nascut a Tèrah, que creixerà i es multiplicarà molt, i esdevindrà poderós, i matarà tots els reis de la terra, i heretarà totes les seves terres, ell i la seva descendència per sempre.
12 I ara, senyor i rei nostre, vet aquí que t'hem fet saber de veritat el que hem vist respecte a aquest infant.
13 Si al rei li sembla bé de donar al seu pare el preu d'aquest infant, el matarem abans que creixi i proliferi al país, i la seva maldat augmenti contra nosaltres, de manera que nosaltres i els nostres fills morim per la seva maldat.
14 I el rei va sentir les seves paraules i li van semblar bé, i va enviar a cridar Tèrah, i Tèrah es va presentar davant del rei.
15 I el rei digué a Tèrah: «M'han dit que ahir a la nit et va néixer un fill, i que així va ser observat al cel en el seu naixement.
16 Ara, doncs, doneu-me el noi, perquè el puguem matar abans que la seva maldat s'apoderi de nosaltres, i jo us donaré, pel seu preu, la vostra casa plena de plata i or.
17 Tèrah va respondre al rei i li va dir: Senyor meu i rei, he escoltat les teves paraules, i el teu servent farà tot el que el seu rei desitgi.
18 Però, senyor meu i rei, jo et diré què em va passar ahir a la nit, per veure quin consell donarà el rei al seu servent, i llavors respondré al rei sobre el que acaba de dir; i el rei digué: Parla.
19 Tèrah va dir al rei: «Aion, fill de Mored, va venir a mi ahir a la nit i em va dir:
20 Dóna'm el cavall gran i bell que el rei et va donar, i et donaré plata, or, palla i menjar pel seu valor; i li vaig dir: Espera fins que vegi el rei sobre les teves paraules, i vet aquí tot el que el rei digui, això faré.
21 I ara, senyor meu i rei, vet aquí que t'he fet saber això, i seguiré el consell que el meu rei donarà al seu servent.
22 I el rei va sentir les paraules de Tèrah, i la seva ira es va encendre i el va considerar com un ximple.
23 I el rei va respondre a Tèrah, i li va dir: Ets tan ximple, ignorant o mancat d'enteniment, per fer això, per donar el teu bell cavall per plata i or o fins i tot per palla i menjar?
24 Et falta tanta plata i or, que fas això, perquè no pots aconseguir palla i farratge per alimentar el teu cavall? I què et serveixen la plata i l'or, o la palla i el farratge, perquè donis aquell bell cavall que et vaig donar, com no n'hi ha cap a tota la terra?
25 I el rei va deixar de parlar, i Tèrah va respondre al rei, dient: Així ha parlat el rei al seu servent;
26 Et prego, senyor meu i rei, què és això que m'has dit, dient: Dóna'm el teu fill perquè el matem, i et donaré plata i or pel seu valor; què faré amb la plata i l'or després de la mort del meu fill? Qui serà el meu hereu? Segurament, doncs, a la meva mort, la plata i l'or tornaran al meu rei que els va donar.
27 I quan el rei va sentir les paraules de Tèrah i la paràbola que havia explicat sobre el rei, es va entristir molt i es va disgustar per això, i la seva ira es va cremar dins d'ell.
28 I Tèrah va veure que la ira del rei s'havia encès contra ell, i va respondre al rei, dient: Tot el que tinc és en poder del rei; tot el que el rei vulgui fer al seu servent, que ho faci; fins i tot el meu fill, és en poder del rei, sense cap valor a canvi, ell i els seus dos germans que són més grans que ell.
29 I el rei va dir a Tèrah: «No, sinó que compraré el teu fill petit per un preu.»
30 I Tèrah va respondre al rei, dient: Et prego, senyor meu i rei, que permetis que el teu servent parli una paraula davant teu, i que el rei escolti la paraula del seu servent. I Tèrah va dir: Que el meu rei em doni tres dies de temps fins que consideri aquest assumpte dins meu i consulti amb la meva família sobre les paraules del meu rei; i va pressionar molt el rei perquè hi estigués d'acord.
31 I el rei va escoltar Tèrah, i ho va fer així, i li va donar tres dies de temps, i Tèrah va sortir de la presència del rei, i va tornar a casa seva amb la seva família i els va dir totes les paraules del rei; i el poble va tenir molta por.
32 I va ser el tercer dia que el rei va enviar a Tèrah, dient: Envia'm el teu fill per un preu, tal com et vaig dir; i si no fas això, enviaré i mataré tots els que tens a casa teva, de manera que no et quedarà ni un gos.
33 Tèrah es va afanyar (ja que la cosa era urgent per part del rei) i va prendre un fill d'un dels seus servents, que la seva serventa li havia nascut aquell dia, i Tèrah va portar el nen al rei i va cobrar el preu per ell.
34 I el Senyor era amb Tèrah en aquest assumpte, perquè Nimrod no causés la mort d'Abram, i el rei va prendre el nen de Tèrah i amb totes les seves forces li va esclafar el cap a terra, perquè pensava que havia estat Abram; i això li va ser amagat des d'aquell dia, i el rei ho va oblidar, ja que era la voluntat de la Providència no patir la mort d'Abram.
35 I Tèrah va prendre en secret el seu fill Abram, juntament amb la seva mare i la seva dida, i els va amagar en una cova, i els portava les seves provisions mensualment.
36 I el Senyor era amb Abram a la cova i va créixer, i Abram va estar a la cova deu anys, i el rei i els seus prínceps, endevins i savis, pensaven que el rei havia matat Abram.

CAPÍTOL 9

1 I Aran, fill de Tèrah, el germà gran d'Abram, va prendre una muller en aquells dies.
2 Aran tenia trenta-nou anys quan la va prendre; i la dona d'Aran va concebre i va donar a llum un fill, i li va posar el nom de Lot.

3 I va concebre de nou i va donar a llum una filla, i li va posar el nom de Milcà; i va concebre de nou i va donar a llum una filla, i li va posar el nom de Sarai.
4 Haran tenia quaranta-dos anys quan va engendrar Sarai, el desè any de la vida d'Abram; i en aquells dies Abram, la seva mare i la seva mainadera van sortir de la cova, ja que el rei i els seus súbdits havien oblidat l'afer d'Abram.
5 I quan Abram va sortir de la cova, va anar a trobar Noè i el seu fill Sem, i es va quedar amb ells per aprendre la instrucció del Senyor i els seus camins, i ningú no sabia on era Abram, i Abram va servir Noè i el seu fill Sem durant molt de temps.
6 I Abram va estar a casa de Noè trenta-nou anys, i Abram va conèixer el Senyor des dels tres anys, i va anar pels camins del Senyor fins al dia de la seva mort, tal com Noè i el seu fill Sem li havien ensenyat; i tots els fills de la terra en aquells dies van transgredir molt contra el Senyor, i es van rebel·lar contra ell i van servir altres déus, i van oblidar el Senyor que els havia creat a la terra; i els habitants de la terra es van fer, en aquell temps, cada home el seu déu; déus de fusta i pedra que no podien ni parlar, ni escoltar, ni alliberar, i els fills dels homes els van servir i es van convertir en els seus déus.
7 I el rei i tots els seus servents, i Tèrah amb tota la seva família, van ser els primers d'aquells que van servir déus de fusta i de pedra.
8 I Tèrah tenia dotze déus de grans dimensions, fets de fusta i pedra, segons els dotze mesos de l'any, i servia a cadascun mensualment, i cada mes Tèrah portava la seva ofrena vegetal i la seva libació als seus déus; així feia Tèrah tots els dies.
9 I tota aquella generació era malvada als ulls del Senyor, i així van fer cada home el seu déu, però van abandonar el Senyor que els havia creat.
10 I no es trobava en aquells dies cap home en tota la terra que conegués el Senyor (perquè cadascú servia el seu propi Déu), excepte Noè i la seva família, i tots els qui estaven sota el seu consell coneixien el Senyor en aquells dies.
11 I Abram, fill de Tèrah, s'anava fent gran en aquells dies a la casa de Noè, i ningú ho sabia, i el Senyor era amb ell.
12 I el Senyor va donar a Abram un cor intel·ligent, i va saber que totes les obres d'aquella generació eren vanes, i que tots els seus déus eren vans i no servien de res.
13 I Abram va veure el sol brillant sobre la terra, i Abram es va dir a si mateix: Certament ara aquest sol que brilla sobre la terra és Déu, i a ell el serviré.
14 I Abram va servir el sol aquell dia i li va pregar, i quan va arribar el vespre el sol es va pondre com de costum, i Abram va dir dins seu: Segur que aquest no pot ser Déu?
15 I Abram continuava parlant dins seu: «Qui és el que va fer el cel i la terra? Qui va crear sobre la terra? On és?»
16 I la nit es va enfosquir sobre ell, i va alçar els ulls cap a l'oest, el nord, el sud i l'est, i va veure que el sol s'havia esvaït de la terra, i el dia es va fer fosc.
17 I Abram va veure les estrelles i la lluna davant seu, i va dir: Certament aquest és el Déu que va crear tota la terra, així com l'home, i vet aquí que aquests seus servents són déus al seu voltant: i Abram va servir la lluna i li va pregar tota aquella nit.
18 I al matí, quan va clarejar i el sol va brillar sobre la terra com de costum, Abram va veure totes les coses que el Senyor Déu havia fet a la terra.
19 I Abram va dir a si mateix: Segurament aquests no són déus que van fer la terra i tota la humanitat, sinó que aquests són els servents de Déu, i Abram va romandre a la casa de Noè i allà va conèixer el Senyor i els seus camins, i va servir el Senyor tots els dies de la seva vida, i tota aquella generació es va oblidar del Senyor, i va servir altres déus de fusta i pedra, i es van rebel·lar tots els seus dies.
20 I el rei Nimrod regnava amb seguretat, i tota la terra estava sota el seu control, i tota la terra era d'una sola llengua i paraules d'unió.
21 I tots els prínceps de Nimrod i els seus grans homes van prendre consell junts; Fut, Mitzraim, Cuix i Canaan amb les seves famílies, i es van dir els uns als altres: Veniu, construïm-nos una ciutat i una torre forta, que el seu cim arribi al cel, i ens farem famosos, perquè puguem regnar sobre tot el món, a fi que la maldat dels nostres enemics cessi de nosaltres, perquè puguem regnar poderosament sobre ells, i perquè no siguem dispersats per la terra a causa de les seves guerres.
22 I tots van anar davant del rei, i li van dir aquestes paraules, i el rei els va estar d'acord en aquest assumpte, i així ho va fer.
23 I totes les famílies es van reunir, consistent en uns sis-cents mil homes, i van anar a buscar un extens terreny per construir la ciutat i la torre, i van buscar per tota la terra i no van trobar cap com una vall a l'est de la terra de Shinar, a uns dos dies de camí, i van viatjar allà i hi van habitar.
24 I van començar a fer maons i a encendre focs per construir la ciutat i la torre que havien pensat que acabarien.
25 I la construcció de la torre els va ser una transgressió i un pecat, i van començar a construir-la, i mentre edificaven contra el Senyor Déu del cel, van imaginar en els seus cors de fer la guerra contra ell i de pujar al cel.
26 I tota aquesta gent i totes les famílies es van dividir en tres parts; la primera va dir: Pujarem al cel i lluitarem contra ell; la segona va dir: Pujarem al cel i hi posarem els nostres déus i els servirem; i la tercera part va dir: Pujarem al cel i el colpejarem amb arcs i llances; i Déu coneixia totes les seves obres i tots els seus mals pensaments, i va veure la ciutat i la torre que estaven construint.
27 I quan estaven construint, es van construir una gran ciutat i una torre molt alta i forta; i a causa de la seva alçada, el morter i els maons no van arribar als constructors en la seva ascensió, fins que els que hi van pujar van haver complert un any sencer, i després d'això, van arribar als constructors i els van donar el morter i els maons; així es feia diàriament.
28 I vet aquí que aquests van pujar i altres van baixar tot el dia; i si un maó els queia de les mans i es trencava, tots hi ploraven, i si un home queia i moria, cap d'ells el mirava.
29 I el Senyor coneixia els seus pensaments, i succeí que quan estaven construint, llançaren les fletxes cap al cel, i totes les fletxes van caure sobre ells plenes de sang, i quan les van veure es van dir els uns als altres: Certament hem matat tots els qui són al cel.
30 Perquè això venia del Senyor per tal de fer-los errar i per tal d'exterminar-los de la faç de la terra.

31 I van reconstruir la torre i la ciutat, i van fer això diàriament fins que van passar molts dies i anys.
32 I Déu va dir als setanta àngels que estaven davant d'ell, als que eren a prop d'ell, dient: Veniu, baixem i confonem les seves llengües, perquè cap home entengui la llengua del seu veí. I així els van fer.
33 I des d'aquell dia següent, cada home va oblidar la llengua del seu veí, i no podien entendre a parlar en una sola llengua, i quan el paleta prenia de les mans del seu veí calç o pedra que no havia ordenat, el paleta la llençava i la llançava sobre el seu veí, de manera que moria.
34 I ho van fer així durant molts dies, i en van matar molts d'aquesta manera.
35 I el Senyor va colpejar les tres divisions que hi havia allà, i les va castigar segons les seves obres i designis; els qui deien: Pujarem al cel i servirem els nostres déus, es van tornar com simis i elefants; i els qui deien: Colpirem el cel amb fletxes, el Senyor els va matar, un home per la mà del seu veí; i la tercera divisió dels qui deien: Pujarem al cel i lluitarem contra ell, el Senyor els va dispersar per tota la terra.
36 I els qui van quedar entre ells, quan van saber i van comprendre el mal que els venia sobre, van abandonar l'edifici, i també es van dispersar per la faç de tota la terra.
37 I van deixar de construir la ciutat i la torre; per això va anomenar aquell lloc Babel, perquè allà el Senyor va confondre la llengua de tota la terra; vet aquí que era a l'est de la terra de Shinar.
38 I quant a la torre que els fills dels homes van construir, la terra va obrir la seva boca i en va engolir una tercera part, i un foc també va baixar del cel i va cremar una altra tercera part, i l'altra tercera part ha quedat fins avui, i és d'aquella part que era a dalt, i la seva circumferència és de tres dies de camí.
39 I molts dels fills dels homes van morir en aquella torre, un poble innombrable.

CAPÍTOL 10

1 I Pèleg, fill d'Éber, va morir en aquells dies, l'any quaranta-vuit de la vida d'Abram, fill de Tèrah, i tots els dies de Pèleg van ser dos-cents trenta-nou anys.
2 I quan el Senyor va haver dispersat els fills dels homes a causa del seu pecat a la torre, vet aquí que es van escampar en moltes divisions, i tots els fills dels homes van ser dispersats pels quatre racons de la terra.
3 I totes les famílies es van convertir, cadascuna segons la seva llengua, la seva terra o la seva ciutat.
4 I els fills dels homes van construir moltes ciutats segons les seves famílies, en tots els llocs on van anar, i per tota la terra on el Senyor els havia dispersat.
5 I alguns d'ells van construir ciutats en llocs dels quals després van ser exterminats, i van anomenar aquestes ciutats pels seus propis noms, o pels noms dels seus fills, o segons els seus esdeveniments particulars.
6 I els fills de Jàfet, fill de Noè, van anar i van construir ciutats als llocs on havien estat dispersats, i van anomenar totes les seves ciutats pels seus noms, i els fills de Jàfet es van dividir sobre la faç de la terra en moltes divisions i llengües.
7 I aquests són els fills de Jàfet segons les seves famílies: Gòmer, Magog, Medai, Javan, Tubal, Mèisec i Tiras; aquests són els fills de Jàfet segons les seves generacions.
8 I els fills de Gomer, segons les seves ciutats, eren els Francum, que habitaven a la terra de Franza, vora el riu Franza, vora el riu Senah.
9 I els fills de Refat són els Bartonim, que habiten a la terra de Bartonia, vora el riu Ledah, que desemboca al gran mar Gihon, és a dir, l'Oceà.
10 I els fills de Tugarma són deu famílies, i aquests són els seus noms: Buzar, Parzunac, Balgar, Elicanum, Ragbib, Tarki, Bid, Zebuc, Ongal i Tilmaz; tots aquests es van estendre i es van establir al nord i es van construir ciutats.
11 I van anomenar les seves ciutats amb els seus propis noms; aquests són els que habiten vora els rius Hitlà i Italac fins al dia d'avui.
12 Però les famílies d'Angoli, Balgar i Parzunac habiten vora el gran riu Dubnee; i els noms de les seves ciutats també són segons els seus propis noms.
13 I els fills de Javan són els Javanim que habiten a la terra de Macdònia, i els fills de Medaiare són els Orelum que habiten a la terra de Curson, i els fills de Tubal són els que habiten a la terra de Tuskanah, vora el riu Pashiah.
14 I els fills de Mèxec són els xibaixnítes, i els fills de Tiras són Ruixaix, Cuixnítes i Ongolis; tots aquests van anar i van construir ciutats; aquestes són les ciutats que estan situades vora el mar de Jabús, vora el riu Cura, que desemboca al riu Tragan.
15 I els fills d'Elisha són els Almanim, i també van anar i es van construir ciutats; aquestes són les ciutats situades entre les muntanyes de Job i Xibatmo; i d'ells hi havia el poble de Lumbardi que habitava davant de les muntanyes de Job i Xibatmo, i van conquerir la terra d'Itàlia i hi van romandre fins al dia d'avui.
16 I els fills de Quitim són els Romim que habiten a la vall de Canòpia, vora el riu Tibreu.
17 I els fills de Dudonim són els que habiten a les ciutats del mar Gihon, a la terra de Bordna.
18 Aquestes són les famílies dels fills de Jàfet, segons les seves ciutats i les seves llengües, quan es van dispersar després de la torre, i van anomenar les seves ciutats pels seus noms i esdeveniments; i aquests són els noms de totes les seves ciutats segons les seves famílies, que van construir en aquells dies després de la torre.
19 I els fills de Ham van ser Cuix, Mitzraim, Fut i Canaan, segons les seves generacions i ciutats.
20 Tots aquests van anar i es van construir ciutats segons els llocs que trobaven adequats per a ells, i van anomenar les seves ciutats amb els noms dels seus pares: Cuix, Mitzraim, Fut i Canaan.
21 I els fills de Mitsraim són els ludim, els anamim, els lehabim, els naftuquim, els patrosim, els caslucim i els cafturim, set famílies.
22 Tots aquests habiten vora el riu Sihor, que és el torrent d'Egipte, i es van construir ciutats i les van anomenar amb els seus propis noms.
23 I els fills de Patrós i Casloc es van casar entre ells, i d'ells van sortir els filisteus, els azateus, els gerarims, els guiteus i els ecronims, en total cinc famílies; aquests també es van construir ciutats, i van anomenar les seves ciutats amb els noms dels seus pares fins al dia d'avui.

24 I els fills de Canaan també van construir ciutats, i van anomenar les seves ciutats pels seus noms, onze ciutats i altres innombrables.
25 I quatre homes de la família de Ham van anar a la terra de la plana; aquests són els noms dels quatre homes, Sodoma, Gomorra, Admà i Seboim.
26 I aquests homes es van construir quatre ciutats a la terra de la plana, i van anomenar les seves ciutats amb els seus propis noms.
27 I ells, els seus fills i tots els seus pertanyents van habitar en aquelles ciutats, i van ser fecunds i es van multiplicar molt i van viure en pau.
28 I Seir, fill d'Hur, fill d'Hiví, fill de Canaan, va anar i va trobar una vall davant del mont Paran, i hi va construir una ciutat, i ell, els seus set fills i la seva família hi van habitar, i va anomenar la ciutat que havia edificat Seir, segons el seu nom; aquesta és la terra de Seir fins al dia d'avui.
29 Aquestes són les famílies dels fills de Ham, segons les seves llengües i ciutats, quan es van dispersar pels seus països després de la torre.
30 I alguns dels fills de Sem, fill de Noè, pare de tots els fills d'Hèber, també van anar i van construir ciutats als llocs on havien estat dispersats, i van anomenar les seves ciutats pels seus noms.
31 I els fills de Sem van ser Elam, Assur, Arpacshad, Lud i Aram, i van construir ciutats i van anomenar totes les seves ciutats pel seu nom.
32 I Asur, fill de Sem, amb els seus fills i la seva família, va sortir en aquell temps, un grup molt nombrós, i van anar a una terra llunyana que van trobar, i van trobar una vall molt extensa a la terra on van anar, i es van construir quatre ciutats, i les van anomenar segons els seus propis noms i esdeveniments.
33 I aquests són els noms de les ciutats que els fills d'Asur van construir: Nínive, Resen, Calac i Rehobot; i els fills d'Asur hi habiten fins al dia d'avui.
34 I els fills d'Aram també van anar i es van construir una ciutat, i van anomenar la ciutat Us pel nom del seu germà gran, i hi habiten; aquesta és la terra d'Us fins al dia d'avui.
35 I el segon any després de la torre, un home de la casa d'Asur, que es deia Bela, va marxar de la terra de Nínive per residir amb la seva família allà on pogués trobar un lloc; i van arribar fins davant de les ciutats de la plana, davant de Sodoma, i s'hi van establir.
36 I l'home es va aixecar i va construir allà una petita ciutat, i li va posar el nom de Bela, pel seu nom; aquesta és la terra de Zoar fins al dia d'avui.
37 I aquestes són les famílies dels fills de Sem segons la seva llengua i ciutats, després que foren dispersats per la terra després de la torre.
38 I cada regne, ciutat i família de les famílies dels fills de Noè es van construir moltes ciutats després d'això.
39 I van establir governs a totes les seves ciutats, per tal de ser regulats per les seves ordres; així ho van fer totes les famílies dels fills de Noè per sempre.

CAPÍTOL 11

1 Nimrod, fill de Cuix, encara era a la terra de Xinar, i la va regnar i hi va habitar, i va construir ciutats a la terra de Xinar.
2 I aquests són els noms de les quatre ciutats que va construir, i els va anomenar segons els esdeveniments que els van succeir en la construcció de la torre.
3 I va anomenar la primera Babel, dient: Perquè allà el Senyor va confondre la llengua de tota la terra; i va anomenar la segona Èrec, perquè d'allà Déu els va dispersar.
4 I el tercer el va anomenar Èqued, dient que hi havia una gran batalla en aquell lloc; i el quart el va anomenar Calnà, perquè els seus prínceps i els seus homes poderosos van ser consumits allà, i van vexar el Senyor, es van rebel·lar i van transgredir contra ell.
5 I quan Nimrod hagué construït aquestes ciutats a la terra de Shinar, hi va col·locar la resta del seu poble, els seus prínceps i els seus homes poderosos que havien quedat al seu regne.
6 I Nimrod va habitar a Babel, i allà va renovar el seu regnat sobre la resta dels seus súbdits, i va regnar amb seguretat, i els súbdits i prínceps de Nimrod li van posar el nom d'Amrafel, dient que a la torre els seus prínceps i homes van caure per la seva culpa.
7 I malgrat això, Nimrod no va tornar al Senyor, i va continuar en la maldat i ensenyant la maldat als fills dels homes; i Mardon, el seu fill, era pitjor que el seu pare, i va continuar afegint-se a les abominacions del seu pare.
8 I va fer pecar els fills dels homes, per això es diu: Dels malvats surt la maldat.
9 En aquell temps hi havia guerra entre les famílies dels fills de Ham, mentre habitaven a les ciutats que havien construït.
10 I Quedorlaomer, rei d'Elam, es va allunyar de les famílies dels fills de Ham, i va lluitar contra ells i els va sotmetre, i va anar a les cinc ciutats de la plana i va lluitar contra elles i les va sotmetre, i van quedar sota el seu control.
11 I li van servir dotze anys, i li van pagar un tribut anual.
12 En aquell temps va morir Nahor, fill de Serug, l'any quaranta-nou de la vida d'Abram, fill de Tèrah.
13 I el cinquantè any de la vida d'Abram, fill de Tèrah, Abram va sortir de casa de Noè i va tornar a casa del seu pare.
14 Abram va conèixer el Senyor i va seguir els seus camins i les seves instruccions, i el Senyor, el seu Déu, era amb ell.
15 I el seu pare Tèrah era en aquells dies capità de l'exèrcit del rei Nimrod, i encara seguia déus estranys.
16 I Abram va arribar a casa del seu pare i va veure dotze déus drets als seus temples, i la ira d'Abram es va encendre quan va veure aquestes imatges a casa del seu pare.
17 I Abram va dir: «Tan com viu el Senyor, que aquestes imatges no romandran a casa del meu pare; així em farà el Senyor, que em va crear, si d'aquí a tres dies no les trenco totes.
18 I Abram els va deixar, i la seva ira es va cremar dins d'ell. I Abram es va afanyar i va anar de la cambra al pati exterior del seu pare, i va trobar el seu pare assegut al pati, i tots els seus servents amb ell, i Abram va venir i es va asseure davant d'ell.
19 I Abram va preguntar al seu pare, dient: Pare, digues-me on és Déu que va crear el cel i la terra, i tots els fills dels homes sobre la terra, i qui et va crear a tu i a mi. I Tèrah va

respondre al seu fill Abram i va dir: Vet aquí que els qui ens van crear són tots amb nosaltres a casa.
20 I Abram digué al seu pare: Senyor meu, mostra-me-les, et prego. I Tèrah va portar Abram a la cambra del pati interior, i Abram va veure, i vet aquí que tota la cambra era plena de déus de fusta i pedra, dotze grans imatges i altres de més petites que aquelles, innombrables.
21 I Tèrah va dir al seu fill: «Mira, aquests són els qui van fer tot el que veus a la terra, i els qui em van crear a tu, a mi i a tota la humanitat.
22 Tèrah es va inclinar davant dels seus déus, i després se'n va allunyar, i Abram, el seu fill, se'n va anar amb ell.
23 I quan Abram els hagué deixat, va anar a la seva mare i es va asseure davant d'ella, i li digué: Mira, el meu pare m'ha mostrat els qui van fer el cel i la terra, i tots els fills dels homes.
24 Ara, doncs, vés de pressa a buscar un cabrit del ramat i fes-ne un plat saborós, i jo el portaré als déus del meu pare com a ofrena perquè mengin; potser així podré ser acceptable per a ells.
25 I la seva mare ho va fer així, i va agafar un cabrit, i en va fer un menjar saborós, i el va portar a Abram, i Abram va prendre el menjar saborós de la seva mare i el va portar davant dels déus del seu pare, i s'hi va acostar perquè mengessin; i Tèrah, el seu pare, no ho sabia.
26 I Abram va veure el dia que era assegut entre ells, que no tenien veu, ni oïda, ni moviment, i que cap d'ells no podia estendre la mà per menjar.
27 I Abram se'n va burlar i va dir: «Segurament el menjar saborós que he preparat no els ha agradat, o potser era massa poc per a ells, i per aquesta raó no van voler menjar; per tant, demà prepararé menjar fresc, millor i més abundant que aquest, per tal que pugui veure'n el resultat.»
28 I l'endemà Abram va donar instruccions a la seva mare sobre el menjar saborós, i la seva mare es va llevar i va agafar tres cabrits bons del ramat, i en va fer un menjar saborós excel·lent, com el que agradava al seu fill, i el va donar al seu fill Abram; i Tèrah, el seu pare, no ho sabia.
29 I Abram va prendre el menjar saborós de la seva mare, i el va portar davant dels déus del seu pare, a la cambra; i s'hi va acostar perquè mengessin, i el va posar davant d'ells, i Abram es va asseure davant d'ells tot el dia, pensant que potser podrien menjar.
30 I Abram els va veure, i vet aquí que no tenien veu ni oïda, ni cap d'ells va estendre la mà cap a la carn per menjar.
31 I al vespre d'aquell dia, Abram va ser revestit de l'esperit de Déu en aquella casa.
32 I va cridar i va dir: Ai del meu pare i d'aquesta generació malvada, els cors de la qual estan tots inclinats a la vanitat, que serveixen aquests ídols de fusta i pedra que no poden menjar, olorar, sentir ni parlar, que tenen boques sense parla, ulls sense vista, orelles sense oïda, mans sense sentiment i cames que no es poden moure; com ells són els qui els van fer i els qui confien en ells.
33 I quan Abram va veure totes aquestes coses, la seva ira es va encendre contra el seu pare, i es va afanyar a agafar una destral a la mà, i va anar a la cambra dels déus, i va trencar tots els déus del seu pare.
34 I quan va haver acabat de trencar les imatges, va posar la destral a la mà del gran déu que era allà davant d'ells, i va sortir; i Tèrah, el seu pare, va tornar a casa, perquè havia sentit a la porta el so del cop de la destral; així que Tèrah va entrar a la casa per saber què passava.
35 I Tèrah, havent sentit el soroll de la destral a la cambra de les imatges, va córrer a la cambra de les imatges, i va trobar Abram que sortia.
36 Tèrah va entrar a la cambra i va trobar tots els ídols caiguts i trencats, i la destral a la mà del més gran, que no estava trencada, i el menjar saborós que el seu fill Abram havia fet encara era davant d'ells.
37 Quan Tèrah va veure això, la seva ira es va encendre molt, i es va afanyar a sortir de l'habitació i va anar cap a Abram.
38 I va trobar el seu fill Abram encara assegut a casa, i li va dir: «Quina obra has fet als meus déus?
39 I Abram va respondre a Tèrah, el seu pare, i li va dir: No és així, senyor meu, perquè els vaig portar menjar saborós, i quan em vaig acostar a ells amb el menjar perquè mengessin, tots alhora van estendre les mans per menjar abans que el Gran hagués estès la mà per menjar.
40 I el gran va veure les obres que feien davant seu, i la seva ira es va encendre violentament contra ells, i va anar i va agafar la destral que hi havia a la casa i va venir cap a ells i els va trencar tots, i vet aquí que la destral encara és a la seva mà, com veieu.
41 I la ira de Tèrah es va encendre contra el seu fill Abram, quan va parlar això; i Tèrah, enfurismat, va dir al seu fill Abram: Què és aquesta història que has explicat? Em dius mentides.
42 Hi ha en aquests déus esperit, ànima o poder per fer tot el que m'has dit? No són fusta i pedra, i no els he fet jo mateix, i pots dir aquestes mentides, dient que el gran déu que era amb ells els va colpejar? Ets tu qui li vas posar la destral a les mans, i després vas dir que els va colpejar a tots.
43 I Abram va respondre al seu pare i li va dir: I com pots servir, doncs, aquests ídols en els quals no hi ha poder per fer res? Podrien aquests ídols en què confies alliberar-te? Podrien escoltar les teves pregàries quan els invoques? Podrien alliberar-te de les mans dels teus enemics, o lluitaran les teves batalles per tu contra els teus enemics, perquè hagis de servir fusta i pedra, que no poden ni parlar ni sentir?
44 I ara, certament, no és bo per a tu ni per als fills dels homes que estan relacionats amb tu, fer aquestes coses; ets tan ximple, tan ximple o tan mancat d'enteniment que serviràs la fusta i la pedra, i faràs d'aquesta manera?
45 I oblideu el Senyor Déu que va fer el cel i la terra, i que us va crear a la terra, i així porteu un gran mal sobre les vostres ànimes en aquest assumpte servint la pedra i la fusta?
46 No van pecar els nostres pares en els dies antics en aquest assumpte, i el Senyor Déu de l'univers va portar les aigües del diluvi sobre ells i va destruir tota la terra?
47 I com podeu continuar fent això i servint déus de fusta i pedra, que no poden sentir, ni parlar, ni alliberar-vos de l'opressió, fent baixar així sobre vosaltres la ira del Déu de l'univers?
48 Ara, doncs, pare meu, no facis això, i no portis cap mal a la teva ànima ni a les ànimes de la teva família.

49 I Abram es va afanyar a saltar de davant del seu pare, i va agafar la destral de l'ídol més gran del seu pare, amb la qual Abram la va trencar i va fugir.
50 I Tèrah, veient tot el que Abram havia fet, es va afanyar a marxar de casa seva, i va anar al rei i va arribar davant de Nimrod i es va plantar davant d'ell, i es va inclinar davant del rei; i el rei va dir: Què vols?
51 I va dir: «Us prego, senyor meu, que m'escolteu. Fa cinquanta anys em va néixer un fill, i així ha fet als meus déus i així ha parlat; i ara, doncs, senyor meu i rei, feu-lo venir davant vostre i jutgeu-lo segons la llei, a fi que siguem alliberats del seu mal.
52 I el rei va enviar tres homes dels seus servents, i van anar i van portar Abram davant del rei. I Nimrod i tots els seus prínceps i servents eren aquell dia asseguts davant d'ell, i Tèrah també s'asseia davant d'ells.
53 I el rei va dir a Abram: «Què és això que has fet al teu pare i als seus déus?» Abram va respondre al rei amb les mateixes paraules que havia dit al seu pare, i li va dir: «El gran déu que era amb ells a la casa els va fer el que has sentit.
54 I el rei va dir a Abram: «Tenien poder de parlar, menjar i fer el que has dit?» I Abram va respondre al rei: «I si no tenen poder, per què els serveixes i fas que els fills dels homes s'equivoquin amb les teves bogeries?»
55 T'imagines que et poden alliberar o fer alguna cosa petita o gran, perquè els serveixis? I per què no sents el Déu de tot l'univers, que et va crear i en el poder del qual està matar i mantenir viu?
56 Oh rei ximple, simple i ignorant, ai de tu per sempre.
57 Jo pensava que ensenyaries als teus servents el camí recte, però no ho has fet, sinó que has omplert tota la terra amb els teus pecats i amb els pecats del teu poble que ha seguit els teus camins.
58 No saps o no has sentit que aquest mal que fas, els nostres avantpassats hi van pecar en dies antics, i el Déu etern va portar les aigües del diluvi sobre ells i els va destruir a tots, i també va destruir tota la terra per culpa seva? I tu i el teu poble us aixecareu ara i fareu una obra semblant a aquesta, per tal de fer caure la ira del Senyor Déu de l'univers i portar el mal sobre tu i tota la terra?
59 Ara, doncs, deixa de banda aquesta mala acció que fas i serveix el Déu de l'univers, ja que la teva ànima està a les seves mans, i llavors aniràs bé.
60 I si el teu cor malvat no escolta les meves paraules per fer-te abandonar els teus mals camins i servir el Déu etern, llavors moriràs amb vergonya en els darrers dies, tu, el teu poble i tots els qui estan connectats amb tu, escoltant les teves paraules o caminant pels teus mals camins.
61 I quan Abram va acabar de parlar davant del rei i dels prínceps, Abram va alçar els ulls al cel i va dir: «El Senyor veu tots els malvats i els jutjarà.»

CAPÍTOL 12

1 I quan el rei va sentir les paraules d'Abram, va ordenar que el tanquessin a la presó; i Abram va estar deu dies a la presó.
2 I al final d'aquells dies, el rei va ordenar que tots els reis, prínceps i governadors de les diferents províncies i els savis compareguessin davant seu, i s'asseguessin davant seu, i Abram encara era a la casa de reclusió.
3 I el rei va dir als prínceps i savis: «Heu sentit què ha fet Abram, fill de Tèrah, al seu pare? Així li ha fet, i vaig ordenar que el portessin davant meu, i així ha parlat; el seu cor no el va desanimar, ni es va moure davant meu, i vet aquí que ara és tancat a la presó.
4 Per tant, decidiu quin judici correspon a aquest home que va insultar el rei; que va parlar i va fer tot el que heu sentit.
5 I tots van respondre al rei dient: L'home que insulti el rei ha de ser penjat en un arbre; però havent fet tot el que va dir, i havent menyspreat els nostres déus, ha de ser cremat viulent, perquè aquesta és la llei en aquest assumpte.
6 Si al rei li plau fer això, que ordeni als seus servents que encenguin foc nit i dia al teu forn de maons, i aleshores hi llançarem aquest home. I el rei ho va fer així, i va ordenar als seus servents que preparessin un foc durant tres dies i tres nits al forn del rei, que és a Casdim; i el rei els va ordenar que agafessin Abram de la presó i el portessin perquè fos cremat.
7 I tots els servents del rei, prínceps, senyors, governadors i jutges, i tots els habitants del país, uns nou-cents mil homes, es van aturar davant del forn per veure Abram.
8 I totes les dones i els nens petits s'amuntegaven a les teulades i a les torres per veure què passava amb Abram, i tots es van aturar junts a distància; i no va quedar ni un sol home que no vingués aquell dia a contemplar l'escena.
9 I quan Abram va arribar, els mags del rei i els savis van veure Abram, i van cridar al rei, dient: Senyor nostre sobirà, certament aquest és l'home que sabem que va ser el nen en el naixement del qual la gran estrella es va empassar les quatre estrelles, que vam declarar al rei fa cinquanta anys.
10 I vet aquí que ara el seu pare també ha transgredit els teus manaments i s'ha burlat de tu portant-te un altre fill, que tu vas matar.
11 I quan el rei va sentir les seves paraules, es va enfurir molt, i va ordenar que portessin Tèrah davant seu.
12 I el rei va dir: «Has sentit què han dit els mags? Ara digues-me la veritat, com ho has fet; i si dius la veritat, seràs absolt.»
13 I veient que la ira del rei s'havia encès tant, Tèrah va dir al rei: Senyor meu i rei, has sentit la veritat, i el que han dit els savis és correcte. I el rei va dir: Com has pogut fer això, transgredint les meves ordres i donant-me un fill que no vas engendrar, i obtenint preu per ell?
14 Tèrah va respondre al rei: «Perquè en aquell moment el meu afecte es va emocionar pel meu fill, i vaig prendre un fill de la meva serventa i el vaig portar al rei.
15 I el rei va dir: «Qui t'ha aconsellat això? Digues-m'ho, no m'amaguis res, i així no moriràs.»
16 I Tèrah estava molt espantat en presència del rei, i li digué: Va ser Aran, el meu fill gran, qui m'ho va aconsellar; i Aran era en aquells dies que va néixer Abram, i tenia trenta-dos anys.
17 Però Haran no va aconsellar res al seu pare, perquè Tèrah va dir això al rei per alliberar la seva ànima del rei, ja que tenia molta por; i el rei va dir a Tèrah: Haran, el teu fill, que t'ha aconsellat això, morirà pel foc amb Abram; perquè la sentència de mort recau sobre ell per haver-se rebel·lat contra el desig del rei en fer aquesta cosa.

18 I Haran en aquell moment va sentir la inclinació de seguir els camins d'Abram, però ho va guardar per a si mateix.
19 I Haran va dir en el seu cor: «Ara, el rei ha agafat Abram per culpa d'aquestes coses que va fer Abram, i succeirà que si Abram preval sobre el rei, jo el seguiré; però si el rei preval, jo aniré darrere del rei.»
20 I quan Tèrah hagué parlat això al rei sobre el seu fill Haran, el rei va ordenar que Haran fos capturat amb Abram.
21 I els van portar tots dos, Abram i el seu germà Aran, per llançar-los al foc; i tots els habitants del país, els servents del rei i els prínceps, i totes les dones i els nens petits, eren allà aquell dia, vigilant-los.
22 I els servents del rei van prendre Abram i el seu germà, i els van despullar de tota la roba excepte les peces de vestir que portaven.
23 I els van lligar les mans i els peus amb cordes de lli, i els servents del rei els van aixecar i els van llançar tots dos al forn.
24 I el Senyor estimava Abram i va tenir compassió d'ell, i el Senyor va baixar i va alliberar Abram del foc i no es va cremar.
25 Però totes les cordes amb què l'havien lligat es van cremar, mentre Abram es va quedar i va caminar enmig del foc.
26 I Aran va morir quan el van llançar al foc, i va ser reduït a cendres, perquè el seu cor no era perfecte amb el Senyor; i aquells homes que el van llançar al foc, la flama del foc es va estendre sobre ells, i van ser cremats, i dotze homes d'ells van morir.
27 I Abram va caminar enmig del foc tres dies i tres nits, i tots els servents del rei el van veure caminant enmig del foc, i van anar i ho van dir al rei, dient: Mira, hem vist Abram caminant enmig del foc, i fins i tot les robes que portava no s'han cremat, però la corda amb què estava lligat s'ha cremat.
28 I quan el rei va sentir les seves paraules, el seu cor es va encongir i no els va creure; així que va enviar altres prínceps fidels a veure aquest assumpte, i van anar i ho van veure i ho van explicar al rei; i el rei es va aixecar per anar a veure-ho, i va veure Abram caminant d'un costat a l'altre enmig del foc, i va veure el cos d'Haran cremat, i el rei es va meravellar molt.
29 I el rei va ordenar que traguessin Abram del foc; i els seus servents es van acostar per treure'l, però no van poder, perquè el foc era al seu voltant i la flama pujava cap a ells des del forn.
30 I els servents del rei van fugir, i el rei els va renyar dient: «Afanyeu-vos a treure Abram del foc, perquè no moriu.»
31 I els servents del rei es van acostar de nou per fer sortir Abram, i les flames els van caure sobre i els van cremar la cara, de manera que vuit d'ells van morir.
32 I quan el rei va veure que els seus servents no podien acostar-se al foc per por de cremar-se, el rei va cridar a Abram: «Servent del Déu que ets al cel, surt d'enmig del foc i vine aquí davant meu; i Abram va escoltar la veu del rei, i va sortir del foc i va venir i es va posar davant del rei.
33 I quan Abram va sortir, el rei i tots els seus servents van veure Abram venint davant del rei, amb les seves vestidures, perquè no s'havien cremat, però la corda amb què estava lligat s'havia cremat.
34 I el rei va dir a Abram: Com és que no et van cremar al foc?
35 I Abram va dir al rei: El Déu del cel i de la terra, en qui confio i que ho té tot al seu poder, ell m'ha alliberat del foc on m'has llançat.
36 I Haran, el germà d'Abram, va ser cremat fins a les cendres, i van buscar el seu cos, i el van trobar consumit.
37 I Aran tenia vuitanta-dos anys quan va morir a l'incendi de Casdim. I el rei, els prínceps i els habitants del país, veient que Abram s'havia alliberat del foc, van venir i es van inclinar davant d'Abram.
38 I Abram els digué: No us inclineu davant meu, sinó inclineu-vos davant el Déu del món que us va crear, i serviu-lo, i aneu pels seus camins, perquè ell és qui em va alliberar d'aquest foc, i és ell qui va crear les ànimes i els esperits de tots els homes, i va formar l'home al ventre de la seva mare, i el va portar al món, i és ell qui alliberarà de tot dolor aquells que confien en ell.
39 I això va semblar molt meravellós als ulls del rei i dels prínceps, que Abram fos salvat del foc i que Haran fos cremat; i el rei va fer a Abram molts regals i li va donar els seus dos servents principals de la casa del rei; el nom d'un era Oni i el nom de l'altre era Eliezer.
40 I tots els reis, prínceps i servents van donar a Abram molts regals de plata, or i perles, i el rei i els seus prínceps el van acomiadar, i ell se'n va anar en pau.
41 I Abram va marxar de casa del rei en pau, i molts dels servents del rei el van seguir, i uns tres-cents homes s'hi van unir.
42 Aquell dia Abram va tornar a casa del seu pare, ell i els homes que el seguien. I Abram va servir el Senyor, el seu Déu, tots els dies de la seva vida, i va caminar pels seus camins i va seguir la seva llei.
43 I des d'aquell dia Abram va inclinar els cors dels fills dels homes a servir el Senyor.
44 I en aquell temps Nahor i Abram van prendre per a ells dones, les filles del seu germà Aran. La dona de Nahor era Milcà i el nom de la dona d'Abram era Sarai. I Sarai, la dona d'Abram, era estèril; no tenia descendència en aquells dies.
45 I al cap de dos anys des que Abram va sortir del foc, és a dir, al cinquanta-dos anys de la seva vida, vet aquí que el rei Nimrod seia al tron de Babel, i el rei es va adormir i va somiar que estava dret amb les seves tropes i exèrcits en una vall davant del forn del rei.
46 I va alçar els ulls i va veure un home a semblança d'Abram que sortia del forn, i que va venir i es va posar davant del rei amb la seva espasa desembeinada, i després va saltar cap al rei amb la seva espasa, quan el rei va fugir de l'home, perquè tenia por; i mentre corria, l'home va llançar un ou sobre el cap del rei, i l'ou es va convertir en un gran riu.
47 I el rei va somiar que totes les seves tropes s'enfonsaven en aquell riu i morien, i el rei va fugir amb tres homes que eren davant seu i va escapar.
48 I el rei va mirar aquests homes i anaven vestits amb vestits principescos com les vestimentes dels reis, i tenien l'aspecte i la majestat dels reis.
49 I mentre corrien, el riu es va convertir de nou en un ou davant del rei, i de l'ou va sortir un ocell jove que es va

presentar davant del rei, va volar al seu cap i li va arrencar l'ull.
50 I el rei es va entristir en veure això, i es va despertar del seu son i el seu esperit estava agitat; i va sentir un gran terror.
51 I al matí, el rei es va llevar del seu llit ple de por, i va ordenar a tots els savis i mags que vinguessin davant seu, quan el rei els va explicar el seu somni.
52 I un savi servent del rei, que es deia Anuki, va respondre al rei dient: Això no és res més que el mal d'Abram i la seva descendència que sorgirà contra el meu Senyor i rei en els darrers dies.
53 I vet aquí que arribarà el dia en què Abram i la seva descendència i els fills de la seva casa faran la guerra contra el meu rei, i derrotaran tots els exèrcits del rei i les seves tropes.
54 I pel que fa al que has dit sobre tres homes que vas veure com tu, i que van escapar, això vol dir que només tu escaparàs amb tres reis dels reis de la terra que seran amb tu a la batalla.
55 I allò que vas veure del riu que es va convertir en un ou com al principi, i l'ocell jove que t'arrencava l'ull, això no significa res més que la descendència d'Abram que matarà el rei en els darrers dies.
56 Aquest és el somni del meu rei, i aquesta és la seva interpretació: el somni és veritable, i la interpretació que el teu servent t'ha donat és correcta.
57 Ara, doncs, rei meu, segurament saps que ja fa cinquanta-dos anys des que els teus savis van veure això en el naixement d'Abram, i si el meu rei permet que Abram visqui a la terra, serà per a perjudici del meu senyor i rei, perquè tots els dies que Abram visqui, ni tu ni el teu regne sereu establerts, perquè això ja se sabia abans en el seu naixement; i per què no el matarà el meu rei, perquè la seva maldat sigui guardada de tu en els darrers dies?
58 I Nimrod va escoltar la veu d'Anuki, i va enviar alguns dels seus servents en secret per anar a agafar Abram i portar-lo davant del rei perquè patís la mort.
59 I Eliezer, el servent d'Abram que el rei li havia donat, era en aquell moment en presència del rei, i va sentir el que Anuki havia aconsellat al rei, i el que el rei havia dit per causar la mort d'Abram.
60 I Elièzer va dir a Abram: «Afanya't, aixeca't i salva la teva ànima, perquè no moris a mans del rei, perquè així va veure en un somni sobre tu, i així ho va interpretar Anuki, i així també va aconsellar Anuki al rei sobre tu.»
61 I Abram va escoltar la veu d'Eliezer, i Abram es va afanyar i va córrer a buscar refugi a casa de Noè i del seu fill Sem, i s'hi va amagar i va trobar un lloc segur; i els servents del rei van anar a casa d'Abram per buscar-lo, però no el van poder trobar, i van buscar per tot el país i no el van trobar, i van anar i van buscar en totes direccions i no el van trobar.
62 I quan els servents del rei no van poder trobar Abram, van tornar al rei, però la ira del rei contra Abram es va calmar, ja que no el van trobar, i el rei va treure del seu cap aquest assumpte respecte a Abram.
63 I Abram va estar amagat a casa de Noè durant un mes, fins que el rei va oblidar aquest assumpte, però Abram encara tenia por del rei; i Tèrah va anar a veure el seu fill Abram en secret a casa de Noè, i Tèrah era molt gran als ulls del rei.
64 I Abram digué al seu pare: «No saps que el rei pensa matar-me i esborrar el meu nom de la terra amb el consell dels seus malvats consellers?»
65 Ara, qui tens aquí i què tens en aquesta terra? Alça't, anem junts a la terra de Canaan, a fi que puguem ser alliberats de la seva mà, no fos cas que també tu pereixis per culpa seva en els darrers dies.
66 No saps o no has sentit a dir que no és per amor que Nimrod et dóna tot aquest honor, sinó que només és pel seu benefici que et concedeix tot aquest bé?
67 I si et fa un bé més gran que aquest, segurament aquestes són només vanitats del món, perquè la riquesa i les riqueses no poden servir en el dia de la ira i la ira.
68 Ara, doncs, escolteu la meva veu, i aixequem-nos i anem a la terra de Canaan, fora de l'abast del dany de Nimrod; i serviu el Senyor que us va crear a la terra i us anirà bé; i llenceu totes les coses vanes que perseguiu.
69 I Abram va deixar de parlar, quan Noè i el seu fill Sem van respondre a Tèrah, dient: Certa és la paraula que Abram t'ha dit.
70 I Tèrah va escoltar la veu del seu fill Abram, i Tèrah va fer tot el que Abram va dir, perquè això venia del Senyor, que el rei no causés la mort d'Abram.

CAPÍTOL 13

1 Tèrah va prendre el seu fill Abram, el seu nét Lot, fill d'Haran, la seva nora Sarai, la dona del seu fill Abram, i totes les ànimes de la seva família, i va marxar amb ells des d'Ur Casdim per anar a la terra de Canaan. I quan van arribar fins a la terra d'Haran, s'hi van quedar, perquè era una terra molt bona per a pastures i prou extensa per als qui els acompanyaven.
2 I la gent del país d'Haran va veure que Abram era bo i just amb Déu i els homes, i que el Senyor, el seu Déu, era amb ell, i alguns dels habitants del país d'Haran van venir i es van unir a Abram, i ell els va ensenyar la instrucció del Senyor i els seus camins; i aquests homes van romandre amb Abram a casa seva i es van adherir a ell.
3 I Abram va romandre a la terra tres anys, i al cap de tres anys el Senyor es va aparèixer a Abram i li va dir: Jo sóc el Senyor que et vaig fer sortir d'Ur Casdim i et vaig alliberar de les mans de tots els teus enemics.
4 Ara, doncs, si escoltes la meva veu i guardes els meus manaments, els meus estatuts i les meves lleis, faré caure els teus enemics davant teu, multiplicaré la teva descendència com les estrelles del cel i enviaré la meva benedicció a totes les obres de les teves mans, i no et faltarà res.
5 Aixeca't ara, pren la teva dona i tot el que tens, i vés a la terra de Canaan i queda-hi, i allà jo seré el teu Déu i et beneiré. I Abram es va aixecar, va prendre la seva dona i tot el que tenia, i va anar a la terra de Canaan, tal com el Senyor li havia dit; i Abram tenia cinquanta anys quan va marxar d'Haran.
6 I Abram va arribar a la terra de Canaan i va habitar al mig de la ciutat, i allà va plantar la seva tenda entre els fills de Canaan, habitants de la terra.

7 I el Senyor es va aparèixer a Abram quan va arribar a la terra de Canaan, i li va dir: Aquesta és la terra que et vaig donar a tu i a la teva descendència després de tu per sempre. Faré que la teva descendència sigui com les estrelles del cel i donaré a la teva descendència en herència totes les terres que veus.
8 I Abram va construir un altar al lloc on Déu li havia parlat, i allà Abram va invocar el nom del Senyor.
9 En aquell temps, al cap de tres anys que Abram va viure a la terra de Canaan, aquell any va morir Noè, que era el cinquanta-vuit any de la vida d'Abram; i tots els dies que va viure Noè van ser nou-cents cinquanta anys i va morir.
10 I Abram va habitar a la terra de Canaan, ell, la seva dona i tots els seus pertanyents, i tots els que l'acompanyaven, juntament amb els que s'hi havien unit d'entre la gent del país; però Nahor, germà d'Abram, i Tèrah, el seu pare, i Lot, fill d'Haran, i tots els seus pertanyents van habitar a Haran.
11 El cinquè any que Abram va viure a la terra de Canaan, els habitants de Sodoma i Gomorra i totes les ciutats de la plana es van revoltar contra el poder de Quedorlaomer, rei d'Elam; perquè tots els reis de les ciutats de la plana havien servit Quedorlaomer durant dotze anys i li havien pagat un tribut anual, però en aquells dies, el tretzè any, es van rebel·lar contra ell.
12 I el desè any d'habitar Abram a la terra de Canaan hi va haver una guerra entre Nimrod, rei de Shinar, i Quedorlaomer, rei d'Elam, i Nimrod va venir a lluitar contra Quedorlaomer i a sotmetre'l.
13 Perquè Quedorlaomer era en aquell temps un dels prínceps dels exèrcits de Nimrod, i quan tota la gent de la torre es va dispersar i els que van quedar també es van escampar per la faç de la terra, Quedorlaomer va anar a la terra d'Elam i hi va regnar i es va rebel·lar contra el seu senyor.
14 I en aquells dies quan Nimrod va veure que les ciutats de la plana s'havien rebel·lat, va venir amb orgull i ira a la guerra contra Quedorlaomer, i Nimrod va reunir tots els seus prínceps i súbdits, uns set-cents mil homes, i va anar contra Quedorlaomer, i Quedorlaomer va sortir a trobar-lo amb cinc mil homes, i es van preparar per a la batalla a la vall de Babel que és entre Elam i Shinar.
15 I tots aquells reis van lluitar allà, i Nimrod i el seu poble van ser derrotats davant el poble de Quedorlaomer, i van caure dels homes de Nimrod uns sis-cents mil, i Mardon, el fill del rei, va caure entre ells.
16 I Nimrod va fugir i va tornar amb vergonya i desgràcia a la seva terra, i va estar sota la subjecció de Codorlaomer durant molt de temps, i Codorlaomer va tornar a la seva terra i va enviar prínceps del seu exèrcit als reis que habitaven al seu voltant, a Arioc, rei d'Elasar, i a Tidal, rei de Goyim, i va fer un pacte amb ells, i tots van ser obedients a les seves ordres.
17 I va ser el quinzè any d'estada d'Abram a la terra de Canaan, que és el setantaè any de la vida d'Abram, i el Senyor es va aparèixer a Abram aquell any i li va dir: Jo sóc el Senyor que t'he tret d'Ur Casdim per donar-te aquesta terra en herència.
18 Ara, doncs, camina davant meu, sigues perfecte i guarda els meus manaments, perquè a tu i a la teva descendència donaré aquesta terra en herència, des del riu Mitsraim fins al gran riu Eufrates.
19 I tornaràs als teus pares en pau i a bona edat, i la quarta generació tornarà aquí a aquesta terra i l'heretarà per sempre; i Abram va construir un altar, i va invocar el nom del Senyor que se li va aparèixer, i va oferir sacrificis sobre l'altar al Senyor.
20 En aquell temps Abram va tornar i va anar a Haran per veure el seu pare i la seva mare, i la casa del seu pare, i Abram, la seva dona i tots els seus posseïdors van tornar a Haran, i Abram va viure a Haran cinc anys.
21 I molts dels habitants d'Haran, uns setanta-dos homes, van seguir Abram, i Abram els va ensenyar la instrucció del Senyor i els seus camins, i els va ensenyar a conèixer el Senyor.
22 En aquells dies, el Senyor es va aparèixer a Abram a Haran i li va dir: «Fa vint anys et vaig parlar, dient:
23 Surt de la teva terra, del teu lloc de naixement i de la casa del teu pare, cap a la terra que t'he mostrat per donar-la a tu i als teus fills, perquè allà et beneiré i et faré una gran nació, i faré gran el teu nom, i en tu seran beneïdes les famílies de la terra.
24 Ara, doncs, alça't, surt d'aquest lloc, tu, la teva dona i tot el que tens, també tots els nascuts a casa teva i totes les ànimes que has engendrat a Haran, i porta-les amb tu d'aquí, i alça't i torna a la terra de Canaan.
25 I Abram es va llevar i va prendre la seva dona Sarai i tot el que li pertanyia i tots els que li havien nascut a casa seva i les ànimes que havien creat a Haran, i van sortir per anar a la terra de Canaan.
26 I Abram se'n va anar i va tornar a la terra de Canaan, segons la paraula del Senyor. I Lot, fill del seu germà Aran, va anar amb ell, i Abram tenia setanta-cinc anys quan va sortir d'Aran per tornar a la terra de Canaan.
27 I va arribar a la terra de Canaan, segons la paraula del Senyor a Abram, i va plantar la seva tenda i va habitar a la plana de Mambré, i amb ell hi havia Lot, fill del seu germà, i tot el que li pertanyia.
28 I el Senyor es va aparèixer de nou a Abram i li va dir: «A la teva descendència donaré aquesta terra.» I allà va construir un altar al Senyor que se li havia aparegut, que encara és avui a les planes de Mambré.

CAPÍTOL 14

1 En aquells dies hi havia a la terra de Shinar un home savi que tenia enteniment en tota saviesa, i de bona aparença, però era pobre i indigent; es deia Rikaion i tenia moltes dificultats per mantenir-se.
2 I va decidir anar a Egipte, a Oswiris, fill d'Anom, rei d'Egipte, per mostrar al rei la seva saviesa; perquè potser trobaria gràcia als seus ulls, per aixecar-lo i donar-li suport; i Rikayon així ho va fer.
3 I quan Rikayon va arribar a Egipte, va preguntar als habitants d'Egipte sobre el rei, i els habitants d'Egipte li van explicar el costum del rei d'Egipte, perquè era llavors costum del rei d'Egipte que sortís del seu palau reial i només fos vist fora un dia a l'any, i després d'això el rei tornava al seu palau per quedar-s'hi.

4 I el dia que el rei va sortir, va jutjar el país, i tothom qui tenia un plet va acudir davant del rei aquell dia per obtenir la seva petició.
5 I quan Rikayon va sentir parlar del costum a Egipte i que no podia presentar-se en presència del rei, es va afligir molt i es va entristir molt.
6 I al vespre Rikayon va sortir i va trobar una casa en ruïnes, que abans havia estat una fleca a Egipte, i hi va passar la nit amb amargor a l'ànima i aclaparat per la gana, i la son li va ser treta dels ulls.
7 I Rikayon va considerar dins seu què havia de fer a la ciutat fins que el rei fes la seva aparició, i com podria mantenir-s'hi.
8 I es va llevar al matí i va caminar, i es va trobar pel camí amb els que venien verdures i diverses menes de llavors que subministraven als habitants.
9 I Rikayon volia fer el mateix per aconseguir una pensió a la ciutat, però desconeixia els costums de la gent i era com un cec entre ells.
10 I va anar i va aconseguir verdures per vendre-les per al seu manteniment, i la gent es va reunir al seu voltant i se'n van burlar, i li van prendre les verdures i no li van deixar res.
11 I es va aixecar d'allí amb amargor d'ànima, i va anar sospirant al forn on havia passat tota la nit anterior, i va dormir allà la segona nit.
12 I aquella nit va tornar a raonar dins seu com es podria salvar de la fam, i va idear un pla sobre com actuar.
13 I es va llevar al matí i va actuar amb enginy, i va anar i va contractar trenta homes forts de la multitud, que portaven les seves armes de guerra a les mans, i els va conduir a la part superior del sepulcre egipci, i els va col·locar allà.
14 I els va manar, dient: Així diu el rei: Enfortiu-vos i sigueu homes valents, i que ningú sigui enterrat aquí fins que es donin dues-centes peces de plata, i llavors podrà ser enterrat; i aquells homes van fer segons l'ordre de Rikayon al poble d'Egipte durant tot aquell any.
15 I en vuit mesos Rikayon i els seus homes van acumular grans riqueses de plata i or, i Rikayon va prendre una gran quantitat de cavalls i altres animals, i va contractar més homes, i els va donar cavalls i es van quedar amb ell.
16 I quan va arribar l'any, en el moment en què el rei va sortir a la ciutat, tots els habitants d'Egipte es van reunir per parlar-li sobre l'obra de Rikayon i els seus homes.
17 El dia assenyalat, el rei va sortir, i tots els egipcis van anar davant seu i van cridar a ell, dient:
18 Que el rei visqui per sempre! Què és això que fas a la ciutat amb els teus servents, que no permeten enterrar un cadàver fins que no es doni tanta plata i or? S'ha fet mai res semblant a tota la terra, des dels dies dels reis anteriors, i fins i tot des dels dies d'Adam, fins avui, que els morts no siguin enterrats només per un preu fix?
19 Sabem que els reis tenen el costum de cobrar un impost anual dels vius, però tu no només ho fas, sinó que també cobres un impost dia rere dia dels morts.
20 Ara, oh rei, ja no podem suportar més això, perquè tota la ciutat està en ruïnes per això, i tu no ho saps?
21 I quan el rei va sentir tot el que havien dit, es va enfurir molt, i la seva ira es va cremar dins d'ell per aquest afer, perquè no en sabia res.
22 I el rei va dir: «Qui és aquell que s'atreveix a fer aquesta cosa malvada al meu país sense la meva ordre? Segur que m'ho diràs.»
23 I li van explicar totes les obres de Rikayon i els seus homes, i la ira del rei es va encendre, i va ordenar que Rikayon i els seus homes fossin portats davant seu.
24 I Rikayon va prendre uns mil infants, fills i filles, i els va vestir amb seda i brodats, i els va posar a cavall i els va enviar al rei per mitjà dels seus homes, i també va prendre una gran quantitat de plata, or i pedres precioses, i un cavall fort i bell, com a regal per al rei, amb el qual va venir davant del rei i es va inclinar a terra davant d'ell; i el rei, els seus servents i tots els habitants d'Egipte es van meravellar de l'obra de Rikayon, i van veure les seves riqueses i el present que havia portat al rei.
25 I va complaure molt al rei i se'n va meravellar; i quan Rikayon es va asseure davant seu, el rei li va preguntar sobre totes les seves obres, i Rikayon va pronunciar totes les seves paraules amb saviesa davant del rei, els seus servents i tots els habitants d'Egipte.
26 I quan el rei va sentir les paraules de Rikaion i la seva saviesa, Rikaion va trobar gràcia als seus ulls, i va trobar gràcia i bondat de tots els servents del rei i de tots els habitants d'Egipte, a causa de la seva saviesa i excel·lents discursos, i des de llavors el van estimar molt.
27 I el rei va respondre i va dir a Rikaion: El teu nom ja no es dirà Rikaion, sinó que el teu nom serà Faraó, ja que vas exigir un impost als morts; i li va anomenar Faraó.
28 I el rei i els seus súbdits estimaven Rikayon per la seva saviesa, i van consultar amb tots els habitants d'Egipte per nomenar-lo prefecte sota el rei.
29 I tots els habitants d'Egipte i els seus savis ho van fer així, i va ser promulgat com a llei a Egipte.
30 I van nomenar el faraó Rikayon prefecte sota Oswiris, rei d'Egipte, i el faraó Rikayon governava Egipte, administrant justícia diàriament a tota la ciutat, però Oswiris, el rei, jutjava el poble de la terra un dia de l'any, quan sortia a fer la seva aparició.
31 I el faraó Rikayon va usurpar astutament el govern d'Egipte i va exigir un impost a tots els habitants d'Egipte.
32 I tots els habitants d'Egipte estimaven molt Rikaion Faraó, i van fer un decret per anomenar Faraó a tot rei que havia de regnar sobre ells i la seva descendència a Egipte.
33 Per això tots els reis que van regnar a Egipte des d'aquell moment en endavant van ser anomenats Faraó fins al dia d'avui.

CAPÍTOL 15

1 Aquell any hi va haver una gran fam a tota la terra de Canaan, i els habitants de la terra no van poder sobreviure a causa de la fam, ja que era molt greu.
2 I Abram i tots els seus pertanyents es van aixecar i van baixar a Egipte a causa de la fam, i quan van arribar al rierol de Mitzraim, hi van romandre una estona per descansar de la fatiga del camí.
3 I Abram i Sarai caminaven per la vora del torrent de Mitzraim, i Abram va veure la seva dona Sarai, que era molt bonica.
4 I Abram digué a la seva dona Sarai: «Com que Déu t'ha creat amb un aspecte tan bonic, tinc por dels egipcis, no fos

cas que em matin i t'emportin, perquè no hi ha temor de Déu en aquests llocs.»
5 Certament, doncs, faràs això: digues que ets la meva germana a tothom qui t'ho demani, perquè jo pugui estar bé i puguem viure i no morir.
6 I Abram va manar el mateix a tots els que havien vingut amb ell a Egipte a causa de la fam; també va manar al seu nebot Lot, dient: Si els egipcis et pregunten sobre Sarai, digues que és la germana d'Abram.
7 I tot i totes aquestes ordres, Abram no hi va confiar, sinó que va prendre Sarai i la va posar en un cofre i el va amagar entre els seus objectes, perquè Abram estava molt preocupat per Sarai a causa de la maldat dels egipcis.
8 I Abram i tots els seus pertanyents van sortir del rierol de Mitzraim i van arribar a Egipte; i amb prou feines havien entrat a les portes de la ciutat quan els guàrdies es van plantar davant d'ells dient: Doneu el delme al rei del que teniu, i llavors podreu entrar a la ciutat; i Abram i els que eren amb ell ho van fer.
9 I Abram amb el poble que era amb ell va arribar a Egipte, i quan van tornar van portar el cofre on estava amagada Sarai i els egipcis van veure el cofre.
10 I els servents del rei es van acostar a Abram, dient-li: Què portes aquí en aquest cofre que no hàgim vist? Ara obre el cofre i dóna al rei el delme de tot el que conté.
11 I Abram va dir: «No obriré aquest cofre, però et donaré tot el que em demanis.» I els funcionaris del faraó van respondre a Abram, dient: «És un cofre de pedres precioses, dóna'ns la desena part.»
12 Abram va respondre: «Et donaré tot el que desitges, però no obris el cofre.»
13 I els oficials del rei van pressionar Abram, i van arribar al cofre i el van obrir amb força, i van veure, i vet aquí, que hi havia una dona bonica al cofre.
14 I quan els oficials del rei van veure Sarai, van quedar meravellats per la seva bellesa, i tots els prínceps i servents del faraó es van reunir per veure Sarai, perquè era molt bonica. I els oficials del rei van córrer i van explicar al faraó tot el que havien vist, i van lloar Sarai al rei; i el faraó va ordenar que la portessin, i la dona va acudir davant del rei.
15 I el faraó va contemplar Sarai i ella li va complaure molt, i va quedar impressionat per la seva bellesa, i el rei es va alegrar molt per ella, i va fer regals als qui li van portar les notícies sobre ella.
16 I la dona va ser portada a casa del faraó, i Abram es va lamentar per la seva dona, i va pregar al Senyor que l'alliberés de les mans del faraó.
17 I Sarai també va pregar en aquell moment i va dir: Oh Senyor Déu, tu vas dir al meu Senyor Abram que anés de la seva terra i de la casa del seu pare a la terra de Canaan, i vas prometre que li faries bé si complia els teus manaments; ara vet aquí que hem fet el que ens vas manar, i vam deixar la nostra terra i les nostres famílies, i vam anar a una terra estranya i a un poble que no havíem conegut abans.
18 I vam venir a aquesta terra per evitar la fam, i aquest mal accident m'ha sobrevingut; ara, doncs, oh Senyor Déu, allibera'ns i salva'ns de la mà d'aquest opressor, i fes-me bé per la teva misericòrdia.
19 I el Senyor va escoltar la veu de Sarai, i el Senyor va enviar un àngel per alliberar Sarai del poder del faraó.
20 I el rei va venir i es va asseure davant de Sarai, i vet aquí que un àngel del Senyor es va posar davant d'ells, i es va aparèixer a Sarai i li va dir: No tinguis por, perquè el Senyor ha escoltat la teva pregària.
21 El rei es va acostar a Sarai i li va dir: «Què és aquest home que t'ha portat aquí?» Ella va respondre: «És el meu germà.»
22 I el rei va dir: Ens correspon fer-lo gran, elevar-lo i fer-li tot el bé que ens manaràs; i en aquell moment el rei va enviar a Abram plata, or i pedres precioses en abundància, juntament amb bestiar, criats i criades; i el rei va ordenar que portessin Abram, i es va asseure al pati de la casa del rei, i el rei va exaltar molt Abram aquella nit.
23 I el rei s'acostà per parlar a Sarai, i va estendre la mà per tocar-la, quan l'àngel el va colpejar fortament, i es va espantar i es va abstenir d'arribar a ella.
24 I quan el rei s'acostà a Sarai, l'àngel el va colpejar a terra, i va fer així amb ell tota la nit, i el rei va quedar espantat.
25 I aquella nit l'àngel va colpejar greument tots els servents del rei i tota la seva casa, per causa de Sarai, i hi va haver un gran lament aquella nit entre la gent de la casa del faraó.
26 I el faraó, veient el mal que li havia passat, va dir: Segurament per culpa d'aquesta dona m'ha passat això. I es va allunyar d'ella i li va dir paraules agradables.
27 I el rei va dir a Sarai: «Digues-me, si us plau, sobre l'home amb qui has vingut aquí». Sarai va respondre: «Aquest home és el meu marit, i et vaig dir que era el meu germà, perquè tenia por que el matessis per maldat.»
28 I el rei es va mantenir allunyat de Sarai, i les plagues de l'àngel del Senyor van cessar d'ell i de la seva casa; i el faraó va saber que havia estat ferit per causa de Sarai, i el rei va quedar molt sorprès per això.
29 I l'endemà al matí, el rei va cridar Abram i li va dir: «Què m'has fet? Per què vas dir que era la meva germana? Per això la vaig prendre per esposa. Per això, aquesta greu plaga m'ha caigut sobre mi i la meva família.»
30 Ara, doncs, aquí tens la teva dona; pren-la i vés-te'n del nostre país, no fos cas que tots morim per culpa seva. El faraó va prendre més bestiar, servents i serventes, plata i or, per donar-los a Abram, i li va retornar la seva dona Sarai.
31 I el rei va prendre una donzella que havia engendrat de les seves concubines, i la va donar a Sarai per serventa.
32 I el rei digué a la seva filla: «Millor és que tu, filla meva, siguis una criada a casa d'aquest home que no pas que siguis mestressa a casa meva, després que hàgim vist el mal que ens ha afectat per culpa d'aquesta dona.»
33 I Abram es va llevar, i ell i tots els seus pertanyents van marxar d'Egipte; i el faraó va ordenar a alguns dels seus homes que l'acompanyessin a ell i a tots els que anaven amb ell.
34 I Abram va tornar a la terra de Canaan, al lloc on havia fet l'altar, on havia plantat la seva tenda al principi.
35 I Lot, fill d'Haran, germà d'Abram, tenia un gran nombre de bestiar, ramats i vaques, i tendes, perquè el Senyor els havia estat generós per causa d'Abram.
36 I quan Abram vivia a la terra, els pastors de Lot van barallar-se amb els pastors d'Abram, perquè la seva propietat era massa gran perquè poguessin romandre junts a la terra, i la terra no els podia suportar a causa del seu bestiar.

37 I quan els pastors d'Abram van anar a pasturar el seu ramat, no van anar als camps de la gent de la terra, però el bestiar dels pastors de Lot va fer el contrari, perquè se'ls va permetre pasturar als camps de la gent de la terra.
38 I la gent del país veia això cada dia, i van anar a Abram i van discutir amb ell per causa dels pastors de Lot.
39 I Abram va dir a Lot: «Què és això que em fas, per fer-me menyspreable als habitants de la terra, que ordenes al teu pastor que pasturi el teu bestiar als camps d'altres pobles? No saps que sóc un estranger en aquesta terra entre els fills de Canaan, i per què em fas això?»
40 I Abram va discutir cada dia amb Lot per això, però Lot no va escoltar Abram, i va continuar fent el mateix i els habitants de la terra van venir i ho van explicar a Abram.
41 I Abram va dir a Lot: «Fins quan seràs per a mi un obstacle per als habitants del país? Ara et prego que no hi hagi més baralles entre nosaltres, perquè som germans.»
42 Però et prego que te separis de mi, vés-te'n i tria un lloc on puguis viure amb el teu bestiar i tot el que tens, però mantén-te allunyat de mi, tu i la teva família.
43 I no tinguis por de marxar de mi, perquè si algú et fa mal, fes-m'ho saber i jo venjaré la teva causa contra ell, només allunya't de mi.
44 I quan Abram hagué dit totes aquestes paraules a Lot, Lot es va aixecar i va alçar els ulls cap a la plana del Jordà.
45 I va veure que tot aquell lloc era ben regat, i bo per a l'home, a més de proporcionar pastura per al bestiar.
46 I Lot va marxar d'Abram cap a aquell lloc, i allà va plantar la seva tenda i va habitar a Sodoma, i es van separar l'un de l'altre.
47 I Abram va habitar a la plana de Mambré, que és a Hebron, i hi va plantar la seva tenda, i Abram va romandre en aquell lloc molts anys.

CAPÍTOL 16

1 En aquell temps, Quedorlaomer, rei d'Elam, va enviar missatgers a tots els reis veïns, a Nimrod, rei de Xinar, que estava sota el seu poder, a Tidal, rei de Goyim, i a Arioc, rei d'Elasar, amb qui va fer un pacte dient: «Pugeu cap a mi i ajudeu-me, i podrem atacar totes les ciutats de Sodoma i els seus habitants, perquè s'han rebel·lat contra mi durant tretze anys.
2 I aquests quatre reis van pujar amb tots els seus campaments, uns vuit-cents mil homes, i van anar tal com havien fet, i van atacar tots els homes que van trobar pel seu camí.
3 I els cinc reis de Sodoma i Gomorra: Xinab, rei d'Admà, Xemeber, rei de Seboim, Berà, rei de Sodoma, Berxà, rei de Gomorra, i Bela, rei de Zoar, van sortir a trobar-los i es van unir tots a la vall de Sidim.
4 I aquests nou reis van fer la guerra a la vall de Sidim; i els reis de Sodoma i Gomorra van ser derrotats davant els reis d'Elam.
5 I la vall de Siddim era plena de pous de calç i els reis d'Elam van perseguir els reis de Sodoma, i els reis de Sodoma amb els seus campaments van fugir i van caure als pous de calç, i tots els que van quedar van anar a la muntanya per protegir-se, i els cinc reis d'Elam els van seguir i els van perseguir fins a les portes de Sodoma, i van prendre tot el que hi havia a Sodoma.
6 I van saquejar totes les ciutats de Sodoma i Gomorra, i també van prendre Lot, fill del germà d'Abram, i les seves propietats, i es van apoderar de tots els béns de les ciutats de Sodoma, i van marxar; i Unic, el servent d'Abram, que era a la batalla, va veure això, i va explicar a Abram tot el que els reis havien fet a les ciutats de Sodoma, i que Lot havia estat fet captiu per ells.
7 I Abram va sentir això, i es va aixecar amb uns tres-cents divuit homes que eren amb ell, i aquella nit va perseguir aquests reis i els va derrotar, i tots van caure davant Abram i els seus homes, i no va quedar ningú més que els quatre reis que havien fugit, i van anar cadascun pel seu camí.
8 I Abram va recuperar tots els béns de Sodoma, i també va recuperar Lot i els seus béns, les seves dones i els seus fills petits i tot el que li pertanyia, de manera que a Lot no li va faltar res.
9 I quan va tornar de derrotar aquests reis, ell i els seus homes van passar la vall de Siddim, on els reis havien fet la guerra entre ells.
10 Berà, rei de Sodoma, i la resta dels seus homes van sortir dels pous de calç on havien caigut per anar a trobar Abram i els seus homes.
11 I Adon-Sédec, rei de Jerusalem, que era Sem, va sortir amb els seus homes a rebre Abram i el seu poble, amb pa i vi, i es van quedar junts a la vall de Mèlec.
12 Adon-Sèdec va beneir Abram, i Abram li va donar la desena part de tot el que havia aconseguit del botí dels seus enemics, perquè Adon-Sèdec era sacerdot davant Déu.
13 I tots els reis de Sodoma i Gomorra que hi eren, amb els seus servents, es van acostar a Abram i li van suplicar que els tornés els servents que havia fet captius i que s'apoderés de tots els béns.
14 I Abram va respondre als reis de Sodoma, dient: Tan cert com viu el Senyor, que va crear el cel i la terra, i que va redimir la meva ànima de tota aflicció, i que m'ha alliberat avui dels meus enemics, i els ha posat a les meves mans, no prendré res que sigui vostre, perquè demà no pugueu presumir dient: Abram s'ha enriquit amb els béns que ha salvat.
15 Perquè el Senyor, el meu Déu, en qui confio, m'ha dit: «No et mancarà res, perquè et beneiré en totes les obres de les teves mans.»
16 Ara, doncs, aquí teniu tot el que us pertany; pren-ho i vés-te'n. Pel Senyor viu, no prendré de vosaltres ni una ànima viva ni una cordó de sabata o un fil, excepte la despesa del menjar dels qui van sortir amb mi a la batalla, i també les porcions dels homes que van venir amb mi, Anar, Aixcol i Mambré, ells i els seus homes, així com els qui havien quedat per guardar l'equipatge, ells prendran la seva part del botí.
17 I els reis de Sodoma van donar a Abram tot el que havia dit, i el van pressionar perquè prengués tot el que volgués, però ell no ho va voler.
18 I va acomiadar els reis de Sodoma i la resta dels seus homes, i els va donar ordres sobre Lot, i van tornar als seus respectius llocs.
19 I també va acomiadar Lot, el fill del seu germà, amb els seus béns, i se'n va anar amb ells, i Lot va tornar a casa seva, a Sodoma, i Abram i el seu poble van tornar a casa seva a les planes de Mambré, que són a Hebron.

20 En aquell temps, el Senyor es va aparèixer de nou a Abram a Hebron i li va dir: «No temis, la teva recompensa és molt gran davant meu, perquè no et deixaré fins que t'hagi multiplicat i beneït i hagi fet la teva descendència com les estrelles del cel, que no es poden mesurar ni comptar.»
21 I donaré a la teva descendència totes aquestes terres que veus amb els teus ulls, a ells les donaré en herència per sempre. Només sigues fort i no tinguis por, camina davant meu i sigues perfecte.
22 I l'any setanta-vuit de la vida d'Abram, aquell any va morir Reú, fill de Pèleg, i tots els dies de Reú van ser dos-cents trenta-nou anys, i va morir.
23 I Sarai, la filla d'Haran, la muller d'Abram, era encara estèril en aquells dies; no va donar a Abram ni fills ni filles.
24 I quan va veure que no tenia fills, va prendre la seva criada Agar, que li havia donat el faraó, i la va donar per esposa al seu marit Abram.
25 Agar va aprendre tots els camins de Sarai, tal com Sarai li havia ensenyat, i no va descuidar en absolut els seus bons camins.
26 I Sarai digué a Abram: «Mira, la meva serventa Agar; vés a ella perquè doni a llum sobre els meus genolls, i així també jo podré tenir fills per mitjà d'ella.»
27 I al cap dels deu anys que Abram va viure a la terra de Canaan, que és el vuitanta-cinc any de la vida d'Abram, Sarai li va donar Agar.
28 I Abram va escoltar la veu de la seva dona Sarai, i va prendre la seva serventa Agar, i Abram va anar a ella i ella va concebre.
29 I quan Agar va veure que havia concebut, es va alegrar molt, i la seva mestressa va ser menyspreada als seus ulls, i va dir dins seu: Això només pot ser que sóc millor davant Déu que Sarai, la meva mestressa, perquè tots els dies que la meva mestressa ha estat amb el meu senyor, no ha concebut, però el Senyor m'ha fet concebre d'ell en tan poc temps.
30 I quan Sarai va veure que Agar havia concebut d'Abram, Sarai va tenir gelosia de la seva serventa, i Sarai va dir dins seu: Això no és res més que que ella ha de ser millor que jo.
31 I Sarai va dir a Abram: Que la meva injustícia caigui sobre tu, perquè quan vas pregar al Senyor per fills, per què no vas pregar per mi, perquè el Senyor em donés descendència de tu?
32 I quan parlo a Agar davant teu, ella menysprea les meves paraules, perquè ha concebut, i tu no li dius res. Que el Senyor jutge entre tu i jo pel que m'has fet.
33 I Abram digué a Sarai: «Aquí tens la teva serventa a les teves mans; fes-li el que et sembli bé.» I Sarai la va afligir, i Agar va fugir d'ella al desert.
34 I un àngel del Senyor la va trobar al lloc on havia fugit, prop d'un pou, i li va dir: «No temis, perquè multiplicaré la teva descendència. Tindràs un fill i li posaràs Ismael. Ara, doncs, torna a Sarai, la teva mestressa, i sotmet-te a les seves mans.»
35 I Agar va anomenar el lloc d'aquell pou Beer-Lahai-Roi, que es troba entre Cadeix i el desert de Bered.
36 I Agar va tornar en aquell temps a casa del seu amo, i al cap dels dies Agar va donar a llum un fill a Abram, i Abram li va posar el nom d'Ismael; i Abram tenia vuitanta-sis anys quan el va engendrar.

CAPÍTOL 17

1 I en aquells dies, l'any noranta-un de la vida d'Abram, els fills de Quitim van fer la guerra contra els fills de Tubal, perquè quan el Senyor havia dispersat els fills dels homes sobre la faç de la terra, els fills de Quitim van anar i es van instal·lar a la plana de Canòpia, i van construir-hi ciutats i van habitar vora el riu Tibreu.
2 I els fills de Tubal habitaven a Tuscanan, i els seus límits arribaven al riu Tibreu, i els fills de Tubal van construir una ciutat a Tuscanan, i van anomenar la ciutat Sabinah, pel nom de Sabinah, fill del seu pare Tubal, i van habitar-hi fins al dia d'avui.
3 I va ser en aquell temps que els fills de Quitim van fer la guerra contra els fills de Tubal, i els fills de Tubal van ser derrotats davant els fills de Quitim, i els fills de Quitim van fer caure tres-cents setanta homes dels fills de Tubal.
4 I en aquell temps els fills de Tubal van jurar als fills de Quitim, dient: No us casareu entre nosaltres, i cap home donarà la seva filla a cap dels fills de Quitim.
5 Perquè totes les filles de Tubal eren boniques en aquells dies, perquè no es trobava cap dona tan bonica com les filles de Tubal a tota la terra.
6 I tots els qui es delitaven en la bellesa de les dones anaven a les filles de Tubal i prenien d'elles dones, i els fills dels homes, reis i prínceps, que es delitaven molt en la bellesa de les dones, prenien dones en aquells dies de les filles de Tubal.
7 I al cap de tres anys després que els fills de Tubal haguessin jurat als fills de Quitim que no els donarien les seves filles per mullers, uns vint homes dels fills de Quitim van anar a prendre algunes de les filles de Tubal, però no en van trobar cap.
8 Perquè els fills de Tubal van complir els seus juraments de no casar-se amb ells, i no van voler trencar els seus juraments.
9 I en els dies de la sega, els fills de Tubal van anar als seus camps a recollir la seva sega, quan els joves de Quitim es van reunir i van anar a la ciutat de Sabània, i cada home va prendre una noia jove de les filles de Tubal, i van tornar a les seves ciutats.
10 I els fills de Tubal ho van sentir i van anar a fer la guerra amb ells, i no els van poder vèncer, perquè la muntanya era extremadament alta per a ells, i quan van veure que no els podien vèncer, van tornar a la seva terra.
11 I a la revolució de l'any, els fills de Tubal van anar i van contractar uns deu mil homes de les ciutats que eren properes, i van anar a la guerra contra els fills de Quitim.
12 I els fills de Tubal van anar a la guerra contra els fills de Quitim, per destruir la seva terra i afligir-los, i en aquest combat els fills de Tubal van prevaldre sobre els fills de Quitim, i els fills de Quitim, veient que estaven molt angoixats, van aixecar els fills que havien tingut amb les filles de Tubal, sobre el mur que s'havia construït, perquè fossin davant dels ulls dels fills de Tubal.
13 I els fills de Quitim els digueren: «Heu vingut a fer la guerra contra els vostres fills i filles, i no ens consideren, des de llavors fins ara, carn i ossos vostres?»
14 Quan els fills de Tubal van sentir això, van deixar de fer la guerra als fills de Quitim i se'n van anar.

15 I tornaren a les seves ciutats, i els fills de Quitim es van reunir en aquell moment i van construir dues ciutats vora el mar, i van anomenar una Purtu i l'altra Ariza.
16 I Abram, fill de Tèrah, tenia llavors noranta-nou anys.
17 En aquell temps, el Senyor se li va aparèixer i li va dir: «Faré el meu pacte entre jo i tu, i multiplicaré molt la teva descendència. Aquest és el pacte que faig entre jo i tu: que tot nen mascle serà circumcidat, tu i la teva descendència després de tu.»
18 Als vuit dies serà circumcidat, i aquest pacte quedarà en la vostra carn com a pacte perpetu.
19 Ara, doncs, el teu nom ja no serà Abram, sinó Abraham; i la teva dona ja no es dirà Sarai, sinó Sara.
20 Perquè us beneiré a tots dos, i multiplicaré la vostra descendència després de tu, i esdevindràs una gran nació, i reis sortiran de tu.

CAPÍTOL 18

1 Abraham es va llevar i va fer tot el que Déu li havia manat. Va prendre els homes de casa seva i els que havia comprat amb els seus diners, i els va circumcidar tal com el Senyor li havia manat.
2 I no en va quedar cap que no circumcidés, i Abraham i el seu fill Ismael van ser circumcidats en la carn del seu prepuci; Ismael tenia tretze anys quan va ser circumcidat en la carn del seu prepuci.
3 I el tercer dia Abraham va sortir de la seva tenda i es va asseure a la porta per gaudir de la calor del sol, mentre el dolor de la seva carn.
4 I el Senyor se li va aparèixer a la plana de Mambré, i va enviar tres dels seus àngels ministres a visitar-lo, i ell estava assegut a la porta de la tenda, i va alçar els ulls i va veure, i vet aquí que tres homes venien de lluny, i es va aixecar i va córrer a trobar-los, i es va inclinar davant d'ells i els va portar a casa seva.
5 I els digué: Si he trobat gràcia als vostres ulls, acosteu-vos i mengeu un mos de pa. I els va insistir, i ells s'hi acosten, i els donà aigua i es rentaren els peus, i els posà sota un arbre a l'entrada de la tenda.
6 Abraham va córrer, va agafar un vedell tendre i bo, el va matar de pressa i el va donar al seu servent Elièzer perquè l'amanis.
7 Abraham va anar a trobar Sara, a la tenda, i li va dir: «Prepara de seguida tres mesures de farina fina, pasta-la i fes coques per cobrir l'olla amb la carn». I ella ho va fer.
8 I Abraham es va afanyar i els va portar mantega i llet, vedella i xai, i els ho va donar per menjar abans que la carn del vedell estigués prou cuita, i van menjar.
9 I quan hagueren acabat de menjar, un d'ells li digué: «Tornaré a tu al final de la vida, i Sara, la teva dona, tindrà un fill.»
10 I els homes van marxar després i van anar pels seus camins, als llocs on havien estat enviats.
11 En aquells dies, tota la gent de Sodoma i Gomorra, i de les cinc ciutats senceres, eren extremadament malvades i pecadores contra el Senyor, i el van irritar amb les seves abominacions, i es van enfortir en envellir de manera abominable i menyspreable davant el Senyor, i la seva maldat i els seus crims eren en aquells dies grans davant el Senyor.
12 I tenien a la seva terra una vall molt extensa, a mitja jornada de camí, i hi havia fonts d'aigua i molta herba al voltant de l'aigua.
13 I tota la gent de Sodoma i Gomorra hi anava quatre vegades l'any, amb les seves dones, els seus fills i tots els seus posseïdors, i s'hi alegraven amb panderetes i danses.
14 I en temps de festa tots s'aixecaven i agafaven les esposes dels seus veïns, i algunes, les filles verges dels seus veïns, i les gaudien, i cada home veia la seva esposa i filla a les mans del seu veí i no deia ni una paraula.
15 I ho feien així des del matí fins a la nit, i després tornaven a casa cada home a casa seva i cada dona a la seva tenda; així ho feien sempre quatre vegades l'any.
16 També quan un estranger arribava a les seves ciutats i portava béns que havia comprat per vendre'ls-hi, la gent d'aquestes ciutats s'aplegava, homes, dones i nens, joves i vells, i anaven a l'home i li prenien els béns per la força, donant-ne una mica a cada home fins que s'acabaven tots els béns del propietari que havia portat al país.
17 I si el propietari dels béns discutia amb ells, dient: Quina feina és aquesta que m'heu fet?, llavors s'acostaven a ell un per un, i cadascun li mostrava el poc que havia pres i se'n burlava, dient: Només he pres el poc que m'heu donat; i quan sentia això de tots ells, s'aixecava i se n'anava amb tristesa i amargor d'ànima, quan tots s'aixecaven i el perseguien, i el feien fora de la ciutat amb gran soroll i tumult.
18 I hi havia un home del país d'Elam que anava tranquil·lament pel camí, muntat sobre el seu ase, que portava un mantell fi de diversos colors, i el mantell estava lligat amb una corda a l'ase.
19 I l'home anava de viatge passant pel carrer de Sodoma quan el sol es va pondre al vespre, i s'hi va quedar per passar la nit, però ningú el va deixar entrar a casa seva; i en aquell temps hi havia a Sodoma un home malvat i entremaliat, hàbil per fer el mal, i el seu nom era Hedad.
20 I alçà els ulls i veié el viatger a la plaça de la ciutat, i anà cap a ell i li digué: D'on vens i on vas?
21 I l'home li va dir: «Viatjo d'Hebron a Elam, on sóc jo, i quan vaig passar el sol es va pondre i ningú em va permetre entrar a casa seva, tot i que tenia pa i aigua, palla i menjar per al meu ase, i no em falta res.
22 Hedad li va respondre: «Tot el que necessitis te'l proporcionaré, però no passaràs la nit al carrer.»
23 I Hedad el va portar a casa seva, i va treure el mantell de l'ase amb la corda, i els va portar a casa seva, i va donar a l'ase palla i farratge mentre el viatger menjava i bevia a casa d'Hedad, i es va quedar allà aquella nit.
24 I al matí el viatger es va llevar d'hora per continuar el seu viatge, quan Hedad li va dir: Espera, reconforta el teu cor amb un mos de pa i després vés-te'n, i l'home ho va fer; i es va quedar amb ell, i tots dos van menjar i beure junts durant el dia, quan l'home es va llevar per marxar.
25 I Hedad li va dir: Mira, ara el dia declina, més val que et quedis tota la nit perquè el teu cor es pugui consolar; i el va pressionar de manera que es va quedar allà tota la nit, i el segon dia es va llevar d'hora per marxar, quan Hedad el va pressionar, dient: Consola el teu cor amb un mos de pa i després vés-te'n, i es va quedar i va menjar amb ell també el segon dia, i llavors l'home es va llevar per continuar el seu viatge.

26 I Hedad li digué: Mira, ara el dia declina, queda't amb mi per consolar el teu cor i al matí lleva't d'hora i vés-te'n.
27 I l'home no es va quedar, sinó que es va aixecar i va ensellar el seu ase, i mentre ell ensellava el seu ase, la dona d'Hedad va dir al seu marit: Mira, aquest home s'ha quedat amb nosaltres durant dos dies menjant i bevent i no ens ha donat res, i ara se'n va de nosaltres sense donar res? I Hedad li va dir: Calla.
28 I l'home va ensellar el seu ase per anar-hi, i va demanar a Hedad que li donés la corda i el mantell per lligar-lo a l'ase.
29 Hedad li va preguntar: «Què dius?» Ell li va respondre: «Senyor meu, em donaràs el cordó i el mantell fet de diversos colors que vas guardar a casa teva per tenir-ne cura.»
30 I Hedad va respondre a l'home, dient: Aquesta és la interpretació del teu somni, la corda que vas veure, significa que la teva vida s'allargarà com una corda, i havent vist el mantell acolorit amb tota mena de colors, significa que tindràs una vinya on plantaràs arbres de tota mena de fruits.
31 I el viatger va respondre, dient: No és així, senyor meu, perquè estava despert quan et vaig donar la corda i també un mantell teixit amb diferents colors, que vas treure a l'ase per guardar-los per a mi; i Hedad va respondre i va dir: Certament t'he explicat la interpretació del teu somni i és un bon somni, i aquesta és la seva interpretació.
32 Ara els fills dels homes em donen quatre monedes de plata, que és la meva tasca per interpretar els somnis, i només de tu en demano tres.
33 I l'home es va irritar per les paraules d'Hedad, i va plorar amargament, i va portar Hedad a Serak, jutge de Sodoma.
34 I l'home va exposar la seva causa davant del jutge Serak, quan Hedad va respondre, dient: No és així, sinó que així és com està l'assumpte; i el jutge va dir al viatger: Aquest home, Hedad, et diu la veritat, perquè és famós a les ciutats per la interpretació precisa dels somnis.
35 I l'home va cridar a la paraula del jutge, i va dir: No és així, Senyor meu, perquè va ser el dia que li vaig donar la corda i el mantell que duia l'ase, perquè els guardés a casa seva; i tots dos van discutir davant del jutge, l'un dient: Així va ser l'assumpte, i l'altre declarant el contrari.
36 I Hedad va dir a l'home: «Dona'm quatre monedes de plata que cobro per les meves interpretacions dels somnis; no et faré cap concession; i dóna'm la despesa dels quatre àpats que vas menjar a casa meva.»
37 I l'home va dir a Hedad: Certament et pagaré pel que he menjat a casa teva, només dóna'm el cordó i el mantell que vas amagar a casa teva.
38 I Hedad va respondre davant del jutge i va dir a l'home: No t'he explicat la interpretació del teu somni? La corda significa que els teus dies seran allargats com una corda, i el mantell, que tindràs una vinya on plantaràs tota mena d'arbres fruiters.
39 Aquesta és la interpretació correcta del teu somni: ara dóna'm les quatre monedes de plata que necessito com a compensació, perquè no et faré cap concession.
40 I l'home va cridar davant les paraules d'Hedad i tots dos van discutir davant del jutge, i el jutge va donar ordres als seus servents, que els van expulsar precipitadament de casa.
41 I se'n van anar barallant del jutge, quan la gent de Sodoma els va sentir, i es van reunir al seu voltant i van cridar contra l'estranger, i el van expulsar precipitadament de la ciutat.
42 I l'home va continuar el seu viatge muntat sobre el seu ase amb amargor a l'ànima, lamentant-se i plorant.
43 I mentre caminava, plorava pel que li havia passat a la ciutat corrupta de Sodoma.

CAPÍTOL 19

1 I les ciutats de Sodoma tenien quatre jutges per a quatre ciutats, i aquests eren els seus noms: Serak a la ciutat de Sodoma, Sharkad a Gomorra, Zabnac a Admà i Menon a Zeboim.
2 I Eliezer, el servent d'Abraham, els va aplicar noms diferents, i va convertir Serak en Shakra, Sharkad en Shakrura, Zebnac en Kezobim i Menon en Matzlodin.
3 I per desig dels seus quatre jutges, la gent de Sodoma i Gomorra tenien llits erigits als carrers de les ciutats, i si un home arribava a aquests llocs, l'agafaven i el portaven a un dels seus llits, i per la força el feien jeure-hi.
4 I mentre s'ajonia, tres homes es posaven al seu cap i tres als seus peus, i el mesuraven per la llargada del llit, i si l'home era més petit que el llit, aquests sis homes l'estiraven per cada extrem, i quan els cridava no li responien.
5 I si era més llarg que el llit, ajuntaven els dos costats del llit a cada extrem, fins que l'home havia arribat a les portes de la mort.
6 I si continuava cridant-los, li responien: «Així es farà a un home que entri a la nostra terra».
7 Quan els homes van sentir totes aquestes coses que feien els habitants de les ciutats de Sodoma, es van abstenir d'anar-hi.
8 I quan un pobre home arribava a la seva terra, li donaven plata i or, i feien un pregó per tota la ciutat perquè no li donessin ni un mos de pa per menjar, i si l'estranger s'hi quedava uns dies i moria de fam, sense haver pogut aconseguir ni un mos de pa, aleshores, a la seva mort, tota la gent de la ciutat venia i prenia la plata i l'or que li havien donat.
9 I aquells que podien reconèixer la plata o l'or que li havien donat el van recuperar, i en morir també el van despullar de les seves vestidures, i es barallaven per elles, i el que prevalia sobre el seu veí les prenia.
10 Després d'això, el portaven i l'enterraven sota uns arbustos del desert; així feien tots els dies amb qualsevol que venia a ells i moria al seu país.
11 I amb el pas del temps, Sara va enviar Elièzer a Sodoma perquè veiés Lot i li preguntés com estava.
12 Elièzer va anar a Sodoma i es va trobar amb un home de Sodoma que es barallava amb un desconegut. L'home de Sodoma va despullar el pobre de tota la seva roba i se'n va anar.
13 I aquest pobre home va cridar a Elièzer i li va suplicar el seu favor per allò que l'home de Sodoma li havia fet.
14 I li digué: Per què actues així amb el pobre home que ha vingut a la teva terra?

15 I l'home de Sodoma va respondre a Elièzer, dient: És aquest home el teu germà, o els habitants de Sodoma t'han nomenat jutge avui, perquè parlis d'aquest home?
16 I Elièzer va discutir amb l'home de Sodoma per culpa del pobre, i quan Elièzer es va acostar per recuperar la roba del pobre home de Sodoma, es va afanyar i amb una pedra va colpejar Elièzer al front.
17 I la sang va brollar copiosament del front d'Eliezer, i quan l'home va veure la sang, va agafar Eliezer i li va dir: «Dona'm el meu salari per haver-te alliberat d'aquesta sang repugnant que tenia al front, perquè aquest és el costum i la llei al nostre país.»
18 I Elièzer li digué: «M'has ferit i em demanes que et pagui el teu salari; però Elièzer no va voler escoltar les paraules de l'home de Sodoma.
19 I l'home va agafar Eliezer i el va portar a Sacra, el jutge de Sodoma, perquè el jutgés.
20 I l'home va parlar al jutge, dient: Us prego, senyor meu, això ha fet aquest home, perquè el vaig colpejar amb una pedra i la sang li va brollar del front, i no em vol donar el meu sou.
21 I el jutge va dir a Elièzer: «Aquest home et diu la veritat, dóna-li el seu salari, perquè aquest és el costum a la nostra terra; i Elièzer va sentir les paraules del jutge, i va aixecar una pedra i va colpejar el jutge, i la pedra li va colpejar el front, i la sang va rajar copiosament del front del jutge, i Elièzer va dir: «Si aquest és el costum a la vostra terra, doneu a aquest home el que jo li hauria d'haver donat, perquè aquesta ha estat la vostra decisió, ho vau decretar.»
22 I Elièzer va deixar l'home de Sodoma amb el jutge, i aquest se'n va anar.
23 I quan els reis d'Elam havien fet la guerra amb els reis de Sodoma, els reis d'Elam van capturar totes les propietats de Sodoma, i van endur captiu Lot, amb les seves propietats, i quan va ser dit a Abraham, va anar i va fer la guerra amb els reis d'Elam, i va recuperar de les seves mans totes les propietats de Lot, així com les propietats de Sodoma.
24 En aquell temps la dona de Lot li va donar una filla, i ell la va anomenar Paltith, dient: «Perquè Déu l'havia alliberat a ell i a tota la seva família dels reis d'Elam». I Paltith, la filla de Lot, va créixer, i un dels homes de Sodoma la va prendre per esposa.
25 I un home pobre va arribar a la ciutat a buscar manutenció, i s'hi va quedar uns dies, i tota la gent de Sodoma va fer proclamar el seu costum de no donar a aquest home ni un mos de pa per menjar, fins que caigués mort a terra, i així ho van fer.
26 I Paltith, la filla de Lot, va veure aquest home estirat als carrers, famolenc, i ningú li donava res per mantenir-lo viu, i estava a punt de morir.
27 I la seva ànima es va omplir de llàstima per causa d'aquell home, i el va alimentar d'amagat amb pa durant molts dies, i l'ànima d'aquest home va reviscolar.
28 Quan sortia a buscar aigua, posava el pa a la gerra, i quan arribava al lloc on era el pobre, agafava el pa de la gerra i li'n donava per menjar; així ho va fer durant molts dies.
29 I tota la gent de Sodoma i Gomorra es preguntava com podia haver suportat la fam durant tants dies.
30 I es van dir els uns als altres: «Això només pot ser que menja i beu, perquè ningú no pot suportar la fam durant tants dies ni viure com aquest home, sense que ni tan sols canviï la seva cara; i tres homes es van amagar en un lloc on estava aturat el pobre home, per saber qui li havia portat pa per menjar.
31 I Paltith, filla de Lot, va sortir aquell dia a buscar aigua, i va posar pa a la seva gerra d'aigua, i va anar a treure aigua a la casa del pobre, i va treure el pa de la gerra i el va donar al pobre i ell se'l va menjar.
32 I els tres homes van veure el que Paltith va fer al pobre home, i li van dir: «Ets tu, doncs, qui l'has mantingut, i per això no s'ha mort de gana, ni ha canviat d'aspecte ni ha mort com els altres.
33 I els tres homes van sortir del lloc on s'havien amagat i van agafar Paltith i el pa que tenia a la mà el pobre.
34 I van prendre Paltith i la van portar davant dels seus jutges, i els van dir: Així ho va fer ella, i és ella qui va proveir de pa al pobre, per tant no va morir durant tot aquest temps; ara, doncs, declareu-nos el càstig degut a aquesta dona per haver transgredit la nostra llei.
35 I la gent de Sodoma i Gomorra es van reunir i van encendre un foc al carrer de la ciutat, i van agafar la dona i la van llançar al foc i va ser cremada fins a reduir-se a cendres.
36 I a la ciutat d'Admà hi havia una dona a qui van fer el mateix.
37 Un viatger va arribar a la ciutat d'Admà per passar-hi la nit amb la intenció de tornar a casa al matí, i es va asseure davant de la porta de casa del pare de la jove per quedar-s'hi, ja que el sol s'havia post quan va arribar a aquell lloc; i la jove el va veure assegut a la porta de casa.
38 I ell li va demanar aigua, i ella li va dir: «Qui ets?» I ell li va respondre: «Avui anava de camí i he arribat aquí quan s'ha post el sol. Per tant, hi passaré la nit. Demà al matí em llevaré d'hora i continuaré el meu viatge.»
39 I la jove va entrar a la casa i va portar a l'home pa i aigua perquè mengés i begués.
40 I aquest afer va arribar a saber-se del poble d'Admà, i es van reunir i van portar la jove davant dels jutges, perquè la jutgessin per aquest acte.
41 I el jutge va dir: La sentència de mort ha de recaure sobre aquesta dona perquè va transgredir la nostra llei, i aquesta és, per tant, la decisió respecte a ella.
42 I la gent d'aquelles ciutats es va reunir i van portar la jove, i la van ungir amb mel de cap a peus, tal com havia decretat el jutge, i la van posar davant d'un eixam d'abelles que llavors hi havia als seus ruscs, i les abelles van volar sobre ella i la van picar de manera que tot el seu cos es va inflar.
43 I la jove va cridar a causa de les abelles, però ningú no la va fer cas ni la va compadir, i els seus crits van pujar al cel.
44 I el Senyor es va irritar per això i per totes les obres de les ciutats de Sodoma, perquè tenien abundància de menjar i tranquil·litat entre elles, i tot i així no sustentaven els pobres i els necessitats, i en aquells dies les seves males accions i pecats es van fer grans davant del Senyor.
45 I el Senyor va enviar a buscar dos dels àngels que havien vingut a casa d'Abraham, per destruir Sodoma i les seves ciutats.

46 I els àngels es van aixecar de la porta de la tenda d'Abraham, després d'haver menjat i begut, i van arribar a Sodoma al vespre, i Lot era assegut a la porta de Sodoma, i quan els va veure es va aixecar per anar-los a rebre i es va inclinar fins a terra.
47 I els va pressionar molt i els va fer entrar a casa seva, i els va donar queviures, i van menjar, i van passar la nit a casa seva.
48 I els àngels van dir a Lot: «Aixeca't, surt d'aquest lloc, tu i tot el que tens, no fos cas que siguis consumit per la iniquitat d'aquesta ciutat, perquè el Senyor destruirà aquest lloc.»
49 I els àngels van agafar la mà de Lot, la de la seva dona i els seus fills, i tot el que li pertanyia, i el van treure i el van deixar fora de les ciutats.
50 I van dir a Lot: «Escapa per salvar la teva vida». I va fugir amb tot el que tenia.
51 Llavors el Senyor va fer ploure sofre i foc del cel sobre Sodoma, Gomorra i totes aquestes ciutats.
52 I va destruir aquestes ciutats, tota la plana i tots els habitants de les ciutats, i allò que creixia a terra; i Ado, la dona de Lot, va mirar enrere per veure la destrucció de les ciutats, perquè la seva compassió es va commoure a causa de les seves filles que es van quedar a Sodoma, perquè no van anar amb ella.
53 I quan va mirar enrere es va convertir en una columna de sal, i encara és en aquell lloc fins al dia d'avui.
54 I els bous que eren en aquell lloc llepaven diàriament la sal fins a les extremitats dels peus, i al matí tornava a brollar, i la tornaven a llepar fins al dia d'avui.
55 I Lot i dues de les seves filles que es van quedar amb ell van fugir i es van escapar a la cova d'Adul·lam, i hi van romandre un temps.
56 I Abraham es va llevar de bon matí per veure què s'havia fet a les ciutats de Sodoma; i va mirar i va veure el fum de les ciutats pujant com el fum d'un forn.
57 I Lot i les seves dues filles van romandre a la cova, i van fer beure vi al seu pare, i es van jeure amb ell, perquè deien que no hi havia cap home a la terra que pogués criar descendència d'elles, perquè pensaven que tota la terra havia estat destruïda.
58 I totes dues van jeure amb el seu pare, i van concebre i van tenir fills, i la primogènita va anomenar el seu fill Moab, dient: Del meu pare el vaig concebre; ell és el pare dels moabites fins al dia d'avui.
59 I la més jove també va anomenar el seu fill Benamí; ell és el pare dels fills d'Ammon fins al dia d'avui.
60 I després d'això, Lot i les seves dues filles van marxar d'allà, i va viure a l'altra banda del Jordà amb les seves dues filles i els seus fills, i els fills de Lot van créixer, i van anar i van prendre dones de la terra de Canaan, i van engendrar fills i van ser fructífers i es van multiplicar.

CAPÍTOL 20

1 I en aquell temps Abraham va partir de l'alba de Mambré i va anar al país dels filisteus, i va habitar a Guerar. Va ser l'any vint-i-cinc d'Abraham a la terra de Canaan, i el centè any de la seva vida, que va arribar a Guerar, al país dels filisteus.
2 I quan van entrar al país, ell digué a Sara, la seva dona: «Digues que ets la meva germana a tothom qui t'ho pregunti, a fi que puguem escapar de la maldat dels habitants del país.»
3 I mentre Abraham vivia al país dels filisteus, els servents d'Abimèlec, rei dels filisteus, van veure que Sara era molt bonica, i van preguntar a Abraham sobre ella, i ell va dir: És la meva germana.
4 I els servents d'Abimèlec anaren a dir-li: «Un home del país de Canaan ha vingut a viure al país, i té una germana que és molt bonica.
5 I Abimèlec va sentir les paraules dels seus servents que li lloaven Sara, i Abimèlec va enviar els seus oficials, i van portar Sara al rei.
6 I Sara va arribar a casa d'Abimèlec, i el rei va veure que Sara era bonica, i li va agradar molt.
7 I ell s'hi acostà i li digué: «Què és per a tu aquell home amb qui vas venir al nostre país?» Sara respongué i digué: «És el meu germà, i vam venir del país de Canaan per viure on poguéssim trobar un lloc.»
8 I Abimèlec digué a Sara: «Mira, la meva terra és davant teu; col·loca el teu germà en qualsevol part d'aquesta terra que et plagui, i serà el nostre deure exaltar-lo i elevar-lo per sobre de tot el poble de la terra, ja que és el teu germà.
9 I Abimèlec va fer cridar Abraham, i Abraham va anar a trobar Abimèlec.
10 I Abimèlec digué a Abraham: «Mira, he donat ordres que siguis honorat tal com desitges per causa de la teva germana Sara.
11 Abraham va sortir de casa del rei, i el present del rei el va seguir.
12 Com al vespre, abans que la gent s'ajupís a descansar, el rei era assegut al seu tron, i un son profund va caure sobre ell, i jeia al tron i dormia fins al matí.
13 I va somiar que un àngel del Senyor venia a ell amb una espasa desembeinada a la mà, i l'àngel es va posar davant d'Abimèlec, i volia matar-lo amb l'espasa, i el rei es va espantar en el seu somni, i va dir a l'àngel En què he pecat contra tu perquè vinguis a matar-me amb la teva espasa?
14 I l'àngel va respondre i va dir a Abimèlec: Vet aquí que mors per culpa de la dona que vas portar ahir a casa teva, perquè és una dona casada, la dona d'Abraham, que va venir a casa teva; ara, doncs, torna a aquest home la seva dona, perquè és la seva dona; i si no la tornes, sàpigues que segurament moriràs, tu i tot el que et pertany.
15 I aquella nit hi va haver un gran crit a la terra dels filisteus, i els habitants de la terra van veure la figura d'un home dret amb una espasa desembeinada a la mà, i va colpejar els habitants de la terra amb l'espasa, sí, va continuar colpejant-los.
16 Aquella nit, l'àngel del Senyor va colpejar tot el país dels filisteus, i hi va haver una gran confusió aquella nit i l'endemà al matí.
17 I totes les matrius es van tancar, i tots els seus fluxos, i la mà del Senyor era sobre ells per causa de Sara, la muller d'Abraham, que Abimèlec havia pres.
18 I l'endemà al matí, Abimelec es va llevar amb terror, confusió i una gran por, i va enviar a cridar els seus servents, i els va explicar el seu somni, i el poble va tenir molta por.

19 I un home que estava dret entre els servents del rei va respondre al rei, dient: Oh, rei sobirà, torna aquesta dona al seu marit, perquè ell és el seu marit, perquè una cosa semblant va passar amb el rei d'Egipte quan aquest home va anar a Egipte.
20 I de la seva dona digué: «És la meva germana», perquè així és com actua quan ve a viure a la terra on és com a foraster.
21 I el faraó va enviar i va prendre aquesta dona per esposa, i el Senyor va fer caure sobre ell greus plagues fins que va retornar la dona al seu marit.
22 Ara, doncs, oh rei sobirà, saps què va passar ahir a tota la terra, perquè hi va haver una gran consternació, un gran dolor i lament, i sabem que va ser a causa de la dona que vas prendre.
23 Ara, doncs, retorneu aquesta dona al seu marit, no fos cas que ens passés com va passar al faraó, rei d'Egipte, i als seus súbdits, i que no morim; i Abimèlec es va afanyar a cridar i va fer cridar Sara, i ella es va presentar davant seu, i ell va fer cridar Abraham, i ell es va presentar davant seu.
24 I Abimèlec els digué: «Què és aquesta obra que heu estat fent, dient que sou germans, i jo he pres aquesta dona per esposa?
25 I Abraham va respondre: Perquè pensava que moriria per causa de la meva dona; i Abimelec va prendre ramats i ramats, i servents i serventes, i mil peces de plata, i les va donar a Abraham, i li va retornar Sara.
26 I Abimèlec digué a Abraham: «Mira, tota la terra és davant teu; habita-hi on vulguis.»
27 Abraham i la seva dona Sara van sortir de la presència del rei amb honors i respecte, i van habitar a la terra, a Guerar.
28 I tots els habitants del país dels filisteus i els servents del rei encara patien el dolor a causa de la plaga que l'àngel els havia infligit tota la nit per causa de Sara.
29 I Abimèlec va cridar Abraham, dient-li: Prega, ara, pels teus servents al Senyor, el teu Déu, perquè elimini aquesta mortalitat d'entre nosaltres.
30 I Abraham va pregar per Abimèlec i els seus súbdits, i el Senyor va escoltar la pregària d'Abraham, i va guarir Abimèlec i tots els seus súbdits.

CAPÍTOL 21

1 I va ser en aquell temps, al cap d'un any i quatre mesos que Abraham vivia al país dels filisteus, a Guerar, que Déu va visitar Sara, i el Senyor se'n va recordar, i ella va concebre i va donar a llum un fill a Abraham.
2 Abraham va anomenar Isaac el fill que li havia nascut, que Sara li havia infantat.
3 I Abraham va circumcidar el seu fill Isaac als vuit dies, tal com Déu havia manat a Abraham que fes amb la seva descendència després d'ell; i Abraham tenia cent anys, i Sara noranta, quan els va néixer Isaac.
4 I el nen va créixer i va ser deslletat, i Abraham va fer un gran banquet el dia que Isaac va ser deslletat.
5 I Sem i Éber i tot el poble important del país, i Abimèlec, rei dels filisteus, i els seus servents, i Picol, capità del seu exèrcit, van venir a menjar i beure i a celebrar el banquet que Abraham va fer el dia que el seu fill Isaac va ser deslletat.
6 Tèrah, el pare d'Abraham, i Nahor, el seu germà, van venir d'Haran, ells i tots els seus familiars, perquè es van alegrar molt en sentir que Sara havia tingut un fill.
7 I van arribar a Abraham, i van menjar i beure al banquet que Abraham va fer el dia que Isaac va ser deslletat.
8 Tèrah i Nahor es van alegrar amb Abraham, i van romandre amb ell molts dies al país dels filisteus.
9 En aquell temps va morir Serug, fill de Reú, l'any primer del naixement d'Isaac, fill d'Abraham.
10 I tots els dies de Serug van ser dos-cents trenta-nou anys, i va morir.
11 I Ismael, fill d'Abraham, ja era gran en aquells dies; tenia catorze anys quan Sara va donar a llum Isaac a Abraham.
12 Déu era amb Ismael, fill d'Abraham, i va créixer, va aprendre a utilitzar l'arc i es va convertir en arquer.
13 I quan Isaac tenia cinc anys, seia amb Ismael a l'entrada de la tenda.
14 I Ismael va anar a veure Isaac i es va asseure davant seu, i va agafar l'arc i el va tensar, i hi va clavar la fletxa, i va voler matar Isaac.
15 I Sara va veure l'acte que Ismael volia fer al seu fill Isaac, i es va afligir molt per causa del seu fill, i va enviar a buscar Abraham i li va dir: Expulsa aquesta esclava i el seu fill, perquè el seu fill no serà hereu amb el meu fill, perquè així ha volgut fer-li avui.
16 I Abraham va escoltar la veu de Sara, i es va llevar de bon matí, i va prendre dotze pans i una ampolla d'aigua que va donar a Agar, i la va acomiadar amb el seu fill, i Agar va anar amb el seu fill al desert, i van habitar al desert de Paran amb els habitants del desert, i Ismael era un arquer, i va habitar al desert molt de temps.
17 I ell i la seva mare van anar després al país d'Egipte, i hi van viure, i Agar va prendre una esposa per al seu fill d'Egipte, i el seu nom era Meribà.
18 I la dona d'Ismael va concebre i va donar a llum quatre fills i dues filles, i Ismael, la seva mare, la seva dona i els seus fills van marxar i tornaren al desert.
19 I van fer tendes al desert, on habitaven, i van continuar viatjant i després descansant mensualment i anualment.
20 I Déu va donar a Ismael ramats, ramats i tendes per causa del seu pare Abraham, i l'home va augmentar el seu bestiar.
21 I Ismael va viure en deserts i en tendes, viatjant i descansant durant molt de temps, i no va veure la cara del seu pare.
22 I poc després, Abraham digué a la seva dona Sara: «Aniré a veure el meu fill Ismael, perquè tinc ganes de veure'l, ja que fa molt de temps que no el veig.»
23 I Abraham va muntar un dels seus camells cap al desert per buscar el seu fill Ismael, perquè havia sentit que vivia en una tenda al desert amb tot el que tenia.
24 Abraham se n'anà al desert i arribà a la tenda d'Ismael cap al migdia, i preguntà per Ismael, i trobà la dona d'Ismael asseguda a la tenda amb els seus fills, i Ismael, el seu marit, i la seva mare no hi eren amb ells.
25 I Abraham va preguntar a la dona d'Ismael, dient: On ha anat Ismael? I ella va respondre: Ha anat al camp a caçar, i Abraham encara era muntat sobre el camell, perquè no volia baixar a terra, tal com havia jurat a la seva dona Sara que no baixaria del camell.

26 Abraham va dir a la dona d'Ismael: «Filla meva, dóna'm una mica d'aigua perquè pugui beure, que estic cansada del camí.»
27 I la dona d'Ismael va respondre i va dir a Abraham: No tenim aigua ni pa. I ella es va quedar asseguda a la tenda i no es va fixar en Abraham, ni li va preguntar qui era.
28 Però ella pegava els seus fills a la tenda i els maleïa, i també maleïa el seu marit Ismael i el renyava, i Abraham va sentir les paraules de la dona d'Ismael als seus fills, i es va enfadar molt i es va disgustar.
29 I Abraham va cridar la dona perquè sortís de la tenda, i la dona va venir i es va posar davant d'Abraham, perquè Abraham encara era muntat sobre el camell.
30 Abraham digué a la dona d'Ismael: «Quan el teu marit Ismael torni a casa, digues-li aquestes paraules:
31 Un home molt vell de la terra dels filisteus ha vingut aquí a buscar-te, i aquesta era la seva aparença i figura; no li vaig preguntar qui era, i veient que no eres aquí, em va parlar i em va dir: Quan Ismael, el teu marit, torni, digues-li això que aquest home va dir: Quan tornis a casa, treu aquest clau de la tenda que has col·locat aquí i posa'n un altre al seu lloc.
32 I Abraham va acabar les seves instruccions a la dona, i es va girar i va tornar a casa seva muntat en camell.
33 I després d'això, Ismael va tornar de la caça, ell i la seva mare, i va tornar a la tenda, i la seva dona li va dir aquestes paraules,
34 Un home molt vell del país dels filisteus va venir a buscar-te, i aquest era el seu aspecte i la seva figura; no li vaig preguntar qui era, i veient que no eres a casa em va dir: Quan el teu marit torni a casa, digues-li que això diu el vell: Treu el clau de la tenda que has posat aquí i posa-hi un altre clau.
35 I Ismael va sentir les paraules de la seva dona, i va saber que era el seu pare, i que la seva dona no l'honorava.
36 I Ismael va entendre les paraules que el seu pare havia dit a la seva dona, i Ismael va escoltar la veu del seu pare, i Ismael va rebutjar aquella dona i ella se'n va anar.
37 I Ismael va anar després a la terra de Canaan, i va prendre una altra esposa i la va portar a la seva tenda, al lloc on vivia aleshores.
38 I al cap de tres anys, Abraham va dir: «Tornaré a veure el meu fill Ismael, perquè fa molt de temps que no el veig.»
39 I muntà el seu camell i se n'anà cap al desert, i arribà a la tenda d'Ismael cap al migdia.
40 I va preguntar per Ismael, i la seva dona va sortir de la tenda i ella va dir: No és aquí, senyor meu, perquè ha anat a caçar als camps i a alimentar els camells. I la dona va dir a Abraham: Torna, senyor meu, a la tenda i menja un mos de pa, perquè la teva ànima ha d'estar cansada a causa del viatge.
41 I Abraham li va respondre: No m'aturaré, perquè tinc pressa per continuar el meu viatge; però dóna'm una mica d'aigua per beure, perquè tinc set. I la dona es va afanyar i va córrer a la tenda i va portar aigua i pa a Abraham, que va posar davant seu i el va instar a menjar, i ell va menjar i beure, i el seu cor es va consolar i va beneir el seu fill Ismael.
42 I acabà de menjar, beneí el Senyor i digué a la dona d'Ismael: «Quan Ismael torni a casa, digues-li aquestes paraules:
43 Un home molt vell del país dels filisteus va venir aquí i va preguntar per tu, i tu no eres aquí; i li vaig portar pa i aigua, i va menjar i beure, i el seu cor es va consolar.
44 I em va dir aquestes paraules: Quan Ismael, el teu marit, torni a casa, digues-li: El clau de la tenda que tens és molt bo, no el treguis de la tenda.
45 I Abraham acabà de donar ordres a la dona, i cavalcà cap a casa seva, a la terra dels filisteus; i quan Ismael arribà a la seva tenda, la seva dona sortí a rebre'l amb alegria i un cor alegre.
46 I ella li va dir: Un vell va venir aquí del país dels filisteus i aquest era el seu aspecte, i va preguntar per tu i no hi eres, així que vaig portar pa i aigua, i va menjar i beure i el seu cor es va consolar.
47 I em va dir aquestes paraules: «Quan Ismael, el teu marit, torni a casa, digues-li: El clau de la tenda que tens és molt bo; no el treguis de la tenda.»
48 I Ismael va saber que era el seu pare, i que la seva dona l'havia honorat, i el Senyor va beneir Ismael.

CAPÍTOL 22

1 I Ismael es va aixecar, va prendre la seva dona, els seus fills, el seu bestiar i tot el que li pertanyia, i va marxar d'allí i va tornar a casa del seu pare, a la terra dels filisteus.
2 I Abraham va relatar al seu fill Ismael el que havia fet amb la primera esposa que havia pres Ismael, segons el que havia fet.
3 I Ismael i els seus fills van viure amb Abraham molts dies en aquella terra, i Abraham va viure a la terra dels filisteus molt de temps.
4 I els dies van augmentar i van arribar a vint-i-sis anys, i després d'això Abraham amb els seus servents i tot el que li pertanyia va marxar de la terra dels filisteus i es va traslladar a una gran distància, i van arribar a prop d'Hebron, i s'hi van quedar, i els servents d'Abraham van cavar pous d'aigua, i Abraham i tot el que li pertanyia van viure vora l'aigua, i els servents d'Abimèlec, rei dels filisteus, van sentir la notícia que els servents d'Abraham havien cavat pous d'aigua a les fronteres de la terra.
5 I van venir i van barallar-se amb els servents d'Abraham, i els van robar el gran pou que havien cavat.
6 I Abimèlec, rei dels filisteus, va sentir parlar d'aquest afer, i ell amb Picol, capità del seu exèrcit, i vint dels seus homes, va anar a Abraham, i Abimèlec va parlar a Abraham sobre els seus servents, i Abraham va reprendre Abimèlec pel pou que els seus servents li havien robat.
7 I Abimèlec va dir a Abraham: «Tan com viu el Senyor, que va crear tota la terra, no havia sentit a parlar del que els meus servents van fer als teus fins al dia d'avui.
8 Abraham va prendre set anyelles i les va donar a Abimèlec, dient: «Pren-les de les meves mans, perquè em serveixin de testimoni que jo he cavat aquest pou.»
9 I Abimèlec va prendre les set anyelles que Abraham li havia donat, perquè també li havia donat bestiar i ramats en abundància, i Abimèlec va jurar a Abraham sobre el pou, per això va anomenar aquell pou Beerxeba, perquè allà tots dos van jurar sobre ell.
10 I tots dos van fer un pacte a Beerxeba, i Abimèlec es va aixecar amb Picol, el capità del seu exèrcit, i tots els seus homes, i van tornar a la terra dels filisteus, i Abraham i tots

els seus pertanyents van viure a Beerxeba, i va estar en aquella terra molt de temps.
11 I Abraham va plantar un gran bosquet a Beerxeba, i hi va fer quatre portes que donaven als quatre costats de la terra, i hi va plantar una vinya, de manera que si un viatger arribava a Abraham, entrava per qualsevol porta que hi havia al seu camí, i s'hi quedava i menjava i bevia i s'assabentava i després marxava.
12 Perquè la casa d'Abraham sempre estava oberta als fills dels homes que passaven i tornaven, que venien cada dia a menjar i beure a la casa d'Abraham.
13 I a qualsevol home que tingués gana i arribés a casa d'Abraham, Abraham li donava pa perquè mengés i begués i estigués satisfet, i a qualsevol que arribés nu a casa seva, el vestia amb les robes que volia, i li donava plata i or i li feia conèixer el Senyor que l'havia creat a la terra; això va fer Abraham tota la seva vida.
14 Abraham, els seus fills i tots els seus pertanyents van viure a Beerxeba, i va plantar la seva tenda fins a Hebron.
15 I Nahor, el germà d'Abraham, i el seu pare i tots els seus pertanyents van viure a Haran, perquè no havien vingut amb Abraham a la terra de Canaan.
16 I a Nahor li van néixer fills, que Milcà, filla d'Haran i germana de Sara, la muller d'Abraham, li va donar.
17 I aquests són els noms dels que li van néixer: Uz, Buz, Quemuel, Qused, Chazó, Pildaix, Tidlaf i Betuel, que eren vuit fills. Aquests són els fills que Milcà va donar a Nahor, germà d'Abraham.
18 Nahor tenia una concubina que es deia Reumà, i també va donar a llum a Nahor Zebac, Gacaix, Tacaix i Maacà, que eren quatre fills.
19 I els fills que va néixer a Nahor van ser dotze fills, a més de les seves filles, i també van tenir fills a Haran.
20 I els fills d'Uz, el primogènit de Nahor, van ser Abi, Queref, Gadín, Melús i la seva germana Debora.
21 I els fills de Buz van ser Beraquel, Naamat, Xeva i Madonú.
22 I els fills de Quemuel van ser Aram i Recob.
23 I els fills de Qused van ser Anamlec, Mesai, Benon i Yifí; i els fills de Chazó van ser Pildaix, Mequí i Ofer.
24 I els fills de Pildash van ser Arud, Chamum, Mered i Moloch.
25 I els fills de Tidlaf van ser Mushan, Cushan i Mutzi.
26 I els fills de Betuel van ser Secar, Laban i la seva germana Rebeca.
27 Aquestes són les famílies dels fills de Nahor, que els van néixer a Haran; i Aram, fill de Quemuel, i Recob, el seu germà, van marxar d'Haran, i van trobar una vall a la terra vora el riu Eufrates.
28 I van construir-hi una ciutat, i van anomenar la ciutat pel nom de Petor, fill d'Aram, que és Aram-Naheraim fins al dia d'avui.
29 I els fills de Kesed també van anar a habitar on podien trobar un lloc, i van anar i van trobar una vall davant de la terra de Shinar, i hi van habitar.
30 I allà van construir una ciutat, i van anomenar la ciutat Kesed, pel nom del seu pare, aquesta és la terra de Kasdim fins al dia d'avui, i els Kasdim van habitar aquella terra i van ser fructífers i es van multiplicar enormement.
31 Tèrah, pare de Nahor i Abraham, va anar i va prendre una altra esposa a la seva vellesa, i el seu nom era Pelilà, i ella va concebre i li va donar un fill i ell li va posar el nom de Zobà.
32 Tèrah va viure vint-i-cinc anys després d'engendrar Zobà.
33 I Tèrah va morir aquell any, és a dir, l'any trenta-cinc del naixement d'Isaac, fill d'Abraham.
34 Tèrah va viure dos-cents cinc anys, i va ser enterrat a Haran.
35 I Zoba, fill de Tèrah, va viure trenta anys i va engendrar Aram, Aclis i Merik.
36 I Aram, fill de Zobà, fill de Tèrah, va tenir tres esposes i va engendrar dotze fills i tres filles; i el Senyor va donar a Aram, fill de Zobà, riqueses i possessions, i abundància de bestiar, i ramats i ramades, i l'home va créixer molt.
37 I Aram, fill de Zobà, i el seu germà i tota la seva família van partir d'Haran, i van anar a viure on poguessin trobar un lloc, perquè la seva propietat era massa gran per romandre a Haran; perquè no podien quedar-se a Haran amb els seus germans, els fills de Nahor.
38 I Aram, fill de Zobà, va anar amb els seus germans, i van trobar una vall llunyana, cap a la regió oriental, i s'hi van establir.
39 I també hi van construir una ciutat, i la van anomenar Aram, pel nom del seu germà gran; això és Aram Zobà fins al dia d'avui.
40 Isaac, fill d'Abraham, creixia en aquells dies, i el seu pare Abraham li va ensenyar el camí del Senyor perquè el conegués, i el Senyor era amb ell.
41 Isaac tenia trenta-set anys i el seu germà Ismael anava amb ell per la tenda.
42 I Ismael es va vanagloriar de si mateix davant d'Isaac, dient: «Tenia tretze anys quan el Senyor va parlar al meu pare que ens circumcidés, i vaig fer segons la paraula del Senyor que va dir al meu pare, i vaig donar la meva ànima al Senyor, i no vaig transgredir la seva paraula que va manar al meu pare.
43 Isaac va respondre a Ismael: «Per què et vaneixes davant meu d'això, d'una mica de la teva carn que vas prendre del teu cos, i que el Senyor t'havia manat?»
44 Tan cert com viu el Senyor, el Déu del meu pare Abraham, si el Senyor digués al meu pare: Pren el teu fill Isaac i porta-li una ofrena davant meu, no m'abstindria, sinó que hi accediria de bon grat.
45 I el Senyor va escoltar la paraula que Isaac havia dit a Ismael, i va semblar bé als ulls del Senyor, i va pensar a posar a prova Abraham en aquest assumpte.
46 I va arribar el dia que els fills de Déu van venir i es van presentar davant del Senyor, i Satanàs també va venir amb els fills de Déu davant del Senyor.
47 I el Senyor va dir a Satanàs: «D'on vens?» I Satanàs va respondre al Senyor i va dir: «De recórrer la terra i de caminar-hi amunt i avall.
48 I el Senyor va dir a Satanàs: «Quina és la teva paraula per a mi respecte a tots els fills de la terra?» I Satanàs va respondre al Senyor i va dir: «He vist tots els fills de la terra que et serveixen i et recorden quan et demanen alguna cosa.
49 I quan els dones allò que et demanen, seuen tranquils, t'abandonen i ja no et recorden més.
50 Has vist Abraham, fill de Tèrah, que al principi no tenia fills, i et servia i et va erigir altars allà on venia, i hi portava

ofrenes, i proclamava contínuament el teu nom a tots els fills de la terra?
51 I ara que li ha nascut el seu fill Isaac, t'ha abandonat, ha fet un gran banquet per a tots els habitants del país, i s'ha oblidat del Senyor.
52 Perquè, enmig de tot el que ha fet, no t'ha portat cap ofrena; ni holocaust ni ofrena de pau, ni bou, ni anyell, ni cabrit, de tot el que va matar el dia que el seu fill va ser deslletat.
53 Des del naixement del seu fill fins ara, trenta-set anys, no ha construït cap altar davant teu, ni t'ha ofert cap ofrena, perquè ha vist que li has donat allò que ell et demanava, i per això t'ha abandonat.
54 I el Senyor va dir a Satanàs: «Has considerat així el meu servent Abraham? Perquè no hi ha ningú com ell a la terra, un home perfecte i recte davant meu, que tem Déu i evita el mal. Ho juro per la meva vida, si li digués: Fes pujar el teu fill Isaac davant meu, no me'l negaria, molt més si li digués que portés davant meu un holocaust del seu ramat o de les seves ovelles.
55 I Satanàs va respondre al Senyor i va dir: «Parla, doncs, ara a Abraham com has dit, i veuràs si no transgredirà avui i rebutjarà les teves paraules.»

CAPÍTOL 23

1 En aquell temps, la paraula del Senyor va arribar a Abraham, i li digué: Abraham. I Abraham va respondre: Aquí em tens.
2 I li digué: Pren el teu fill, el teu únic fill que estimes, Isaac, i vés al país de Moriah, i ofereix-lo allà en holocaust dalt d'una de les muntanyes que se't mostraran, perquè allà veuràs un núvol i la glòria del Senyor.
3 I Abraham es va dir dins seu: Com separaré el meu fill Isaac de Sara, la seva mare, per oferir-lo com a holocaust davant del Senyor?
4 Abraham va entrar a la tenda i es va asseure davant de la seva dona Sara, i li va dir aquestes paraules:
5 El meu fill Isaac és gran i fa temps que no estudia el servei del seu Déu. Demà aniré i el portaré a Sem i al seu fill Eber, i allà aprendrà els camins del Senyor, perquè ells li ensenyaran a conèixer el Senyor, així com a saber que quan prega contínuament davant del Senyor, ell el respondrà; per tant, allà coneixerà la manera de servir el Senyor, el seu Déu.
6 I Sara digué: «Has dit bé, vés-te'n, senyor meu, i fes-li el que has dit, però no l'allunyis gaire de mi, ni el deixis quedar-s'hi gaire estona, perquè la meva ànima està lligada a la seva.»
7 I Abraham digué a Sara: «Filla meva, preguem al Senyor, el nostre Déu, que ens faci el bé.
8 Sara va prendre el seu fill Isaac, i ell es va quedar amb ella tota la nit. Ella el va besar i l'abraçar, i li va donar instruccions fins al matí.
9 I ella li va dir: «Fill meu, com es pot separar la meva ànima de tu?» I encara el va besar i l'abraçava, i va donar instruccions a Abraham sobre ell.
10 I Sara digué a Abraham: «Senyor meu, et prego que tinguis cura del teu fill i que el vegis amb atenció, perquè no tinc cap altre fill ni filla fora d'ell.»
11 No l'abandonis. Si té gana, dóna-li pa, i si té set, dóna-li aigua per beure; no el deixis anar a peu, ni el deixis seure al sol.
12 No el deixis anar sol pel camí, ni l'obliguis de fer allò que vulgui; fes-li el que et digui.
13 I Sara va plorar amargament tota la nit per Isaac, i li va donar instruccions fins al matí.
14 I l'endemà al matí, Sara va triar un vestit molt bonic i preciós d'entre els vestits que tenia a casa i que Abimèlec li havia donat.
15 I va vestir el seu fill Isaac amb això, i li va posar un turbant al cap, i va tancar una pedra preciosa a la part superior del turbant, i els va donar provisions per al camí, i van marxar, i Isaac va anar amb el seu pare Abraham, i alguns dels seus servents els van acompanyar per acomiadar-los del camí.
16 Sara va sortir amb ells i els va acompanyar pel camí per acomiadar-los, i ells li van dir: «Torna a la tenda».
17 I quan Sara va sentir les paraules del seu fill Isaac, va plorar amargament, i Abraham, el seu marit, va plorar amb ella, i el seu fill va plorar amb ells un gran plor; també els que anaven amb ells van plorar molt.
18 I Sara va agafar el seu fill Isaac, i el va estrènyer entre els seus braços, i el va abraçar i va continuar plorant amb ell, i Sara va dir: Qui sap si després d'aquest dia et tornaré a veure?
19 Abraham, Sara i Isaac van plorar junts, i tots els qui els acompanyaven pel camí van plorar amb ells. Sara es va apartar del seu fill plorant amargament, i tots els seus servents i serventes van tornar amb ella a la tenda.
20 Abraham va anar amb el seu fill Isaac per oferir-lo com a ofrena davant el Senyor, tal com li havia manat.
21 Abraham va prendre amb ell dos dels seus joves: Ismael, fill d'Agar, i Elièzer, el seu servent, i van anar amb ells. Mentre anaven pel camí, els joves es van dir aquestes paraules:
22 I Ismael digué a Elièzer: «Ara el meu pare Abraham va amb Isaac per portar-lo com a holocaust al Senyor, tal com li va manar.
23 Ara, quan torni, em donarà tot el que posseeix, perquè l'hereti després d'ell, perquè sóc el seu primogènit.
24 I Elièzer va respondre a Ismael i va dir: Certament Abraham et va rebutjar amb la teva mare, i va jurar que no heretaries res de tot el que posseeix, i a qui donarà tot el que té, amb tots els seus tresors, sinó a mi, el seu servent, que he estat fidel a casa seva, que l'he servit nit i dia, i he fet tot el que em va demanar? A mi em llegarà en morir tot el que posseeix.
25 I mentre Abraham anava pel camí amb el seu fill Isaac, Satanàs va aparèixer a Abraham en la forma d'un home molt vell, humil i d'esperit contrit, i es va acostar a Abraham i li va dir: Ets ximple o brut, que fas això avui al teu únic fill?
26 Déu et va donar un fill en els teus últims dies, a la teva vellesa, i vols anar a matar-lo avui mateix perquè no ha comès cap violència, i vols fer que l'ànima del teu únic fill desaparegui de la terra?
27 No saps i no entens que això no pot provenir del Senyor? Perquè el Senyor no pot fer a l'home un mal tan gran a la terra com per dir-li: Vés a matar el teu fill.

28 I Abraham va sentir això i va saber que era la paraula de
Satanàs qui intentava apartar-lo del camí del Senyor, però
Abraham no va voler escoltar la veu de Satanàs, i Abraham
el va reprendre de manera que se'n va anar.
29 I Satanàs va tornar i va anar a Isaac; i es va aparèixer a
Isaac en la forma d'un jove bell i ben plantat.
30 I s'acostà a Isaac i li digué: «No saps i no entens que el
teu vell pare, un ximple, et porta avui a l'escorxador sense
cap motiu?»
31 Ara, doncs, fill meu, no li facis cas ni li facis cas, perquè
és un vell ximple, i no deixis que la teva preciosa ànima i la
teva bella figura es perdin de la terra.
32 Isaac ho va sentir i digué a Abraham: «Has sentit, pare
meu, què ha dit aquest home? Així ha dit.»
33 I Abraham va respondre al seu fill Isaac i li va dir:
Guarda'l i no escolti les seves paraules, ni li facis cas,
perquè és Satanàs, que intenta desviar-nos avui dels
manaments de Déu.
34 I Abraham encara va reprendre Satanàs, i Satanàs se'n
va anar, i veient que no podia prevaler sobre ells es va
amagar d'ells, i va anar i va passar davant d'ells pel camí; i
es va transformar en un gran rierol d'aigua al camí, i
Abraham, Isaac i els seus dos joves van arribar a aquell lloc,
i van veure un rierol gran i poderós com les aigües
impetuoses.
35 I van entrar al rierol i el van travessar, i les aigües al
principi els van arribar a les cames.
36 I van anar més endins al rierol i les aigües els arribaven
fins al coll, i tots estaven espantats per l'aigua; i mentre
travessaven el rierol, Abraham va reconèixer aquell lloc i
va saber que abans no hi havia aigua allà.
37 I Abraham digué al seu fill Isaac: «Conec aquest lloc on
no hi havia rierol ni aigua; ara, doncs, és aquest Satanàs qui
ens fa tot això, per desviar-nos avui dels manaments de
Déu.
38 I Abraham el va reprendre i li va dir: Que el Senyor et
reprimeixi, oh Satanàs, marxa de nosaltres, perquè anem
pels manaments de Déu.
39 Satanàs es va espantar de la veu d'Abraham i se'n va
anar, i el lloc va tornar a quedar sec com abans.
40 Abraham va anar amb Isaac cap al lloc que Déu li havia
indicat.
41 I el tercer dia, Abraham va alçar els ulls i va veure de
lluny el lloc que Déu li havia indicat.
42 I li va aparèixer una columna de foc que s'estenia des de
la terra fins al cel, i un núvol de glòria sobre la muntanya, i
la glòria del Senyor es va veure en el núvol.
43 I Abraham digué a Isaac: Fill meu, veus en aquella
muntanya, que veiem de lluny, allò que jo hi veig?
44 Isaac va respondre i va dir al seu pare: «Veig una
columna de foc i un núvol, i la glòria del Senyor es veu
sobre el núvol.»
45 Abraham va saber que el seu fill Isaac havia estat
acceptat davant el Senyor com a holocaust.
46 I Abraham va dir a Elièzer i al seu fill Ismael: «Veieu
també vosaltres allò que veiem nosaltres a la muntanya,
que és lluny?
47 I ells van respondre i van dir: No veiem res més que
com les altres muntanyes de la terra. I Abraham sabia que
no eren acceptats pel Senyor per anar amb ells, i Abraham
els va dir: Quedeu-vos aquí amb l'ase mentre jo i el meu fill
Isaac anirem a aquella muntanya i adorarem allà davant del
Senyor i després tornarem a vosaltres.
48 I Elièzer i Ismael es van quedar en aquell lloc, tal com
Abraham havia manat.
49 I Abraham va prendre llenya per a un holocaust i la va
posar sobre el seu fill Isaac, i va prendre el foc i el ganivet,
i tots dos van anar a aquell lloc.
50 I mentre anaven camí, Isaac digué al seu pare: «Mira,
veig el foc i la llenya, però on és, doncs, l'anyell que serà
l'holocaust davant del Senyor?»
51 Abraham va respondre al seu fill Isaac: «El Senyor t'ha
escollit, fill meu, per ser l'holocaust perfecte en lloc del
xai.»
52 Isaac va dir al seu pare: «Faré tot el que el Senyor t'ha
dit amb alegria i alegria de cor.»
53 Abraham va tornar a dir al seu fill Isaac: «Hi ha alguna
idea o consell que no sigui correcte al respecte? Digues-
m'ho, fill meu; no m'ho amaguis, fill meu.»
54 Isaac va respondre al seu pare Abraham: «Pare meu, tan
cert com viu el Senyor i com viu la teva ànima, no hi ha res
al meu cor que em faci desviar-me ni a la dreta ni a
l'esquerra de la paraula que t'ha dit.»
55 Ni les extremitats ni els músculs s'han mogut ni s'han
agitut per això, ni hi ha al meu cor cap pensament o mal
consell al respecte.
56 Però jo tinc el cor alegre i alegre en aquest assumpte, i
dic: Beneït sigui el Senyor, que avui m'ha escollit per ser
un holocaust davant d'ell.
57 Abraham es va alegrar molt de les paraules d'Isaac, i
van continuar el camí i van arribar junts al lloc que el
Senyor havia dit.
58 I Abraham es va acostar per construir l'altar en aquell
lloc, i Abraham plorava, i Isaac va agafar pedres i morter
fins que van acabar de construir l'altar.
59 I Abraham va prendre la llenya i la va col·locar en ordre
sobre l'altar que havia construït.
60 I va prendre el seu fill Isaac i el va lligar per posar-lo
sobre la llenya que hi havia a l'altar, per immolar-lo en
holocaust davant el Senyor.
61 Isaac digué al seu pare: «Lliga'm ben fort i posa'm sobre
l'altar, no fos cas que em girés i em mogués, i em deslliurés
de la força del ganivet sobre la meva carn i profaniés així
l'holocaust». I Abraham ho va fer així.
62 I Isaac encara deia al seu pare: Oh, pare meu, quan
m'hagis matat i cremat com a ofrena, pren amb tu el que
quedi de les meves cendres per portar-lo a Sara, la meva
mare, i digues-li: Aquesta és la fragància dolça d'Isaac;
però no li diguis això si s'asseu prop d'un pou o en cap lloc
alt, no fos cas que llenci la seva ànima darrere meu i mori.
63 I Abraham va sentir les paraules d'Isaac, i va alçar la
veu i va plorar quan Isaac va dir aquestes paraules; i les
llàgrimes d'Abraham van vessar sobre el seu fill Isaac, i
Isaac va plorar amargament, i va dir al seu pare: Afanya't,
oh pare meu, i fes amb mi la voluntat del Senyor, el nostre
Déu, tal com t'ha manat.
64 I els cors d'Abraham i Isaac es van alegrar d'aquesta
cosa que el Senyor els havia manat; però l'ull va plorar
amargament mentre el cor s'alegrava.
65 Abraham va lligar el seu fill Isaac i el va posar a l'altar,
sobre la llenya. Isaac va estirar el coll sobre l'altar davant
del seu pare, i Abraham va estendre la mà per prendre el

ganivet per immolar el seu fill com a holocaust davant del Senyor.
66 En aquell moment, els àngels de la misericòrdia es van presentar davant del Senyor i li van parlar d'Isaac, dient:
67 Oh Senyor, tu ets un Rei misericordiós i compassiu sobre tot el que has creat al cel i a la terra, i ho sostens tot; dóna, doncs, rescat i redempció en lloc del teu servent Isaac, i compadeix-te i tingues compassió d'Abraham i del seu fill Isaac, que avui compleixen els teus manaments.
68 Has vist, Senyor, com Isaac, fill d'Abraham, el teu servent, és lligat a l'escorxador com una bèstia? Ara, doncs, que la teva compassió es desperti per ells, Senyor.
69 En aquell temps, el Senyor es va aparèixer a Abraham i el va cridar des del cel, i li va dir: «No estenguis la mà sobre el noi ni li facis res, perquè ara sé que temes Déu en dur a terme aquest acte i en no negar-me el teu fill, el teu únic fill.»
70 Abraham va alçar els ulls i va veure, i vet aquí que un moltó estava enganxat en un matoll amb les banyes; era el moltó que el Senyor Déu havia creat a la terra el dia que va fer la terra i el cel.
71 Perquè el Senyor havia preparat aquest moltó des d'aquell dia com a holocaust en lloc d'Isaac.
72 I aquest moltó s'acostava a Abraham quan Satanàs el va agafar i li va enredar les banyes al matoll, perquè no pogués avançar cap a Abraham, a fi que Abraham pogués matar el seu fill.
73 I Abraham, veient el moltó que s'acostava a ell i Satanàs que el retenia, el va agafar i el va portar davant l'altar, i va deslligar el seu fill Isaac de les seves lligadures, i va posar el moltó al seu lloc, i Abraham va matar el moltó a l'altar, i el va oferir com a ofrena en lloc del seu fill Isaac.
74 I Abraham va esquitxar una mica de la sang del moltó sobre l'altar, i va exclamar i va dir: Això és en el lloc del meu fill, i que això sigui considerat avui com la sang del meu fill davant del Senyor.
75 I tot el que Abraham va fer en aquesta ocasió vora l'altar, exclamava i deia: Això és en lloc del meu fill, i que avui sigui considerat davant del Senyor en lloc del meu fill; i Abraham va acabar tot el servei vora l'altar, i el servei va ser acceptat davant del Senyor, i va ser comptat com si hagués estat Isaac; i el Senyor va beneir Abraham i la seva descendència aquell dia.
76 I Satanàs va anar a Sara, i se li va aparèixer en la figura d'un vell molt humil i mansuet, i Abraham encara estava ocupat en l'holocaust davant del Senyor.
77 I ell li digué: «No saps tota l'obra que Abraham ha fet avui amb el teu únic fill? Perquè va prendre Isaac i va construir un altar, i el va matar, i el va oferir com a sacrifici sobre l'altar, i Isaac va plorar i plorar davant del seu pare, però no el va mirar, ni va tenir compassió d'ell.
78 I Satanàs va repetir aquestes paraules, i se'n va anar d'ella, i Sara va sentir totes les paraules de Satanàs, i es va imaginar que era un vell d'entre els fills dels homes que havien estat amb el seu fill, i havia vingut i li havia dit aquestes coses.
79 I Sara va alçar la veu i va plorar i va cridar amargament per culpa del seu fill; i es va llançar a terra i es va llençar pols al cap, i va dir: Oh, fill meu, Isaac, fill meu, oh, que hagués mort avui en lloc teu. I va continuar plorant i va dir: Em sap greu per tu, oh, fill meu, fill meu Isaac, oh, que hagués mort avui en lloc teu.
80 I ella va continuar plorant, i va dir: «Em sap greu per tu després d'haver-te criat i educat; ara la meva alegria s'ha convertit en dol per tu, jo que et vaig desitjar, i vaig plorar i pregar a Déu fins que et vaig donar a llum als noranta anys; i ara has servit avui pel ganivet i el foc, per ser feta una ofrena.
81 Però em consolo amb tu, fill meu, perquè és la paraula del Senyor, ja que vas complir el manament del teu Déu; perquè qui pot transgredir la paraula del nostre Déu, a les mans del qual hi ha l'ànima de tota criatura vivent?
82 Ets just, oh Senyor Déu nostre, perquè totes les teves obres són bones i justes; perquè jo també m'alegro de la teva paraula que vas manar, i mentre els meus ulls ploren amargament, el meu cor s'alegra.
83 I Sara va posar el cap sobre el pit d'una de les seves serventes, i va quedar immòbil com una pedra.
84 Després es va aixecar i va anar fent preguntes fins que va arribar a Hebron, i va preguntar a tots els que trobava caminant pel camí, i ningú no li va poder dir què havia passat amb el seu fill.
85 I va arribar amb les seves criades i els seus servents a Quireat-Arba, que és Hebron, i va preguntar pel seu Fill, i s'hi va quedar mentre enviava alguns dels seus servents a buscar on havia anat Abraham amb Isaac; van anar a buscar-lo a casa de Sem i Eber, i no el van poder trobar, i van buscar per tota la terra i ell no hi era.
86 I vet aquí, Satanàs va venir a Sara en la forma d'un vell, i va venir i es va posar davant d'ella, i li va dir: T'he parlat falsament, perquè Abraham no va matar el seu fill i no és mort; i quan va sentir la paraula, la seva alegria va ser tan violenta per causa del seu fill, que la seva ànima va sortir de joia; va morir i va ser reunida amb el seu poble.
87 I quan Abraham va haver acabat el seu servei, va tornar amb el seu fill Isaac als seus joves, i es van aixecar i van anar junts a Beerxeba, i van tornar a casa.
88 I Abraham va buscar Sara, i no la va poder trobar, i va preguntar sobre ella, i li van dir: Va anar fins a Hebron a buscar-vos tots dos on havíeu anat, perquè així li van informar.
89 I Abraham i Isaac van anar a veure-la a Hebron, i quan van descobrir que era morta van alçar la veu i van plorar amargament per ella; i Isaac va caure sobre la cara de la seva mare i va plorar per ella, i va dir: Oh, mare meva, mare meva, com m'has deixat, i on has anat? Oh, com, com m'has deixat!
90 I Abraham i Isaac van plorar molt i tots els seus servents van plorar amb ells per Sara, i van fer un dol gran i pesat per ella.

CAPÍTOL 24

1 Sara va viure cent vint-i-set anys, i Sara va morir. Abraham es va llevar de davant del seu mort per buscar un lloc de sepulcre per enterrar la seva dona Sara. I va anar i va parlar als fills de Het, els habitants de la terra, dient:
2 Sóc un estranger i un foraster entre tu a la teva terra; dóna'm una possessió d'un lloc de sepultura a la teva terra, perquè pugui enterrar el meu mort, lluny de davant meu.

3 I els fills d'Het digueren a Abraham: «Mira, la terra és davant teu; enterra el teu mort en el nostre sepulcre preferit, perquè ningú no t'impedirà enterrar-lo.»
4 I Abraham els digué: Si esteu d'acord amb això, aneu i pregueu per mi a Efron, fill de Zocar, demanant-li que em doni la cova de Macpelà, que és al final del seu camp, i jo la compraré d'ell pel que vulgui.
5 I Efron habitava entre els fills de Het, i van anar a cridar-lo, i es va presentar davant d'Abraham, i Efron va dir a Abraham, Vet aquí tot el que demanes al teu servent, farà. I Abraham va dir: No, sinó que compraré la cova i el camp que tens per valor, perquè puguin ser per a una possessió d'un lloc de sepulcre per sempre.
6 I Efron va respondre i va dir: Mira, el camp i la cova són davant teu, dóna el que vulguis. I Abraham va dir: Només pel preu complet ho compraré de la teva mà, i de la mà dels qui entren per la porta de la teva ciutat, i de la mà de la teva descendència per sempre.
7 I Efron i tots els seus germans ho van sentir, i Abraham va pesar a Efron quatre-cents sicles de plata a les mans d'Efron i a les mans de tots els seus germans; i Abraham va escriure aquesta transacció, i la va escriure i ho va testificar amb quatre testimonis.
8 I aquests són els noms dels testimonis: Amigal, fill d'Abisnà, l'hitita; Adicorom, fill d'Asunac, l'hivita; Abdon, fill d'Aquiram, el gomèrita; i Bakdil, fill d'Abudix, el sidonit.
9 Abraham va prendre el llibre de la compra i el va guardar als seus tresors, i aquestes són les paraules que Abraham va escriure al llibre, és a dir:
10 Que la cova i el camp que Abraham va comprar d'Efron, l'hitita, i de la seva descendència, i dels qui van sortir de la seva ciutat, i de la seva descendència per sempre, seran una compra per a Abraham, per a la seva descendència i per als qui deixen les seves entranyes, com a possessió d'un lloc de sepulcre per sempre; i hi va posar un segell i ho va testificar amb testimonis.
11 I el camp, la cova que hi havia i tot aquell lloc van quedar assegurats a Abraham i a la seva descendència després d'ell, dels fills d'Het; vet aquí que és davant de Mambré, a Hebron, que és a la terra de Canaan.
12 I després d'això, Abraham va enterrar allà la seva dona Sara, i aquell lloc i tots els seus límits van esdevenir propietat d'Abraham i de la seva descendència com a lloc de sepulcre.
13 I Abraham va enterrar Sara amb la pompa que s'observa a l'enterrament dels reis, i va ser enterrada amb vestits molt fins i preciosos.
14 I al costat del seu fèretre hi havia Sem, els seus fills Éber i Abimèlec, juntament amb Anar, Aixcol i Mambré, i tots els nobles del país seguien el seu fèretre.
15 I els dies de Sara van ser cent vint-i-set anys i va morir, i Abraham va fer un gran i pesat dol, i va realitzar els ritus de dol durant set dies.
16 I tots els habitants del país van consolar Abraham i el seu fill Isaac per causa de Sara.
17 I quan van passar els dies del seu dol, Abraham va acomiadar el seu fill Isaac, i aquest va anar a casa de Sem i Eber, per aprendre els camins del Senyor i les seves instruccions, i Abraham va romandre allà tres anys.
18 En aquell temps Abraham es va llevar amb tots els seus servents, i van marxar i tornaren a casa seva a Beerxeba, i Abraham i tots els seus servents es van quedar a Beerxeba.
19 I a la revolució de l'any, Abimèlec, rei dels filisteus, va morir aquell any; tenia cent noranta-tres anys quan va morir; i Abraham va anar amb el seu poble al país dels filisteus, i van consolar tota la casa i tots els seus servents, i després va tornar a casa seva.
20 I va ser després de la mort d'Abimèlec que la gent de Guerar va prendre el seu fill Benmalic, que només tenia dotze anys, i el van fer dormir en lloc del seu pare.
21 I li van posar el nom d'Abimèlec, pel nom del seu pare, perquè així era el seu costum de fer a Guerar, i Abimèlec va regnar en lloc d'Abimèlec, el seu pare, i es va asseure al seu tron.
22 I Lot, fill d'Haran, també va morir en aquells dies, l'any trenta-nou de la vida d'Isaac, i tots els dies que va viure Lot van ser cent quaranta anys i va morir.
23 I aquests són els fills de Lot, que li van néixer de les seves filles: el nom de la primogènita era Moab, i el nom de la segona era Benamí.
24 I els dos fills de Lot van anar i van prendre dones de la terra de Canaan, i els van donar fills. I els fills de Moab van ser Ed, Mayon, Tars i Kanvil, quatre fills; aquests són els pares dels fills de Moab fins al dia d'avui.
25 I totes les famílies dels fills de Lot van anar a viure allà on van topar, perquè van ser fructíferes i van créixer abundantment.
26 I van anar i van construir ciutats a la terra on habitaven, i van anomenar les ciutats que van construir amb els seus propis noms.
27 I Nahor, fill de Tèrah, germà d'Abraham, va morir en aquells dies, l'any quaranta de la vida d'Isaac. I tots els dies de Nahor van ser cent setanta-dos anys; i va morir i va ser enterrat a Haran.
28 I quan Abraham va sentir que el seu germà era mort, es va afligir molt i va plorar el seu germà molts dies.
29 Abraham va cridar Elièzer, el seu servent principal, per donar-li ordres sobre la seva casa, i aquest va anar i es va presentar davant d'ell.
30 I Abraham li digué: Mira, sóc vell, no sé el dia de la meva mort; perquè sóc avançat en dies; ara, doncs, alça't, vés-te'n i no prenguis una dona per al meu fill d'aquest lloc i d'aquesta terra, d'entre les filles dels cananeus entre els quals habitem.
31 Però vés a la meva terra i al meu lloc de naixement, i tria d'allà una esposa per al meu fill, i el Senyor Déu del cel i de la terra, que em va prendre de casa del meu pare i em va portar a aquest lloc, i em va dir: A la teva descendència donaré aquesta terra en herència per sempre, ell enviarà el seu àngel davant teu i farà prosperar el teu camí, perquè puguis aconseguir una esposa per al meu fill de la meva família i de la casa del meu pare.
32 I el servent va respondre al seu amo Abraham i li va dir: Mira, me'n vaig al teu lloc de naixement i a casa del teu pare, i allà prendré una esposa per al teu fill; però si la dona no vol venir amb mi a aquesta terra, hauré de tornar el teu fill a la terra on vas néixer?
33 Abraham li digué: «Guarda't de no fer tornar aquí el meu fill, perquè el Senyor, davant del qual he caminat,

enviarà el seu àngel davant teu i farà prosperar el teu camí.»
34 I Elièzer va fer com Abraham li va ordenar, i Elièzer va jurar a Abraham, el seu amo, sobre aquest assumpte; i Elièzer es va aixecar i va prendre deu camells dels camells del seu amo, i deu homes dels servents del seu amo amb ell, i es van aixecar i van anar a Haran, la ciutat d'Abraham i Nahor, per tal de buscar una esposa per a Isaac, fill d'Abraham; i mentre ells se n'havien anat, Abraham va enviar a casa de Sem i Eber, i van portar d'allà el seu fill Isaac.
35 Isaac va tornar a casa del seu pare a Beerxeba, mentre Elièzer i els seus homes van arribar a Haran; i es van aturar a la ciutat, a la vora de l'aigua, i ell va fer agenollar els seus camells a la vora de l'aigua, i s'hi van quedar.
36 I Elièzer, el servent d'Abraham, va pregar i digué: Oh, Déu del meu senyor Abraham, et prego que em facis feliç avui i que siguis bondadós amb el meu senyor, i que avui mateix escullis una esposa per al fill del meu senyor de la seva família.
37 I el Senyor va escoltar la veu d'Eliezer, per amor del seu servent Abraham, i va trobar-se amb la filla de Betuel, fill de Milcà, la dona de Nahor, germà d'Abraham, i Eliezer va arribar a casa seva.
38 I Elièzer els va explicar totes les seves preocupacions, i que era servent d'Abraham, i es van alegrar molt d'ell.
39 I tots van beneir el Senyor, que havia fet això, i li van donar Rebeca, filla de Betuel, per esposa per a Isaac.
40 La jove era molt atractiva; era verge, i Rebeca tenia deu anys en aquells dies.
41 I Betuel, Laban i els seus fills van fer un banquet aquella nit, i Elièzer i els seus homes van venir i van menjar i beure i es van alegrar allà aquella nit.
42 I Elièzer es va llevar al matí, ell i els homes que eren amb ell, i va cridar tota la casa de Betuel, dient: Deixeu-me anar perquè pugui anar al meu senyor. I es van llevar i van enviar Rebeca i la seva mainadera Dèbora, la filla d'Uz, i li van donar plata i or, servents i serventes, i la van beneir.
43 I van acomiadar Elièzer amb els seus homes; i els servents van prendre Rebeca, i ell va tornar al seu amo a la terra de Canaan.
44 Isaac va prendre Rebeca, i ella va ser la seva esposa, i la va introduir a la tenda.
45 Isaac tenia quaranta anys quan va prendre per muller Rebeca, filla del seu oncle Betuel.

CAPÍTOL 25

1 I va ser en aquell temps que Abraham va tornar a prendre una muller a la seva vellesa, i es deia Queturà, de la terra de Canaan.
2 I ella li va donar a llum sis fills: Zimran, Joksan, Medan, Madian, Ixbac i Xuac. Els fills de Zimran van ser Abihen, Molic i Narim.
3 I els fills de Joksan van ser Xeba i Dedan, i els fills de Medan van ser Amida, Joab, Goqui, Eliseu i Notac; i els fills de Madian van ser Efà, Éfer, Hanoc, Abidà i Eldaà.
4 I els fills d'Ixbak van ser Makiro, Beyodua i Tator.
5 I els fills de Xuac van ser Bildad, Mamdad, Munan i Meban; totes aquestes són les famílies dels fills de Queturà, la cananeta, que va donar a llum a Abraham, l'hebreu.
6 I Abraham va acomiadar tots aquests, i els va fer regals, i van marxar del seu fill Isaac per viure allà on trobessin un lloc.
7 I tots aquests van anar a la muntanya de l'est, i van construir sis ciutats, on han habitat fins al dia d'avui.
8 Però els fills de Saba i Dedan, fills de Joksan, amb els seus fills, no van viure amb els seus germans a les seves ciutats, sinó que van viatjar i van acampar per terres i deserts fins al dia d'avui.
9 I els fills de Madian, fill d'Abraham, van anar a l'est de la terra de Cuix, i allà van trobar una gran vall a la regió oriental, i s'hi van quedar i van construir una ciutat, i hi van habitar, que és la terra de Madian fins al dia d'avui.
10 I Madian va habitar a la ciutat que ell havia construït, ell, els seus cinc fills i tots els seus posseïdors.
11 I aquests són els noms dels fills de Madian, segons els seus noms a les seves ciutats: Efà, Éfer, Hanoc, Abidà i Eldaà.
12 I els fills d'Efà van ser Metac, Meshar, Avi i Tzanua, i els fills d'Efer van ser Efron, Sur, Alirun i Medin, i els fills de Hanoc van ser Reuel, Requem, Azí, Alioxub i Alad.
13 I els fills d'Abida van ser Cur, Melud, Querury i Molqui; i els fills d'Eldaa van ser Miquer, Reba, Malquià i Gabol; aquests són els noms dels madianites segons les seves famílies; i després les famílies de Madian es van estendre per tot el país de Madian.
14 Aquestes són les generacions d'Ismael, fill d'Abraham, que Agar, l'esclava de Sara, va donar a Abraham.
15 I Ismael va prendre una esposa del país d'Egipte, i es deia Ribà, que és Meribà.
16 Ribà va donar a Ismael els seus fills Nebaiot, Quedar, Adbeel, Mibsam i la seva germana Bosmat.
17 I Ismael va rebutjar la seva dona Ribà, i ella el va deixar i va tornar a Egipte a casa del seu pare, i s'hi va quedar, perquè havia estat molt dolenta als ulls d'Ismael, i als ulls del seu pare Abraham.
18 I Ismael va prendre després una esposa de la terra de Canaan, i el seu nom era Malcuth, i ella li va donar els fills de Nixmà, Dumà, Masà, Chadad, Tema, Ietur, Nafis i Kedmà.
19 Aquests són els fills d'Ismael, i aquests són els seus noms, dotze prínceps segons les seves nacions; i les famílies d'Ismael es van estendre després, i Ismael va prendre els seus fills i tots els béns que havia guanyat, juntament amb les ànimes de la seva casa i tot el que li pertanyia, i van anar a viure on poguessin trobar un lloc.
20 I van anar a viure prop del desert de Paran, i la seva residència era des d'Havilà fins a Xur, que és davant d'Egipte, a l'entrada d'Assíria.
21 I Ismael i els seus fills van habitar a la terra, i van tenir fills, i van ser fecunds i van créixer abundantment.
22 I aquests són els noms dels fills de Nebaiot, el primogènit d'Ismael: Mend, Send i Maion; i els fills de Quedar eren Alion, Quezem, Hamad i Eli.
23 I els fills d'Adbeel van ser Hamad i Jabín; i els fills de Mibsam van ser Obadies, Ebedmèlec i Jeuix; aquestes són les famílies dels fills de Ribà, la dona d'Ismael.
24 I els fills de Mismà, fill d'Ismael, van ser Samua, Zecarió i Obed; i els fills de Dumà van ser Quezed, Elí, Macmad i Amed.

25 I els fills de Masa van ser Melon, Mulà i Ebidadon; i els fills de Chadad van ser Azur, Minzar i Ebedmèlec; i els fills de Tema van ser Seir, Sadon i Jacol.
26 I els fills de Jetur van ser Mèrit, Iaix, Alio i Pacot; i els fills de Nafis van ser Ebed-Tamed, Abiasaf i Mir; i els fills de Kedmà van ser Calip, Tachti i Omir; aquests van ser els fills de Malcut, la dona d'Ismael, segons les seves famílies.
27 Totes aquestes són les famílies d'Ismael segons les seves generacions, i van habitar en aquelles terres on s'havien construït ciutats fins al dia d'avui.
28 I Rebeca, filla de Betuel, la muller d'Isaac, fill d'Abraham, era estèril en aquells dies, no tenia descendència; i Isaac vivia amb el seu pare a la terra de Canaan; i el Senyor era amb Isaac; i Arpacshad, fill de Sem, fill de Noè, va morir en aquells dies, l'any quaranta-vuit de la vida d'Isaac, i tots els dies que va viure Arpacshad van ser quatre-cents trenta-vuit anys, i va morir.

CAPÍTOL 26

1 I l'any cinquanta-nou de la vida d'Isaac, fill d'Abraham, la seva dona Rebeca era encara estèril en aquells dies.
2 Rebeca va respondre a Isaac: «Senyor meu, he sentit a dir que la teva mare Sara era estèril fins que el meu senyor Abraham, el teu pare, va pregar per ella, i ella va concebre d'ell.
3 Ara, doncs, aixeca't i prega també tu a Déu, i ell escoltarà la teva pregària i es recordarà de nosaltres per la seva misericòrdia.
4 Isaac va respondre a la seva dona Rebeca: «Abraham ja ha pregat per mi a Déu perquè multipliqui la seva descendència; ara, doncs, aquesta esterilitat ens ha de venir de tu.»
5 I Rebeca li va dir: Però ara aixeca't també tu i prega, perquè el Senyor escolti la teva pregària i em concedeixi fills. Isaac va escoltar les paraules de la seva dona, i Isaac i la seva dona es van aixecar i van anar a la terra de Moriah per pregar-hi i buscar el Senyor, i quan van arribar a aquell lloc, Isaac es va aixecar i va pregar al Senyor per la seva dona, perquè era estèril.
6 I Isaac digué: Oh Senyor, Déu del cel i de la terra, la bondat i la misericòrdia del qual omplen la terra, tu que vas prendre el meu pare de casa del seu pare i del seu lloc de naixement, i el vas portar a aquesta terra, i li vas dir: A la teva descendència donaré la terra, i li vas prometre i li vas declarar: Multiplicaré la teva descendència com les estrelles del cel i com la sorra del mar, ara que es verifiquin les teves paraules que vas dir al meu pare.
7 Perquè tu ets el Senyor, el nostre Déu, els nostres ulls estan dirigits cap a tu perquè ens donis descendència humana, tal com ens vas prometre, perquè tu ets el Senyor, el nostre Déu, i els nostres ulls estan dirigits cap a tu sol.
8 I el Senyor va escoltar la pregària d'Isaac, fill d'Abraham, i el Senyor el va suplicar, i la seva dona Rebeca va concebre.
9 I al cap d'uns set mesos, els fills van començar a lluitar dins d'ella, i li va fer molt de mal estar cansada per culpa d'ells, i va dir a totes les dones que hi havia aleshores al país: «Us ha passat una cosa semblant a la que m'ha passat a mi?» I elles li van dir: «No».
10 I els digué: Per què sóc jo sola en això entre totes les dones que hi havia a la terra? I anà a la terra de Moriah a buscar el Senyor per això; i anà a Sem i al seu fill Eber per preguntar-los sobre aquest assumpte, i que busquessin el Senyor sobre aquest assumpte respecte a ella.
11 I també va demanar a Abraham que busqués i consultés el Senyor sobre tot el que li havia succeït.
12 I tots van consultar el Senyor sobre aquest assumpte, i li van portar la paraula del Senyor i li van dir: Dos fills tens al ventre, i dues nacions en sortiran; i una nació serà més forta que l'altra, i la més gran servirà la més petita.
13 Quan es van complir els dies del part, es va agenollar i va veure que tenia bessons al ventre, tal com el Senyor li havia dit.
14 I el primer va sortir vermell tot ell com un mantell pelut, i tot el poble de la terra li va posar el nom d'Esaú, dient: «Aquest havia estat fet complet des del ventre matern.»
15 I després va arribar el seu germà, i la seva mà agafava el taló d'Esaú; per això li van posar el nom de Jacob.
16 Isaac, fill d'Abraham, tenia seixanta anys quan els va engendrar.
17 I els nois van créixer fins al seu quinze anys, i van arribar a la societat dels homes. Esaú era un home astut i enganyós, i un caçador expert al camp, i Jacob era un home perfecte i savi, que vivia en tendes, pasturant ramats i aprenent les instruccions del Senyor i els manaments del seu pare i la seva mare.
18 Isaac i els fills de casa seva van viure amb el seu pare Abraham a la terra de Canaan, tal com Déu els havia manat.
19 I Ismael, fill d'Abraham, se'n va anar amb els seus fills i tot el que els pertanyia, i van tornar allà a la terra d'Havilà, i hi van habitar.
20 I tots els fills de les concubines d'Abraham van anar a viure al país de l'est, perquè Abraham els havia acomiadat del seu fill i els havia fet presents, i se'n van anar.
21 Abraham va donar tot el que tenia al seu fill Isaac, i també li va donar tots els seus tresors.
22 I li va manar dient: «No saps i no entens que el Senyor és Déu al cel i a la terra, i que no n'hi ha cap altre fora d'ell?
23 I va ser ell qui em va treure de casa del meu pare i del meu lloc de naixement, i em va donar totes les delícia de la terra; qui em va alliberar del consell dels malvats, perquè en ell vaig confiar.
24 I em va portar a aquest lloc, i em va alliberar d'Ur Casdim; i em va dir: A la teva descendència donaré totes aquestes terres, i les heretaran quan guardin els meus manaments, els meus estatuts i els meus judicis que t'he manat, i que els manaré.
25 Ara, doncs, fill meu, escolta la meva veu i guarda els manaments del Senyor, el teu Déu, que t'he manat. No et desviïs del camí correcte ni a la dreta ni a l'esquerra, perquè tu i els teus fills després de tu sigueu feliços per sempre.
26 I recordeu les obres meravelloses del Senyor, i la seva bondat que ha mostrat envers nosaltres, en haver-nos alliberat de les mans dels nostres enemics, i el Senyor, el nostre Déu, els va fer caure a les nostres mans; i ara, doncs, guardeu tot el que us he manat, i no us aparteu dels manaments del vostre Déu, i no serviu ningú més que a ell, a fi que us vagi bé a vosaltres i a la vostra descendència després de vosaltres.

27 I ensenya als teus fills i a la teva descendència les instruccions del Senyor i els seus manaments, i ensenya'ls el camí recte que han de seguir, a fi que els vagi bé per sempre.
28 I Isaac va respondre al seu pare i li va dir: Faré el que el meu Senyor ha manat, i no m'apartaré dels manaments del Senyor, el meu Déu, guardaré tot el que m'ha manat; i Abraham va beneir el seu fill Isaac, i també els seus fills; i Abraham va ensenyar a Jacob la instrucció del Senyor i els seus camins.
29 I va ser en aquell temps que Abraham va morir, l'any quinze de la vida de Jacob i Esaú, els fills d'Isaac, i tots els dies d'Abraham van ser cent setanta-cinc anys, i va morir i va ser reunit amb el seu poble en bona vellesa, vell i satisfet de dies, i Isaac i Ismael, els seus fills, el van enterrar.
30 Quan els habitants de Canaan van sentir que Abraham era mort, van venir tots amb els seus reis, els seus prínceps i tots els seus homes a enterrar Abraham.
31 I tots els habitants de la terra d'Haran, i totes les famílies de la casa d'Abraham, i tots els prínceps i nobles, i els fills d'Abraham amb les concubines, tots van venir quan van sentir parlar de la mort d'Abraham, i van correspondre a la bondat d'Abraham, i van consolar Isaac, el seu fill, i van enterrar Abraham a la cova que havia comprat d'Efron, l'hitita, i dels seus fills, per posseir-ne un lloc de sepulcre.
32 Tots els habitants de Canaan i tots els qui havien conegut Abraham van plorar Abraham durant tot un any, i homes i dones van fer dol per ell.
33 I tots els nens petits i tots els habitants de la terra ploraven per Abraham, perquè Abraham havia estat bo amb tots ells, i perquè havia estat recte amb Déu i els homes.
34 I no va sorgir cap home que temés Déu com Abraham, perquè havia temut el seu Déu des de la seva joventut, i havia servit el Senyor, i havia seguit tots els seus camins durant la seva vida, des de la seva infància fins al dia de la seva mort.
35 I el Senyor era amb ell i el va alliberar del consell de Nimrod i del seu poble, i quan va fer la guerra contra els quatre reis d'Elam els va conquerir.
36 I va portar tots els fills de la terra al servei de Déu, i els va ensenyar els camins del Senyor, i els va fer conèixer el Senyor.
37 I formà un bosquet i hi plantà una vinya, i sempre havia preparat a la seva tenda menjar i beguda als que passaven per la terra, perquè poguessin satisfer-se a casa seva.
38 I el Senyor Déu va alliberar tota la terra per causa d'Abraham.
39 Després de la mort d'Abraham, Déu va beneir el seu fill Isaac i els seus fills. El Senyor va ser amb Isaac, tal com havia estat amb el seu pare Abraham. Isaac va guardar tots els manaments del Senyor, tal com Abraham, el seu pare, li havia manat; no es va desviar ni a la dreta ni a l'esquerra del camí correcte que el seu pare li havia manat.

CAPÍTOL 27

1 I Esaú en aquell temps, després de la mort d'Abraham, anava sovint al camp a caçar.
2 I Nimrod, rei de Babel, que era Amrafel, també anava sovint amb els seus homes valents a caçar al camp i a passejar amb els seus homes a la fresca del dia.
3 I Nimrod observava Esaú tot el temps, perquè Nimrod tenia gelosia contra Esaú tot el temps.
4 I un cert dia, Esaú va anar al camp a caçar, i va trobar Nimrod caminant pel desert amb els seus dos homes.
5 I tots els seus homes valents i el seu poble eren amb ell al desert, però es van allunyar d'ell i van anar en diferents direccions per caçar, i Esaú es va amagar per a Nimrod, i ell el va amagar al desert.
6 I Nimrod i els seus homes que eren amb ell no el coneixien, i Nimrod i els seus homes sovint passejaven pel camp a la fresca del dia, i per saber on caçaven els seus homes al camp.
7 I Nimrod i dos dels seus homes que eren amb ell van arribar al lloc on eren, quan Esaú va sortir de sobte del seu amagatall, va desembeinar la seva espasa, va córrer ràpidament cap a Nimrod i li va tallar el cap.
8 I Esaú va lliurar una lluita desesperada amb els dos homes que eren amb Nimrod, i quan el van cridar, Esaú es va girar cap a ells i els va matar amb la seva espasa.
9 I tots els homes poderosos de Nimrod, que l'havien deixat per anar al desert, van sentir el crit a distància, i van reconèixer les veus d'aquells dos homes, i van córrer a saber-ne la causa, quan van trobar el seu rei i els dos homes que eren amb ell morts al desert.
10 I quan Esaú va veure venir de lluny els homes poderosos de Nimrod, va fugir, i així va escapar; i Esaú va prendre les valuoses vestidures de Nimrod, que el pare de Nimrod havia llegat a Nimrod, i amb les quals Nimrod va prevaldre sobre tota la terra, i va córrer i les va amagar a casa seva.
11 I Esaú va prendre aquelles robes i va córrer cap a la ciutat per culpa dels homes de Nimrod, i va arribar a casa del seu pare cansat i esgotat de la lluita, i estava a punt de morir de dolor quan es va acostar al seu germà Jacob i es va asseure davant d'ell.
12 I va dir al seu germà Jacob: «Vet aquí que avui moriré, i per què doncs em falta el dret de primogenitura?» I Jacob va actuar saviament amb Esaú en aquest assumpte, i Esaú va vendre el seu dret de primogenitura a Jacob, perquè així ho havia provocat el Senyor.
13 I la porció d'Esaú a la cova del camp de Macpelà, que Abraham havia comprat als fills de Het per possessió d'un cementiri, Esaú també la va vendre a Jacob, i Jacob ho va comprar tot al seu germà Esaú pel preu que li havia donat.
14 I Jacob va escriure tot això en un llibre, i va testificar-ho amb testimonis, i el va segellar, i el llibre va romandre a les mans de Jacob.
15 I quan Nimrod, fill de Cuix, va morir, els seus homes el van aixecar i el van portar consternats, i el van enterrar a la seva ciutat, i tots els dies que va viure Nimrod van ser dos-cents quinze anys i va morir.
16 I els dies que Nimrod va regnar sobre el poble de la terra van ser cent vuitanta-cinc anys; i Nimrod va morir per l'espasa d'Esaú amb vergonya i menyspreu, i la descendència d'Abraham va causar la seva mort tal com havia vist en el seu somni.
17 I a la mort de Nimrod, el seu regne es va dividir en moltes divisions, i totes les parts sobre les quals regnava

Nimrod van ser restituïdes als respectius reis de la terra, que les van recuperar després de la mort de Nimrod, i tot el poble de la casa de Nimrod va ser durant molt de temps esclavitzat de tots els altres reis de la terra.

CAPÍTOL 28

1 I en aquells dies, després de la mort d'Abraham, en aquell any el Senyor va portar una gran fam al país, i mentre la fam s'estén a la terra de Canaan, Isaac es va alçar per baixar a Egipte a causa de la fam, tal com havia fet el seu pare Abraham.
2 Aquella nit el Senyor es va aparèixer a Isaac i li va dir: «No baixis a Egipte; vés a Guerar, a casa d'Abimèlec, rei dels filisteus, i queda-t'hi fins que s'acabi la fam.»
3 Isaac es va llevar i se'n va anar a Guerar, tal com el Senyor li havia manat, i s'hi va quedar un any sencer.
4 Quan Isaac va arribar a Guerar, la gent del país va veure que Rebeca, la seva dona, era de bona aparença, i la gent de Guerar va preguntar a Isaac sobre la seva dona, i ell va dir: «És la meva germana», perquè tenia por de dir que era la seva dona, per por que la gent del país el matessin per culpa d'ella.
5 I els prínceps d'Abimèlec van anar i van lloar la dona al rei, però ell no els va respondre ni va fer cas de les seves paraules.
6 Però va sentir que Isaac havia declarat que era la seva germana, i el rei s'ho va reservar per a ell mateix.
7 I quan Isaac ja feia tres mesos que s'havia quedat al país, Abimèlec va mirar per la finestra i va veure que Isaac s'estava divertint amb la seva dona Rebeca. Isaac vivia a la casa exterior del rei, i la casa d'Isaac era davant de la casa del rei.
8 I el rei digué a Isaac: «Què ens has fet això dient que la teva dona és la meva germana? Amb quina facilitat hauria pogut jeure amb ella un dels grans del poble, i llavors hauries portat la culpa sobre nosaltres!»
9 Isaac va respondre a Abimèlec: «Tenia por de morir per culpa de la meva dona; per això vaig dir: «És la meva germana».
10 En aquell temps, Abimèlec va donar ordres a tots els seus prínceps i magnats, i van prendre Isaac i la seva dona Rebeca i els van portar davant del rei.
11 I el rei va ordenar que els vestissin amb vestits principescos, i que els fessin cavalcar pels carrers de la ciutat, i que proclamessin davant d'ells per tot el país, dient: Aquest és l'home i aquesta és la seva dona; qui toqui aquest home o la seva dona, segurament morirà. I Isaac va tornar amb la seva dona a la casa del rei, i el Senyor era amb Isaac i va continuar creixent i no li va faltar res.
12 I el Senyor va fer que Isaac trobés gràcia als ulls d'Abimèlec i als ulls de tots els seus pobles, i Abimèlec va fer bé a Isaac, perquè Abimèlec es va recordar del jurament i de l'aliança que hi havia entre el seu pare i Abraham.
13 I Abimèlec digué a Isaac: «Mira, tota la terra és davant teu; habita on et sembli bé fins que tornis a la teva terra.» I Abimèlec donà a Isaac camps i vinyes i la millor part de la terra de Guerar, perquè semblés, collis i mengés els fruits de la terra, fins que passés els dies de la fam.
14 Isaac va sembrar en aquella terra i va recollir cent vegades més aquell any, i el Senyor el va beneir.
15 L'home es va fer gran, i va tenir ramats i ramats, i molts servents.
16 I quan els dies de la fam havien passat, el Senyor es va aparèixer a Isaac i li va dir: Aixeca't, surt d'aquest lloc i torna a la teva terra, a la terra de Canaan; i Isaac es va aixecar i va tornar a Hebron, que és a la terra de Canaan, ell i tot el que li pertanyia, tal com el Senyor li havia manat.
17 I després d'això, Xelac, fill d'Arpacshad, va morir aquell any, que és el divuitè any de les vides de Jacob i Esaú; i tots els dies que va viure Xelac van ser quatre-cents trenta-tres anys i va morir.
18 En aquell temps, Isaac va enviar el seu fill petit Jacob a casa de Sem i Éber, i va aprendre les instruccions del Senyor, i Jacob va romandre a casa de Sem i Éber durant trenta-dos anys, i el seu germà Esaú no hi va anar, perquè no volia anar-hi, i es va quedar a casa del seu pare a la terra de Canaan.
19 I Esaú anava contínuament caçant pels camps per portar a casa el que pogués aconseguir, així ho feia Esaú tots els dies.
20 I Esaú era un home astut i enganyós, que perseguia els cors dels homes i els enganyava, i Esaú era un home valent al camp, i amb el temps va anar a caçar com de costum; i va arribar fins al camp de Seir, que és Edom.
21 I va romandre a la terra de Seir caçant al camp un any i quatre mesos.
22 I Esaú va veure allà, al país de Seir, la filla d'un cananeu que es deia Jehudit, filla de Beerí, fill d'Éfer, de les famílies de Het, fill de Canaan.
23 I Esaú la va prendre per muller, i va anar a ella; Esaú tenia quaranta anys quan la va prendre, i la va portar a Hebron, la terra on vivia el seu pare, i va habitar-hi.
24 I va succeir en aquells dies, l'any cent desè de la vida d'Isaac, és a dir, el cinquantaè any de la vida de Jacob, en aquell any va morir Sem, fill de Noè; Sem tenia sis-cents anys quan va morir.
25 I quan Sem va morir, Jacob va tornar a casa del seu pare a Hebron, que és a la terra de Canaan.
26 I l'any cinquanta-sis de la vida de Jacob, van arribar gent d'Haran, i van informar a Rebeca sobre el seu germà Laban, fill de Betuel.
27 Perquè la dona de Laban era estèril en aquells dies i no tenia fills, i tampoc cap de les seves serventes no li'n va tenir cap.
28 I després el Senyor es va recordar d'Adina, la dona de Laban, i ella va concebre i va donar a llum bessones, i Laban va anomenar les seves filles el nom de la gran Lea i el nom de la petita Raquel.
29 I aquelles persones van anar i van explicar aquestes coses a Rebeca, i Rebeca es va alegrar molt que el Senyor hagués visitat el seu germà i que hagués tingut fills.

CAPÍTOL 29

1 Isaac, fill d'Abraham, era vell i avançat en dies, i els seus ulls s'havien pesat per l'edat; estaven ennuvolats i no hi veien.
2 En aquell temps, Isaac va cridar el seu fill Esaú i li va dir: «Agafa les teves armes, el teu buirac i el teu arc. Aixeca't, vés al camp, compra'm caça i fes-me un plat saborós i

porta'm-lo, perquè en mengi, i així et podré beneir abans de morir, ja que ja sóc vell i tinc els cabells blancs.»
3 I Esaú ho va fer així; i va agafar la seva arma i va sortir al camp a caçar carn de cérvol, com de costum, per portar-la al seu pare, tal com li havia ordenat, perquè el beneís.
4 Rebeca va sentir totes les paraules que Isaac havia dit a Esaú, i es va afanyar a cridar el seu fill Jacob, dient-li: «Així va dir el teu pare al teu germà Esaú, i així ho vaig sentir jo. Ara, doncs, afanya't a fer el que et diré.»
5 Aixeca't, si us plau, vés al ramat i porta'm dos cabrits bons, i jo compraré un menjar saborós per al teu pare. Tu també porta'l perquè mengi abans que el teu germà torni de la caça, a fi que el teu pare et beneeixi.
6 Jacob es va afanyar a fer el que la seva mare li havia manat, i va preparar el menjar saborós i el va portar al seu pare abans que Esaú tornés de caçar.
7 Isaac va preguntar a Jacob: «Qui ets, fill meu?» Ell va respondre: «Sóc Esaú, el teu primogènit. He fet el que m'has manat. Ara, doncs, aixeca't i menja la meva caça, perquè la teva ànima em beneeixi, tal com m'has dit.»
8 I Isaac es va aixecar i va menjar i va beure, i el seu cor es va consolar, i va beneir Jacob i Jacob se'n va anar del seu pare; i tan bon punt Isaac va haver beneït Jacob i se n'havia allunyat d'ell, vet aquí que Esaú va tornar de la seva cacera del camp, i també va fer un menjar saborós i el va portar al seu pare perquè en mengés i el beneís.
9 Isaac va dir a Esaú: «Qui ha caçat caça i me la ha portat abans que arribessis, i jo he beneït?» Esaú va saber que el seu germà Jacob ho havia fet, i la ira d'Esaú es va encendre contra el seu germà Jacob per haver actuat així amb ell.
10 I Esaú va dir: «No és amb raó que es diu Jacob? Perquè m'ha suplantat dues vegades, em va prendre el meu dret de primogenitura i ara m'ha pres la meva benedicció». I Esaú va plorar molt; i quan Isaac va sentir la veu del seu fill Esaú plorant, Isaac va dir a Esaú: «Què puc fer, fill meu, el teu germà va venir amb astúcia i es va prendre la teva benedicció; i Esaú odiava el seu germà Jacob per la benedicció que el seu pare li havia donat, i la seva ira es va encendre molt contra ell.
11 I Jacob tenia molta por del seu germà Esaú, i es va aixecar i va fugir a casa d'Éber, fill de Sem, i s'hi va amagar per culpa del seu germà. I Jacob tenia seixanta-tres anys quan va sortir de la terra de Canaan, des d'Hebron. I Jacob va estar amagat a casa d'Éber catorze anys per culpa del seu germà Esaú, i allà va continuar aprenent els camins del Senyor i els seus manaments.
12 I quan Esaú va veure que Jacob havia fugit i s'havia escapat d'ell, i que Jacob havia obtingut astutament la benedicció, llavors Esaú es va afligir molt, i també es va enfadar amb el seu pare i la seva mare; i també es va aixecar i va prendre la seva esposa i se'n va anar lluny del seu pare i la seva mare a la terra de Seir, i va habitar-hi; i Esaú va veure allà una dona d'entre les filles d'Het que es deia Bosmat, la filla d'Elon l'hitita, i la va prendre per esposa a més de la seva primera esposa, i Esaú la va anomenar Adà, dient que la benedicció havia passat d'ell en aquell temps.
13 I Esaú va viure a la terra de Seir sis mesos sense veure el seu pare i la seva mare, i després Esaú va prendre les seves dones i es va aixecar i va tornar a la terra de Canaan, i Esaú va posar les seves dues dones a casa del seu pare a Hebron.
14 I les dones d'Esaú van molestar i irritar Isaac i Rebeca amb les seves obres, perquè no caminaven pels camins del Senyor, sinó que servien els déus de fusta i pedra del seu pare, tal com el seu pare els havia ensenyat, i eren més malvades que el seu pare.
15 I van anar segons els mals desitjos dels seus cors, i van sacrificar i cremar encens als Baals, i Isaac i Rebeca se'n van cansar.
16 I Rebeca va dir: Estic farta de viure per culpa de les filles de Het. Si Jacob prengués per muller una de les filles de Het, com aquestes, que són d'entre les filles del país, de què em serviria la vida?
17 I en aquells dies Adà, la muller d'Esaú, va concebre i li va donar un fill, i Esaú va anomenar el fill que li havia nascut Elifaz. I Esaú tenia seixanta-cinc anys quan ella el va donar a llum.
18 I Ismael, fill d'Abraham, va morir en aquells dies, l'any seixanta-quatre de la vida de Jacob, i tots els dies que va viure Ismael van ser cent trenta-set anys i va morir.
19 Quan Isaac va sentir que Ismael era mort, el va plorar, i Isaac el va lamentar durant molts dies.
20 I al cap de catorze anys que Jacob va residir a la casa d'Eber, Jacob va desitjar veure el seu pare i la seva mare, i Jacob va arribar a casa del seu pare i la seva mare a Hebron, i Esaú havia oblidat en aquells dies el que Jacob li havia fet en prendre-li la benedicció en aquells dies.
21 I quan Esaú va veure Jacob venint a casa del seu pare i la seva mare, es va recordar del que Jacob li havia fet, i es va indignar molt contra ell i va intentar matar-lo.
22 Isaac, fill d'Abraham, era vell i avançat en dies, i Esaú digué: «S'acosta el moment de la mort del meu pare, i quan mori, mataré el meu germà Jacob.»
23 I això va ser dit a Rebeca, i ella es va afanyar a enviar a cridar el seu fill Jacob, i li va dir: Aixeca't, vés i fuig a Haran, a casa del meu germà Laban, i queda't-hi un temps, fins que la ira del teu germà s'hagi allunyat de tu, i llavors tornaràs.
24 Isaac va cridar Jacob i li va dir: «No prenguis cap esposa d'entre les filles de Canaan, perquè així ens va manar el nostre pare Abraham, segons la paraula que el Senyor li havia manat, dient: «Donaré aquesta terra a la teva descendència; si els teus fills guarden el meu pacte que he fet amb tu, jo també compliré amb els teus fills allò que t'he dit i no els abandonaré.»
25 Ara, doncs, fill meu, escolta la meva veu en tot el que et mano, i abstén-te de prendre una muller d'entre les filles de Canaan; alça't, vés a Haran, a casa de Betuel, el pare de la teva mare, i pren-te d'allà una muller d'entre les filles de Laban, el germà de la teva mare.
26 Per tant, guarda que no t'oblidis del Senyor, el teu Déu, i de tots els seus camins a la terra on vas, i que no t'ajuntis amb la gent de la terra, que no persegueixis vanitats i que abandonis el Senyor, el teu Déu.
27 Però quan arribis a la terra, serveix-hi el Senyor, no et desviïs ni a la dreta ni a l'esquerra del camí que t'he manat i que has après.
28 I que Déu Totpoderós et concedeixi el favor dels habitants de la terra, perquè hi prenguis una esposa segons

la teva elecció; una que sigui bona i recta en els camins del Senyor.
29 I que Déu et doni a tu i a la teva descendència la benedicció del teu pare Abraham, i et faci fecund i et multipliqui, i puguis arribar a ser una multitud de pobles a la terra on vas, i que Déu et faci tornar a aquesta terra, la terra on habitava el teu pare, amb fills i amb grans riqueses, amb alegria i amb plaer.
30 I Isaac acabà de manar a Jacob i beneir-lo, i li donà molts regals, juntament amb plata i or, i el va acomiadar; i Jacob va obeir el seu pare i la seva mare; els va besar i es va aixecar i va anar a Padan-Aram; i Jacob tenia setanta-set anys quan va sortir de la terra de Canaan, de Beerxeba.
31 I quan Jacob se'n va anar a Haran, Esaú va cridar el seu fill Elifaz i li va parlar en secret dient: «Afanya't, pren la teva espasa a la mà i persegueix Jacob, passa davant seu pel camí, busca'l a l'amagatall i mata'l amb la teva espasa en una de les muntanyes, pren tot el que li pertany i torna.»
32 Elifaz, fill d'Esaú, era un home actiu i expert amb l'arc, tal com li havia ensenyat el seu pare, i era un caçador reconegut al camp i un home valent.
33 I Elifaz va fer com el seu pare li havia manat, i Elifaz tenia en aquell moment tretze anys, i Elifaz es va aixecar i va anar i va prendre amb ell deu dels germans de la seva mare i va perseguir Jacob.
34 I va seguir de prop Jacob, i el va amagar a la frontera de la terra de Canaan, davant de la ciutat de Siquem.
35 I Jacob va veure Elifaz i els seus homes que el perseguien, i Jacob es va aturar al lloc on anava, per tal de saber què era això, perquè no ho sabia; i Elifaz va treure la seva espasa i va continuar avançant, ell i els seus homes, cap a Jacob; i Jacob els va dir: Què us té a veure que heu vingut aquí, i què significa que perseguiu amb les vostres espases.
36 I Elifaz s'acostà a Jacob i ell li respongué i li digué: Així em va manar el meu pare, i ara, per tant, no em desviaré de les ordres que el meu pare em va donar; i quan Jacob va veure que Esaú havia parlat a Elifaz perquè fes servir la força, Jacob es va acostar i va suplicar a Elifaz i als seus homes, dient-li:
37 Mira tot el que tinc i el que el meu pare i la meva mare em van donar, pren-lo i marxa lluny de mi, i no em matis, i que això et sigui comptat com a justícia.
38 I el Senyor va fer que Jacob trobés favor als ulls d'Elifaz, fill d'Esaú, i dels seus homes, i van escoltar la veu de Jacob, i no el van matar, i Elifaz i els seus homes van prendre tot el que pertanyia a Jacob juntament amb la plata i l'or que havia portat amb ell de Beerxeba; no li van deixar res.
39 I Elifaz i els seus homes se'n van anar i van tornar a Esaú a Beerxeba, i li van explicar tot el que els havia succeït amb Jacob, i li van donar tot el que havien pres a Jacob.
40 Esaú es va indignar contra el seu fill Elifaz i contra els seus homes que eren amb ell, perquè no havien matat Jacob.
41 I van respondre i van dir a Esaú: Com que Jacob ens va suplicar en aquest assumpte que no el matéssim, la nostra llàstima es va despertar cap a ell, i vam prendre tot el que li pertanyia i te ho vam portar; i Esaú va prendre tota la plata i l'or que Elifaz havia pres a Jacob i els va guardar a casa seva.
42 En aquell temps, quan Esaú va veure que Isaac havia beneït Jacob i li havia manat: «No prenguis cap dona d'entre les filles de Canaan», i que les filles de Canaan eren dolentes als ulls d'Isaac i Rebeca,
43 Després va anar a casa del seu oncle Ismael, i a més de les seves dones més grans, va prendre per esposa Maclat, la filla d'Ismael, germana de Nebaiot.

CAPÍTOL 30

1 I Jacob va continuar el seu camí cap a Haran, i va arribar fins al mont Moriah, i s'hi va quedar tota la nit prop de la ciutat de Luz; i el Senyor es va aparèixer allà a Jacob aquella nit, i li va dir: Jo sóc el Senyor Déu d'Abraham i el Déu del teu pare Isaac; la terra on jeus te la donaré a tu i a la teva descendència.
2 I vet aquí que jo sóc amb tu i et guardaré allà on vagis, i multiplicaré la teva descendència com les estrelles del cel, i faré caure tots els teus enemics davant teu; i quan facin guerra amb tu, no prevaldran sobre tu, i et faré tornar a aquesta terra amb alegria, amb fills i amb grans riqueses.
3 I Jacob es despertà del seu son i es va alegrar molt de la visió que havia vist; i va anomenar aquell lloc Betel.
4 I Jacob es va aixecar d'aquell lloc tot alegre, i quan caminava els seus peus li van semblar lleugers d'alegria, i va marxar d'allí cap a la terra dels fills de l'Orient, i va tornar a Haran i es va asseure al costat del pou del pastor.
5 I allà va trobar uns homes que venien d'Haran a pasturar els seus ramats, i Jacob els va preguntar, i ells van dir: Som d'Haran.
6 I els va dir: «Coneixeu Laban, fill de Nahor?» Ells van respondre: «El coneixem, i vet aquí que la seva filla Raquel ve a pasturar el ramat del seu pare.»
7 Mentre ell encara parlava amb ells, va arribar Raquel, la filla de Laban, a pasturar les ovelles del seu pare, perquè era pastora.
8 Quan Jacob va veure Raquel, filla de Laban, germà de la seva mare, va córrer a besar-la, i va alçar la veu i es va posar a plorar.
9 Jacob va dir a Raquel que era fill de Rebeca, la germana del seu pare, i Raquel va córrer a dir-ho al seu pare, i Jacob va continuar plorant perquè no tenia res per portar a casa de Laban.
10 Quan Laban va sentir que Jacob, fill de la seva germana, havia arribat, va córrer a besar-lo, abraçar-lo i el va fer entrar a casa seva, li va donar pa i ell en va menjar.
11 Jacob va explicar a Laban el que li havia fet el seu germà Esaú i el que li havia fet el seu fill Elifaz pel camí.
12 Jacob va residir a casa de Laban durant un mes, i Jacob va menjar i beure a casa de Laban. Després, Laban va dir a Jacob: «Digues-me quin serà el teu salari, perquè com em pots servir gratuïtament?»
13 I Laban no tenia fills, sinó només filles, i les seves altres esposes i serventes eren encara estèrils en aquells dies; i aquests són els noms de les filles de Laban que la seva esposa Adina li havia donat; el nom de la gran era Lia i el nom de la petita era Raquel; i Lia tenia uns ulls tendres, però Raquel era bonica i ben vista, i Jacob l'estimava.
14 I Jacob va dir a Laban: «Et serviré set anys per Raquel, la teva filla petita». I Laban hi va consentir, i Jacob va servir a Laban set anys per la seva filla Raquel.

15 I el segon any que Jacob va viure a Haran, és a dir, el setanta-nou any de la vida de Jacob, aquell any va morir Éber, fill de Sem, a l'edat de quatre-cents seixanta-quatre anys.
16 I quan Jacob va sentir que Éber era mort, es va afligir molt, i el va lamentar i va fer dol per ell molts dies.
17 I el tercer any que Jacob va viure a Haran, Bosmat, filla d'Ismael, la muller d'Esaú, li va donar un fill, i Esaú li va posar el nom de Reuel.
18 I el quart any de la residència de Jacob a casa de Laban, el Senyor va visitar Laban i se'n va recordar per causa de Jacob, i li van néixer fills, i el seu primogènit va ser Beor, el seu segon va ser Alib, i el tercer va ser Chorash.
19 I el Senyor va donar a Laban riqueses i honors, fills i filles, i l'home va créixer molt per causa de Jacob.
20 I Jacob en aquells dies servia a Laban en tota mena de feines, a la casa i al camp, i la benedicció del Senyor era en tot el que pertanyia a Laban a la casa i al camp.
21 I el cinquè any va morir Jehudit, filla de Beerí, la muller d'Esaú, al país de Canaan; i no va tenir fills, sinó només filles.
22 I aquests són els noms de les filles que va donar a Esaú: el nom de la gran era Marsit, i el nom de la petita era Puit.
23 I quan Jehudit va morir, Esaú es va llevar i va anar a Seir a caçar al camp, com de costum, i Esaú va habitar a la terra de Seir durant molt de temps.
24 I el sisè any, Esaú va prendre per muller, a més de les seves altres dones, Ahlibama, filla de Zebeon, l'hivita, i Esaú la va portar al país de Canaan.
25 Ahlibà va concebre i va donar a Esaú tres fills: Jeuix, Jaalan i Corè.
26 I en aquells dies, a la terra de Canaan, hi va haver una baralla entre els pastors d'Esaú i els pastors dels habitants de la terra de Canaan, perquè el bestiar i els béns d'Esaú eren massa abundants perquè pogués quedar-se a la terra de Canaan, a casa del seu pare, i la terra de Canaan no el podia sustentar a causa del seu bestiar.
27 I quan Esaú va veure que la seva baralla augmentava amb els habitants de la terra de Canaan, es va aixecar i va prendre les seves dones, els seus fills i les seves filles, i tot el que li pertanyia, i el bestiar que posseïa, i tots els béns que havia adquirit a la terra de Canaan, i va marxar dels habitants de la terra cap a la terra de Seir, i Esaú i tots els seus pertanyien van habitar a la terra de Seir.
28 Però de tant en tant, Esaú anava a veure el seu pare i la seva mare al país de Canaan, i es va casar amb els horeus, i va donar les seves filles als fills de Seir, l'horeus.
29 I va donar la seva filla gran Marsit a Anà, fill de Zebeon, germà de la seva dona, i Puit va donar a Azar, fill de Bilhan, l'horeïta; i Esaú va habitar a la muntanya, ell i els seus fills, i van ser fecunds i es van multiplicar.

CAPÍTOL 31

1 I el setè any, el servei que Jacob havia servit a Laban es va completar, i Jacob va dir a Laban: Dóna'm la meva dona, perquè els dies del meu servei s'han complert; i Laban ho va fer així, i Laban i Jacob van reunir tota la gent d'aquell lloc i van fer un banquet.
2 I al vespre Laban va arribar a casa, i després Jacob hi va arribar amb la gent del banquet, i Laban va apagar tots els llums que hi havia a la casa.
3 I Jacob digué a Laban: Per què ens fas això? I Laban respongué: Així és el nostre costum d'actuar en aquesta terra.
4 I després Laban va prendre la seva filla Lia i la va portar a Jacob, i va venir a ella i Jacob no sabia que era Lia.
5 I Laban va donar a la seva filla Lia la seva serventa Zilpà per criada.
6 Tots els presents a la festa sabien què havia fet Laban a Jacob, però no li ho van dir a Jacob.
7 I tots els veïns van venir aquella nit a casa de Jacob, i van menjar i beure i es van alegrar, i van tocar davant de Lia amb panderetes i danses, i van respondre davant de Jacob: Heleà, Heleà.
8 I Jacob va sentir les seves paraules però no en va entendre el significat, sinó que va pensar que aquest podia ser el seu costum en aquella terra.
9 I els veïns van dir aquestes paraules davant de Jacob durant la nit, i Laban va apagar tots els llums que hi havia a la casa aquella nit.
10 I al matí, quan va fer llum, Jacob es va girar cap a la seva dona i va veure, i vet aquí que era Lia la que havia estat jeguda al seu si, i Jacob va dir: Ara sé què van dir els veïns ahir a la nit, Heleah, van dir, i jo no ho sabia.
11 Jacob va cridar Laban i li va dir: «Què m'has fet? Jo t'he servit per Raquel, i per què m'has enganyat i m'has donat Lia?»
12 I Laban va respondre a Jacob, dient: No es fa així al nostre lloc de donar la petita abans que la gran; per tant, si vols prendre també la seva germana, pren-la amb tu pel servei que em faràs durant set anys més.
13 I Jacob ho va fer així, i també va prendre Raquel per esposa, i va servir Laban set anys més, i també Jacob va arribar a Raquel, i estimava Raquel més que Lia, i Laban li va donar la seva criada Bilhà per criada.
14 I quan el Senyor va veure que Lia era odiada, el Senyor li va obrir el ventre, i ella va concebre i va donar a llum a Jacob quatre fills en aquells dies.
15 I aquests són els seus noms: Rubèn, Simeó, Leví i Judà, i després ella va deixar de donar a llum.
16 I en aquell temps Raquel era estèril i no tenia descendència, i Raquel envejava la seva germana Lia, i quan Raquel va veure que no donava fills a Jacob, va prendre la seva criada Bilhà, i va donar a Jacob dos fills, Dan i Neftalí.
17 I quan Lia va veure que havia deixat de donar a llum, també va prendre la seva serventa Zilpà i la va donar a Jacob per esposa. I Jacob també va arribar a Zilpà, i ella també va donar a Jacob dos fills, Gad i Aser.
18 I Lia va concebre de nou i va donar a llum a Jacob en aquells dies dos fills i una filla, i aquests són els seus noms: Issacar, Zabuló i la seva germana Dina.
19 I Raquel encara era estèril en aquells dies, i Raquel va pregar al Senyor en aquell moment, i digué: Oh Senyor Déu, recorda't de mi i visita'm, et prego, perquè ara el meu marit em rebutjarà, perquè no li he donat fills.
20 Ara, Senyor Déu, escolta la meva súplica davant teu, i mira la meva aflicció, i dóna'm fills com una de les serventes, i no pugui suportar més el meu oprobi.

21 Déu la va escoltar i li va obrir el ventre, i Raquel va concebre i va donar a llum un fill, i digué: «El Senyor m'ha tret l'oprobi». I li va posar el nom de Josep, dient: «Que el Senyor m'afegeixi un altre fill». Jacob tenia noranta-un anys quan el va donar a llum.
22 En aquell temps, la mare de Jacob, Rebeca, va enviar a Jacob la seva dida Dèbora, filla d'Us, i dos dels servents d'Isaac.
23 I van arribar a Jacob a Haran i li van dir: Rebeca ens ha enviat a tu perquè tornis a casa del teu pare a la terra de Canaan; i Jacob els va escoltar en això que la seva mare havia dit.
24 En aquell temps, es van complir els altres set anys que Jacob va servir a Laban per Raquel, i va ser al cap de catorze anys que havia viscut a Haran que Jacob va dir a Laban: «Dóna'm les meves dones i deixa'm marxar, perquè pugui anar a la meva terra, perquè vet aquí que la meva mare em va enviar des de la terra de Canaan perquè tornés a casa del meu pare.»
25 I Laban li digué: «No és així, et prego; si he trobat gràcia als teus ulls, no em deixis; fixa'm el teu salari i te'l donaré, i queda't amb mi.»
26 I Jacob li digué: Això és el que em donaràs com a salari: avui passaré per tot el teu ramat i en prendré tots els xais clapats, tacats i marrons entre les ovelles i les cabres. I si fas això per mi, tornaré i pasturaré el teu ramat i el guardaré com al principi.
27 I Laban ho va fer així, i Laban va treure del seu ramat tot el que Jacob havia dit i li ho va donar.
28 I Jacob va posar tot el que havia pres del ramat de Laban a les mans dels seus fills, i Jacob pasturava la resta del ramat de Laban.
29 I quan els servents d'Isaac que havia enviat a Jacob van veure que Jacob no tornaria amb ells a la terra de Canaan, al seu pare, el van deixar i van tornar a casa seva a la terra de Canaan.
30 I Debora es va quedar amb Jacob a Haran, i no va tornar amb els servents d'Isaac a la terra de Canaan, i Debora va residir amb les esposes i els fills de Jacob a Haran.
31 I Jacob va servir a Laban sis anys més, i quan les ovelles van parir, Jacob en separava les que eren clapades i tacades, tal com havia decidit amb Laban, i Jacob va fer així a casa de Laban durant sis anys, i l'home va créixer abundantment i va tenir bestiar, criades i servents, camells i ases.
32 I Jacob tenia dos-cents ramats de bestiar, i el seu bestiar era de gran mida i de bonic aspecte i molt productiu, i totes les famílies dels fills dels homes desitjaven obtenir part del bestiar de Jacob, perquè eren extremadament pròspers.
33 I molts dels fills dels homes van venir a aconseguir part del ramat de Jacob, i Jacob els va donar una ovella per servent o serventa o per ase o camell, o qualsevol cosa que Jacob desitgés d'ells li van donar.
34 I Jacob va obtenir riqueses, honors i possessions per mitjà d'aquestes transaccions amb els fills dels homes, i els fills de Laban li envejaven aquest honor.
35 I amb el pas del temps va sentir les paraules dels fills de Laban, que deien: Jacob s'ha emportat tot el que era del nostre pare, i amb el que era del nostre pare ha adquirit tota aquesta glòria.
36 I Jacob va veure el rostre de Laban i dels seus fills, i vet aquí que no era envers ell en aquells dies com havia estat abans.
37 I el Senyor es va aparèixer a Jacob al cap dels sis anys, i li va dir: Aixeca't, surt d'aquesta terra i torna a la terra on vas néixer, i jo seré amb tu.
38 I Jacob es va llevar en aquell moment i va muntar els seus fills, les seves esposes i totes les seves pertinences en camells, i va sortir per anar a la terra de Canaan a trobar el seu pare Isaac.
39 I Laban no sabia que Jacob l'havia deixat, perquè aquell dia Laban havia estat esquilant ovelles.
40 I Raquel va robar les imatges del seu pare, i les va prendre i les va amagar sobre el camell on estava asseguda, i va continuar.
41 I aquesta és la manera de les imatges: prendre un home que és el primogènit i matar-lo i treure-li els cabells del cap, i prendre sal i salar el cap i ungir-lo amb oli, després prendre una petita tauleta de coure o una tauleta d'or i escriure-hi el nom, i posar la tauleta sota la llengua, i prendre el cap amb la tauleta sota la llengua i posar-lo a la casa, i encendre llums davant seu i inclinar-s'hi.
42 I en el moment que s'hi inclinen, els parla en tot allò que li demanen, mitjançant el poder del nom que hi és escrit.
43 I alguns els fan amb figures d'homes, d'or i plata, i hi van en temps que coneixen, i les figures reben la influència de les estrelles i els expliquen coses futures, i d'aquesta manera eren les imatges que Raquel va robar al seu pare.
44 I Raquel va robar aquestes imatges que eren del seu pare, perquè Laban no sabés a través d'elles on havia anat Jacob.
45 I Laban va tornar a casa i va preguntar sobre Jacob i la seva família, i no el van trobar, i Laban va buscar les seves imatges per saber on havia anat Jacob, i no les va poder trobar, i va anar a algunes altres imatges, i els va preguntar i li van dir que Jacob havia fugit d'ell a casa del seu pare, a la terra de Canaan.
46 I Laban es va aixecar, va prendre els seus germans i tots els seus servents, va sortir i va perseguir Jacob, i el va atrapar a la muntanya de Galaad.
47 I Laban va dir a Jacob: Què m'has fet això de fugir i enganyar-me, i portar les meves filles i els seus fills com a captius fets per l'espasa?
48 I no em vas permetre que els besés i els acomiadés amb alegria, i vas robar els meus déus i te'n vas anar.
49 Jacob va respondre a Laban: «Tenia por que em prenguessis les teves filles per la força; i ara, qui trobis els teus déus, morirà.»
50 I Laban va buscar les imatges i va examinar totes les tendes i els mobles de Jacob, però no les va poder trobar.
51 I Laban digué a Jacob: «Farem un pacte entre tu i jo; si maltractes les meves filles, o prens altres dones a més de les meves filles, Déu serà testimoni entre tu i jo en aquest assumpte.»
52 I van agafar pedres i van fer un munt, i Laban va dir: Aquest munt és un testimoni entre jo i tu; per això va anomenar-lo Galaad.
53 I Jacob i Laban van oferir sacrificis a la muntanya, i van menjar allà vora el munt, i es van quedar a la muntanya tota la nit, i Laban es va llevar de bon matí, i va plorar amb les seves filles i les va besar, i va tornar al seu lloc.

54 I es va afanyar a enviar el seu fill Beor, que tenia disset anys, amb Abihorof, fill d'Uz, fill de Nahor, i amb ells hi havia deu homes.
55 I es van afanyar i van marxar, i van passar pel camí que hi havia davant de Jacob, i van arribar per un altre camí a la terra de Seir.
56 I van arribar a Esaú i li van dir: «Això diu el teu germà i parent, Laban, fill de Betuel, el germà de la teva mare:
57 Has sentit què m'ha fet el teu germà Jacob, que va venir a mi nu i sense llar? Jo vaig anar a rebre'l i el vaig portar a casa meva amb honors. El vaig fer gran i li vaig donar les meves dues filles per esposes i també dues de les meves criades.
58 Déu el va beneir per mi, i va créixer abundantment, i va tenir fills, filles i serventes.
59 També té un immens estoc de ramats i ovelles, camells i ases, i també plata i or en abundància; i quan va veure que la seva riquesa augmentava, em va deixar mentre jo anava a esquilar les meves ovelles, i es va aixecar i va fugir en secret.
60 I va fer pujar les seves dones i els seus fills sobre camells, i es va endur tot el seu bestiar i les propietats que havia adquirit a la meva terra, i va alçar el rostre per anar al seu pare Isaac, a la terra de Canaan.
61 I no em va permetre besar les meves filles i els seus fills, i va conduir les meves filles com si fossin captives fetes per l'espasa, i també va robar els meus déus i va fugir.
62 I ara l'he deixat a la muntanya del torrent de Jabuc, a ell i tot el que li pertany; no li falta res.
63 Si és el teu desig d'anar a ell, vés-hi aleshores i allà el trobaràs, i podràs fer-li el que la teva ànima desitgi; i els missatgers de Laban van venir i van explicar a Esaú totes aquestes coses.
64 I Esaú va sentir totes les paraules dels missatgers de Laban, i la seva ira es va encendre molt contra Jacob, i es va recordar del seu odi, i la seva ira es va cremar dins d'ell.
65 I Esaú es va afanyar a prendre els seus fills i servents i les ànimes de la seva casa, que eren seixanta homes, i va anar i va reunir tots els fills de Seir, l'horeïta, i el seu poble, que eren tres-cents quaranta homes, i va prendre tots aquests quatre-cents homes amb espases desembeinades, i va anar a Jacob per matar-lo.
66 I Esaú va dividir aquest nombre en diverses parts, i va prendre els seixanta homes dels seus fills i servents i les ànimes de la seva casa com un sol cap, i els va posar a càrrec d'Elifaz, el seu fill gran.
67 I els caps restants els va donar a càrrec dels sis fills de Seir, l'horeïta, i va posar cada home al càrrec de les seves generacions i fills.
68 I tot aquest campament va marxar tal com havia estat, i Esaú va anar entre ells cap a Jacob, i els va conduir amb rapidesa.
69 I els missatgers de Laban van marxar d'Esaú i van anar al país de Canaan, i van arribar a casa de Rebeca, la mare de Jacob i Esaú.
70 I li van dir: «El teu fill Esaú ha anat contra el seu germà Jacob amb quatre-cents homes, perquè ha sentit que venia, i ha anat a fer-li la guerra, a derrotar-lo i a prendre tot el que té.
71 Rebeca es va afanyar a enviar setanta-dos homes d'entre els servents d'Isaac a trobar Jacob pel camí, perquè deia: «Potser Esaú farà guerra pel camí quan el trobi.»
72 I aquests missatgers van anar pel camí a trobar Jacob, i el van trobar al camí del rierol, a l'altra banda del rierol de Jabuc, i Jacob va dir quan els va veure: Aquest campament m'és destinat de Déu. I Jacob va anomenar aquell lloc Machnayim.
73 I Jacob coneixia tota la gent del seu pare, i els va besar i abraçar i va venir amb ells, i Jacob els va preguntar pel seu pare i la seva mare, i ells van dir: Estaven bé.
74 I aquests missatgers digueren a Jacob: «Rebeca, la teva mare, ens ha enviat a tu, dient-te: He sentit, fill meu, que el teu germà Esaú ha sortit al teu camí amb homes dels fills de Seir, l'horeïta.»
75 I per tant, fill meu, escolta la meva veu i mira amb el teu consell què faràs, i quan vingui a tu, suplica-li i no li parlis precipitadament, i dóna-li un present del que posseeixes i del que Déu t'ha afavorit.
76 I quan et pregunti sobre els teus assumptes, no li amaguis res, potser es desviarà de la seva ira contra tu i així salvaràs la teva ànima, tu i tot el que et pertany, perquè és el teu deure honorar-lo, ja que és el teu germà gran.
77 I quan Jacob va sentir les paraules que la seva mare li havien dit els missatgers, Jacob va alçar la veu i va plorar amargament, i va fer tal com la seva mare li havia manat aleshores.

CAPÍTOL 32

1 En aquell temps Jacob va enviar missatgers al seu germà Esaú, cap al país de Seir, i li va dirigir paraules de súplica.
2 I els va manar, dient: Així direu al meu senyor, a Esaú: Així diu el teu servent Jacob: No pensi el meu senyor que la benedicció amb què el meu pare m'ha beneït m'ha estat beneficiosa.
3 Perquè he estat vint anys amb Laban, i ell m'ha enganyat i ha canviat el meu salari deu vegades, tal com ja s'ha dit al meu senyor.
4 I el vaig servir a casa seva amb molta feina, i Déu va veure després la meva aflicció, el meu treball i l'obra de les meves mans, i em va fer trobar gràcia i favor als seus ulls.
5 I després, per la gran misericòrdia i bondat de Déu, vaig adquirir bous, ases i bestiar, servents i serventes.
6 I ara torno a la meva terra i a casa meva, a casa del meu pare i de la meva mare, que són a la terra de Canaan; i he enviat missatgers a fer saber tot això al meu senyor, per tal de trobar gràcia als seus ulls, i no pensi que he obtingut riquesa per mi mateix, o que la benedicció amb què el meu pare m'ha beneït m'ha beneficiat.
7 I aquells missatgers van anar a trobar Esaú, i el van trobar a la frontera de la terra d'Edom, anant cap a Jacob, i quatre-cents homes dels fills de Seir, l'horeïta, eren drets amb les espases desembeinades.
8 I els missatgers de Jacob van explicar a Esaú totes les paraules que Jacob els havia dit referent a Esaú.
9 I Esaú els va respondre amb orgull i menyspreu, i els va dir: Certament he sentit i veritablement m'ha estat dit el que Jacob ha fet a Laban, que el va exaltar a casa seva i li va donar les seves filles per esposes, i va engendrar fills i

filles, i va augmentar abundantment en riquesa i riqueses a casa de Laban per mitjà seu.
10 I quan va veure que la seva riquesa era abundant i les seves riqueses grans, va fugir amb tot el que tenia de casa de Laban, i es va endur les filles de Laban lluny de la cara del seu pare, com si fossin captives fetes per l'espasa sense dir-li-ho.
11 I no només amb Laban ha fet això Jacob, sinó que també amb mi ho ha fet i m'ha suplantat dues vegades, i hauré de callar?
12 Ara, doncs, avui he vingut amb el meu campament a trobar-lo, i faré amb ell segons el desig del meu cor.
13 I els missatgers van tornar i van arribar a Jacob i li van dir: Vam venir a casa del teu germà, Esaú, i li vam explicar totes les teves paraules, i així ens ha respost, i vet aquí que ve a rebre't amb quatre-cents homes.
14 Ara, doncs, sap què has de fer i prega a Déu perquè t'alliberi d'ell.
15 I quan va sentir les paraules que el seu germà havia dit als missatgers de Jacob, Jacob va tenir molta por i es va angoixar.
16 Jacob va pregar al Senyor, el seu Déu, i va dir: «Senyor, Déu dels meus pares Abraham i Isaac, quan vaig marxar de casa del meu pare, tu em vas dir:
17 Jo sóc el Senyor, Déu del teu pare Abraham, i el Déu d'Isaac. Et dono aquesta terra i la teva descendència després de tu. Faré que la teva descendència sigui com les estrelles del cel, i t'estendràs pels quatre costats del cel. En tu i en la teva descendència seran beneïdes totes les famílies de la terra.
18 I vas complir les teves paraules i em vas donar riqueses, fills i bestiar, tal com el més profund desitg del meu cor, vas concedir al teu servent; em vas donar tot el que et vaig demanar, de manera que no em va faltar res.
19 I després em vas dir: Torna als teus pares i al teu lloc de naixement, i jo encara et faré bé.
20 I ara que he vingut, i m'has alliberat de Laban, cauré a les mans d'Esaú, que em matarà, sí, juntament amb les mares dels meus fills.
21 Ara, doncs, Senyor Déu, et prego que em deslliuris també de les mans del meu germà Esaú, perquè el temo molt.
22 I si no hi ha justícia en mi, feu-ho per amor d'Abraham i del meu pare Isaac.
23 Sé que per bondat i misericòrdia he adquirit aquesta riquesa; ara, doncs, et prego que avui em salvis amb la teva bondat i que em responguis.
24 I Jacob va deixar de pregar al Senyor, i va dividir la gent que era amb ell amb els ramats i el bestiar en dos campaments, i va donar la meitat a la cura de Damesek, fill d'Eliezer, servent d'Abraham, per a un campament, amb els seus fills, i l'altra meitat la va donar a la cura del seu germà Elianus, fill d'Eliezer, perquè fos per a un campament amb els seus fills.
25 I els va manar, dient: Manteniu-vos allunyats dels vostres campaments, i no us acosteu massa els uns als altres, i si Esaú arriba a un campament i el mata, l'altre campament que està lluny d'ell s'escaparà d'ell.
26 I Jacob es va quedar allà aquella nit, i durant tota la nit va donar instruccions als seus servents sobre les tropes i els seus fills.
27 I el Senyor va escoltar la pregària de Jacob aquell dia, i el Senyor va alliberar Jacob de les mans del seu germà Esaú.
28 I el Senyor va enviar tres àngels dels àngels del cel, i van anar davant d'Esaú i van venir cap a ell.
29 I aquests àngels van aparèixer a Esaú i al seu poble com dos mil homes, muntats a cavall proveïts de tota mena d'instruments de guerra, i van aparèixer a la vista d'Esaú i tots els seus homes dividits en quatre campaments, amb quatre caps per a ells.
30 I un campament va continuar i van trobar Esaú venint amb quatre-cents homes cap al seu germà Jacob, i aquest campament va córrer cap a Esaú i el seu poble i els va espantar, i Esaú va caure del cavall alarmat, i tots els seus homes es van separar d'ell en aquell lloc, perquè estaven molt espantats.
31 Tot el campament va cridar darrere d'ells quan fugien d'Esaú, i tots els guerrers van respondre dient:
32 Certament som servents de Jacob, que és el servent de Déu, i qui, doncs, es podrà resistir a nosaltres? I Esaú els digué: Oh, doncs, el meu senyor i germà Jacob és el vostre senyor, a qui no he vist durant aquests vint anys, i ara que he vingut a veure'l avui, em tracteu d'aquesta manera?
33 I els àngels li van respondre dient: «Tan cert com viu el Senyor, si no fos Jacob, de qui parles com el teu germà, no hauríem deixat ni un sol de tu ni del teu poble, sinó que només per causa de Jacob no els farem res.»
34 I aquest campament va passar d'Esaú i els seus homes i es va allunyar, i Esaú i els seus homes s'havien allunyat d'ells aproximadament una llegua quan el segon campament va venir cap a ell amb tota mena d'armes, i també van fer a Esaú i als seus homes com el primer campament els havia fet.
35 I quan ho havien deixat per continuar, vet aquí que el tercer campament va venir cap a ell i tots estaven espantats, i Esaú va caure del cavall, i tot el campament va cridar, i va dir: Certament som els servents de Jacob, que és el servent de Déu, i qui es pot resistir a nosaltres?
36 I Esaú els va respondre de nou dient: Oh, doncs, Jacob, senyor meu, i el vostre senyor és el meu germà, i durant vint anys no he vist la seva cara i, havent sentit avui que venia, he anat avui a trobar-lo, i em tracteu d'aquesta manera?
37 I li van respondre, i li van dir: Pel Senyor viu, si no fos Jacob el teu germà, com vas dir, no hauríem deixat cap supervivent de tu i dels teus homes, però per causa de Jacob, de qui parles que és el teu germà, no ens ficarem amb tu ni amb els teus homes.
38 I el tercer campament també va passar d'ells, i ell encara va continuar el seu camí amb els seus homes cap a Jacob, quan el quart campament va arribar cap a ell, i també van fer amb ell i els seus homes com havien fet els altres.
39 I quan Esaú va veure el mal que els quatre àngels li havien fet a ell i als seus homes, va tenir molta por del seu germà Jacob, i va anar a trobar-lo en pau.
40 I Esaú va amagar el seu odi contra Jacob, perquè tenia por per la seva vida a causa del seu germà Jacob, i perquè s'imaginava que els quatre campaments que havia trobat eren servents de Jacob.
41 I Jacob va passar aquella nit amb els seus servents als seus campaments, i va decidir amb els seus servents donar

a Esaú un present de tot el que tenia amb ell, i de tota la seva propietat; i Jacob es va llevar al matí, ell i els seus homes, i van triar d'entre el bestiar un present per a Esaú.
42 I aquesta és la quantitat del present que Jacob va escollir del seu ramat per donar al seu germà Esaú: va triar duescentes quaranta caps dels ramats, i va triar trenta dels camells i dels ases, i cinquanta vaques dels ramats.
43 I els va dividir tots en deu ramats, i va separar cada classe, i els va posar a les mans de deu dels seus servents, cada ramat per separat.
44 I els va manar, dient-los: Manteniu-vos allunyats els uns dels altres, i deixeu un espai entre els ramats. Quan Esaú i els qui són amb ell us trobin i us preguntin: De qui sou, on aneu i de qui és tot això que teniu davant, els direu: Som servents de Jacob, i venim a trobar Esaú en pau, i vet aquí que Jacob ve darrere nostre.
45 I el que tenim davant és un regal enviat de Jacob al seu germà Esaú.
46 I si us pregunten: Per què s'ha quedat enrere vostre, abans de venir a trobar el seu germà i veure'l?, els heu de respondre: Segur que ve alegre darrere nostre a trobar el seu germà, perquè ha dit: «L'apaivagaré amb el present que li ve; i després veuré la seva cara, potser m'acceptarà.»
47 Així doncs, tot el present va passar en mans dels seus servents i van anar davant seu aquell dia, i va passar la nit amb els seus campaments a la vora del rierol de Jabuc, i es va llevar a mitjanit, i va prendre les seves dones i les seves criades, i tot el que li pertanyia, i aquella nit els va fer passar el gual de Jabuc.
48 I quan va passar totes les seves pertinences a l'altra banda del torrent, Jacob va quedar sol, i un home el va trobar, i va lluitar amb ell aquella nit fins a trenc d'alba, i la cavitat de la cuixa de Jacob es va dissoldre de la lluita amb ell.
49 I a trenc d'alba l'home va deixar allà Jacob, i el va beneir i se'n va anar, i Jacob va passar el rierol a trenc d'alba, i coixejava de la cuixa.
50 I el sol va sortir sobre ell quan va haver passat el rierol, i va arribar al lloc on vivien el seu bestiar i els seus fills.
51 I van continuar fins al migdia, i mentre anaven, el present passava davant d'ells.
52 Jacob va alçar els ulls i va mirar, i vet aquí que Esaú venia de lluny amb molts homes, uns quatre-cents, i Jacob tenia molta por del seu germà.
53 Jacob es va afanyar a repartir els seus fills entre les seves esposes i les seves serventes, i la seva filla Dina la va posar en un cofre i la va lliurar a les mans dels seus servents.
54 I va passar davant dels seus fills i esposes per trobar el seu germà, i es va inclinar a terra, sí, es va inclinar set vegades fins que es va acostar al seu germà, i Déu va fer que Jacob trobés gràcia i favor als ulls d'Esaú i els seus homes, perquè Déu havia escoltat la pregària de Jacob.
55 I la por i el terror de Jacob van caure sobre el seu germà Esaú, perquè Esaú tenia molta por de Jacob pel que els àngels de Déu havien fet a Esaú, i la ira d'Esaú contra Jacob es va convertir en bondat.
56 I quan Esaú va veure Jacob corrent cap a ell, també va córrer cap a ell i el va abraçar, i es va llançar al seu coll, i es van besar i van plorar.
57 Déu va posar temor i bondat envers Jacob als cors dels homes que havien vingut amb Esaú, i també van besar Jacob i el van abraçar.
58 I també Elifaz, fill d'Esaú, amb els seus quatre germans, fills d'Esaú, van plorar amb Jacob, i el van besar i l'abraçar, perquè la por de Jacob havia caigut sobre tots ells.
59 Esaú va alçar els ulls i va veure les dones amb els seus fills, els fills de Jacob, que caminaven darrere de Jacob i s'inclinaven davant d'Esaú pel camí.
60 Esaú va preguntar a Jacob: «Qui són aquests que tens amb tu, germà meu? Són fills teus o servents teus?» Jacob va respondre a Esaú: «Són fills meus, que Déu ha donat al teu servent.»
61 I mentre Jacob parlava amb Esaú i els seus homes, Esaú va veure tot el campament i va dir a Jacob: «D'on has tret tot el campament que vaig trobar ahir a la nit?» I Jacob va respondre: «Per trobar gràcia als ulls del meu senyor, és el que Déu ha donat benignament al teu servent.»
62 I el present va arribar davant d'Esaú, i Jacob va insistir a Esaú, dient-li: Accepta, si us plau, el present que he portat al meu senyor. I Esaú va dir: Per què tinc aquest propòsit? Guarda't el que tens.
63 I Jacob digué: «És a mi que he de donar tot això, ja que he vist la teva cara, perquè encara visquis en pau.»
64 I Esaú es va negar a acceptar el present, i Jacob li va dir: «Et prego, senyor meu, si ara he trobat gràcia als teus ulls, accepta el meu present de la meva mà, perquè he vist la teva cara com si hagués vist una cara semblant a la d'un déu, perquè m'havies complagut.»
65 I Esaú va prendre el present, i Jacob també va donar a Esaú plata, or i bdel·li, perquè el va pressionar tant que els va prendre.
66 Esaú va repartir el bestiar que hi havia al campament i va donar la meitat als homes que havien vingut amb ell, perquè havien vingut a sou, i l'altra meitat la va posar a les mans dels seus fills.
67 I la plata, l'or i el bdel·li els va donar a Elifaz, el seu fill gran, i Esaú va dir a Jacob: «Deixa'ns quedar-nos amb tu, i anirem a poc a poc amb tu fins que arribis al meu lloc amb mi, perquè hi puguem viure junts.»
68 I Jacob va respondre al seu germà i va dir: Faré el que el meu senyor em diu, però el meu senyor sap que els nens són tendres, i els ramats i ramats amb les seves cries que són amb mi van lentament, perquè si anessin ràpidament tots moririen, perquè tu coneixes les seves càrregues i la seva fatiga.
69 Per tant, permeteu que el meu senyor passi davant del seu servent, i jo aniré a poc a poc per amor dels nens i del ramat, fins que arribi a la casa del meu senyor a Seir.
70 Esaú digué a Jacob: «Posaré amb tu alguns de la gent que és amb mi perquè et cuidin pel camí i portin les teves fatigues i la teva càrrega». I replicà: «Què cal, senyor meu, si puc trobar gràcia als teus ulls?»
71 Vet aquí, vindré a tu a Seir per habitar-hi junts, tal com has dit. Vés-hi, doncs, amb el teu poble, perquè jo et seguiré.
72 I Jacob va dir això a Esaú per tal d'allunyar-se'n, ell i els seus homes, perquè Jacob pogués tornar després a casa del seu pare, a la terra de Canaan.
73 I Esaú va escoltar la veu de Jacob, i Esaú va tornar amb els quatre-cents homes que anaven amb ell pel camí de Seir,

i Jacob i tots els seus pertanyents van anar aquell dia fins a l'extrem de la terra de Canaan en els seus límits, i s'hi va quedar algun temps.

CAPÍTOL 33

1 I poc després, Jacob se n'anà dels confins del país i arribà a la terra de Salem, és a dir, la ciutat de Siquem, que és a la terra de Canaan, i es va aturar davant de la ciutat.
2 I va comprar una parcel·la del camp que hi havia allà als fills d'Hamor, la gent del país, per cinc sicles.
3 I Jacob es va construir allà una casa, i hi va plantar la seva tenda, i va fer cabanes per al seu bestiar, per això va anomenar aquell lloc el nom de Sucot.
4 Jacob va romandre a Sucot un any i sis mesos.
5 En aquell temps, algunes de les dones dels habitants del país van anar a la ciutat de Siquem per ballar i alegrar-se amb les filles de la gent de la ciutat, i quan van sortir, també Raquel i Lia, les esposes de Jacob, amb les seves famílies, van anar a veure l'alegria de les filles de la ciutat.
6 I Dina, la filla de Jacob, també va anar amb elles i va veure les filles de la ciutat, i es van quedar allà davant d'aquestes filles mentre tota la gent de la ciutat estava al seu costat per contemplar les seves alegries, i tots els importants de la ciutat hi eren.
7 I Siquem, fill d'Hamor, el príncep del país, també era allà per veure'ls.
8 I Siquem va veure Dina, la filla de Jacob, asseguda amb la seva mare davant de les filles de la ciutat, i la donzella li va agradar molt, i allà va preguntar als seus amics i al seu poble, dient: De qui és la filla que seu entre les dones, que no conec en aquesta ciutat?
9 I li van dir: «Segurament aquesta és la filla de Jacob, fill d'Isaac l'hebreu, que ha viscut en aquesta ciutat durant un temps, i quan es va informar que les filles de la terra sortien a celebrar, ella va anar amb la seva mare i les seves criades a seure entre elles, com veus.
10 I Siquem va veure Dina, la filla de Jacob, i quan la va mirar, la seva ànima es va fixar en Dina.
11 I va enviar i la van fer prendre per la força, i Dina va arribar a la casa de Siquem i la va agafar per la força i es va jeure amb ella i la va humiliar, i la va estimar molt i la va instal·lar a casa seva.
12 I van anar i van explicar-ho a Jacob, i quan Jacob va sentir que Siquem havia deshonrat la seva filla Dina, Jacob va enviar dotze dels seus servents a buscar Dina de casa de Siquem, i van anar i van venir a casa de Siquem per endur-se'n Dina d'allà.
13 Quan van arribar, Siquem va sortir cap a ells amb els seus homes i els va expulsar de casa seva, i no els va permetre que s'acostessin a Dina, sinó que Siquem estava assegut amb Dina, besant-la i abraçant-la davant dels seus ulls.
14 I els servents de Jacob van tornar i li ho van explicar, dient: Quan vam arribar, ell i els seus homes ens van foragitar, i així va fer Siquem a Dina davant dels nostres ulls.
15 I Jacob sabia a més que Siquem havia deshonrat la seva filla, però no va dir res, i els seus fills estaven pasturant el seu bestiar al camp, i Jacob va romandre en silenci fins al seu retorn.
16 I abans que els seus fills tornessin a casa, Jacob va enviar dues donzelles d'entre les filles dels seus servents per cuidar de Dina a casa de Siquem, i perquè es quedessin amb ella, i Siquem va enviar tres dels seus amics al seu pare Hamor, fill de Quiddekem, fill de Pered, dient: Troba'm aquesta donzella per esposa.
17 Hamor, fill de Quiddekem, l'hivita, va arribar a casa del seu fill Siquem, i s'assegué davant d'ell, i Hamor digué al seu fill: «Siquem: ¿No hi ha cap dona entre les filles del teu poble, que vulguis prendre una dona hebrea que no sigui del teu poble?»
18 I Siquem li digué: «Només me l'has de comprar, perquè és agradable als meus ulls.» I Hamor va fer segons la paraula del seu fill, perquè era molt estimat per ell.
19 I Hamor va anar a trobar Jacob per parlar amb ell sobre aquest assumpte, i quan ell havia marxat de casa del seu fill Siquem, abans que anés a trobar Jacob per parlar-li, vet aquí que els fills de Jacob havien vingut del camp, tan bon punt van sentir el que Siquem, fill d'Hamor, havia fet.
20 I els homes estaven molt afligits per la seva germana, i tots van tornar a casa encès de ràbia, abans de l'hora de recollir el seu bestiar.
21 I van anar i es van asseure davant del seu pare i li van parlar encesos de fúria, dient: Certament la mort és deguda a aquest home i a la seva família, perquè el Senyor Déu de tota la terra va manar a Noè i als seus fills que l'home mai no robés ni cometés adulteri; ara vet aquí que Siquem ha devastat i ha comès fornicació amb la nostra germana, i cap de tot el poble de la ciutat li va dir ni una paraula.
22 Certament saps i entens que la sentència de mort és deguda a Siquem, al seu pare i a tota la ciutat per la cosa que ha fet.
23 I mentre parlaven davant del seu pare sobre aquest assumpte, heus aquí que Hamor, el pare de Siquem, va venir a dir a Jacob les paraules del seu fill sobre Dina, i es va asseure davant de Jacob i davant dels seus fills.
24 I Hamor els va dir: «L'ànima del meu fill Siquem anhela la vostra filla; us prego que la doneu-li per esposa i que us caseu amb nosaltres; doneu-nos les vostres filles i nosaltres us donarem les nostres, i viureu amb nosaltres a la nostra terra i serem com un sol poble a la terra.
25 Perquè la nostra terra és molt extensa, així que habiteu-hi, comercieu-hi i obteniu-hi possessions, i feu-hi el que vulgueu, i ningú us ho impedirà dient-vos una paraula.
26 I Hamor va deixar de parlar a Jacob i als seus fills, i vet aquí que el seu fill Siquem havia vingut darrere seu, i ell s'asseia davant d'ells.
27 I Siquem va parlar davant de Jacob i dels seus fills, dient: Que trobi gràcia als vostres ulls que em doneu la vostra filla, i faré per ella tot el que em digueu.
28 Demana'm un dot i un regal en abundància, i te'l donaré, i faré tot el que em diguis. I qui es rebel·li contra les teves ordres, morirà; només doneu-me la noia per esposa.
29 I Simeó i Leví van respondre enganyosament a Hamor i al seu fill Siquem, dient: Tot el que ens heu dit, ho farem per vosaltres.
30 I vet aquí que la nostra germana és a casa teva, però allunya't d'ella fins que enviem informació al nostre pare Isaac sobre aquest assumpte, perquè no podem fer res sense el seu consentiment.

31 Perquè ell coneix els camins del nostre pare Abraham, i tot el que ens digui us ho direm, no us amagarem res.
32 I Simeó i Leví van parlar això a Siquem i al seu pare per trobar un pretext i demanar consell sobre què s'havia de fer amb Siquem i amb la seva ciutat en aquest assumpte.
33 Quan Siquem i el seu pare van sentir les paraules de Simeó i Leví, els va semblar bé, i Siquem i el seu pare van sortir per tornar a casa seva.
34 I quan se n'hagueren anat, els fills de Jacob digueren al seu pare: «Sabem que aquests malvats i la seva ciutat han de morir, perquè van transgredir allò que Déu havia manat a Noè, als seus fills i a la seva descendència després d'ells.
35 I també perquè Siquem va fer això a la nostra germana Dina, profanant-la, perquè mai no es cometrà una tal vilància entre nosaltres.
36 Ara, doncs, sap què faràs, busca consell i pretén saber què cal fer-los per matar tots els habitants d'aquesta ciutat.
37 Simeó els digué: «Aquí teniu un consell correcte: digueu-los que circumcidin tots els homes d'entre ells, tal com nosaltres estem circumcidats; i si no volen fer-ho, els prendrem la nostra filla i marxarem.»
38 I si consentin a fer això i ho faran, quan estiguin abatuts pel dolor, els atacarem amb les nostres espases, com si fos algú tranquil i pacífic, i matarem tots els homes d'entre ells.
39 I el consell de Simeó els va agradar, i Simeó i Leví van decidir fer amb ells tal com s'havia proposat.
40 I l'endemà al matí, Siquem i el seu pare Hamor van tornar a Jacob i els seus fills per parlar-los de Dina i per escoltar quina resposta donarien els fills de Jacob a les seves paraules.
41 I els fills de Jacob els van parlar amb engany, dient: Vam explicar al nostre pare Isaac totes les vostres paraules, i les vostres paraules li van agradar.
42 Però ens va parlar, dient: Així li va manar el seu pare Abraham, de part de Déu, el Senyor de tota la terra, que qualsevol home que no sigui de la seva descendència i vulgui prendre una de les seves filles, faci que es circumcidi tot home que li pertanyi, com nosaltres estem circumcidats, i llavors li podrem donar la nostra filla per esposa.
43 Ara us hem fet conèixer tots els camins que el nostre pare ens va dir, perquè no podem fer això que ens vau dir, donar la nostra filla a un home incircumcis, perquè és una vergonya per a nosaltres.
44 Però aquí consentirem amb tu, a donar-te la nostra filla, i també prendrem per a nosaltres les teves filles, i habitarem entre tu i serem un sol poble tal com has dit, si ens escoltes i consentis a ser com nosaltres, a circumcidar tots els teus homes, tal com nosaltres estem circumcidats.
45 I si no ens escolteu i no circumcideu tot home com nosaltres hem circumcidat, tal com hem manat, aleshores vindrem a vosaltres, us prendrem la nostra filla i marxarem.
46 I Siquem i el seu pare Hamor van sentir les paraules dels fills de Jacob, i la cosa els va agradar molt, i Siquem i el seu pare Hamor es van afanyar a fer els desitjos dels fills de Jacob, perquè Siquem estava molt enamorat de Dina, i la seva ànima estava enganxada a ella.
47 Siquem i el seu pare Hamor es van afanyar a la porta de la ciutat, van reunir tots els homes de la ciutat i els van comunicar les paraules dels fills de Jacob, dient:
48 Vam arribar a aquests homes, els fills de Jacob, i els vam parlar sobre la seva filla, i aquests homes consentiran a fer segons els nostres desitjos, i vet aquí que la nostra terra és de gran extensió per a ells, i hi habitaran i hi comerciaran, i serem un sol poble; prendrem les seves filles, i les nostres filles els les donarem per esposes.
49 Però només amb aquesta condició aquests homes consentiran a fer això, que tot home d'entre nosaltres sigui circumcidat com ells són circumcidats, tal com el seu Déu els va manar, i quan hàgim fet segons les seves instruccions de ser circumcidats, llavors ells habitaran entre nosaltres, juntament amb el seu bestiar i les seves possessions, i serem com un sol poble amb ells.
50 I quan tots els homes de la ciutat van sentir les paraules de Siquem i del seu pare Hamor, tots els homes de la seva ciutat van estar d'acord amb aquesta proposta, i van obeir per ser circumcidats, perquè Siquem i el seu pare Hamor eren molt estimats per ells, sent els prínceps del país.
51 I l'endemà, Siquem i el seu pare Hamor es van llevar de bon matí i van reunir tots els homes de la seva ciutat al mig de la ciutat, i van cridar els fills de Jacob, que van circumcidar tots els homes que els pertanyien aquell dia i l'endemà.
52 I van circumcidar Siquem i Hamor, el seu pare, i els cinc germans de Siquem, i llavors cadascú es va aixecar i va tornar a casa seva, perquè això venia del Senyor contra la ciutat de Siquem, i del Senyor era el consell de Simeó en aquest assumpte, per tal que el Senyor lliurés la ciutat de Siquem a les mans dels dos fills de Jacob.

CAPÍTOL 34

1 I el nombre de tots els mascles que van ser circumcidats va ser de sis-cents quaranta-cinc homes i dos-cents quaranta-sis nens.
2 Però Chiddekem, fill de Pered, pare d'Hamor, i els seus sis germans, no van voler escoltar Siquem ni el seu pare Hamor, i no es van voler circumcidar, perquè la proposta dels fills de Jacob els era repugnant, i la seva ira es va encendre molt per això, que la gent de la ciutat no els havia escoltat.
3 I el vespre del segon dia van trobar vuit nens petits que no havien estat circumcidats, perquè les seves mares els havien amagat de Siquem, del seu pare Hamor i dels homes de la ciutat.
4 I Siquem i el seu pare Hamor van enviar a portar-los davant d'ells perquè fossin circumcidats, quan Quidekem i els seus sis germans es van llançar sobre ells amb les seves espases i van intentar matar-los.
5 I també van intentar matar Siquem i el seu pare Hamor, i van intentar matar Dina amb ells per aquest assumpte.
6 I els van dir: «Què és això que heu fet? ¿No hi ha cap dona entre les filles dels vostres germans, els cananeus, que voleu prendre per a vosaltres filles dels hebreus, que no coneixíeu abans, i feu això que els vostres pares no us van manar?»
7 Creus que reeixiràs amb aquesta acció que has fet? I què respondràs en aquest assumpte als teus germans els cananeus, que vindran demà i et preguntaran sobre aquest assumpte?

8 I si la vostra acció no els sembla justa i bona, què fareu per les vostres vides, i jo per les nostres, si no heu escoltat les nostres veus?
9 I si els habitants del país i tots els teus germans, els fills de Ham, senten la teva acció, dient:
10 Per culpa d'una dona hebrea, Siquem, el seu pare Hamor i tots els habitants de la seva ciutat van fer allò que desconeixien i que els seus avantpassats no els havien manat mai. On fugireu, doncs, o on amagareu la vostra vergonya, tots els vostres dies davant dels vostres germans, els habitants de la terra de Canaan?
11 Ara, doncs, no podem suportar això que heu fet, ni podem suportar aquest jou que els nostres avantpassats no ens van manar.
12 Demà anirem a reunir tots els nostres germans, els germans cananeus que habiten a la terra, i tots nosaltres vindrem i us atacarem a vosaltres i a tots els qui confien en vosaltres, de manera que no quedi cap resta de vosaltres ni d'ells.
13 I quan Hamor, el seu fill Siquem i tota la gent de la ciutat van sentir les paraules de Quidequem i dels seus germans, van tenir una por terrible per la seva vida per aquelles paraules, i es van penedir del que havien fet.
14 I Siquem i el seu pare Hamor van respondre al seu pare Quidquem i als seus germans, i els van dir: Totes les paraules que ens heu dit són veritat.
15 Ara no digueu ni penseu que per amor als hebreus vam fer això que els nostres avantpassats no ens van manar.
16 Però com que vam veure que no era la seva intenció ni el seu desig accedir als nostres desitjos pel que fa a la seva filla pel que fa a prendre-la, excepte amb aquesta condició, vam escoltar les seves veus i vam fer aquest acte que vau veure, per tal d'obtenir el nostre desig d'ells.
17 I quan hàgim obtingut d'ells la nostra petició, tornarem a ells i els farem el que ens digueu.
18 Us supliquem, doncs, que espereu i espereu fins que la nostra carn es curi i tornem a ser forts, i llavors anirem junts contra ells i els farem el que hi ha als vostres cors i als nostres.
19 Dina, la filla de Jacob, va sentir totes aquestes paraules que havien dit Quidquem i els seus germans, i el que Hamor, el seu fill Siquem i la gent de la seva ciutat els havien respost.
20 I ella es va afanyar a enviar una de les criades que el seu pare havia enviat per cuidar-la a la casa de Siquem, a Jacob, el seu pare, i als seus germans, dient:
21 Així us van aconsellar Chiddekem i els seus germans, i així els van respondre Hamor, Siquem i la gent de la ciutat.
22 I quan Jacob va sentir aquestes paraules, es va omplir de ràbia, i es va indignar amb elles, i la seva ira es va encendre contra ells.
23 I Simeó i Leví van jurar, dient: «Tant com viu el Senyor, Déu de tota la terra, que demà a aquesta hora no quedarà ni un sol supervivent a tota la ciutat.»
24 I vint joves que no estaven circumcidats s'havien amagat, i aquests joves van lluitar contra Simeó i Leví, i Simeó i Leví en van matar divuit, i dos van fugir d'ells i van escapar a unes fosses de calç que hi havia a la ciutat, i Simeó i Leví els van buscar, però no els van poder trobar.
25 Simeó i Leví van continuar rondant per la ciutat, i van matar tot el poble a fil d'espasa, i no van deixar ningú supervivent.
26 I hi va haver una gran consternació al mig de la ciutat, i el crit del poble de la ciutat va pujar al cel, i totes les dones i els nens van cridar fort.
27 Simeó i Leví van destrossar tota la ciutat; no van deixar ni un sol home en tota la ciutat.
28 I van matar Hamor i el seu fill Siquem a tall d'espasa, i van portar Dina fora de casa de Siquem i van marxar d'allà.
29 I els fills de Jacob van anar i tornar, i van atacar els morts, i van saquejar tots els seus béns que hi havia a la ciutat i al camp.
30 I mentre prenien el botí, tres-cents homes es van aixecar i els van llançar pols i els van colpejar amb pedres, quan Simeó es va girar cap a ells i els va matar a tots a tall d'espasa, i Simeó es va girar davant de Leví i va entrar a la ciutat.
31 I es van endur les seves ovelles, els seus bous i el seu bestiar, i també la resta de les dones i els nens petits, i se'n van endur tots, i van obrir una porta i van sortir i van tornar al seu pare Jacob amb vigor.
32 I quan Jacob va veure tot el que havien fet a la ciutat i el botí que els havien pres, Jacob es va enfurir molt amb ells i els va dir: «Què és això que m'heu fet? Heus aquí, he trobat repòs entre els habitants cananeus del país, i cap d'ells s'ha ficat contra mi.
33 I ara m'heu fet desagradable als habitants de la terra, entre els cananeus i els perizites, i jo només sóc d'un petit nombre, i tots s'aplegaran contra mi i em mataran quan sentin a parlar de la vostra obra amb els seus germans, i jo i la meva casa serem destruïts.
34 Simeó, Leví i tots els seus germans van respondre al seu pare Jacob: «Nosaltres vivim al país, i potser Siquem farà això a la nostra germana? Per què calles tot el que ha fet Siquem? I potser tractarà la nostra germana com si fos una prostituta pels carrers?»
35 I el nombre de dones que Simeó i Leví van fer captives de la ciutat de Siquem, que no van matar, va ser de vuitanta-cinc que no havien conegut cap home.
36 I entre ells hi havia una jove de bonica aparença i ben feta, que es deia Bunà, i Simeó la va prendre per esposa, i el nombre d'homes que van fer captius i no van matar va ser de quaranta-set homes, i la resta van matar.
37 I tots els joves, homes i dones, que Simeó i Leví havien deportat de la ciutat de Siquem van ser servents dels fills de Jacob i dels seus fills després d'ells, fins al dia que els fills de Jacob van sortir de la terra d'Egipte.
38 I quan Simeó i Leví van haver sortit de la ciutat, els dos joves que havien quedat, que s'havien amagat a la ciutat i no havien mort entre la gent de la ciutat, es van aixecar, i aquests joves van entrar a la ciutat i van passejar-hi, i van trobar la ciutat desolada sense homes, i només dones plorant, i aquests joves van cridar i van dir: Mireu, aquest és el mal que els fills de Jacob, l'hebreu, van fer a aquesta ciutat quan van destruir avui una de les ciutats cananees, i no van tenir por per les seves vides de tota la terra de Canaan.
39 I aquests homes van sortir de la ciutat i van anar a la ciutat de Tapnak, i hi van arribar i van explicar als

habitants de Tapnak tot el que els havia succeït, i tot el que els fills de Jacob havien fet a la ciutat de Siquem.
40 I la notícia va arribar a Jasub, rei de Tapnak, i va enviar homes a la ciutat de Siquem per veure aquells joves, perquè el rei no els va creure en aquest relat, dient: Com han pogut dos homes devastar una ciutat tan gran com Siquem?
41 I els missatgers de Jasub van tornar i li van dir: «Hem arribat a la ciutat, i està destruïda, no hi ha cap home; només dones que ploren; no hi ha ni ramats ni bestiar, perquè tot el que hi havia a la ciutat s'ho van endur els fills de Jacob.»
42 I Jasub es va meravellar d'això, dient: Com han pogut dos homes fer això, destruir una ciutat tan gran, i que cap home no els pogués resistir?
43 Perquè res semblant no ha passat des dels dies de Nimrod, ni tan sols des del temps més remot, ha succeït res semblant; i Jasub, rei de Tapnac, va dir al seu poble: Sigueu valents i anirem a lluitar contra aquests hebreus, i farem amb ells el que van fer amb la ciutat, i venjarem la causa del poble de la ciutat.
44 I Jasub, rei de Tapnàc, va consultar amb els seus consellers sobre aquest assumpte, i els seus consellers li van dir: «Sol no prevaldràs sobre els hebreus, perquè han de ser poderosos per fer aquesta obra a tota la ciutat.
45 Si dos d'ells arrasessin tota la ciutat i ningú no els fes front, segurament si tu els afrontes, tots s'aixecarien contra nosaltres i ens destruirien igualment.
46 Però si envies missatgers a tots els reis que ens envolten i els deixessis reunir, anirem amb ells i lluitarem contra els fills de Jacob; llavors els prevaldràs.
47 Jasub va escoltar les paraules dels seus consellers, i les seves paraules li van agradar a ell i al seu poble, i així ho va fer; i Jasub, rei de Tapnak, va enviar a tots els reis dels amorreus que envoltaven Siquem i Tapnak, dient:
48 Pugeu amb mi i ajudeu-me, i atacarem Jacob, l'hebreu, i tots els seus fills, i els destruirem de la terra, perquè així va fer a la ciutat de Siquem, i tu no ho saps?
49 Tots els reis dels amorreus van sentir a parlar del mal que els fills de Jacob havien fet a la ciutat de Siquem, i en van quedar molt sorpresos.
50 I els set reis dels amorreus es van reunir amb tots els seus exèrcits, uns deu mil homes amb espases desembeinades, i van venir a lluitar contra els fills de Jacob; i Jacob va sentir que els reis dels amorreus s'havien reunit per lluitar contra els seus fills, i Jacob va tenir molta por, i això el va angoixar.
51 Jacob va exclamar contra Simeó i Leví: «Quina és aquesta acció que heu fet? Per què m'heu perjudicat, fent que tots els fills de Canaan em destrueixin a mi i a casa meva? Jo estava tranquil, jo i la meva casa, i vosaltres m'heu fet això i heu provocat els habitants del país contra mi amb els vostres actes.»
52 I Judà va respondre al seu pare, dient: «Va ser debades que els meus germans Simeó i Leví van matar tots els habitants de Siquem? Segurament va ser perquè Siquem havia humiliat la nostra germana i havia transgredit el manament del nostre Déu a Noè i als seus fills, ja que Siquem va prendre la nostra germana per la força i va cometre adulteri amb ella.
53 I Siquem va fer tot aquest mal, i cap dels habitants de la seva ciutat no li va interferir per dir-li: Per què fas això? Certament, per això els meus germans van anar i van atacar la ciutat, i el Senyor la va lliurar a les seves mans, perquè els seus habitants havien transgredit els manaments del nostre Déu. És, doncs, en va que han fet tot això?
54 I ara, per què tens por o angoixa, i per què estàs disgustat amb els meus germans, i per què s'ha encès la teva ira contra ells?
55 Certament el nostre Déu, que va lliurar a les seves mans la ciutat de Siquem i els seus habitants, també lliurarà a les nostres mans tots els reis cananeus que vénen contra nosaltres, i els farem com van fer els meus germans a Siquem.
56 Ara estigueu tranquils amb ells i descarteu les vostres pors, però confieu en el Senyor, el nostre Déu, i pregueu-li que ens ajudi i ens alliberi, i que lliuri els nostres enemics a les nostres mans.
57 Judà va cridar a un dels servents del seu pare: «Vés, doncs, i mira on són els reis que vénen contra nosaltres amb els seus exèrcits.»
58 I el servent va anar i va mirar de lluny, i va pujar davant del mont Sehon, i va veure tots els campaments dels reis drets als camps, i va tornar a Judà i va dir: Heus aquí, els reis són situats al camp amb tots els seus campaments, un poble extremadament nombrós, com la sorra de la vora del mar.
59 I Judà va dir a Simeó i Leví, i a tots els seus germans, Enfortiu-vos i sigueu fills de valents, perquè el Senyor, el nostre Déu, és amb nosaltres; no els temeu.
60 Que cadascú estigui dret, cenyit amb les seves armes de guerra, el seu arc i la seva espasa, i anirem a lluitar contra aquests homes incircumcisos; el Senyor és el nostre Déu, ell ens salvarà.
61 I es van aixecar, i cadascun es va cenyir les seves armes de guerra, grans i petits, onze fills de Jacob, i tots els servents de Jacob amb ells.
62 I tots els servents d'Isaac que eren amb Isaac a Hebron, tots van arribar equipats amb tota mena d'armes de guerra, i els fills de Jacob i els seus servents, que eren cent dotze homes, van anar cap a aquests reis, i Jacob també va anar amb ells.
63 I els fills de Jacob van enviar al seu pare Isaac, fill d'Abraham, a Hebron, que és Quireat-Arbà, dient:
64 Us preguem per nosaltres al Senyor, el nostre Déu, que ens protegeixi de les mans dels cananeus que vénen contra nosaltres i que els lliuri a les nostres mans.
65 I Isaac, fill d'Abraham, va pregar al Senyor pels seus fills, i va dir: Oh Senyor Déu, tu vas prometre al meu pare, dient: Multiplicaré la teva descendència com les estrelles del cel, i també em vas prometre, i confirmàs la teva paraula, ara que els reis de Canaan s'han reunit per fer la guerra contra els meus fills, perquè no van cometre cap violència.
66 Ara, doncs, Senyor Déu, Déu de tota la terra, et prego que perverteixis el consell d'aquests reis perquè no lluitin contra els meus fills.
67 I imprimeix el terror dels meus fills en els cors d'aquests reis i del seu poble, i abat el seu orgull, perquè s'allunyen dels meus fills.
68 I amb la teva mà forta i el teu braç estès, allibera els meus fills i els seus servents d'ells, perquè el poder i la força són a les teves mans per fer tot això.

69 I els fills de Jacob i els seus servents van anar cap a aquests reis, i van confiar en el Senyor, el seu Déu, i mentre anaven, Jacob, el seu pare, també va pregar al Senyor i va dir: Oh Senyor Déu, Déu poderós i exaltat, que has regnat des dels dies antics, des d'aleshores fins ara i per sempre;
70 Tu ets Aquell qui provoca guerres i les fa cessar, a la teva mà hi ha el poder i la força per exaltar i enderrocar; Oh, que la meva pregària sigui acceptable davant teu, perquè et giris a mi amb les teves misericòrdies, per impressionar els cors d'aquests reis i del seu poble amb el terror dels meus fills, i espantar-los a ells i als seus campaments, i amb la teva gran bondat alliberar tots aquells que confien en tu, perquè ets tu qui pots sotmetre'ns els pobles i reduir les nacions sota el nostre poder.

CAPÍTOL 35

1 Tots els reis dels amorreus van venir i es van plantar al camp per consultar amb els seus consellers què s'havia de fer amb els fills de Jacob, perquè encara els tenien por, i deien: «Dos d'ells han matat tota la ciutat de Siquem.
2 I el Senyor va escoltar les pregàries d'Isaac i Jacob, i va omplir els cors de tots els consellers d'aquests reis de gran por i terror, que van exclamar unànimement:
3 Sou ximples avui, o no teniu cap enteniment, per lluitar contra els hebreus, i per què us complau avui la vostra pròpia destrucció?
4 Dos d'ells van arribar a la ciutat de Siquem sense por ni terror, i van matar tots els habitants de la ciutat, de manera que ningú no es va aixecar contra ells, i com podreu lluitar contra tots ells?
5 Certament sabeu que el seu Déu els estima molt, i que ha fet per ells coses poderoses com no s'havien fet mai des dels dies antics, i entre tots els déus de les nacions, no n'hi ha cap que pugui fer gestes com les seves meravelles.
6 Certament va alliberar el seu pare Abraham, l'hebreu, de la mà de Nimrod i de la mà de tot el seu poble que moltes vegades havien intentat matar-lo.
7 També el va alliberar del foc on l'havia llançat el rei Nimrod, i el seu Déu el va alliberar.
8 I qui més pot fer una cosa semblant? Segurament va ser Abraham qui va matar els cinc reis d'Elam, quan van tocar el fill del seu germà, que en aquells dies vivia a Sodoma.
9 I va prendre el seu servent, que era fidel a casa seva, i uns quants dels seus homes, i van perseguir els reis d'Elam en una nit i els van matar, i van retornar al fill del seu germà tots els béns que li havien pres.
10 I segurament sabeu que el Déu d'aquests hebreus està molt complagut amb ells, i ells també estan complaguts amb ell, perquè saben que els va alliberar de tots els seus enemics.
11 I vet aquí, per l'amor que sentia envers el seu Déu, Abraham va prendre el seu únic i preciós fill i va tenir la intenció de presentar-lo com a ofrena cremada al seu Déu, i si no hagués estat Déu qui li ho hagués impedit, ho hauria fet per l'amor que sentia envers el seu Déu.
12 I Déu va veure totes les seves obres, i li va jurar, i li va prometre que alliberaria els seus fills i tota la seva descendència de tots els problemes que els sobrevindrien, perquè havia fet això, i pel seu amor al seu Déu havia ofegat la seva compassió pel seu fill.
13 I no has sentit què va fer el seu Déu al faraó, rei d'Egipte, i a Abimèlec, rei de Guerar, quan van prendre la dona d'Abraham, que deia d'ella: «És la meva germana», per por que no el matessin per culpa d'ella i pensessin a prendre-la per esposa? I Déu va fer amb ells i amb el seu poble tot el que has sentit.
14 I vet aquí, nosaltres mateixos vam veure amb els nostres ulls que Esaú, el germà de Jacob, va venir a ell amb quatre-cents homes, amb la intenció de matar-lo, perquè recordava que li havia pres la benedicció del seu pare.
15 I va anar a trobar-lo quan va tornar de Síria, per ferir la mare amb els fills, i qui el va alliberar de les seves mans sinó el seu Déu en qui confiava? El va alliberar de la mà del seu germà i també de les mans dels seus enemics, i segurament els protegirà de nou.
16 Qui no sap que va ser el seu Déu qui els va inspirar la força per fer a la ciutat de Siquem el mal del qual heu sentit a parlar?
17 Podria ser, doncs, amb la seva pròpia força que dos homes poguessin destruir una ciutat tan gran com Siquem si no hagués estat pel seu Déu, en qui confiaven? Ell els va dir i els va fer tot això per matar els habitants de la ciutat, dins la seva ciutat.
18 I podràs, doncs, convèncer els que han sortit junts de la teva ciutat per lluitar contra tots ells, fins i tot si mil vegades més vinguessin a ajudar-te?
19 Segurament sabeu i enteneu que no veniu a lluitar contra ells, sinó que veniu a guerra contra el seu Déu, que els va escollir, i per això tots vosaltres heu vingut avui a ser destruïts.
20 Ara, doncs, deixeu de banda aquest mal que intenteu provocar-vos, i serà millor que no aneu a la batalla contra ells, tot i que són pocs en nombre, perquè el seu Déu és amb ells.
21 Quan els reis dels amorreus van sentir totes les paraules dels seus consellers, es van omplir de terror i van tenir por dels fills de Jacob i no van voler lluitar contra ells.
22 I van inclinar les seves orelles a les paraules dels seus consellers, i van escoltar totes les seves paraules, i les paraules dels consellers van agradar molt als reis, i així ho van fer.
23 I els reis es van apartar dels fills de Jacob, perquè no gosaren apropar-s'hi per fer-los la guerra, perquè els tenien molta por, i els seus cors es van fondre dins d'ells per la por que els tenien.
24 Perquè això provenia del Senyor fins a ells, perquè ell havia escoltat les pregàries dels seus servents Isaac i Jacob, perquè havien confiat en ell; i tots aquests reis van tornar amb els seus campaments aquell dia, cadascun a la seva ciutat, i en aquell moment no van lluitar contra els fills de Jacob.
25 I els fills de Jacob van mantenir la seva posició aquell dia fins al vespre davant del mont Sehon, i en veure que aquests reis no havien vingut a lluitar contra ells, els fills de Jacob van tornar a casa seva.

CAPÍTOL 36

1 En aquell temps, el Senyor es va aparèixer a Jacob i li va dir: «Aixeca't, vés a Betel i queda-t'hi. Fes-hi un altar al Senyor que se t'ha aparegut i que t'ha alliberat de l'aflicció a tu i als teus fills.
2 Jacob es va aixecar amb els seus fills i tot el que li pertanyia, i van anar i van arribar a Betel, segons la paraula del Senyor.
3 Jacob tenia noranta-nou anys quan va pujar a Betel, i Jacob, els seus fills i tota la gent que era amb ell es van quedar a Betel, a Luz, i allà va construir un altar al Senyor que se li havia aparegut, i Jacob i els seus fills es van quedar a Betel sis mesos.
4 En aquell temps va morir Dèbora, filla d'Uz, la dida de Rebeca, que havia estat amb Jacob; i Jacob la va enterrar a sota de Betel, sota una alzina que hi havia allà.
5 I Rebeca, filla de Betuel, mare de Jacob, també va morir en aquell temps a Hebron, que és Quireat-Arbà, i va ser enterrada a la cova de Macpelà, que Abraham havia comprat als fills de Het.
6 I la vida de Rebeca va ser de cent trenta-tres anys, i va morir, i quan Jacob va sentir que la seva mare Rebeca era morta, va plorar amargament per la seva mare i va fer un gran dol per ella, i per Debora, la seva dida, sota l'alzina, i va anomenar aquell lloc Al·lon-Bacut.
7 I Laban, el sirià, va morir en aquells dies, perquè Déu el va colpejar perquè havia transgredit el pacte que hi havia entre ell i Jacob.
8 Jacob tenia cent anys quan el Senyor se li va aparèixer, el va beneir i li va posar el nom d'Israel. I Raquel, la muller de Jacob, va concebre en aquells dies.
9 I en aquell temps Jacob i tots els seus pertanyents van partir de Betel per anar a casa del seu pare, a Hebron.
10 Mentre anaven de camí, i encara faltava poc per arribar a Efrata, Raquel va donar a llum un fill, i va patir un part molt dur i va morir.
11 Jacob la va enterrar al camí d'Efrata, que és Betlem, i va posar una columna sobre el seu sepulcre, que hi és fins al dia d'avui. Raquel va viure quaranta-cinc anys, i va morir.
12 Jacob va anomenar Benjamí el fill que li havia nascut, que Raquel li havia infantat, perquè havia nascut al país de la dreta.
13 I després de la mort de Raquel, Jacob va plantar la seva tenda a la tenda de la seva serventa Bilhà.
14 I Reuben estava gelós de la seva mare Lea per això, i es va omplir de ràbia, i es va aixecar enfadat i va anar i va entrar a la tenda de Bilhà i d'allà va treure el llit del seu pare.
15 En aquell temps, la porció del dret de primogenitura, juntament amb els càrrecs reials i sacerdotals, va ser retirada als fills de Rubèn, perquè havia profanat el llit del seu pare, i el dret de primogenitura va ser donat a Josep, el càrrec reial a Judà i el sacerdoci a Leví, perquè Rubèn havia profanat el llit del seu pare.
16 Aquestes són les generacions de Jacob, que li van néixer a Padan-Aram. Els fills de Jacob eren dotze.
17 Els fills de Lia van ser Rubèn, el primogènit, Simeó, Leví, Judà, Issacar, Zabuló i la seva germana Dina; i els fills de Raquel van ser Josep i Benjamí.
18 Els fills de Zilpà, la criada de Lia, van ser Gad i Aser, i els fills de Bilhà, la criada de Raquel, van ser Dan i Neftalí; aquests són els fills de Jacob que li van néixer a Padan-Aram.
19 I Jacob, els seus fills i tots els seus pertanyents van viatjar i van arribar a Mambré, que és Quireat-Arbà, que és a Hebron, on Abraham i Isaac van sojornar, i Jacob amb els seus fills i tots els seus pertanyents, va viure amb el seu pare a Hebron.
20 I el seu germà Esaú, els seus fills i tots els que li pertanyien van anar a la terra de Seir i hi van viure, i van tenir possessions a la terra de Seir, i els fills d'Esaú van ser fecunds i es van multiplicar molt a la terra de Seir.
21 Aquestes són les generacions d'Esaú que li van néixer a la terra de Canaan. Els fills d'Esaú eren cinc.
22 Adà va donar a Esaú el seu primogènit Elifaz, i també li va donar a Reuel. Ahlibà li va donar a Jeuix, Jaalam i Corah.
23 Aquests són els fills d'Esaú que li van néixer a la terra de Canaan; els fills d'Elifaz, fill d'Esaú, van ser Teman, Omar, Sefo, Gatam, Quenaz i Amalex; i els fills de Reuel van ser Nacat, Zerac, Samà i Mizà.
24 I els fills de Jeuix van ser Timnà, Alvà i Jetet; i els fills de Jaalam van ser Alà, Finor i Quenaz.
25 I els fills de Corè van ser Teman, Mibzar, Magdiel i Eram; aquestes són les famílies dels fills d'Esaú segons els seus ducats a la terra de Seir.
26 I aquests són els noms dels fills de Seir, l'horeà, habitants de la terra de Seir: Lotan, Xobal, Sibeon, Anà, Disan, Èser i Dishon, que eren set fills.
27 Els fills de Lotan eren Hori, Heman i la seva germana Timnà, que és Timnà, que va anar a Jacob i als seus fills, i ells no la van escoltar, i ella va anar i es va convertir en concubina d'Elifaz, fill d'Esaú, i li va donar a llum Amalec.
28 I els fills de Xobal van ser Alvan, Manàhat, Ebal, Xefo i Onam, i els fills de Sibeon van ser Aià i Anà. Aquest va ser aquell Anà que va trobar els Yemim al desert quan pasturava els ases del seu pare Sibeon.
29 I mentre alimentava els ases del seu pare, els va conduir al desert en diferents moments per alimentar-los.
30 I hi va haver un dia que els va portar a un dels deserts a la vora del mar, davant del desert del poble, i mentre els alimentava, vet aquí que una tempesta molt forta va venir de l'altra banda del mar i es va aturar sobre els ases que pasturaven allà, i tots es van aturar quiets.
31 I després van sortir del desert, a l'altra banda del mar, unes cent vint bèsties grans i terribles, i totes van arribar al lloc on eren els ases, i s'hi van aturar.
32 I aquells animals, de la meitat cap avall, tenien la forma dels fills dels homes, i de la meitat cap amunt, alguns tenien la semblança d'óssos, i alguns la semblança dels kephas, amb cues darrere seu des d'entre les espatlles que arribaven fins a la terra, com les cues del duchephat, i aquests animals van venir i van muntar i van cavalcar sobre aquests ases, i se'ls van endur, i se'n van anar fins al dia d'avui.
33 I un d'aquests animals es va acostar a Anà i el va colpejar amb la cua, i després va fugir d'aquell lloc.
34 I quan va veure aquesta obra, va tenir molta por per la seva vida, i va fugir i es va escapar a la ciutat.
35 I va explicar als seus fills i germans tot el que li havia passat, i molts homes van anar a buscar els ases però no els van poder trobar, i Anah i els seus germans no van tornar

més a aquell lloc des de l'endemà, perquè tenien molta por per les seves vides.
36 I els fills d'Anà, fill de Seïr, van ser Dishon i la seva germana Ahlibama. I els fills de Dishon van ser Hemdan, Eixban, Itran i Queran. I els fills d'Èzer van ser Bilhan, Zaavan i Acan. I els fills de Dishon van ser Uz i Aran.
37 Aquestes són les famílies dels fills de Seir, l'horeïta, segons els seus ducats a la terra de Seir.
38 I Esaú i els seus fills van habitar a la terra de Seir l'horeà, l'habitant de la terra, i hi van tenir possessions i van ser fructífers i es van multiplicar molt, i Jacob i els seus fills i tot el que els pertanyia, van habitar amb el seu pare Isaac a la terra de Canaan, tal com el Senyor havia manat al seu pare Abraham.

CAPÍTOL 37

1 I l'any cent-cinc de la vida de Jacob, és a dir, el novè any que Jacob va viure amb els seus fills a la terra de Canaan, va tornar de Padan-Aram.
2 I en aquells dies Jacob va viatjar amb els seus fills des d'Hebron, i van marxar i tornar a la ciutat de Siquem, ells i tots els seus pertanyents, i s'hi van establir, perquè els fills de Jacob van obtenir bones i abundants pastures per al seu bestiar a la ciutat de Siquem, havent estat reconstruïda la ciutat de Siquem, i hi havia uns tres-cents homes i dones.
3 Jacob, els seus fills i tots els seus posseïdors habitaven la part del camp que Jacob havia comprat a Hamor, pare de Siquem, quan va tornar de Padan-Aram, abans que Simeó i Leví haguessin atacat la ciutat.
4 I tots aquells reis dels cananeus i dels amorreus que envoltaven la ciutat de Siquem van sentir que els fills de Jacob havien tornat a Siquem i s'hi havien establert.
5 I van dir: «Hauran de tornar els fills de Jacob, l'hebreu, a la ciutat i a viure-hi, després d'haver-ne atacat i expulsat els habitants? Haurien de tornar ara i expulsar també els qui viuen a la ciutat o els matar?»
6 I tots els reis de Canaan es van reunir de nou, i van venir junts per fer la guerra contra Jacob i els seus fills.
7 I Jasub, rei de Tapnak, també va enviar missatgers a tots els reis veïns: a Elan, rei de Gaaix; a Ihúri, rei de Siló; a Paraton, rei de Chazar; a Susí, rei de Sarton; a Laban, rei de Bet-Coran; i a Sabir, rei d'Otnaimà; dient:
8 Pugeu cap a mi i ajudeu-me, i derrotem Jacob, l'hebreu, els seus fills i tot el que li pertany, perquè han tornat a Siquem per prendre-la possessió i matar els seus habitants com abans.
9 I tots aquests reis es van reunir i van venir amb tots els seus campaments, un poble extremadament nombrós com la sorra de la vora del mar, i tots eren davant de Tapnàc.
10 I Jasub, rei de Tapnak, va sortir cap a ells amb tot el seu exèrcit, i va acampar amb ells davant de Tapnak, fora de la ciutat, i van dividir tots aquests reis en set divisions, que eren set campaments contra els fills de Jacob.
11 I van enviar una declaració a Jacob i al seu fill, dient: Veniu tots a nosaltres perquè puguem tenir una entrevista junts a la plana, i venjar la causa dels homes de Siquem que vau matar a la seva ciutat, i ara tornareu a la ciutat de Siquem i hi habitareu, i matareu els seus habitants com abans.
12 I els fills de Jacob van sentir això i la seva ira es va encendre molt per les paraules dels reis de Canaan, i deu dels fills de Jacob es van afanyar i es van aixecar, i cadascun d'ells es va cenyir les seves armes de guerra; i hi havia cent-dos dels seus servents amb ells equipats en ordre de batalla.
13 I tots aquests homes, els fills de Jacob amb els seus servents, van anar cap a aquests reis, i Jacob, el seu pare, era amb ells, i tots es van aturar sobre el munt de Siquem.
14 I Jacob va pregar al Senyor pels seus fills, i va estendre les mans al Senyor, i va dir: Oh Déu, tu ets un Déu Totpoderós, tu ets el nostre pare, tu ens vas formar i som obres de les teves mans; et prego que alliberis els meus fills per la teva misericòrdia de la mà dels seus enemics, que avui vénen a lluitar contra ells i a salvar-los de la seva mà, perquè a la teva mà hi ha el poder i la força, per salvar els pocs dels molts.
15 I dóna als meus fills, els teus servents, força de cor i força per lluitar contra els seus enemics, per sotmetre'ls i fer caure els seus enemics davant d'ells, i no permetis que els meus fills i els seus servents morin a mans dels fills de Canaan.
16 Però si et sembla bé de prendre la vida dels meus fills i dels seus servents, accepta'ls amb la teva gran misericòrdia per mitjà dels teus ministres, a fi que no morin avui a mans dels reis dels amorreus.
17 I quan Jacob va deixar de pregar al Senyor, la terra va tremolar del seu lloc, i el sol es va enfosquir, i tots aquests reis van quedar espantats i una gran consternació els va envair.
18 I el Senyor va escoltar la pregària de Jacob, i el Senyor va impressionar els cors de tots els reis i els seus exèrcits amb el terror i la por dels fills de Jacob.
19 Perquè el Senyor els va fer sentir el soroll dels carros, el so dels cavalls poderosos dels fills de Jacob i el crit d'un gran exèrcit que els acompanyava.
20 I aquests reis van ser presos d'un gran terror pels fills de Jacob, i mentre eren als seus quarters, vet aquí que els fills de Jacob van avançar cap a ells, amb cent dotze homes, amb una gran i tremenda crida.
21 I quan els reis van veure els fills de Jacob avançant cap a ells, encara van tenir més pànic, i es van inclinar a retirar-se davant dels fills de Jacob com al principi, i no a lluitar contra ells.
22 Però ells no es van retirar, dient: «Seria una vergonya per a nosaltres retirar-nos així dues vegades davant dels hebreus.»
23 I els fills de Jacob s'acostaren i avançaren contra tots aquests reis i els seus exèrcits, i van veure, i vet aquí que era un poble molt poderós, nombrós com la sorra del mar.
24 I els fills de Jacob van invocar el Senyor i van dir: Ajuda'ns, Senyor, ajuda'ns i respon-nos, perquè confiem en tu, i no ens deixis morir a mans d'aquests homes incircumcisos, que avui han vingut contra nosaltres.
25 I els fills de Jacob es van cenyir les armes de guerra, i van prendre a les mans cadascú el seu escut i la seva javelina, i es van acostar a la batalla.
26 Judà, fill de Jacob, va córrer primer davant dels seus germans, i deu dels seus servents amb ell, i va anar cap a aquests reis.

27 I Jassub, rei de Tapnak, també va sortir primer amb el seu exèrcit davant de Judà, i Judà va veure Jassub i el seu exèrcit venint cap a ell, i la ira de Judà es va encendre, i la seva ira va cremar dins d'ell, i es va acostar a la batalla en la qual Judà va arriscar la seva vida.
28 I Jasub i tot el seu exèrcit avançaven cap a Judà, i anava muntat sobre un cavall molt fort i poderós, i Jasub era un home molt valent, i cobert de ferro i llautó de cap a peus.
29 I mentre era a cavall, disparava fletxes amb les dues mans des de davant i des de darrere, com era costum en totes les seves batalles, i mai fallava el lloc on apuntava les seves fletxes.
30 I quan Jasub va venir a lluitar contra Judà, i llançava moltes fletxes contra Judà, el Senyor va lligar la mà de Jasub, i totes les fletxes que disparava rebotaven sobre els seus propis homes.
31 I malgrat això, Jashub va continuar avançant cap a Judà, per desafiar-lo amb les fletxes, però la distància entre ells era d'uns trenta colzes, i quan Judà va veure Jashub llançant les seves fletxes contra ell, va córrer cap a ell amb la seva força excitada per la ira.
32 Judà va agafar de terra una gran pedra, que pesava seixanta sicles, i Judà va córrer cap a Jasub i el va colpejar a l'escut amb la pedra, de manera que Jasub va quedar atordit pel cop i va caure del seu cavall a terra.
33 I l'escut es va esclatar de la mà de Jasub, i per la força del cop va saltar fins a una distància d'uns quinze colzes, i l'escut va caure davant del segon campament.
34 I els reis que havien vingut amb Jasub van veure de lluny la força de Judà, fill de Jacob, i el que havia fet a Jasub, i van tenir molta por de Judà.
35 I es van reunir prop del campament de Jashub, veient la seva confusió, i Judà va treure la seva espasa i va matar quaranta-dos homes del campament de Jashub, i tot el campament de Jashub va fugir davant de Judà, i ningú no li va plantar cara, i van deixar Jashub i van fugir d'ell, i Jashub encara estava prostrat a terra.
36 I Jasub, veient que tots els homes del seu campament havien fugit davant d'ell, es va afanyar i es va aixecar terroritzat contra Judà, i es va posar dret davant de Judà.
37 I Jasub va tenir un combat singular amb Judà, col·locant escut contra escut, i tots els homes de Jasub van fugir, perquè tenien molta por de Judà.
38 I Jasub va agafar la llança per colpejar Judà al cap, però Judà havia col·locat ràpidament el seu escut al cap contra la llança de Jasub, de manera que l'escut de Judà va rebre el cop de la llança de Jasub, i l'escut també va quedar partit.
39 I quan Judà va veure que el seu escut estava partit, va treure ràpidament l'espasa i va colpejar Jashub als turmells, i li va tallar els peus, de manera que Jashub va caure a terra, i la llança li va caure de la mà.
40 Judà va agafar a corre-cuita la llança de Jasub, li va tallar el cap i la va llançar als seus peus.
41 Quan els fills de Jacob van veure el que Judà havia fet a Jasub, tots van córrer cap a les files dels altres reis, i els fills de Jacob van lluitar contra l'exèrcit de Jasub i els exèrcits de tots els reis que hi havia allà.
42 I els fills de Jacob van fer caure quinze mil dels seus homes, i els van colpejar com si fossin carabasses, i la resta van fugir per salvar la vida.
43 Judà encara era al costat del cadàver de Jasub, i li va despullar de la cota de malla.
44 I Judà també va treure el ferro i el llautó que envoltava Jasub, i vet aquí que nou homes dels capitans de Jasub van venir a lluitar contra Judà.
45 Judà es va afanyar a agafar una pedra de terra i amb ella va colpejar un d'ells al cap, i el crani li va fracturar, i el cos també va caure del cavall a terra.
46 I els vuit capitans que quedaven, veient la força de Judà, van tenir molta por i van fugir, i Judà amb els seus deu homes els va perseguir, i els van atrapar i els van matar.
47 I els fills de Jacob encara colpejaven els exèrcits dels reis, i en van matar molts, però aquells reis van mantenir valentiament la seva posició amb els seus capitans, i no es van retirar dels seus llocs, i van exclamar contra aquells dels seus exèrcits que van fugir davant dels fills de Jacob, però ningú els va voler escoltar, perquè tenien por de les seves vides, per por de morir.
48 I tots els fills de Jacob, després d'haver derrotat els exèrcits dels reis, van tornar i van acudir davant Judà, i Judà encara estava matant els vuit capitans de Jashub i despullant-los de les vestidures.
49 I Leví va veure Elon, rei de Gaaix, que s'acostava a ell amb els seus catorze capitans per atacar-lo, però Leví no ho sabia del cert.
50 I Elon amb els seus capitans s'acostà, i Leví va mirar enrere i va veure que li donaven batalla per la rereguarda, i Leví va córrer amb dotze dels seus servents, i van anar i van matar Elon i els seus capitans a tall d'espasa.

CAPÍTOL 38

1 I Ihúri, rei de Siló, va pujar a ajudar Elon, i es va acostar a Jacob, quan Jacob va treure l'arc que tenia a la mà i amb una fletxa va ferir Ihúri, causant-li la mort.
2 I quan Ihúri, rei de Siló, va morir, els quatre reis que quedaven van fugir del seu lloc amb la resta dels capitans, i van intentar retirar-se, dient: «Ja no tenim més força amb els hebreus després que hagin matat els tres reis i els seus capitans que eren més poderosos que nosaltres.
3 I quan els fills de Jacob van veure que els reis que quedaven havien marxat del seu lloc, els van perseguir, i Jacob també va venir del munt de Siquem, del lloc on era, i van anar darrere dels reis i s'hi van acostar amb els seus servents.
4 I els reis i els capitans amb la resta dels seus exèrcits, en veure que els fills de Jacob s'acostaven a ells, van tenir por per les seves vides i van fugir fins que van arribar a la ciutat de Chazar.
5 I els fills de Jacob els van perseguir fins a la porta de la ciutat de Chazar, i van fer una gran batuda entre els reis i els seus exèrcits, uns quatre mil homes, i mentre colpejaven l'exèrcit dels reis, Jacob estava ocupat amb el seu arc i es limitava a colpejar els reis, i els va matar a tots.
6 I va matar Parathon, rei de Chazar, a la porta de la ciutat de Chazar, i després va ferir Susi, rei de Sarton, i Laban, rei de Bet-Horin, i Shabir, rei de Machnaymah, i els va matar a tots amb fletxes, una fletxa a cadascun d'ells, i van morir.
7 I els fills de Jacob, veient que tots els reis eren morts i que s'havien dispersat i retirant-se, van continuar la batalla

amb els exèrcits dels reis davant la porta de Chazar, i encara van matar uns quatre-cents dels seus homes.
8 I tres homes dels servents de Jacob van caure en aquella batalla, i quan Judà va veure que tres dels seus servents havien mort, es va entristir molt, i la seva ira es va cremar dins d'ell contra els amorreus.
9 I tots els homes que quedaven dels exèrcits dels reis tenien molta por per les seves vides, i van córrer i van trencar la porta de les muralles de la ciutat de Chazar, i tots van entrar a la ciutat per posar-se fora de perill.
10 I es van amagar al mig de la ciutat de Chazar, perquè la ciutat de Chazar era molt gran i extensa, i quan tots aquests exèrcits van entrar a la ciutat, els fills de Jacob van córrer darrere d'ells fins a la ciutat.
11 Quatre homes valents i experimentats en la batalla van sortir de la ciutat i es van plantar davant l'entrada de la ciutat, amb espases i llances desembeinades a les mans, i es van col·locar davant dels fills de Jacob i no els van permetre entrar a la ciutat.
12 Neftalí va córrer i es va interposar entre ells, i amb la seva espasa en va matar dos i els va tallar el cap d'un sol cop.
13 I es va girar cap als altres dos, i vet aquí que havien fugit, i els va perseguir, els va atrapar, els va colpejar i els va matar.
14 I els fills de Jacob van arribar a la ciutat i van veure, i vet aquí que hi havia una altra muralla a la ciutat, i van buscar la porta de la muralla i no la van poder trobar, i Judà va saltar a dalt de la muralla, i Simeó i Leví el van seguir, i tots tres van baixar de la muralla a la ciutat.
15 I Simeó i Leví van matar tots els homes que van fugir a la ciutat, i també els habitants de la ciutat amb les seves dones i els seus fills petits, els van matar a tall d'espasa, i els crits de la ciutat van pujar fins al cel.
16 I Dan i Neftalí van saltar a la muralla per veure què causava el soroll de lamentació, perquè els fills de Jacob estaven angoixats pels seus germans, i van sentir els habitants de la ciutat parlant amb plors i súpliques, dient: Preneu tot el que posseïm a la ciutat i marxeu, però no ens mateu.
17 I quan Judà, Simeó i Leví van haver deixat de colpejar els habitants de la ciutat, van pujar a la muralla i van cridar Dan i Neftalí, que eren a la muralla, i la resta dels seus germans, i Simeó i Leví els van informar de l'entrada a la ciutat, i tots els fills de Jacob van venir a recollir el botí.
18 I els fills de Jacob van prendre el botí de la ciutat de Chazar, els ramats i les ovelles, i les propietats, i van prendre tot el que es va poder capturar, i van marxar aquell dia de la ciutat.
19 I l'endemà els fills de Jacob van anar a Sarton, perquè van sentir que els homes de Sarton que havien romàs a la ciutat s'estaven reunint per lluitar contra ells per haver matat el seu rei, i Sarton era una ciutat molt alta i fortificada, i tenia una profunda muralla que l'envoltava.
20 I la columna de la muralla feia uns cinquanta colzats i la seva amplada quaranta colzats, i no hi havia lloc perquè ningú pogués entrar a la ciutat a causa de la muralla. I els fills de Jacob van veure la muralla de la ciutat i van buscar-hi una entrada, però no la van poder trobar.
21 Perquè l'entrada a la ciutat era per la part posterior, i tothom qui volia entrar a la ciutat hi arribava per aquell camí i donava la volta a tota la ciutat, i després hi entrava.
22 I els fills de Jacob, en veure que no podien trobar el camí d'entrada a la ciutat, la seva ira es va encendre molt, i els habitants de la ciutat, en veure que els fills de Jacob venien cap a ells, van tenir molta por d'ells, perquè havien sentit a parlar de la seva força i del que havien fet a Chazar.
23 I els habitants de la ciutat de Sarton no podien sortir cap als fills de Jacob després d'haver-se reunit a la ciutat per lluitar contra ells, per por que així entressin a la ciutat, però quan van veure que venien cap a ells, van tenir molta por d'ells, perquè havien sentit a parlar de la seva força i del que havien fet a Chazar.
24 Així doncs, els habitants de Sarton van enderrocar ràpidament el pont de la carretera de la ciutat, del seu lloc, abans que arribessin els fills de Jacob, i el van portar a la ciutat.
25 I els fills de Jacob van venir i van buscar el camí a la ciutat, i no el van poder trobar, i els habitants de la ciutat van pujar al cim de la muralla i van veure, i vet aquí que els fills de Jacob buscaven una entrada a la ciutat.
26 I els habitants de la ciutat van insultar els fills de Jacob des de dalt de la muralla, i els van maleir, i els fills de Jacob van sentir els insults, i es van indignar molt, i la seva ira es va cremar dins d'ells.
27 I els fills de Jacob es van irritar contra ells, i tots es van aixecar i van saltar per sobre del terraplè amb la força de la seva força, i amb el seu poder van travessar els quaranta colzades d'amplada del terraplè.
28 I quan van haver passat la muralla, es van aturar sota la muralla de la ciutat, i van trobar totes les portes de la ciutat tancades amb portes de ferro.
29 I els fills de Jacob es van acostar per obrir les portes de la ciutat, però els habitants no els ho van permetre, perquè des de dalt de la muralla els llançaven pedres i fletxes.
30 I el nombre de la gent que eren a la muralla era d'uns quatre-cents homes, i quan els fills de Jacob van veure que els homes de la ciutat no els deixaven obrir les portes de la ciutat, van saltar i van pujar al cim de la muralla, i Judà va pujar primer a la part oriental de la ciutat.
31 Gad i Aser van pujar darrere seu fins al racó oest de la ciutat; Simeó i Leví, al nord; i Dan i Rubèn, al sud.
32 I els homes que eren al cim de la muralla, els habitants de la ciutat, en veure que els fills de Jacob pujaven cap a ells, van fugir tots de la muralla, van baixar a la ciutat i es van amagar al mig de la ciutat.
33 I Issacar i Neftalí, que es van quedar sota la muralla, es van acostar i van trencar les portes de la ciutat, i van encendre un foc a les portes de la ciutat, de manera que el ferro es va fondre, i tots els fills de Jacob van entrar a la ciutat, ells i tots els seus homes, i van lluitar contra els habitants de la ciutat de Sarton, i els van colpejar a tall d'espasa, i ningú no es va aixecar davant d'ells.
34 I uns dos-cents homes van fugir de la ciutat, i tots van anar i es van amagar en una torre de la ciutat, i Judà els va perseguir fins a la torre i va enderrocar la torre, que va caure sobre els homes, i tots van morir.
35 I els fills de Jacob van pujar pel camí del terrat d'aquella torre, i van veure, i vet aquí que hi havia una altra torre forta i alta a la distància de la ciutat, i el cim arribava al cel,

i els fills de Jacob es van afanyar i van baixar, i van anar amb tots els seus homes a aquella torre, i la van trobar plena d'uns tres-cents homes, dones i nens petits.
36 I els fills de Jacob van fer una gran batuda entre aquells homes de la torre, i van fugir corrents d'ells.
37 Simeó i Leví els van perseguir, i dotze homes valents i poderosos van sortir cap a ells del lloc on s'havien amagat.
38 I aquells dotze homes van mantenir una forta batalla contra Simeó i Leví, i Simeó i Leví no van poder prevaler sobre ells, i aquells homes valents van trencar els escuts de Simeó i Leví, i un d'ells va colpejar el cap de Leví amb la seva espasa, quan Leví va posar ràpidament la mà al seu cap, perquè tenia por de l'espasa, i l'espasa va colpejar la mà de Leví, i va faltar poc perquè la mà de Leví fos tallada.
39 I Leví va agafar l'espasa de l'home valent que tenia a la mà, la va prendre per la força a l'home, i amb ella va colpejar el cap de l'home poderós, i li va tallar el cap.
40 I onze homes es van acostar per lluitar contra Leví, perquè van veure que un d'ells havia estat mort, i els fills de Jacob van lluitar, però els fills de Jacob no van poder prevaler sobre ells, perquè aquells homes eren molt poderosos.
41 I els fills de Jacob, veient que no els podien vèncer, Simeó va fer un crit fort i tremend, i els onze homes valents van quedar estupefactes en sentir els crits de Simeó.
42 I Judà va reconèixer de lluny la veu dels crits de Simeó, i Neftalí i Judà van córrer amb els seus escuts cap a Simeó i Leví, i els van trobar lluitant amb aquells homes poderosos, incapaços de vèncer-los perquè els seus escuts estaven trencats.
43 Neftalí va veure que els escuts de Simeó i Leví s'havien trencat, i va prendre dos escuts dels seus servents i els va portar a Simeó i Leví.
44 I Simeó, Leví i Judà van lluitar aquell dia tots tres contra els onze homes valents fins a la posta de sol, però no els van poder vèncer.
45 I això va ser dit a Jacob, i es va afligir profundament, i va pregar al Senyor, i ell i el seu fill Neftalí van anar contra aquests homes poderosos.
46 I Jacob es va acostar i va tensar el seu arc, i es va acostar als homes valents, i va matar tres dels seus homes amb l'arc, i els vuit restants van tornar enrere, i vet aquí, la guerra es lliurava contra ells per davant i per darrere, i tenien molta por per les seves vides, i no podien resistir davant dels fills de Jacob, i van fugir davant d'ells.
47 I en la seva fugida es van trobar amb Dan i Aser que venien cap a ells, i de sobte els van atacar, i van lluitar contra ells, i en van matar dos, i Judà i els seus germans els van perseguir, i van atacar els altres, i els van matar.
48 I tots els fills de Jacob van tornar i van caminar per la ciutat, buscant si podien trobar algun home, i van trobar uns vint joves en una cova de la ciutat, i Gad i Aser els van atacar a tots, i Dan i Neftalí van caure sobre la resta dels homes que havien fugit i escapat de la segona torre, i els van atacar a tots.
49 I els fills de Jacob van atacar tots els habitants de la ciutat de Sarton, però les dones i els nens petits els van deixar a la ciutat i no els van matar.
50 I tots els habitants de la ciutat de Sarton eren homes poderosos, un d'ells en perseguiria mil, i dos d'ells no fugirien de deu mil dels altres homes.
51 I els fills de Jacob van matar tots els habitants de la ciutat de Sarton a tall d'espasa, de manera que ningú no es va aixecar contra ells, i van deixar les dones a la ciutat.
52 I els fills de Jacob van prendre tot el botí de la ciutat i van capturar el que desitjaven, i van prendre ramats i ramats i propietats de la ciutat, i els fills de Jacob van fer a Sarton i als seus habitants com havien fet a Chazar i als seus habitants, i es van girar i van marxar.

CAPÍTOL 39

1 I quan els fills de Jacob van marxar de la ciutat de Sarton, havien recorregut uns dos-cents colzats quan es van trobar amb els habitants de Tapnac que venien cap a ells, perquè van sortir a lluitar contra ells, perquè havien derrotat el rei de Tapnac i tots els seus homes.
2 Així doncs, tots els que van quedar a la ciutat de Tapnàc van sortir a lluitar contra els fills de Jacob, i van pensar a recuperar-los el botí i el botí que havien capturat de Chazar i Sarton.
3 I la resta dels homes de Tapnac van lluitar contra els fills de Jacob en aquell lloc, i els fills de Jacob els van derrotar, i van fugir davant d'ells, i els van perseguir fins a la ciutat d'Arbelan, i tots van caure davant dels fills de Jacob.
4 I els fills de Jacob van tornar i van arribar a Tapnak, per prendre el botí de Tapnak, i quan van arribar a Tapnak van sentir que la gent d'Arbelan havia sortit a trobar-los per salvar el botí dels seus germans, i els fills de Jacob van deixar deu dels seus homes a Tapnak per saquejar la ciutat, i van sortir cap a la gent d'Arbelan.
5 I els homes d'Arbelan van sortir amb les seves dones a lluitar contra els fills de Jacob, perquè les seves dones eren expertes en la batalla, i van sortir, uns quatre-cents homes i dones.
6 I tots els fills de Jacob van cridar amb una veu forta, i tots van córrer cap als habitants d'Arbelan, i amb una veu gran i tremenda.
7 I els habitants d'Arbelan van sentir el soroll dels crits dels fills de Jacob, i el seu rugit com el so dels lleons i com el bramul del mar i les seves onades.
8 I la por i el terror es van apoderar dels seus cors a causa dels fills de Jacob, i en van tenir una por terrible, i es van retirar i van fugir davant d'ells cap a la ciutat, i els fills de Jacob els van perseguir fins a la porta de la ciutat, i els van trobar a la ciutat.
9 I els fills de Jacob van lluitar contra ells a la ciutat, i totes les seves dones es van dedicar a llançar fones contra els fills de Jacob, i el combat va ser molt sever entre ells tot aquell dia fins al vespre.
10 I els fills de Jacob no van poder prevaler sobre ells, i els fills de Jacob gairebé havien mort en aquella batalla, i els fills de Jacob van clamar al Senyor i van guanyar molta força cap al vespre, i els fills de Jacob van colpejar tots els habitants d'Arbelan a tall d'espasa, homes, dones i petits.
11 I també la resta del poble que havia fugit de Sarton, els fills de Jacob els van colpejar a Arbelan, i els fills de Jacob van fer a Arbelan i Tapnach el que havien fet a Chazar i Sarton, i quan les dones van veure que tots els homes eren morts, van pujar a les teulades de la ciutat i van colpejar els fills de Jacob fent-los caure pedres com pluja.

12 I els fills de Jacob es van afanyar i van entrar a la ciutat i van prendre totes les dones i les van matar a tall d'espasa, i els fills de Jacob van prendre tot el botí i el botí, ramats i bestiar.
13 I els fills de Jacob van fer a Macnaimà com havien fet a Tapnàc, a Chazar i a Siló, i se'n van anar d'allí.
14 I el cinquè dia els fills de Jacob van sentir que el poble de Gaaix s'havia reunit contra ells per lluitar, perquè havien matat el seu rei i els seus capitans. Hi havia hagut catorze capitans a la ciutat de Gaaix, i els fills de Jacob els havien matat a tots a la primera batalla.
15 I aquell dia els fills de Jacob es van cenyir les seves armes de guerra, i van marxar a la batalla contra els habitants de Gaaix, i a Gaaix hi havia un poble fort i poderós del poble dels amorreus, i Gaaix era la ciutat més forta i millor fortificada de totes les ciutats dels amorreus, i tenia tres muralles.
16 I els fills de Jacob van arribar a Gaaix i van trobar les portes de la ciutat tancades, i uns cinc-cents homes drets a la part superior de la muralla exterior, i un poble nombrós com la sorra de la vora del mar emboscava els fills de Jacob des de fora de la ciutat, a la part posterior.
17 I els fills de Jacob es van acostar per obrir les portes de la ciutat, i mentre s'acostaven, els qui estaven emboscats a la rereguarda de la ciutat van sortir dels seus llocs i van envoltar els fills de Jacob.
18 Els fills de Jacob estaven envoltats entre la gent de Gaaix, i la batalla era tant al davant com al darrere, i tots els homes que eren a la muralla llançaven fletxes i pedres des de la muralla contra ells.
19 I Judà, veient que els homes de Gaaix s'estaven fent massa pesats per a ells, va llançar un crit molt estrident i formidable, i tots els homes de Gaaix es van espantar en sentir el crit de Judà, i els homes van caure de la muralla amb el seu potent crit, i tots els que eren de fora i de dins de la ciutat van tenir molta por per les seves vides.
20 Els fills de Jacob s'acostaven a trencar les portes de la ciutat, quan els homes de Gaaix els van llançar pedres i fletxes des de dalt de la muralla i els van fer fugir des de la porta.
21 I els fills de Jacob van tornar contra els homes de Gaaix que eren amb ells des de fora de la ciutat, i els van colpejar terriblement, com si colpegessin carbasses, i no van poder resistir els fills de Jacob, perquè la por i el terror s'havien apoderat d'ells amb el crit de Judà.
22 I els fills de Jacob van matar tots aquells homes que eren fora de la ciutat, i els fills de Jacob encara s'acostaven per entrar a la ciutat i lluitar sota les muralles de la ciutat, però no van poder, perquè tots els habitants de Gaaix que van romandre a la ciutat havien envoltat les muralles de Gaaix en totes direccions, de manera que els fills de Jacob no van poder acostar-se a la ciutat per lluitar contra ells.
23 I els fills de Jacob s'acostaven a un racó per lluitar sota la muralla, els habitants de Gaaix els llançaven fletxes i pedres com a ruixats, i fugien de sota la muralla.
24 I la gent de Gaaix que eren a la muralla, veient que els fills de Jacob no els podien vèncer des de sota la muralla, van renyar els fills de Jacob amb aquestes paraules, dient:
25 Què et passa en la batalla que no pots prevaler? Pots, doncs, fer a la poderosa ciutat de Gaaix i als seus habitants el que vas fer a les ciutats dels amorreus que no eren tan poderoses? Segurament als dèbils d'entre nosaltres els vas fer aquestes coses, i els vas matar a l'entrada de la ciutat, perquè no tenien força quan van sentir por en sentir els vostres crits.
26 I ara, doncs, podreu lluitar en aquest lloc? Segurament aquí morireu tots, i nosaltres farem justícia per la causa d'aquelles ciutats que heu devastat.
27 I els habitants de Gaaix van insultar molt els fills de Jacob i els van insultar amb els seus déus, i van continuar llançant-los fletxes i pedres des de la muralla.
28 I Judà i els seus germans van sentir les paraules dels habitants de Gaaix i la seva ira es va encendre molt, i Judà estava gelós del seu Déu en aquest assumpte, i va cridar i va dir: Oh Senyor, ajuda'ns, envia ajuda a nosaltres i als nostres germans.
29 I va córrer lluny amb totes les seves forces, amb l'espasa desembeinada a la mà, i va saltar de terra i amb força va pujar a la muralla, i l'espasa li va caure de la mà.
30 I Judà va cridar contra la muralla, i tots els homes que eren a la muralla es van espantar, i alguns d'ells van caure de la muralla a la ciutat i van morir, i els que encara eren a la muralla, quan van veure la força de Judà, van tenir molta por i van fugir per salvar les seves vides a la ciutat per posar-se fora de perill.
31 I alguns es van envalentir per lluitar amb Judà a la muralla, i van estar a punt de matar-lo quan van veure que no hi havia espasa a la mà de Judà, i van pensar a llançar-lo des de la muralla als seus germans, i vint homes de la ciutat van pujar per ajudar-los, i van envoltar Judà i tots van cridar sobre ell, i s'hi van acostar amb les espases desembeinades, i van espantar Judà, i Judà va cridar als seus germans des de la muralla.
32 I Jacob i els seus fills van treure l'arc de sota la muralla i van matar tres dels homes que eren a dalt de la muralla, i Judà va continuar plorant i va exclamar: Oh Senyor, ajuda'ns, oh Senyor, allibera'ns! I va cridar amb una veu forta des de la muralla, i el crit es va sentir a gran distància.
33 I després d'aquest crit, va tornar a cridar, i tots els homes que envoltaven Judà al cim de la muralla van quedar espantats, i cadascun va llençar l'espasa de la mà en sentir els crits i el tremolor de Judà, i va fugir.
34 I Judà va prendre les espases que els havien caigut de les mans, i Judà va lluitar contra ells i va matar vint dels seus homes a la muralla.
35 I uns vuitanta homes i dones van pujar encara la muralla des de la ciutat i tots van envoltar Judà, i el Senyor va imprimir el temor de Judà als seus cors, de manera que no es podien acostar a ell.
36 I Jacob i tots els qui eren amb ell van treure l'arc de sota la muralla, i van matar deu homes a la muralla, i van caure sota la muralla, davant de Jacob i els seus fills.
37 I la gent que era a la muralla, veient que vint dels seus homes havien caigut, van córrer encara cap a Judà amb les espases desembeinades, però no es van poder apropar a ell, perquè estaven molt espantats per la força de Judà.
38 I un dels seus homes valents, que es deia Arud, es va acostar per colpejar Judà al cap amb la seva espasa, quan Judà es va posar ràpidament l'escut al cap, i l'espasa va colpejar l'escut, i va quedar partit en dos.
39 I aquest home valent, després d'haver colpejat Judà, va fugir per salvar la seva vida, per por de Judà, i els seus

peus van relliscar contra la muralla i va caure entre els fills de Jacob que eren sota la muralla, i els fills de Jacob el van colpejar i el van matar.
40 Judà tenia un mal de cap per culpa del cop de l'home valent, i gairebé va morir.
41 I Judà va cridar des de la muralla a causa del dolor produït pel cop, quan Dan el va sentir, i la seva ira es va cremar dins d'ell, i també es va aixecar i va anar lluny i va córrer i va saltar de terra i va pujar a la muralla amb la seva força excitada per la ira.
42 I quan Dan va arribar a la muralla, a prop de Judà, tots els homes que eren a la muralla, que s'havien plantat contra Judà, van fugir, i van pujar a la segona muralla, i van llançar fletxes i pedres sobre Dan i Judà des de la segona muralla, i van intentar foragitar-los de la muralla.
43 I les fletxes i les pedres van colpejar Dan i Judà, i gairebé van morir a la muralla, i allà on Dan i Judà fugien de la muralla, eren atacats amb fletxes i pedres des de la segona muralla.
44 I Jacob i els seus fills encara eren a l'entrada de la ciutat, sota la primera muralla, i no podien tensar el seu arc contra els habitants de la ciutat, ja que no els podien veure, estant sobre la segona muralla.
45 I Dan i Judà, quan ja no podien suportar les pedres i les fletxes que queien sobre ells des de la segona muralla, tots dos van saltar sobre la segona muralla a prop de la gent de la ciutat, i quan la gent de la ciutat que era a la segona muralla va veure que Dan i Judà havien vingut cap a ells a la segona muralla, tots van cridar i van baixar entre les muralles.
46 I Jacob i els seus fills van sentir el soroll dels crits de la gent de la ciutat, i encara eren a l'entrada de la ciutat, i estaven preocupats per Dan i Judà, que no havien vist, ja que eren a la segona muralla.
47 I Neftalí va pujar amb la seva força excitada per la ira i va saltar sobre la primera muralla per veure què causava el soroll de crits que havien sentit a la ciutat, i Issacar i Zabuló es van acostar per trencar les portes de la ciutat, i van obrir les portes de la ciutat i van entrar a la ciutat.
48 I Neftalí va saltar del primer mur al segon, i va venir a ajudar els seus germans, i els habitants de Gaaix que eren a la muralla, veient que Neftalí era el tercer que havia pujat a ajudar els seus germans, tots van fugir i van baixar a la ciutat, i Jacob i tots els seus fills i tots els seus joves van arribar a la ciutat cap a ells.
49 I Judà, Dan i Neftalí van baixar de la muralla a la ciutat i van perseguir els habitants de la ciutat, i Simeó i Leví eren de fora de la ciutat i no sabien que la porta estava oberta, i van pujar d'allà a la muralla i van baixar cap als seus germans a la ciutat.
50 I els habitants de la ciutat havien baixat tots a la ciutat, i els fills de Jacob van arribar a ells en diferents direccions, i la batalla es va lliurar contra ells des del davant i la rereguarda, i els fills de Jacob els van colpejar terriblement, i van matar uns vint mil d'ells, homes i dones, cap d'ells va poder resistir els fills de Jacob.
51 I la sang va fluir abundantment per la ciutat, i era com un rierol d'aigua, i la sang fluïa com un rierol fins a la part exterior de la ciutat, i arribava al desert de Bet-Corin.
52 I la gent de Bet-Corin va veure de lluny la sang que fluïa de la ciutat de Gaaix, i uns setanta homes d'entre ells van córrer a veure la sang, i van arribar al lloc on hi havia la sang.
53 I van seguir el rastre de la sang i van arribar a la muralla de la ciutat de Gaaix, i van veure la sang que sortia de la ciutat, i van sentir la veu del crit dels habitants de Gaaix, perquè ascendia al cel, i la sang continuava fluint abundantment com un rierol d'aigua.
54 I tots els fills de Jacob encara atacaven els habitants de Gaaix, i els van matar fins al vespre, uns vint mil homes i dones, i la gent de Corin deia: Segurament aquesta és obra dels hebreus, perquè encara continuen la guerra a totes les ciutats dels amorreus.
55 I aquella gent es va afanyar i va córrer cap a Bet-corin, i cadascun va prendre les seves armes de guerra, i van cridar a tots els habitants de Bet-corin, que també es van cenyir les seves armes de guerra per anar a lluitar contra els fills de Jacob.
56 I quan els fills de Jacob hagueren acabat de colpejar els habitants de Gaaix, van recórrer la ciutat per despullar tots els morts, i en arribar a la part més interior de la ciutat i més enllà es van trobar amb tres homes molt poderosos, i no tenien cap espasa a la mà.
57 I els fills de Jacob van arribar al lloc on eren, i els homes poderosos van fugir, i un d'ells havia pres Zabuló, que va veure que era un noi jove i de baixa estatura, i amb la seva força el va estrènyer a terra.
58 I Jacob va córrer cap a ell amb la seva espasa i Jacob el va colpejar sota els lloms i el va partir per la meitat, i el cos va caure sobre Zabuló.
59 I el segon es va acostar i va agafar Jacob per fer-lo caure a terra, i Jacob es va girar cap a ell i li va cridar, mentre Simeó i Leví van córrer i el van colpejar als malucs amb l'espasa i el van fer caure a terra.
60 I l'home poderós es va aixecar de terra amb una força excitada per la ràbia, i Judà va venir cap a ell abans que s'hagués posat dret, i el va colpejar al cap amb l'espasa, i el seu cap va ser partit i va morir.
61 I el tercer home poderós, veient que els seus companys havien estat assassinats, va fugir davant dels fills de Jacob, i els fills de Jacob el van perseguir a la ciutat; i mentre l'home poderós fugia, va trobar una de les espases dels habitants de la ciutat, i la va recollir i es va girar cap als fills de Jacob i els va combatre amb aquella espasa.
62 I l'home valent va córrer cap a Judà per colpejar-lo al cap amb l'espasa, i no hi havia escut a la mà de Judà; i mentre intentava colpejar-lo, Neftalí va agafar ràpidament el seu escut i el va posar al cap de Judà, i l'espasa de l'home valent va colpejar l'escut de Neftalí i Judà va escapar de l'espasa.
63 I Simeó i Leví van córrer contra l'home poderós amb les seves espases i el van colpejar violentament amb les seves espases, i les dues espases van entrar al cos de l'home poderós i el van partir en dos, longitudinalment.
64 I els fills de Jacob van derrotar en aquell moment els tres homes valents, juntament amb tots els habitants de Gaaix, i el dia estava a punt de declinar.
65 I els fills de Jacob van caminar per Gaaix i van prendre tot el botí de la ciutat, fins i tot els petits i les dones, no els van deixar viure, i els fills de Jacob van fer a Gaaix com havien fet a Sarton i Siló.

CAPÍTOL 40

1 Els fills de Jacob es van endur tot el botí de Gaaix i van sortir de la ciutat de nit.
2 Sortien marxant cap al castell de Betcorin, i els habitants de Betcorin anaven al castell per trobar-los, i aquella nit els fills de Jacob van lluitar amb els habitants de Betcorin, al castell de Betcorin.
3 I tots els habitants de Bet-Corin eren homes valents, ni un sol d'ells fugiria davant de mil homes, i van lluitar aquella nit sobre el castell, i els seus crits es van sentir aquella nit des de lluny, i la terra va tremolar amb els seus crits.
4 I tots els fills de Jacob tenien por d'aquells homes, ja que no estaven acostumats a lluitar a les fosques, i estaven molt confosos, i els fills de Jacob van clamar al Senyor, dient: Ajudeu-nos, oh Senyor, allibereu-nos perquè no morim a mans d'aquests homes incircumcisos.
5 I el Senyor va escoltar la veu dels fills de Jacob, i el Senyor va causar un gran terror i confusió sobre el poble de Bet-Corin, i van lluitar entre ells, l'un amb l'altre, a la foscor de la nit, i es van colpejar els uns als altres en gran nombre.
6 I els fills de Jacob, sabent que el Senyor havia portat un esperit de perversió entre aquells homes, i que lluitaven cada home amb el seu veí, van sortir d'entre les bandes de la gent de Betcorin i van anar fins al descens del castell de Betcorin, i més enllà, i s'hi van quedar segurs amb els seus joves aquella nit.
7 I la gent de Betcorin va lluitar tota la nit, un home amb el seu germà i l'altre amb el seu veí, i van cridar en totes direccions sobre el castell, i el seu crit es va sentir a distància, i tota la terra va tremolar amb la seva veu, perquè eren poderosos per sobre de tota la gent de la terra.
8 I tots els habitants de les ciutats dels cananeus, els hitites, els amorreus, els hivites i tots els reis de Canaan, i també els que eren a l'altra banda del Jordà, van sentir el soroll dels crits aquella nit.
9 I van dir: «Segurament aquestes són les batalles dels hebreus que lluiten contra les set ciutats que s'hi van acostar; i qui podrà resistir aquests hebreus?»
10 I tots els habitants de les ciutats dels cananeus, i tots els que eren a l'altra banda del Jordà, tenien molta por dels fills de Jacob, perquè deien: «Mireu, ens faran el mateix que es va fer a aquelles ciutats, perquè qui podrà resistir la seva gran força?
11 I els crits dels corineus van ser molt forts aquella nit, i van continuar augmentant; i es van colpejar els uns als altres fins al matí, i molts d'ells van ser assassinats.
12 I va arribar el matí, i tots els fills de Jacob es van llevar a trenc d'alba i van pujar al castell, i van atacar els que quedaven dels corinites d'una manera terrible, i tots van morir al castell.
13 I va aparèixer el sisè dia, i tots els habitants de Canaan van veure de lluny tota la gent de Bet-Corin jeients morts al castell de Bet-Corin, i escampats com els cadàvers d'anyells i cabres.
14 I els fills de Jacob van prendre tot el botí que havien pres de Gaaix i van anar a Bet-Corin, i van trobar la ciutat plena de gent com la sorra del mar, i van lluitar contra ells, i els fills de Jacob els van derrotar allà fins al vespre.
15 I els fills de Jacob van fer a Bet-Corin com havien fet a Gaaix i Tapnac, i com havien fet a Chazar, a Sarton i a Siló.
16 Els fills de Jacob es van endur el botí de Bet-Corin i tot el botí de les ciutats, i aquell dia van tornar a casa seva, a Siquem.
17 I els fills de Jacob van tornar a casa seva a la ciutat de Siquem, i es van quedar fora de la ciutat, i llavors van descansar allà de la guerra, i hi van passar la nit.
18 I tots els seus servents, juntament amb tot el botí que havien pres de les ciutats, van marxar fora de la ciutat, i no hi van entrar, perquè deien: Potser hi haurà més combats contra nosaltres, i vindran a assetjar-nos a Siquem.
19 Jacob, els seus fills i els seus servents es van quedar aquella nit i l'endemà a la porció de camp que Jacob havia comprat a Hamor per cinc sicles, i tot el que havien capturat era amb ells.
20 I tot el botí que els fills de Jacob havien pres era a la porció del camp, immens com la sorra de la vora del mar.
21 I els habitants del país els observaven des de lluny, i tots els habitants del país tenien por dels fills de Jacob que havien fet això, perquè cap rei dels dies antics no havia fet mai res semblant.
22 I els set reis dels cananeus van decidir fer la pau amb els fills de Jacob, perquè tenien molta por per les seves vides a causa dels fills de Jacob.
23 Aquell mateix dia, que era el setè dia, Jafia, rei d'Hebron, va enviar en secret al rei d'Ai, al rei de Gabaon, al rei de Salem, al rei d'Adulam, al rei de Laquix, al rei de Hasar i a tots els reis cananeus que estaven sota el seu subjugació, dient:
24 Puja amb mi i vine a mi, perquè puguem anar a casa dels fills de Jacob. Jo faré les pau amb ells i establiré un pacte amb ells, perquè no sigui que totes les vostres terres siguin destruïdes per les espases dels fills de Jacob, com van fer amb Siquem i les ciutats del voltant, com has sentit i vist.
25 I quan vingueu a mi, no hi aneu amb molts homes, sinó que cada rei porti els seus tres capitans principals, i cada capità porti tres dels seus oficials.
26 I veniu tots vosaltres a Hebron, i anirem junts als fills de Jacob, i els suplicarem que facin un tractat de pau amb nosaltres.
27 I tots aquells reis van fer com el rei d'Hebron els havia enviat, perquè tots estaven sota el seu consell i comandament, i tots els reis de Canaan es van reunir per anar als fills de Jacob, per fer la pau amb ells; i els fills de Jacob van tornar i van anar a la porció del camp que era a Siquem, perquè no van confiar en els reis de la terra.
28 I els fills de Jacob van tornar i es van quedar a la porció del camp deu dies, i ningú no va venir a fer la guerra amb ells.
29 I quan els fills de Jacob van veure que no hi havia cap semblança de guerra, es van reunir tots i van anar a la ciutat de Siquem, i els fills de Jacob es van quedar a Siquem.
30 I al cap de quaranta dies, tots els reis dels amorreus es van reunir de tots els seus llocs i van anar a Hebron, a Jafia, rei d'Hebron.
31 I el nombre de reis que van venir a Hebron per fer la pau amb els fills de Jacob va ser de vint-i-un reis, i el nombre de capitans que van venir amb ells va ser de

seixanta-nou, i els seus homes eren cent vuitanta-nou, i tots aquests reis i els seus homes descansaven a la muntanya d'Hebron.
32 I el rei d'Hebron va sortir amb els seus tres capitans i nou homes, i aquests reis van decidir anar als fills de Jacob per fer la pau.
33 I van dir al rei d'Hebron: «Vés al davant nostre amb els teus homes i parla per nosaltres als fills de Jacob, i nosaltres et seguirem i confirmarem les teves paraules». I el rei d'Hebron ho va fer així.
34 I els fills de Jacob van sentir que tots els reis de Canaan s'havien reunit i havien descansat a Hebron, i els fills de Jacob van enviar quatre dels seus servents com a espies, dient: Aneu i espieu aquests reis, i busqueu i examineu els seus homes si són pocs o molts, i si són pocs en nombre, compteu-los tots i torneu.
35 I els servents de Jacob van anar en secret a aquests reis, i van fer com els fills de Jacob els havien manat, i aquell dia van tornar als fills de Jacob, i els van dir: Vam venir a aquells reis, i són pocs en nombre, i els vam comptar tots, i vet aquí, eren dos-cents vuitanta-vuit, reis i homes.
36 I els fills de Jacob van dir: Són pocs en nombre, per tant, no tots anirem a ells; i al matí els fills de Jacob es van aixecar i van triar seixanta-dos dels seus homes, i deu dels fills de Jacob van anar amb ells; i es van cenyir les seves armes de guerra, perquè van dir: Vénen a fer la guerra amb nosaltres, perquè no sabien que venien a fer la pau amb ells.
37 I els fills de Jacob van anar amb els seus servents a la porta de Siquem, cap a aquells reis, i el seu pare Jacob era amb ells.
38 I quan van sortir, vet aquí que el rei d'Hebron, els seus tres capitans i nou homes amb ell venien pel camí cap als fills de Jacob. Els fills de Jacob van alçar els ulls i van veure de lluny Jafia, rei d'Hebron, amb els seus capitans, que venia cap a ells. Els fills de Jacob es van plantar al lloc de la porta de Siquem i no van avançar.
39 I el rei d'Hebron va continuar avançant, ell i els seus capitans, fins que va arribar als fills de Jacob, i ell i els seus capitans es van inclinar davant d'ells fins a terra, i el rei d'Hebron es va asseure amb els seus capitans davant de Jacob i els seus fills.
40 I els fills de Jacob li van dir: Què t'ha passat, rei d'Hebron? Per què has vingut avui a nosaltres? Què ens demanes? I el rei d'Hebron va dir a Jacob: Et prego, senyor meu, tots els reis dels cananeus han vingut avui a fer la pau amb tu.
41 I els fills de Jacob van sentir les paraules del rei d'Hebron, i no van voler consentir a les seves propostes, perquè els fills de Jacob no tenien fe en ell, ja que s'imaginaven que el rei d'Hebron els havia parlat amb engany.
42 I el rei d'Hebron va saber, per les paraules dels fills de Jacob, que no creien les seves paraules, i el rei d'Hebron es va acostar a Jacob i li va dir: «Et prego, senyor meu, que sàpigues que tots aquests reis han vingut a tu en termes de pau, perquè no han vingut amb tots els seus homes, ni tampoc han portat les seves armes de guerra, perquè han vingut a buscar la pau del meu senyor i dels seus fills.
43 I els fills de Jacob van respondre al rei d'Hebron, dient: Envia missatgers a tots aquests reis, i si ens dius la veritat, que vinguin cadascun individualment davant nostre, i si vénen a nosaltres desarmats, llavors sabrem que busquen la pau de nosaltres.
44 I Jafia, rei d'Hebron, va enviar un dels seus homes als reis, i tots van anar davant dels fills de Jacob i es van inclinar davant d'ells fins a terra. I aquests reis es van asseure davant de Jacob i els seus fills, i els van parlar així:
45 Hem sentit tot el que vas fer als reis dels amorreus amb la teva espasa i el teu braç extremadament poderós, de manera que ningú no es podia resistir davant teu, i teníem por de tu per la nostra vida, no fos cas que ens passés a nosaltres com els va passar a ells.
46 Hem vingut, doncs, a tu per establir un tractat de pau entre nosaltres, i ara, per tant, contractem amb nosaltres un pacte de pau i veritat, que no et ficaràs amb nosaltres, ja que nosaltres no ens hem ficat amb tu.
47 I els fills de Jacob van saber que realment havien vingut a buscar la pau d'ells, i els fills de Jacob els van escoltar i van fer un pacte amb ells.
48 I els fills de Jacob els van jurar que no es ficarien amb ells, i tots els reis dels cananeus també els ho van jurar, i els fills de Jacob els van fer tributaris des d'aquell dia en endavant.
49 I després d'això, tots els capitans d'aquests reis van venir amb els seus homes davant de Jacob, amb presents a les mans per a Jacob i els seus fills, i es van inclinar davant d'ell fins a terra.
50 I aquests reis van instar els fills de Jacob i els van suplicar que els retornessin tot el botí que havien pres de les set ciutats dels amorreus, i els fills de Jacob ho van fer, i van retornar tot el que havien pres, les dones, els nens petits, el bestiar i tot el botí que havien pres, i els van acomiadar, i van marxar cadascun a la seva ciutat.
51 I tots aquests reis es van inclinar de nou davant dels fills de Jacob, i els van enviar o portar molts regals en aquells dies, i els fills de Jacob van enviar aquests reis i els seus homes, i se'n van anar en pau cap a les seves ciutats, i els fills de Jacob també van tornar a casa seva, a Siquem.
52 I hi va haver pau des d'aquell dia entre els fills de Jacob i els reis dels cananeus, fins que els fills d'Israel van arribar a posseir la terra de Canaan.

CAPÍTOL 41

1 I al canvi d'any, els fills de Jacob van partir de Siquem i van arribar a Hebron, a casa del seu pare Isaac, i s'hi van establir. Però alimentaven els seus ramats i vaques cada dia a Siquem, perquè en aquells dies hi havia pastures bones i abundants. Jacob, els seus fills i tota la seva família vivien a la vall d'Hebron.
2 I va ser en aquells dies, en aquell any, essent l'any cent sis de la vida de Jacob, el desè any de la seva tornada de Padan-Aram, que va morir Lia, la muller de Jacob; tenia cinquanta-un anys quan va morir a Hebron.
3 Jacob i els seus fills la van enterrar a la cova del camp de Macpelà, que és a Hebron, que Abraham havia comprat als fills de Het per posseir-ne un lloc de sepultura.
4 I els fills de Jacob van viure amb el seu pare a la vall d'Hebron, i tots els habitants del país coneixien la seva força i la seva fama es va estendre per tot el país.
5 Josep, fill de Jacob, i el seu germà Benjamí, fills de Raquel, la dona de Jacob, eren encara joves en aquells dies

i no van sortir amb els seus germans durant les seves batalles a totes les ciutats dels amorreus.
6 I quan Josep va veure la força dels seus germans i la seva grandesa, els va lloar i els va exaltar, però es va considerar més gran que ells i es va exaltar per sobre d'ells; i Jacob, el seu pare, també l'estimava més que qualsevol dels seus fills, perquè era un fill de la seva vellesa, i per amor seu cap a ell, li va fer una túnica de molts colors.
7 I quan Josep va veure que el seu pare l'estimava més que als seus germans, va continuar exaltant-se per sobre dels seus germans, i va portar al seu pare mals rumors sobre ells.
8 I els fills de Jacob, veient tota la conducta de Josep envers ells, i que el seu pare l'estimava més que a cap d'ells, el van odiar i no li podien parlar en pau en tot el dia.
9 I Josep tenia disset anys, i encara s'enorgullia per sobre dels seus germans, i pensava a elevar-se per sobre d'ells.
10 En aquell temps va somiar un somni, i va anar als seus germans i els va explicar el seu somni, i els va dir: He somiat un somni, i vet aquí que tots estàvem lligant garbes al camp, i la meva garba es va aixecar i es va posar a terra i les vostres garbes l'envoltaven i s'hi van inclinar.
11 I els seus germans li van respondre i li van dir: Què significa aquest somni que has somiat? Et penses en el teu cor de regnar o governar sobre nosaltres?
12 I va tornar i va explicar-ho al seu pare Jacob, i Jacob va besar Josep quan va sentir aquestes paraules de la seva boca, i Jacob va beneir Josep.
13 I quan els fills de Jacob van veure que el seu pare havia beneït Josep i l'havia besat, i que l'estimava molt, van sentir-ne gelosia i el van odiar encara més.
14 I després d'això, Josep va somiar un altre somni i el va explicar al seu pare en presència dels seus germans, i Josep va dir al seu pare i als seus germans: «He tornat a somiar un somni, i heus aquí que el sol, la lluna i les onze estrelles s'inclinaven davant meu.
15 I el seu pare va sentir les paraules de Josep i el seu somni, i en veure que els seus germans odiaven Josep per aquest assumpte, Jacob va renyar Josep davant dels seus germans per aquest fet, dient: Què significa aquest somni que has somiat, i aquest enorgull davant dels teus germans que són més grans que tu?
16 ¿Et penses en el teu cor que jo, la teva mare i els teus onze germans vindrem i ens inclinarem davant teu, mentre dius aquestes coses?
17 I els seus germans estaven gelosos d'ell a causa de les seves paraules i somnis, i van continuar odiant-lo, i Jacob va guardar els somnis al seu cor.
18 I els fills de Jacob van anar un dia a pasturar el ramat del seu pare a Siquem, perquè encara eren pastors en aquells dies; i mentre els fills de Jacob pasturaven aquell dia a Siquem, van esperar, i el temps de recollir el bestiar havia passat, i no havien arribat.
19 I Jacob va veure que els seus fills s'havien quedat a Siquem, i va pensar dins seu: Potser els habitants de Siquem s'han aixecat per lluitar contra ells, per això han trigat a venir avui.
20 I Jacob va cridar el seu fill Josep i li va manar, dient: Mira, els teus germans pasturen avui a Siquem, i mira, encara no han tornat; vés, doncs, i mira on són, i porta'm notícies sobre el benestar dels teus germans i el benestar del ramat.
21 I Jacob va enviar el seu fill Josep a la vall d'Hebron, i Josep va anar a buscar els seus germans a Siquem, i no els va poder trobar, i Josep va anar per la campi que era a prop de Siquem, per veure on havien girat els seus germans, i va perdre el seu camí al desert, i no sabia quin camí havia d'anar.
22 I un àngel del Senyor el va trobar errant pel camí cap al camp, i Josep digué a l'àngel del Senyor: «Busco els meus germans; no has sentit on pasturen?» I l'àngel del Senyor digué a Josep: «He vist els teus germans pasturant aquí, i els he sentit dir que anirien a pasturar a Dotan.»
23 I Josep va escoltar la veu de l'àngel del Senyor, i va anar a Dotan amb els seus germans, i els va trobar pasturant el ramat.
24 I Josep va avançar cap als seus germans, i abans que s'acostés a ells, havien decidit de matar-lo.
25 I Simeó digué als seus germans: «Mireu, l'home dels somnis ve a nosaltres avui, i ara, doncs, veniu i matem-lo i llencem-lo en una de les fosses que hi ha al desert, i quan el seu pare ens el busqui, direm que una bèstia malvada l'ha devorat.»
26 I Reuben va sentir les paraules dels seus germans sobre Josep, i els va dir: No heu de fer això, perquè com podem admirar el nostre pare Jacob? Llenceu-lo a aquesta fossa perquè hi mori, però no esteneu la mà sobre ell per vessar-li la sang; i Reuben va dir això per alliberar-lo de les seves mans, per fer-lo tornar al seu pare.
27 I quan Josep va arribar als seus germans, es va asseure davant d'ells, i ells es van aixecar sobre ell i el van agafar i el van colpejar a terra, i li van despullar la túnica de molts colors que duia.
28 I el van agafar i el van llançar a un pou, i al pou no hi havia aigua, sinó serps i escorpins. I Josep tenia por de les serps i els escorpins que hi havia al pou. I Josep va cridar amb una veu forta, i el Senyor va amagar les serps i els escorpins als costats del pou, i no van fer cap mal a Josep.
29 I Josep va cridar des del pou als seus germans, i els va dir: Què us he fet, i en què he pecat? Per què no temeu el Senyor pel que fa a mi? No sóc jo de la vostra carn i dels vostres ossos, i no és Jacob el vostre pare, el meu pare? Per què em feu això avui, i com podreu admirar el nostre pare Jacob?
30 I va continuar cridant i cridant els seus germans des del pou, i va dir: Oh, Judà, Simeó i Leví, germans meus, aixequeu-me del lloc de foscor on m'heu posat, i veniu avui a tenir compassió de mi, fills del Senyor i fills del meu pare Jacob. I si us he pecat, no sou vosaltres els fills d'Abraham, Isaac i Jacob? Si veien un orfe, tenien compassió d'ell, o un que tenia gana, li donaven pa per menjar, o un que tenia set, li donaven aigua per beure, o un que estava nu, el cobrien amb vestits!
31 I com, doncs, no guardaràs pietat al teu germà, perquè jo sóc de la teva carn i dels teus ossos, i si he pecat contra tu, segurament ho faràs per causa del meu pare!
32 I Josep va dir aquestes paraules des del pou, i els seus germans no el van poder escoltar, ni inclinar les orelles a les paraules de Josep, i Josep plorava i plorava al pou.
33 I Josep va dir: «Tant de bo el meu pare sabés avui l'acte que els meus germans m'han fet i les paraules que m'han dit avui!»

34 I tots els seus germans van sentir els seus crits i plors a la fossa, i els seus germans van anar i es van retirar de la fossa, per tal que no sentissin els crits de Josep i els seus plors a la fossa.

CAPÍTOL 42

1 I van anar i es van asseure al costat oposat, a la distància d'un tret d'arc, i es van asseure allà per menjar pa, i mentre menjaven, van decidir què havien de fer amb ell, si matar-lo o tornar-lo al seu pare.
2 Estaven mantenint el consell, quan van alçar els ulls i van veure, i vet aquí una colla d'ismaelites que venia de lluny pel camí de Galaad, baixant cap a Egipte.
3 Judà els digué: «Quin guanyem si matem el nostre germà? Potser Déu ens el reclamarà. Aquest és, doncs, el consell que us heu de fer respecte a ell: Mireu, aquesta colla d'ismaelites baixa a Egipte,
4 Ara, doncs, veniu, desfem-nos-en d'ell, i que no li posem la mà, i ells se l'enduran amb ells, i es perdrà entre la gent del país, i no el matarem amb les nostres pròpies mans. I la proposta va agradar als seus germans i van fer segons la paraula de Judà.
5 I mentre parlaven sobre aquest assumpte, i abans que la companyia d'ismaelites s'hagués acostat a ells, set comerciants de Madian van passar per davant d'ells, i en passar van tenir set, i van alçar els ulls i van veure la fossa on Josep estava enterrat, i van mirar, i vet aquí que tota espècie d'ocell era sobre ell.
6 I aquests madianites van córrer al pou a beure aigua, perquè pensaven que contenia aigua, i en arribar davant del pou van sentir la veu de Josep plorant i plorant al pou, i van mirar avall dins del pou, i van veure i vet aquí que hi havia un jove de bonic aspecte i ben fet.
7 I el cridaren i li digueren: Qui ets tu, i qui t'ha portat aquí, i qui et va posar en aquest pou, al desert? I tots van ajudar a aixecar Josep, i el van treure, i el van fer pujar del pou, i el van prendre i van marxar de viatge i van passar pels seus germans.
8 I aquests els van dir: «Per què feu això, prenent-nos el nostre servent i marxant? Certament, vam posar aquest jove a la fossa perquè s'ha rebel·lat contra nosaltres, i heu vingut, l'heu fet pujar i l'heu endut; ara, torneu-nos el nostre servent.»
9 I els madianites van respondre i van dir als fills de Jacob: «És aquest el vostre servent, o aquest home us serveix? Potser tots vosaltres sou els seus servents, perquè és més bell i més atractiu que tots vosaltres. Per què ens parleu tots enganyant?»
10 Ara, doncs, no escoltarem les vostres paraules ni us farem cas, perquè vam trobar el jove a la fossa del desert i el vam endur; per tant, continuarem.
11 I tots els fills de Jacob s'hi van acostar i s'aixecaren cap a ells i els digueren: «Torneu-nos el nostre servent, i per què morireu tots a tall d'espasa?» I els madianites van cridar contra ells, i van desembeinar les seves espases, i es van acostar per lluitar contra els fills de Jacob.
12 I vet aquí que Simeó es va aixecar del seu seient contra ells, i va saltar a terra i va desembeinar la seva espasa i s'acostà als madianites i va donar un crit terrible davant d'ells, de manera que els seus crits es van sentir a distància, i la terra va tremolar amb els crits de Simeó.
13 I els madianites estaven espantats per Simeó i pel soroll dels seus crits, i van caure de cara a terra, i es van espantar molt.
14 I Simeó els digué: «De veritat, jo sóc Simeó, fill de Jacob, l'hebreu, que només amb el meu germà he destruït la ciutat de Siquem i les ciutats dels amorreus; així Déu em farà a més, que si tots els vostres germans, el poble de Madian, i també els reis de Canaan, vinguessin amb vosaltres, no podrien lluitar contra mi.
15 Ara, doncs, torna'ns el jove que has pres, no fos cas que donés la teva carn als ocells del cel i a les bèsties de la terra.
16 I els madianites van tenir més por de Simeó, i es van acostar als fills de Jacob amb terror i por, i amb paraules lamentables, dient:
17 Certament has dit que el jove és el teu servent, i que es va rebel·lar contra tu, i per això el vas posar a la fossa; què faràs, doncs, amb un servent que es rebel·la contra el seu amo? Ara, doncs, ven-nos-el, i et donarem tot el que necessites per ell; i el Senyor va estar satisfet de fer això perquè els fills de Jacob no matessin el seu germà.
18 I els madianites van veure que Josep era de bona aparença i atractiu, i el van desitjar de tot cor i van insistir en comprar-lo dels seus germans.
19 I els fills de Jacob van escoltar els madianites i els van vendre el seu germà Josep per vint peces de plata, i Rubèn, el seu germà, no era amb ells, i els madianites van prendre Josep i van continuar el seu viatge cap a Galaad.
20 Anaven pel camí, i els madianites es van penedir del que havien fet, d'haver comprat el jove, i l'un es va dir a l'altre: Què és això que hem fet, prenent aquest jove dels hebreus, que és de bonic aspecte i atractiu?
21 Potser aquest jove ha estat robat del país dels hebreus, i per què hem fet això? I si el busquem i el trobem a les nostres mans, morirem per culpa seva.
22 Ara, segurament, homes forts i poderosos ens l'han venut, amb la força d'un dels quals heu vist avui; potser l'han robat de la seva terra amb el seu poder i amb el seu braç poderós, i per tant ens l'han venut pel petit valor que els vam donar.
23 I mentre parlaven així, van mirar, i vet aquí que la colla d'ismaelites que venia al principi, i que els fills de Jacob havien vist, avançava cap als madianites, i els madianites es van dir els uns als altres: Veniu, venem aquest jove a la colla d'ismaelites que vénen cap a nosaltres, i prendrem per ell el poc que vam donar per ell, i serem alliberats del seu mal.
24 I així ho van fer, i van arribar als ismaelites, i els madianites van vendre Josep als ismaelites per vint peces de plata que havien donat per ell als seus germans.
25 I els madianites van seguir el camí cap a Galaad, i els ismaelites van prendre Josep i el van fer muntar en un dels camells, i el van conduir a Egipte.
26 I Josep va sentir que els ismaelites anaven cap a Egipte, i Josep es va lamentar i va plorar per això, que havia d'estar tan lluny de la terra de Canaan, del seu pare, i va plorar amargament mentre anava muntat sobre el camell, i un dels seus homes el va observar i el va fer baixar del camell i caminar a peu, i malgrat això Josep va continuar plorant i plorant, i va dir: Oh, pare meu, pare meu.

27 I un dels ismaelites es va aixecar i va colpejar Josep a la galta, i ell continuava plorant; i Josep estava fatigat pel camí, i no podia continuar a causa de l'amargor de la seva ànima, i tots el van colpejar i l'afligien pel camí, i el van espantar perquè deixés de plorar.
28 I el Senyor va veure l'ambició de Josep i els seus problemes, i el Senyor va fer caure sobre aquells homes foscor i confusió, i la mà de tots els que el van colpejar es va assecar.
29 I es van dir l'un a l'altre: «Què és això que Déu ens ha fet pel camí?» I no sabien que això els havia passat per causa de Josep. I els homes van continuar pel camí i van passar pel camí d'Efrata, on Raquel havia estat enterrada.
30 I Josep va arribar a la tomba de la seva mare, i Josep va córrer a corre-cuita a la tomba de la seva mare, i es va llançar sobre la tomba i va plorar.
31 I Josep va cridar fort sobre la tomba de la seva mare, i va dir: Mare meva, mare meva, oh tu que m'has engendrat, desperta't ara, aixeca't i mira el teu fill, com ha estat venut com a esclau, i ningú no se'n compadeix.
32 Oh, aixeca't i mira el teu fill, plora amb mi pels meus problemes i mira el cor dels meus germans.
33 Desperta la meva mare, desperta, desperta del teu son per mi, i dirigeix les teves batalles contra els meus germans. Oh, com m'han despullat de la meva túnica, i m'han venut ja dues vegades com a esclau, i m'han separat del meu pare, i no hi ha ningú que em compadeixi.
34 Aixeca't i presenta la teva causa contra ells davant Déu, i mira qui Déu justificarà en el judici, i qui condemnarà.
35 Aixeca't, mare meva, aixeca't, desperta't del teu son i mira el meu pare com està la seva ànima amb mi avui, i consola'l i alleuja el seu cor.
36 I Josep va continuar dient aquestes paraules, i Josep va cridar fort i va plorar amargament sobre la tomba de la seva mare; i va deixar de parlar, i per l'amargor del cor es va quedar quiet com una pedra sobre la tomba.
37 I Josep va sentir una veu que li parlava des de sota terra, la qual li va respondre amb amargor de cor, amb una veu de plor i pregant amb aquestes paraules:
38 Fill meu, fill meu Josep, he sentit la veu del teu plor i la veu del teu lament; he vist les teves llàgrimes; conec els teus problemes, fill meu, i em sap greu per tu, i una gran pena s'afegeix a la meva pena.
39 Ara, doncs, fill meu, Josep, posa la teva esperança en el Senyor, espera en ell i no temis, perquè el Senyor és amb tu, ell t'alliberarà de tota angoixa.
40 Aixeca't, fill meu, baixa a Egipte amb els teus amos, i no tinguis por, perquè el Senyor és amb tu, fill meu. I ella va continuar dient aquestes paraules a Josep, i ella es va quedar quieta.
41 I Josep va sentir això, i es va meravellar molt d'això, i va continuar plorant; i després d'això un dels ismaelites el va veure plorant i plorant sobre la tomba, i la seva ira es va encendre contra ell, i el va expulsar d'allà, i el va colpejar i el va maleir.
42 I Josep digué als homes: «Que trobi gràcia als vostres ulls i em facin tornar a casa del meu pare, i ell us donarà moltes riqueses.»
43 I li van respondre, dient: No ets un esclau, i on és el teu pare? I si haguessis tingut un pare, no t'haurien venut ja dues vegades com a esclau per tan poc valor; i la seva ira encara s'encenia contra ell, i van continuar colpejant-lo i castigant-lo, i Josep va plorar amargament.
44 I el Senyor va veure l'aflicció de Josep, i el Senyor va tornar a colpejar aquests homes i els va castigar, i el Senyor va fer que les tenebres els envoltessin sobre la terra, i els llamps van brillar i els trons van rugir, i la terra va tremolar amb la veu del tro i del vent poderós, i els homes estaven espantats i no sabien on havien d'anar.
45 I les bèsties i els camells es van aturar, i ells els van guiar, però no volien anar-hi, els van colpejar, i es van ajupir a terra; i els homes es deien els uns als altres: Què és això que Déu ens ha fet? Quines són les nostres transgressions i quins són els nostres pecats, perquè això ens hagi succeït així?
46 I un d'ells va respondre i els va dir: Potser a causa del pecat d'afligir aquest esclau ens ha passat això avui; ara, doncs, imploreu-li enèrgicament que ens perdoni, i llavors sabrem per culpa de qui ens ha afectat aquest mal, i si Déu té compassió de nosaltres, llavors sabrem que tot això ens arriba a causa del pecat d'afligir aquest esclau.
47 I els homes ho van fer així, i van suplicar a Josep i el van pressionar perquè els perdonés; i van dir: Hem pecat contra el Senyor i contra tu, ara, doncs, digna't a demanar al teu Déu que elimini aquesta mort d'entre nosaltres, ja que hem pecat contra ell.
48 I Josep va fer segons les seves paraules, i el Senyor va escoltar Josep, i el Senyor va apartar la plaga que havia infligit a aquells homes per causa de Josep, i les bèsties van sortir de terra i els van conduir, i van continuar, i la tempesta furiosa va disminuir i la terra es va tranquil·litzar, i els homes van continuar el seu viatge per baixar a Egipte, i els homes van saber que aquest mal els havia sobrevingut per causa de Josep.
49 I es van dir els uns als altres: «Sabem que va ser a causa de la seva aflicció que ens va sobrevenir aquest mal; ara, doncs, per què hauríem de portar aquesta mort a les nostres ànimes? Consellem què fer amb aquest esclau.
50 I un va respondre i va dir: Certament ens va dir que el tornéssim al seu pare; ara, doncs, veniu, anem a portar-lo de tornada i anirem al lloc que ell ens dirà, i cobrarem de la seva família el preu que vam donar per ell i després marxarem.
51 I un va respondre de nou i va dir: Vet aquí, aquest consell és molt bo, però no ho podem fer perquè el camí és molt lluny de nosaltres, i no podem desviar-nos del nostre camí.
52 I un altre va respondre i els va dir: Aquest és el consell que cal adoptar, no ens en desviarem; vet aquí que avui anem a Egipte, i quan haurem arribat a Egipte, el vendrem allà a un preu alt, i serem alliberats del seu mal.
53 I això va agradar als homes, i així ho van fer, i van continuar el seu viatge cap a Egipte amb Josep.

CAPÍTOL 43

1 I quan els fills de Jacob hagueren venut el seu germà Josep als madianites, els seus cors van ser ferits per causa d'ell, i es van penedir dels seus actes, i el van buscar perquè el fes tornar, però no el van poder trobar.
2 I Rubèn va tornar a la fossa on havien posat Josep, per tal de treure'l i retornar-lo al seu pare, i Rubèn es va quedar a

la vora de la fossa, i no va sentir ni una paraula, i va cridar Josep! Josep! i ningú va respondre ni va pronunciar una paraula.

3 I Reuben va dir: Josep ha mort de por, o alguna serp l'ha causat la mort; i Reuben va baixar al pou, i va buscar Josep i no el va poder trobar al pou, i va tornar a sortir.

4 I Reuben es va esquinçar els vestits i va dir: El noi no hi és, i com puc reconciliar el meu pare amb ell si ja és mort? I va anar als seus germans i els va trobar afligits per Josep, i aconsellant sobre com reconciliar el seu pare amb ell, i Reuben va dir als seus germans: Vaig arribar a la fossa i vet aquí que Josep no hi era, què direm doncs al nostre pare, perquè el meu pare només em demanarà el noi.

5 I els seus germans li van respondre dient: Així i així vam fer, i després els nostres cors ens van ferir a causa d'aquest acte, i ara estem asseguts a buscar un pretext com reconciliar-hi el nostre pare.

6 I Rubèn els digué: «Què heu fet això, per fer baixar amb tristesa les canes del nostre pare al sepulcre? No està bé el que heu fet.»

7 I Rubèn es va asseure amb ells, i tots es van aixecar i van jurar l'un a l'altre que no dirien això a Jacob, i tots van dir: L'home que digui això al nostre pare o a la seva família, o que ho informi a algun dels fills de la terra, tots ens aixecarem contra ell i el matarem amb l'espasa.

8 I els fills de Jacob es tenien por els uns dels altres en aquest assumpte, des del més petit fins al més gran, i ningú no deia ni una paraula, i ho amagaven en els seus cors.

9 I després es van asseure per decidir i inventar alguna cosa per dir al seu pare Jacob sobre totes aquestes coses.

10 I Issacar els digué: «Aquí teniu un consell per a vosaltres, si us sembla bé fer això, preneu la túnica de Josep, esquinceu-la, mateu un cabrit i submergiu-lo en la seva sang.

11 I envieu-ho al nostre pare i quan ho vegi dirà que una bèstia malvada l'ha devorat; per tant, estripeu-li la túnica i vet aquí que la seva sang serà sobre la seva túnica, i fent això serem lliures de les murmuracions del nostre pare.

12 I el consell d'Issacar els va agradar, i el van escoltar i van fer segons la paraula que Issacar els havia aconsellat.

13 I es van afanyar a prendre la túnica de Josep i la van esquinçar, i van matar un cabrit i van sucar la túnica en la sang del cabrit, i després la van trepitjar a la pols, i van enviar la túnica al seu pare Jacob per la mà de Neftalí, i li van ordenar que digués aquestes paraules:

14 Havíem aplegat el bestiar i havíem arribat fins al camí de Siquem i més enllà, quan vam trobar aquesta túnica al camí del desert, tacada de sang i pols; ara, doncs, sabeu si és la túnica del vostre fill o no.

15 I Neftalí va anar i va tornar a casa del seu pare, i aquest li va donar la túnica, i li va dir totes les paraules que els seus germans li havien manat.

16 I Jacob va veure la túnica de Josep i la va reconèixer i va caure de cara a terra, i va quedar immòbil com una pedra, i després es va aixecar i va cridar amb una veu forta i plorant i va dir: És la túnica del meu fill Josep!

17 Jacob es va afanyar a enviar un dels seus servents als seus fills, que va anar a trobar-los i els va trobar venint pel camí amb el ramat.

18 I els fills de Jacob van arribar al seu pare cap al vespre, i vet aquí que els seus vestits estaven esquinçats i pols tenien al cap, i van trobar el seu pare cridant i plorant amb veu forta.

19 I Jacob va dir als seus fills: «Digueu-me de veritat quin mal m'heu portat avui de sobte?» I ells van respondre al seu pare Jacob: «Avui veníem després que s'hagués aplegat el ramat, i vam arribar fins a la ciutat de Siquem pel camí al desert, i vam trobar aquesta túnica plena de sang a terra, i ho vam saber i t'hem enviat algú si ho poguessis saber.

20 I Jacob va sentir les paraules dels seus fills i va cridar amb veu forta, i va dir: És la túnica del meu fill, una bèstia malvada l'ha devorat; Josep està esquinçat a trossos, perquè l'he enviat avui per veure si esteu bé amb vosaltres i amb els ramats i per portar-me notícies vostres, i ha anat tal com li vaig manar, i això li ha passat avui mentre pensava que el meu fill era amb vosaltres.

21 I els fills de Jacob van respondre i digueren: No ha vingut a nosaltres, ni l'hem vist des del dia que vam marxar de tu fins ara.

22 I quan Jacob va sentir les seves paraules, va tornar a cridar fort, i es va aixecar i es va esquinçar els vestits, i es va posar un sac a les lloms, i va plorar amargament i es va lamentar i va alçar la veu plorant i va exclamar i va dir aquestes paraules,

23 Josep, fill meu, oh fill meu, Josep, t'he enviat avui després del benestar dels teus germans, i vet aquí que has estat esquinçat a trossos; per la meva mà li ha passat això al meu fill.

24 Em sap greu per tu, Josep, fill meu, em sap greu per tu; que dolç em vas ser durant la vida, i ara que amarga és per a mi la teva mort.

25 Oh, que hagués mort en lloc teu, Josep, fill meu, perquè em sap molt greu per tu, fill meu, oh fill meu, fill meu. Josep, fill meu, on ets i on has estat atret? Aixeca't, aixeca't del teu lloc i vine a veure el meu dolor per tu, oh fill meu, Josep.

26 Vine, doncs, compta les llàgrimes que em brollen dels ulls i em baixen per les galtes, i porta-les davant del Senyor, i la seva ira s'apartarà de mi.

27 Oh, Josep, fill meu, com vas caure, per la mà d'algú per qui ningú no havia caigut des del principi del món fins avui; perquè has estat mort pels cops d'un enemic, infligit amb crueltat, però segurament sé que això t'ha passat, per la multitud dels meus pecats.

28 Desperta't ara i mira com d'amarg és el meu patiment per tu, fill meu, tot i que no et vaig criar, ni et vaig formar, ni et vaig donar alè i ànima, sinó que va ser Déu qui et va formar i va construir els teus ossos i els va cobrir de carn, i va insuflar a les teves fosses nasals l'alè de la vida, i després et va donar a mi.

29 Ara, Déu, que et va donar a mi, t'ha pres de mi, i això és el que t'ha succeït.

30 I Jacob va continuar parlant així sobre Josep, i va plorar amargament; va caure a terra i es va quedar quiet.

31 I tots els fills de Jacob, en veure el mal del seu pare, es van penedir del que havien fet, i també van plorar amargament.

32 I Judà es va aixecar i va aixecar el cap del seu pare de terra, i el va posar a la seva falda, i va eixugar les llàgrimes del seu pare de les seves galtes, i Judà va plorar moltíssim, mentre el cap del seu pare reclinava a la seva falda, quiet com una pedra.

33 I els fills de Jacob van veure el patiment del seu pare, i van alçar la veu i van continuar plorant, i Jacob encara estava estirat a terra quiet com una pedra.
34 I tots els seus fills, els seus servents i els fills del seu servent es van aixecar i es van posar al seu voltant per consolar-lo, però ell es va negar a ser consolat.
35 I tota la casa de Jacob es va aixecar i va fer un gran dol per Josep i per l'aflicció del seu pare, i la notícia va arribar a Isaac, fill d'Abraham, pare de Jacob, i va plorar amargament per Josep, ell i tota la seva casa, i va marxar del lloc on vivia a Hebron, i els seus homes amb ell, i va consolar Jacob, el seu fill, i es va negar a ser consolat.
36 I després d'això, Jacob es va aixecar de terra, i les llàgrimes li corrien per les galtes, i va dir als seus fills: Aixequeu-vos, preneu les vostres espases i els vostres arcs i sortiu al camp i busqueu si podeu trobar el cos del meu fill i portar-me'l perquè el pugui enterrar.
37 Busqueu també, us prego, entre les bèsties i caceu-les, i la que vingui primer abans que la prengueu i porteu-me-la. Potser el Senyor es compadirà avui de la meva aflicció i us prepararà aquell que va esquarterar el meu fill, i porteu-me-la, i jo venjaré la causa del meu fill.
38 I els seus fills van fer com el seu pare els havia manat, i es van llevar de bon matí, i cadascun va agafar la seva espasa i el seu arc a la mà, i van sortir al camp a caçar les bèsties.
39 I Jacob encara plorava fort i plorava, i caminava d'un costat a l'altre per la casa, i es donava cops de mans, dient: Josep, fill meu, Josep, fill meu!
40 I els fills de Jacob van anar al desert a agafar les bèsties, i vet aquí que un llop va venir cap a ells, i el van agafar, i el van portar al seu pare, i li van dir: Aquest és el primer que hem trobat, i te l'hem portat tal com ens vas manar, i el cos del teu fill no l'hem pogut trobar.
41 I Jacob va prendre la bèstia de les mans dels seus fills, i va cridar amb una veu forta i plorant, sostenint la bèstia a la mà, i va parlar amb amargor a la bèstia: Per què vas devorar el meu fill Josep, i com és que no vas tenir por del Déu de la terra, ni del meu mal pel meu fill Josep?
42 I vas devorar el meu fill sense motiu, perquè no va cometre cap violència, i així em vas fer culpable per culpa seva; per tant, Déu reclamarà el perseguit.
43 I el Senyor va obrir la boca de la bèstia per consolar Jacob amb les seves paraules, i aquesta va respondre a Jacob i li va dir aquestes paraules,
44 Com viu Déu que ens va crear a la terra, i com viu la teva ànima, senyor meu, no vaig veure el teu fill, ni el vaig esquinçar a trossos, sinó que des d'una terra llunyana també vaig venir a buscar el meu fill que se'n va anar avui, i no sé si és viu o mort.
45 I avui he vingut al camp a buscar el meu fill, i els vostres fills em van trobar, i em van agafar i van augmentar el meu dolor, i avui m'heu portat davant vostre, i ara us he dit totes les meves paraules.
46 Ara, doncs, fill d'home, estic a les teves mans, i fes amb mi avui el que et sembli bé. Però, per la vida de Déu que em va crear, no vaig veure el teu fill, ni el vaig esquinçar a trossos, ni carn humana ha entrat a la meva boca en tots els dies de la meva vida.
47 I quan Jacob va sentir les paraules de la bèstia, es va quedar molt sorprès, i va deixar anar la bèstia de la seva mà, i ella va marxar pel seu camí.
48 Jacob continuava plorant i plorant per Josep dia rere dia, i va fer dol pel seu fill durant molts dies.

CAPÍTOL 44

1 I els fills d'Ismael, que havien comprat Josep als madianites, que l'havien comprat als seus germans, van anar a Egipte amb Josep, i van arribar a la frontera d'Egipte, i quan van arribar a prop d'Egipte, es van trobar amb quatre homes dels fills de Medan, fill d'Abraham, que havien sortit de la terra d'Egipte en el seu viatge.
2 I els ismaelites els van dir: «Voleu comprar-nos aquest esclau?», i ells van dir: «Entregueu-nos-el». I els van lliurar Josep, i el van veure, que era un jove molt atractiu i el van comprar per vint sicles.
3 I els ismaelites van continuar el seu viatge a Egipte, i els medanim també van tornar aquell dia a Egipte, i els medanim es van dir els uns als altres: Heus aquí, hem sentit que Potifar, un oficial del faraó, capità de la guàrdia, busca un bon servent que estigui davant seu per servir-lo i fer-lo supervisor de casa seva i de tot el que li pertany.
4 Ara, doncs, venem-li-el pel que desitgem, si és que ens pot donar allò que li demanarem.
5 I aquests Medanim van anar i van arribar a casa de Potifar, i li van dir: Hem sentit que busques un bon servent que et serveixi. Mira, tenim un servent que et complaurà, si ens pots donar el que desitgem, i te'l vendrem.
6 I Potifar digué: «Porta'l davant meu, i el veuré, i si em sembla bé, et donaré el que necessitis per ell.»
7 I els Medanim van anar i van portar Josep i el van posar davant de Potifar, i ell el va veure, i li va agradar molt, i Potifar els va dir: Digueu-me què necessiteu per a aquest jove?
8 I ells van dir: «Demanem quatre-centes peces de plata per a ell». I Potifar va dir: «Te les donaré si em portes el registre de la seva venda i m'expliques la seva història, perquè potser l'han robat, ja que aquest jove no és ni un esclau ni fill d'un esclau, però observo en ell l'aspecte d'una persona bona i atractiva».
9 I els medanits van anar i li van portar els ismaelites que els l'havien venut, i li van dir: «És un esclau i els l'hem venut.»
10 I Potifar va sentir les paraules dels ismaelites quan va donar la plata als medanits, i els medanits van prendre la plata i van continuar el seu viatge, i els ismaelites també van tornar a casa.
11 I Potifar va prendre Josep i el va portar a casa seva perquè el servís, i Josep va trobar el favor de Potifar, i aquest va confiar en ell, i el va fer intendent de la seva casa, i tot el que li pertanyia ho va posar a les seves mans.
12 I el Senyor era amb Josep, i ell va prosperar, i el Senyor va beneir la casa de Potifar per amor de Josep.
13 I Potifar va deixar tot el que tenia a la mà de Josep, i Josep era un dels qui feia entrar i sortir les coses, i tot estava regulat pel seu desig a la casa de Potifar.
14 Josep tenia divuit anys, un jove amb bells ulls i una aparença atractiva, i no n'hi havia cap com ell en tot el país d'Egipte.

15 En aquell temps, mentre ell era a casa del seu amo, entrant i sortint de casa i servint el seu amo, Zelicà, la dona del seu amo, va alçar els ulls cap a Josep i el va mirar, i vet aquí que era un jove atractiu i ben plantat.
16 I ella cobejava la seva bellesa en el seu cor, i la seva ànima estava fixada en Josep, i el seduïa dia rere dia, i Zelicah persuadeix Josep diàriament, però Josep no alçava els ulls per veure la dona del seu amo.
17 I Zelicah li va dir: Que bonic és el teu aspecte i la teva forma! Certament, he mirat tots els esclaus i no he vist cap esclau tan bonic com tu. I Josep li va dir: Certament, aquell que em va crear al ventre de la meva mare va crear tota la humanitat.
18 I ella li digué: «Que bonics són els teus ulls, amb els quals has enlluernat tots els habitants d'Egipte, homes i dones!» I ell li digué: «Que bonics són mentre som vius! Però si els veiessis a la tomba, segurament te n'allunyaries.»
19 I ella li va dir: «Que boniques i agradables són totes les teves paraules! Pren, si us plau, l'arpa que hi ha a casa i toca-la amb les mans, i fes-nos sentir les teves paraules.»
20 I ell li digué: «Que boniques i agradables són les meves paraules quan lloo el meu Déu i la seva glòria!» I ella li digué: «Que bonics són els cabells del teu cap! Mira la pinta d'or que hi ha a casa; pren-la, et prego, i fes-te arrissar els cabells.»
21 I ell li digué: «Fins quan parlaràs aquestes paraules? Deixa de dir-me aquestes paraules, aixeca't i ocupa't dels teus assumptes domèstics.»
22 I ella li va dir: «No hi ha ningú a casa meva, i no hi ha res a què atendre, excepte les teves paraules i el teu desig; però malgrat tot això, no va poder portar Josep cap a ella, ni ell va fixar la mirada en ella, sinó que va dirigir els ulls a terra.
23 I Zelicah desitjava a Josep en el seu cor que jeués amb ella, i en el moment que Josep era assegut a casa fent la seva feina, Zelicah venia i s'asseia davant d'ell, i ella el seduïa diàriament amb els seus discursos perquè jeués amb ella, o mai que la mirés, però Josep no la va escoltar.
24 I ella li digué: Si no fas segons les meves paraules, et castigaré amb el càstig de mort i et posaré un jou de ferro.
25 I Josep li digué: Certament Déu, que va crear l'home, deslliga les cadenes dels presoners, i és ell qui m'alliberarà de la teva presó i del teu judici.
26 I com que no va poder convèncer-lo, i que la seva ànima encara estava fixada en ell, el seu desig la va deixar caure en una greu malaltia.
27 I totes les dones d'Egipte van anar a visitar-la, i li van dir: Per què estàs tan decaiguda? Tu que no et falta res. Certament, el teu marit és un príncep gran i estimat als ulls del rei. ¿Et mancarà res del que desitja el teu cor?
28 I Zelicah els va respondre, dient: Avui se us farà saber d'on sorgeix aquest desordre en què em veieu, i va ordenar a les seves criades que preparessin menjar per a totes les dones, i els va fer un banquet, i totes les dones van menjar a casa de Zelicah.
29 I els va donar ganivets per pelar les llimones per menjar-les, i va ordenar que vestissin Josep amb vestits costosos, i que ell aparegués davant d'ells, i Josep va aparèixer davant dels seus ulls i totes les dones van mirar Josep, i no podien apartar els ulls d'ell, i totes es van tallar les mans amb els ganivets que tenien a les mans, i totes les llimones que tenien a les mans estaven plenes de sang.
30 I no sabien què havien fet, sinó que van continuar contemplant la bellesa de Josep i no van apartar les parpelles d'ell.
31 I Zelicah va veure el que havien fet, i els va dir: «Quina és aquesta obra que heu fet? Mireu, us he donat citrons per menjar i tots us heu tallat les mans.
32 I totes les dones van veure les seves mans, i vet aquí que eren plenes de sang, i la seva sang regalimava sobre les seves robes, i li van dir: Aquest esclau de casa teva ens ha vençut, i no hem pogut apartar les parpelles d'ell a causa de la seva bellesa.
33 I ella els va dir: Això us va passar en el moment que el vau mirar i no us vau poder contenir. Com puc, doncs, contenir-me si ell és constantment a casa meva i el veig entrar i sortir de casa meva dia rere dia? Com puc, doncs, evitar decaure o fins i tot morir per això?
34 I li van dir: Les paraules són certes, perquè qui pot veure aquesta bella forma a la casa i abstenir-se'n, i no és ell el teu esclau i servent a casa teva, i per què no li dius el que hi ha al teu cor, i permets que la teva ànima pereixi per aquest assumpte?
35 I ella els va dir: «Cada dia intento persuadir-lo, i no vol consentir als meus desitjos. Li vaig prometre tot el que és bo, i tot i així no he pogut obtenir cap recompensa d'ell; per tant, estic en un estat de decadència, com veieu.
36 I Zelicah va emmalaltir molt a causa del seu desig per Josep, i estava desesperadament enamorada d'ell, i tota la gent de la casa de Zelicah i el seu marit no sabien res d'aquest assumpte, que Zelicah estava malalta a causa del seu amor per Josep.
37 I tota la gent de casa seva li va preguntar: «Per què estàs malalta i decaiguda, i no et falta res?» I ella els va respondre: «No sé això que cada dia em puja.»
38 I totes les dones i les seves amigues venien cada dia a veure-la, i parlaven amb ella, i ella els deia: Això només pot ser per amor de Josep; i li deien: Sedueix-lo i agafa'l en secret, potser t'escoltarà i et traurà aquesta mort.
39 I Zelicah va empitjorar per l'amor que tenia per Josep, i va anar decaient fins que amb prou feines va tenir forces per estar dreta.
40 I un cert dia Josep feia la feina del seu amo a la casa, i Zelicah va arribar en secret i va caure de sobte sobre ell, i Josep es va aixecar contra ella, i era més poderós que ella, i la va fer caure a terra.
41 I Zelicah va plorar pel desig del seu cor cap a ell, i li va suplicar amb plors, i les llàgrimes li corrien per les galtes, i li va parlar amb veu de súplica i amb amargor d'ànima, dient:
42 Has sentit, vist o conegut mai una dona tan bella com jo, o millor que jo, que et parla diàriament, cau en decadència per amor per tu, et confereix tot aquest honor, i tot i així no escoltes la meva veu?
43 I si és per por del teu amo, no fos castigar-te, tan cert com viu el rei, cap mal et passarà del teu amo per això; ara, doncs, si us plau, escolta'm i accepta per l'honor que t'he conferit, i allunya de mi aquesta mort, i per què he de morir per tu? I va deixar de parlar.
44 Josep li va respondre: «No et preocupis per mi i deixa aquest assumpte al meu amo. El meu amo no sap què tinc a

casa, perquè m'ha posat a les mans tot el que li pertany. Com puc fer aquestes coses a casa del meu amo?»
45 Perquè també m'ha honrat molt a casa seva, i també m'ha fet supervisor de la seva casa, i m'ha exaltat, i no hi ha ningú més gran en aquesta casa que jo, i el meu amo no m'ha ocultat res, excepte tu, que ets la seva esposa. Com doncs pots dir-me aquestes paraules, i com puc fer aquest gran mal i pecar contra Déu i contra el teu marit?
46 Ara, doncs, abstén-te de mi i no diguis més paraules com aquestes, perquè no escoltaré les teves paraules. Però Zelicah no va voler escoltar Josep quan li va dir aquestes paraules, sinó que ella el va persuadir diàriament perquè l'escoltés.
47 I va ser després d'això que el rierol d'Egipte es va omplir per tots els seus costats, i tots els habitants d'Egipte van sortir, i també el rei i els prínceps van sortir amb panderetes i danses, perquè era una gran alegria a Egipte, i una festa en el moment de la inundació del mar Sihor, i hi van anar a alegrar-se tot el dia.
48 I quan els egipcis van sortir al riu a celebrar, com era el seu costum, tota la gent de la casa de Potifar va anar amb ells, però Zelicah no va voler anar amb ells, perquè va dir: Estic indisposada. I es va quedar sola a casa, i no hi havia ningú més amb ella a la casa.
49 I ella es va aixecar i va pujar al seu temple a la casa, i es va vestir amb vestits principescos, i es va posar al cap pedres precioses d'ònix, incrustades amb plata i or, i es va embellir la cara i la pell amb tota mena de líquids purificadors de dones, i va perfumar el temple i la casa amb càssia i encens, i va estendre mirra i àloes, i després es va asseure a l'entrada del temple, al passadís de la casa, per on Josep passava per fer la seva feina, i vet aquí que Josep venia del camp i va entrar a la casa per fer la feina del seu amo.
50 I va arribar al lloc per on havia de passar, i va veure tota l'obra de Zelicah, i va tornar enrere.
51 I Zelicah va veure Josep que se'n tornava, i el va cridar, dient-li: Què et passa, Josep? Vine a la teva feina, i vet aquí que et faré lloc fins que hagis passat al teu seient.
52 I Josep va tornar i va arribar a la casa, i va passar d'allà al lloc del seu seient, i es va asseure per fer la feina del seu amo com de costum i vet aquí que Zelicah va venir a ell i es va posar davant seu amb vestits principescos, i l'olor de la seva roba s'escampava fins a la distància.
53 I ella es va afanyar i va agafar Josep i els seus vestits, i li va dir: «Tan cert com viu el rei, si no compleixes la meva petició, moriràs avui mateix». I es va afanyar i va estendre l'altra mà i va treure una espasa de sota els seus vestits, i la va posar al coll de Josep, i va dir: «Aixeca't i compleix la meva petició, i si no, moriràs avui mateix».
54 I Josep va tenir por d'ella perquè feia això, i es va aixecar per fugir d'ella, i ella li va agafar la part davantera dels vestits, i en el terror de la seva fugida, el vestit que Zelicah va agafar es va esquinçar, i Josep va deixar el vestit a la mà de Zelicah, i va fugir i va sortir, perquè tenia por.
55 I quan Zelicah va veure que el mantell de Josep estava esquinçat, i que l'havia deixat a la seva mà i havia fugit, va tenir por per la seva vida, no fos cas que s'escampés la notícia sobre ella, i es va aixecar i va actuar amb astúcia, i es va treure les robes amb què anava vestida i es va posar les altres robes.
56 I va agafar el mantell de Josep i el va deixar al seu costat, i va anar a seure al lloc on s'havia assegut durant la seva malaltia, abans que la gent de casa seva hagués sortit al riu, i va cridar un noi jove que era aleshores a casa, i li va ordenar que cridés la gent de la casa.
57 I quan els va veure, els va dir amb veu forta i amb lamentacions: «Mireu què m'ha portat a casa un hebreu que el vostre amo ha vingut avui a jeure amb mi.
58 Quan vosaltres havíeu sortit, ell va arribar a casa i, veient que no hi havia ningú a la casa, va venir cap a mi i em va agafar amb la intenció de jeure amb mi.
59 I vaig agafar els seus vestits i els vaig esquinçar i vaig cridar contra ell amb una veu forta, i quan vaig alçar la veu, va tenir por per la seva vida i va deixar el seu vestit davant meu, i va fugir.
60 I la gent de casa seva no va dir res, però la seva ira es va encendre molt contra Josep, i van anar al seu amo i li van explicar les paraules de la seva astúcia.
61 I Potifar va tornar a casa enfurismat, i la seva dona li va cridar, dient: Què és això que m'has fet portant un cerveser hebreu a casa meva, que ha vingut a mi avui per burlar-se de mi; així m'ha fet avui.
62 I Potifar va sentir les paraules de la seva dona, i va ordenar que Josep fos castigat amb greus fuetades, i així el van fer amb ell.
63 I mentre el colpejaven, Josep va cridar amb veu forta, i va alçar els ulls al cel, i va dir, Oh Senyor Déu, tu saps que sóc innocent de totes aquestes coses, i per què he de morir avui per engany, a mà d'aquests homes malvats incircumcisos, que coneixes?
64 I mentre els homes de Potifar colpejaven Josep, ell continuava cridant i plorant, i hi havia allà un nen d'onze mesos, i el Senyor va obrir la boca del nen, i va dir aquestes paraules davant dels homes de Potifar, que colpejaven Josep, dient:
65 Què voleu d'aquest home, i per què li feu aquest mal? La meva mare diu mentides i diu mentides; així va ser la transacció.
66 I el nen els va explicar amb precisió tot el que havia passat, i totes les paraules de Zelicah a Josep els les va declarar dia rere dia.
67 I tots els homes van sentir les paraules del nen i es van meravellar molt de les paraules del nen, i el nen va deixar de parlar i es va quedar quiet.
68 I Potifar es va avergonyir molt de les paraules del seu fill, i va ordenar als seus homes que no peguessin més a Josep, i els homes van deixar de pegar a Josep.
69 I Potifar va prendre Josep i va ordenar que el portessin davant dels sacerdots, que eren jutges del rei, per tal que el jutgessin sobre aquest afer.
70 I Potifar i Josep van anar davant dels sacerdots que eren els jutges del rei, i ell els va dir: «Decideu, si us plau, quin judici és degut a un servent, ja que així ha fet.»
71 I els sacerdots van dir a Josep: «Per què vas fer això al teu senyor?» I Josep els va respondre: «No és així, senyors meus, així va ser el cas.» I Potifar va dir a Josep: «Certament vaig confiar a les teves mans tot el que em pertanyia, i no et vaig retenir res excepte la meva dona, i com vas poder fer aquest mal?»
72 I Josep va respondre dient: No és així, senyor meu, tan cert com viu el Senyor i com viu la teva ànima, senyor meu,

la paraula que has sentit de la teva dona és falsa, perquè així ha anat el cas avui.
73 Ja fa un any que sóc a casa teva; has vist en mi alguna iniquitat o alguna cosa que et pugui fer demanar la meva vida?
74 I els sacerdots van dir a Potifar: «Envia, et preguem, que ens portin el vestit esquinçat de Josep, i que ens vegin l'esquinçament. Si l'esquinçament és davant del vestit, aleshores la seva cara ha d'haver estat oposada a ella i ella l'ha d'haver agafat per venir a ella, i amb engany va fer la teva dona tot el que ha dit.»
75 I van portar la vestidura de Josep davant dels sacerdots que eren jutges, i van veure, i vet aquí que l'esquinçament era davant de Josep, i tots els sacerdots jutgessadors van saber que ella l'havia pressionat, i van dir: La sentència de mort no és deguda a aquest esclau, perquè no ha fet res, però la seva sentència és que sigui posat a la presó a causa del rumor que per ell ha sortit contra la teva dona.
76 I Potifar va sentir les seves paraules, i el va tancar a la presó, el lloc on estan tancats els presoners del rei, i Josep va estar a la casa de reclusió dotze anys.
77 I malgrat això, la dona del seu amo no es va apartar d'ell, i no va deixar de parlar-li dia rere dia per escoltar-la, i al cap de tres mesos Zelicah va continuar anant a Josep a la casa de confinament dia rere dia, i el va seduir perquè l'escoltés, i Zelicah va dir a Josep: Quant de temps romandràs en aquesta casa? però escolta ara la meva veu, i et trauré d'aquesta casa.
78 I Josep li va respondre, dient: Val més que em quedi en aquesta casa que no pas escoltar les teves paraules, pecant contra Déu; i ella li va dir: Si no vols complir el que vull, t'arrencaré els ulls, et posaré cadenes als peus i et lliuraré a les mans d'aquells que abans no coneixies.
79 I Josep li va respondre i va dir: Vet aquí que el Déu de tota la terra és capaç d'alliberar-me de tot el que em pots fer, perquè obre els ulls dels cecs i allibera els que estan lligats, i preserva tots els estrangers que desconeixen la terra.
80 I quan Zelicah no va poder persuadir Josep perquè l'escoltés, va deixar d'anar a seduir-lo; i Josep encara estava confinat a la casa de confinament. I Jacob, el pare de Josep, i tots els seus germans que eren a la terra de Canaan encara van plorar i van plorar aquells dies per Josep, perquè Jacob es va negar a ser consolat pel seu fill Josep, i Jacob va cridar fort, i va plorar i va lamentar-se tots aquells dies.

CAPÍTOL 45

1 I va ser en aquell temps d'aquell any, que és l'any que Josep va baixar a Egipte després que els seus germans l'haguessin venut, que Rubèn, fill de Jacob, va anar a Timnà i va prendre per esposa Eliuram, filla d'Avi, el cananeu, i va anar a ella.
2 Eliuram, la muller de Rubèn, va concebre i li va donar quatre fills: Hanoc, Palú, Quetzron i Carmí; el seu germà Simeó es va casar amb la seva germana Dina, i ella li va donar cinc fills: Memuel, Iamín, Ohad, Jaquín i Zocar.
3 I després va arribar a Bunà, la cananeta, que és Bunà, que Simeó va fer captiva de la ciutat de Siquem. Bunà estava davant de Dina i la servia. Simeó va anar a ella, i ella li va donar a llum Saül.
4 I Judà va anar en aquell temps a Adulam, i va arribar a un home d'Adulam, que es deia Hira, i Judà va veure allà la filla d'un home de Canaan, que es deia Aliyat, filla de Xua, i la va prendre, i va anar a ella, i Aliyat va donar a Judà, Er, Onan i Siló; tres fills.
5 I Leví i Issacar van anar a la terra de l'est, i van prendre per mullers les filles de Jobab, fill de Joktan, fill d'Eber; i Jobab, fill de Joktan, tenia dues filles; el nom de la gran era Adina, i el nom de la petita era Aridà.
6 I Leví va prendre Adina, i Issacar va prendre Aridà, i van arribar a la terra de Canaan, a casa del seu pare, i Adina va donar a llum a Leví Guerxon, Quehat i Merarí; tres fills.
7 I Aridà va donar a Issacar quatre fills: Tolà, Puvà, Job i Xoron; i Dan va anar al país de Moab i va prendre per esposa Aflalet, filla de Hamudan, el moabita, i la va portar al país de Canaan.
8 I Aflàlet era estèril, no tenia descendència, i Déu es va recordar després d'Aflalèlet, la dona de Dan, i ella va concebre i va donar a llum un fill, i li va posar el nom de Cushim.
9 Gad i Neftalí van anar a Haran i van prendre d'allà per mullers les filles d'Amuram, fill d'Uz, fill de Nahor.
10 I aquests són els noms de les filles d'Amuram; el nom de la gran era Merimà, i el nom de la petita era Uzit; i Neftalí va prendre Merimà, i Gad va prendre Uzit; i les va portar a la terra de Canaan, a casa del seu pare.
11 Merimà va donar a Neftalí quatre fills: Jaqseel, Guní, Jazer i Salem; i Uzit va donar a Gad set fills: Sefió, Hagui, Xuní, Esbon, Erí, Arodí i Aralí.
12 Aser va sortir i va prendre per muller Adon, filla d'Aflal, fill d'Hadad, fill d'Ismael, i la va portar al país de Canaan.
13 I Adon, la muller d'Aser, va morir en aquells dies; no va tenir descendència; i va ser després de la mort d'Adon que Aser va anar a l'altra banda del riu i va prendre per muller Hadura, filla d'Abimael, fill d'Éber, fill de Sem.
14 I la jove era de bon aspecte i assenyada, i havia estat la dona de Malkiel, fill d'Elam, fill de Sem.
15 I Hadura va donar una filla a Malkiel, i ell la va anomenar Serac, i Malkiel va morir després d'això, i Hadura va anar i es va quedar a casa del seu pare.
16 I després de la mort de la dona a Aser, va anar i va prendre Hadura per esposa, i la va portar a la terra de Canaan, i també va portar amb ells la seva filla Sarac, i ella tenia tres anys, i la noia va ser criada a casa de Jacob.
17 I la donzella era de bon aspecte, i anava pels camins santificats dels fills de Jacob; no li faltava res, i el Senyor li donà saviesa i enteniment.
18 Hadura, la muller d'Aser, va concebre i li va donar quatre fills: Imnà, Iixvà, Iixví i Berià.
19 Zabuló va anar a Madian i va prendre per muller Merixà, filla de Molad, fill d'Abida, fill de Madian, i la va portar a la terra de Canaan.
20 I Merushah va donar a llum a Zabuló Sered, Elon i Yachleel; tres fills.
21 I Jacob va enviar a Aram, el fill de Zobà, el fill de Tèrah, i va prendre per al seu fill Benjamí Mecalià, filla d'Aram, i ella va arribar a la terra de Canaan a la casa de Jacob; i Benjamí tenia deu anys quan va prendre per esposa Mecalià, filla d'Aram.
22 Mecalià va concebre i va donar a Benjamí cinc fills: Bela, Bèquer, Aixbel, Guera i Naaman; després, Benjamí

va prendre per muller Aribat, filla de Xamoràn, fill d'Abraham, a més de la seva primera esposa. Tenia divuit anys; i Aribat va donar a Benjamí cinc fills: Aqui, Voix, Mupim, Cupim i Ord.
23 I en aquells dies Judà va anar a casa de Sem i va prendre Tamar, filla d'Elam, fill de Sem, per esposa per al seu primogènit Er.
24 I Er va anar a la seva dona Tamar, i ella es va convertir en la seva dona, i quan va anar a ella va destruir externament la seva descendència, i la seva obra va ser dolenta als ulls del Senyor, i el Senyor el va matar.
25 I va ser després de la mort d'Er, el primogènit de Judà, que Judà va dir a Onan: Vés a la dona del teu germà i casa't amb ella com a parent més propera, i així donarà descendència al teu germà.
26 I Onan va prendre Tamar per esposa i va anar a ella, i Onan també va fer semblant a l'obra del seu germà, i la seva obra va ser dolenta als ulls del Senyor, i també el va matar.
27 I quan Onan va morir, Judà va dir a Tamar: «Queda't a casa del teu pare fins que el meu fill Siló sigui gran.» I Judà ja no es va complaure més en Tamar, donant-la a Siló, perquè deia: «Potser també morirà com els seus germans.»
28 I Tamar es va llevar i va anar a quedar-se a casa del seu pare, i Tamar va romandre a casa del seu pare durant un temps.
29 I al canvi d'any, Aliyat, la dona de Judà, va morir; i Judà va ser consolat per la seva dona, i després de la mort d'Aliyat, Judà va pujar amb el seu amic Hirà a Timnà a esquilar les seves ovelles.
30 I Tamar va sentir que Judà havia pujat a Timnà a esquilar les ovelles, i que Siló ja era gran, i Judà no la considerava bona.
31 I Tamar es va aixecar i es va treure els vestits de viduïtat, es va posar un vel i es va cobrir completament, i va anar a seure a la plaça pública, que és al camí de Timnà.
32 I Judà va passar i la va veure i la va prendre i va venir a ella, i ella va concebre d'ell, i en el moment de donar a llum, vet aquí que hi havia bessons al seu ventre, i va anomenar el primer Peres, i el segon Zarah.

CAPÍTOL 46

1 En aquells dies, Josep encara era reclòs a la presó al país d'Egipte.
2 En aquell moment els servents del faraó eren davant d'ell: el cap dels copers i el cap dels flequers del rei d'Egipte.
3 I el coper va prendre vi i el va posar davant del rei perquè begués, i el forner va posar pa davant del rei perquè mengés, i el rei va beure del vi i va menjar del pa, ell i els seus servents i els ministres que menjaven a la taula del rei.
4 Mentre menjaven i bevien, el coper i el forner es van quedar allà, i els ministres del faraó van trobar moltes mosques al vi que el coper havia portat, i es van trobar pedres de nitre al pa del forner.
5 I el capità de la guàrdia va posar Josep com a ajudant dels funcionaris del faraó, i els funcionaris del faraó van estar reclosos un any.
6 I al final de l'any, tots dos van somiar somnis en una nit, al lloc de confinament on eren, i al matí Josep va venir a ells per atendre'ls com de costum, i els va veure, i vet aquí que els seus rostres estaven abatuts i tristos.
7 I Josep els va preguntar: Per què teniu la cara trista i abatuda avui? I ells li van respondre: Hem tingut un somni, i no hi ha ningú que l'interpreti. I Josep els va dir: Expliqueu-me, si us plau, el vostre somni, i Déu us donarà una resposta de pau tal com desitgeu.
8 I el coper va explicar el seu somni a Josep, i va dir: «Vaig veure en el meu somni, i vet aquí que una gran vinya hi havia davant meu, i en aquella vinya vaig veure tres branques, i la vinya va florir ràpidament i va assolir una gran alçada, i els seus raïms van madurar i es van convertir en raïm.
9 I vaig agafar els raïms i els vaig premsar en una copa, i la vaig posar a la mà del faraó i ell va beure; i Josep li va dir: Les tres branques que hi havia a la vinya són tres dies.
10 D'aquí a tres dies, el rei ordenarà que et facin sortir i et restablirà al teu càrrec, i tu donaràs al rei el seu vi per beure com al principi quan eres el seu coper; però deixa que trobi gràcia als teus ulls, que et recordis de mi davant del Faraó quan et vagi bé, i que em traguis amb bondat, i fes-me sortir d'aquesta presó, perquè vaig ser robat de la terra de Canaan i vaig ser venut com a esclau en aquest lloc.
11 I també allò que t'han dit sobre la dona del meu amo és fals, perquè em van tancar en aquesta masmorra sense cap motiu; i el coper va respondre a Josep, dient: Si el rei em tracta bé com al principi, com m'has interpretat l'última vegada, faré tot el que desitges i et trauré d'aquesta masmorra.
12 I el forner, veient que Josep havia interpretat amb precisió el somni del coper, també s'hi va acostar i li va explicar tot el seu somni.
13 I li digué: «En el meu somni vaig veure tres cistelles blanques sobre el meu cap. Vaig mirar, i vet aquí que a la cistella de dalt hi havia tota mena de menjar per al faraó, i vet aquí que els ocells me'ls menjaven del cap.
14 Josep li digué: «Les tres cistelles que has vist són tres dies, però d'aquí a tres dies el faraó et traurà el cap i et penjarà en un arbre, i els ocells et menjaran la carn, tal com has vist en el teu somni.»
15 En aquells dies, la reina estava a punt de néixer, i aquell dia va donar a llum un fill al rei d'Egipte, i van proclamar que el rei havia tingut el seu fill primogènit, i tot el poble d'Egipte, juntament amb els funcionaris i servents del faraó, es van alegrar molt.
16 I el tercer dia del seu naixement, el faraó va fer un banquet per als seus funcionaris i servents, per als exèrcits del país de Zoar i del país d'Egipte.
17 I tot el poble d'Egipte i els servents del faraó van venir a menjar i beure amb el rei al banquet del seu fill, i a celebrar l'alegria del rei.
18 I tots els funcionaris del rei i els seus servents van estar de festa durant vuit dies, i van fer festa amb tota mena d'instruments musicals, amb panderetes i amb danses a la casa del rei durant vuit dies.
19 I el coper, a qui Josep havia interpretat el seu somni, es va oblidar de Josep, i no el va mencionar al rei tal com havia promès, perquè això venia del Senyor per castigar Josep perquè havia confiat en l'home.
20 I Josep va romandre després d'això a la presó dos anys, fins que va complir dotze anys.

CAPÍTOL 47

1 Isaac, fill d'Abraham, encara vivia en aquells dies a la terra de Canaan; era molt vell, de cent vuitanta anys, i Esaú, el seu fill, germà de Jacob, vivia a la terra d'Edom, i ell i els seus fills hi tenien possessions entre els fills de Seir.
2 I Esaú va sentir que s'acostava el moment de la mort del seu pare, i ell, els seus fills i tota la família van arribar a la terra de Canaan, a casa del seu pare. I Jacob i els seus fills van marxar del lloc on vivien a Hebron, i tots van tornar al seu pare Isaac, i van trobar Esaú i els seus fills a la tenda.
3 Jacob i els seus fills es van asseure davant del seu pare Isaac, i Jacob encara estava de dol per la pèrdua del seu fill Josep.
4 Isaac digué a Jacob: «Porta'm els teus fills, i els beneiré.» Jacob presentà els seus onze fills davant del seu pare Isaac.
5 Isaac va posar les mans sobre tots els fills de Jacob, els va agafar, els va abraçar i els va besar un per un. Isaac els va beneir aquell dia i els va dir: «Que el Déu dels vostres pares us beneeixi i multipliqui la vostra descendència com les estrelles del cel.
6 Isaac també va beneir els fills d'Esaú, dient: «Que Déu us faci motiu de terror i terror per a tots els qui us vegin, i per a tots els vostres enemics.
7 Isaac va cridar Jacob i els seus fills, i tots van venir i es van asseure davant d'Isaac. Isaac digué a Jacob: «El Senyor, Déu de tota la terra, m'ha dit: «Donaré aquesta terra en herència a la teva descendència si els teus fills guarden els meus estatuts i els meus camins, i jo compliré amb ells el jurament que vaig fer al teu pare Abraham.»
8 Ara, doncs, fill meu, ensenya als teus fills i als fills dels teus fills a témer el Senyor i a anar pel bon camí que agradarà al Senyor, el teu Déu, perquè si guardes els camins del Senyor i els seus estatuts, el Senyor també guardarà amb tu el seu pacte amb Abraham, i et farà bé a tu i a la teva descendència tots els dies.
9 I quan Isaac hagué acabat de donar ordres a Jacob i als seus fills, va expirar i va morir, i va ser reunit amb el seu poble.
10 Jacob i Esaú es van prostrar sobre el rostre del seu pare Isaac i van plorar. Isaac tenia cent vuitanta anys quan va morir a la terra de Canaan, a Hebron, i els seus fills el van portar a la cova de Macpelà, que Abraham havia comprat als fills de Het per possessió d'un lloc de sepulcre.
11 I tots els reis de la terra de Canaan van anar amb Jacob i Esaú a enterrar Isaac, i tots els reis de Canaan van honorar Isaac en la seva mort.
12 I els fills de Jacob i els fills d'Esaú van caminar descalços per tot arreu, caminant i lamentant-se fins que van arribar a Quireat-Arbà.
13 Jacob i Esaú van enterrar el seu pare Isaac a la cova de Macpelà, que és a Quireat-Arbà, a Hebron, i el van enterrar amb molt d'honor, com en els funerals dels reis.
14 Jacob i els seus fills, Esaú i els seus fills, i tots els reis de Canaan van fer un gran i intens dol, i el van enterrar i el van plorar durant molts dies.
15 I en morir Isaac, va deixar el seu bestiar, les seves possessions i tot el que li pertanyia als seus fills; i Esaú va dir a Jacob: «Mira, et prego, tot el que ha deixat el nostre pare ho dividirem en dues parts, i jo tindré l'elecció», i Jacob va dir: «Ho farem».
16 Jacob va prendre tot el que Isaac havia deixat a la terra de Canaan, el bestiar i les possessions, i ho va repartir en dues parts davant d'Esaú i els seus fills, i va dir a Esaú: «Mira, tot això és davant teu; tria per a tu la meitat que vols prendre.»
17 Jacob digué a Esaú: «Escolta, si us plau, el que et diré: El Senyor, Déu del cel i de la terra, va parlar als nostres pares Abraham i Isaac, dient: «A la teva descendència donaré aquesta terra en herència per sempre.»
18 Ara, doncs, tot el que ha deixat el nostre pare és davant teu, i vet aquí que tota la terra és davant teu; tria d'entre elles el que vulguis.
19 Si desitges tota la terra, pren-la per a tu i els teus fills per sempre, i jo prendré aquestes riqueses, i si tu les desitges, pren-te-les, i jo prendré aquesta terra per a mi i els meus fills perquè l'heretin per sempre.
20 Nebaiot, fill d'Ismael, era aleshores al país amb els seus fills. Aquell dia Esaú va anar a consultar-lo i li va dir:
21 Així m'ha parlat Jacob i així m'ha respost. Ara, dóna'ns el teu consell i t'escoltarem.
22 I Nebaiot va dir: «Què és això que Jacob t'ha dit? Veus aquí, tots els fills de Canaan viuen segurs a la seva terra, i Jacob diu que l'heretarà amb la seva descendència tots els dies.
23 Vés, doncs, i pren totes les riqueses del teu pare i deixa Jacob, el teu germà, al país, tal com ha dit.
24 I Esaú es va aixecar i va tornar a Jacob, i va fer tot el que Nebaiot, fill d'Ismael, li havia aconsellat; i Esaú va prendre totes les riqueses que Isaac havia deixat, les ànimes, els animals, el bestiar i les propietats, i totes les riqueses; no va donar res al seu germà Jacob; i Jacob va prendre tota la terra de Canaan, des del rierol d'Egipte fins al riu Eufrates, i la va prendre com a possessió eterna, i per als seus fills i per a la seva descendència després d'ell per sempre.
25 Jacob també va prendre del seu germà Esaú la cova de Macpelà, que és a Hebron, que Abraham havia comprat d'Efron com a possessió d'un lloc de sepultura per a ell i la seva descendència per sempre.
26 I Jacob va escriure totes aquestes coses en el llibre de compra, i el va signar, i va testificar tot això amb quatre testimonis fidels.
27 I aquestes són les paraules que Jacob va escriure al llibre, dient: La terra de Canaan i totes les ciutats dels hitites, els hevites, els jebuseus, els amorreus, els perizites i els guerguesites, totes les set nacions des del riu d'Egipte fins al riu Eufrates.
28 I la ciutat d'Hebron, Quireat-Arbà, i la cova que hi ha, Jacob ho va comprar tot al seu germà Esaú per un preu, com a possessió i com a herència per a la seva descendència després d'ell per sempre.
29 I Jacob va prendre el llibre de compra i la signatura, el manament i els estatuts i el llibre revelat, i els va posar en un recipient de terrissa perquè romanguessin durant molt de temps, i els va lliurar a les mans dels seus fills.
30 Esaú va prendre tot el que el seu pare li havia deixat després de la seva mort, del seu germà Jacob, i tots els béns: homes i bèsties, camells i ases, bous i xais, plata i or, pedres i bdel·li, i totes les riqueses que havien pertangut a

Isaac, fill d'Abraham; no va quedar res que Esaú no prengués per a ell, de tot el que Isaac havia deixat després de la seva mort.
31 Esaú va prendre tot això i va tornar a casa seva amb els seus fills, a la terra de Seir, l'horeïta, lluny del seu germà Jacob i dels seus fills.
32 I Esaú va tenir possessions entre els fills de Seir, i des d'aquell dia no va tornar a la terra de Canaan.
33 I tota la terra de Canaan va esdevenir una herència perpètua per als fills d'Israel, i Esaú va heretar la muntanya de Seir amb tots els seus fills.

CAPÍTOL 48

1 En aquells dies, després de la mort d'Isaac, el Senyor va ordenar i va provocar una fam sobre tota la terra.
2 En aquell temps, el faraó, rei d'Egipte, estava assegut al seu tron al país d'Egipte; jeia al llit i va tenir somnis. El faraó va veure en el seu somni que estava dret a la vora del riu d'Egipte.
3 I mentre era dret, va veure, i vet aquí que pujaven del riu set vaques grasses i boniques.
4 I set altres vaques, magres i de mal aspecte, van pujar darrere d'elles, i les set vaques desagradables van engolir les més boniques, i el seu aspecte continuava sent el mateix que al principi.
5 I es va despertar, i es va tornar a dormir i va somiar una segona vegada, i va veure i vet aquí que set espigues de blat van créixer en una sola tija, grosses i bones, i set espigues primes, aspres pel vent de llevant, van brotar darrere d'elles, i les espigues primes van engolir les plenes, i el faraó es va despertar del seu somni.
6 I al matí el rei va recordar els seus somnis, i el seu esperit es va torbar molt a causa dels seus somnis, i el rei es va afanyar i va enviar a cridar tots els mags d'Egipte, i els savis, i van venir i es van presentar davant del faraó.
7 I el rei els digué: He somiat somnis, i no hi ha ningú que els pugui interpretar; i ells digueren al rei: Explica els teus somnis als teus servents i fes-nos-els escoltar.
8 I el rei els va explicar els seus somnis, i tots van respondre a l'uníson i van dir al rei: «Que el rei visqui per sempre; i aquesta és la interpretació dels teus somnis.»
9 Les set vaques bones que has vist representen set filles que et naixeran en els darrers dies, i les set vaques que has vist pujar darrere d'elles i les van engolir, són un senyal que les filles que et naixeran moriran totes en vida del rei.
10 I allò que vas veure en el segon somni de set espigues de blat plenes i bones que creixien en una sola tija, aquesta és la seva interpretació: que et construiràs en els darrers dies set ciutats per tot el país d'Egipte; i allò que vas veure de les set espigues de blat cremades que brollaven després d'elles i les engolien mentre les miraves amb els teus ulls, és un senyal que les ciutats que construiràs seran totes destruïdes en els darrers dies, en vida del rei.
11 I quan van dir aquestes paraules, el rei no va inclinar l'orella a les seves paraules, ni hi va fixar el cor, perquè el rei sabia en la seva saviesa que no donaven una interpretació correcta dels somnis; i quan van acabar de parlar davant del rei, el rei els va respondre, dient: Què és això que m'heu dit? Segur que heu dit falsedat i mentides; per tant, ara doneu la interpretació correcta dels meus somnis, perquè no moriu.
12 I el rei va ordenar després d'això, i va enviar i va cridar de nou altres savis, i van venir i es van presentar davant del rei, i el rei els va relatar els seus somnis, i tots li van respondre segons la primera interpretació, i la ira del rei es va encendre i es va enfurir molt, i el rei els va dir: Certament dieu mentides i pronuncieu falsedat en el que heu dit.
13 I el rei va ordenar que es promulgués un prec per tot el país d'Egipte, dient: «El rei i els seus magnats han decidit que qualsevol home savi que sàpiga i entengui la interpretació dels somnis, i que no es presenti avui davant del rei, morirà.
14 I a l'home que expliqui al rei la interpretació correcta dels seus somnis, li serà donat tot el que demani al rei. I tots els savis del país d'Egipte van anar davant del rei, juntament amb tots els mags i bruixots que hi havia a Egipte, a Gosen, a Ramsès, a Tacpanques, a Zoar i a tots els llocs fronterers d'Egipte, i tots es van presentar davant del rei.
15 I tots els nobles, els prínceps i els servents del rei es van reunir de totes les ciutats d'Egipte, i tots es van asseure davant del rei, i el rei va relatar els seus somnis davant dels savis i els prínceps, i tots els que seien davant del rei van quedar meravellats de la visió.
16 I tots els savis que hi havia abans del rei estaven molt dividits en la interpretació dels seus somnis; alguns d'ells els van interpretar al rei, dient: Les set vaques bones són set reis, que de la descendència del rei s'aixecaran sobre Egipte.
17 I les set vaques dolentes són set prínceps que s'aixecaran contra elles en els darrers dies i les destruiran; i les set espigues són els set grans prínceps d'Egipte, que cauran a les mans dels set prínceps menys poderosos dels seus enemics, en les guerres del nostre senyor el rei.
18 I alguns d'ells van interpretar al rei d'aquesta manera, dient: Les set vaques bones són les ciutats fortes d'Egipte, i les set vaques dolentes són les set nacions de la terra de Canaan, que vindran contra les set ciutats d'Egipte en els darrers dies i les destruiran.
19 I allò que vas veure en el segon somni, de set espigues de blat bones i dolentes, és un senyal que el govern d'Egipte tornarà a la teva descendència com al principi.
20 I durant el seu regnat, la gent de les ciutats d'Egipte es girarà contra les set ciutats de Canaan que són més fortes que elles, i les destruirà, i el govern d'Egipte tornarà a la teva descendència.
21 I alguns d'ells van dir al rei: Aquesta és la interpretació dels teus somnis: les set vaques bones són set reines que prendràs per esposa en els darrers dies, i les set vaques dolentes signifiquen que totes aquestes dones moriran en vida del rei.
22 I les set espigues de blat bones i dolentes que vas veure en el segon somni són catorze fills, i serà en els darrers dies que s'aixecaran i lluitaran entre ells, i set d'ells mataran els set que són més poderosos.
23 I alguns d'ells van dir aquestes paraules al rei, dient: Les set bones vaques signifiquen que et naixeran set fills, i mataran set dels fills dels teus fills en els darrers dies; i les set bones espigues de blat que vas veure en el segon somni, són aquells prínceps contra els quals set altres prínceps

menys poderosos lluitaran i els destruiran en els darrers dies, i venjaran la causa dels teus fills, i el govern tornarà a la teva descendència.
24 I el rei va escoltar totes les paraules dels savis d'Egipte i la seva interpretació dels seus somnis, i cap d'elles va agradar al rei.
25 I el rei sabia, en la seva saviesa, que no havien parlat del tot correctament en totes aquestes paraules, perquè això venia del Senyor per frustrar les paraules dels savis d'Egipte, a fi que Josep pogués sortir de la casa de confinament i perquè es fes gran a Egipte.
26 I el rei va veure que cap dels savis i mags d'Egipte li parlava correctament, i la ira del rei es va encendre, i la seva ira es va cremar dins d'ell.
27 I el rei va ordenar que tots els savis i mags sortissin de davant seu, i tots van sortir de davant del rei amb vergonya i desgràcia.
28 I el rei va ordenar que es publiqués un edicte per tot Egipte per matar tots els mags que hi havia a Egipte, i que no es deixés viure ni un d'ells.
29 I els capitans de la guàrdia del rei es van aixecar, i cadascun va treure la seva espasa, i van començar a matar els mags d'Egipte, i els savis.
30 I després d'això, Merod, el coper major del rei, va venir i es va inclinar davant del rei i es va asseure davant d'ell.
31 I el coper digué al rei: «Que el rei visqui per sempre, i que el seu govern sigui exaltat al país.»
32 En aquells dies, fa dos anys, vas estar indignat amb el teu servent i em vas posar a la guàrdia, i vaig estar-hi durant un temps, jo i el cap dels flequers.
33 I hi havia amb nosaltres un servent hebreu del cap de la guàrdia, que es deia Josep, perquè el seu amo s'havia enfadat amb ell i l'havia tancat a la casa de reclusió, i allà ens servia.
34 I després d'un temps, mentre érem a la guàrdia, vam somiar somnis en una nit, jo i el cap dels flequers; vam somiar, cadascun segons la interpretació del seu somni.
35 I vam tornar al matí i els ho vam explicar a aquell servent, i ell ens va interpretar els nostres somnis, a cada home segons el seu somni, va interpretar correctament.
36 I tal com ens ho va interpretar, així va ser l'esdeveniment; no va caure a terra cap de les seves paraules.
37 I ara, doncs, el meu senyor i rei, no mateu el poble d'Egipte sense motiu; vet aquí que aquest esclau encara està tancat a casa pel cap de la guàrdia, el seu amo, a la casa de confinament.
38 Si al rei li sembla bé, que el faci cridar perquè es presenti davant teu, i ell et donarà a conèixer la interpretació correcta del somni que has tingut.
39 I el rei va escoltar les paraules del coper major, i va ordenar que no matessin els savis d'Egipte.
40 I el rei va ordenar als seus servents que portessin Josep davant seu, i el rei els va dir: Aneu a ell i no l'espanteu, no fos cas que es confongués i no sàpiga parlar correctament.
41 I els servents del rei van anar a Josep, i el van treure ràpidament de la presó, i els servents del rei el van afaitar, i ell es va canviar la roba de presó i va presentar-se davant del rei.
42 I el rei seia al seu tron reial amb un vestit principesc, cenyit amb un efod d'or, i l'or fi que hi havia resplendia, i el carbuncle, el robí i l'esmeralda, juntament amb totes les pedres precioses que hi havia al cap del rei, enlluernaven la vista, i Josep estava molt meravellat del rei.
43 I el tron on seia el rei estava recobert d'or i plata i de pedres d'ònix, i tenia setanta esglaons.
44 I era costum per tot el país d'Egipte que tot home que venia a parlar amb el rei, si era un príncep o algú estimable als ulls del rei, pujava al tron reial fins al trenta-unè esglaó, i el rei baixava fins al trenta-sisè esglaó i parlava amb ell.
45 Si era un de la gent comuna, pujava al tercer esglaó, i el rei baixava al quart i li parlava, i el seu costum era, a més, que qualsevol home que entengués parlar en totes les setanta llengües, pujava els setanta esglaons, i pujava i parlava fins que arribava al rei.
46 I qualsevol home que no pogués completar els setanta, pujava tants esglaons com llengües sabia parlar.
47 I era costum en aquells dies a Egipte que no hi renés ningú que no sabés parlar setanta llengües.
48 I quan Josep va arribar davant del rei, es va inclinar a terra davant del rei, i va pujar al tercer esglaó, i el rei es va asseure al quart esglaó i va parlar amb Josep.
49 I el rei digué a Josep: «He tingut un somni, i no hi ha cap intèrpret que l'interpreti correctament, i avui he manat que tots els mags i savis d'Egipte vinguessin davant meu, i els he explicat els meus somnis, i ningú no me'ls ha interpretat correctament.»
50 I després d'això, avui he sentit a dir-te que ets un home savi i que pots interpretar correctament tots els somnis que sents.
51 I Josep va respondre al Faraó, dient: Que el Faraó expliqui els somnis que ha somiat; certament les interpretacions pertanyen a Déu. I el Faraó va explicar els seus somnis a Josep, el somni de les vaques i el somni de les espigues, i el rei va deixar de parlar.
52 I Josep va ser llavors vestit amb l'esperit de Déu davant del rei, i sabia totes les coses que li succeirien al rei des d'aquell dia endavant, i sabia la interpretació correcta del somni del rei, i va parlar davant del rei.
53 Josep va trobar gràcia als ulls del rei, i el rei va inclinar les orelles i el cor, i va escoltar totes les paraules de Josep. I Josep va dir al rei: No pensis que són dos somnis, perquè només és un somni, perquè allò que Déu ha escollit fer per tot el país ho ha mostrat al rei en el seu somni, i aquesta és la interpretació correcta del teu somni:
54 Les set vaques bones i les espigues són set anys, i les set vaques dolentes i les espigues també són set anys; és un sol somni.
55 Vet aquí que els set anys que vénen hi haurà una gran abundància a tot el país, i després els seguiran set anys de fam, una fam molt greu; i tota l'abundància serà oblidada del país, i la fam consumirà els habitants del país.
56 El rei va somiar un somni, i el somni va ser repetit al faraó perquè la cosa està establerta per Déu, i Déu aviat la durà a terme.
57 Ara, doncs, et donaré un consell i alliberaré la teva ànima i les ànimes dels habitants de la terra del mal de la fam. Busca per tot el teu regne un home molt discret i savi, que conegui tots els afers del govern, i nomena'l superintendent de la terra d'Egipte.
58 I que l'home que hagis posat sobre Egipte posi oficials sota el seu càrrec, perquè recullin tots els aliments dels

bons anys que vindran, i que emmagatzemin blat i el dipositin als magatzems que hagis assignat.
59 I que guardin aquest aliment durant els set anys de fam, perquè pugui ser trobat per a tu, el teu poble i tota la teva terra, i perquè tu i la teva terra no sigueu exterminats per la fam.
60 Que s'ordeni també a tots els habitants del país que recullin, cadascun home, els productes del seu camp, de tota mena d'aliments, durant els set anys de bonança, i que els guardin als seus magatzems, a fi que els en puguin trobar en dies de fam i així puguin viure.
61 Aquesta és la interpretació correcta del teu somni, i aquest és el consell donat per salvar la teva ànima i les ànimes de tots els teus súbdits.
62 I el rei va respondre i digué a Josep: «Qui diu i qui sap que les teves paraules són correctes?» I va dir al rei: «Això et servirà de senyal respecte a totes les meves paraules, que són vertaderes i que el meu consell és bo per a tu.»
63 Mira, la teva dona seu avui sobre el seient del part, i et donarà a llum un fill, i tu t'alegraràs amb ell; quan el teu fill hagi sortit del ventre de la seva mare, el teu fill primogènit que ha nascut fa dos anys morirà, i seràs consolat amb el fill que et naixerà avui.
64 I Josep acabà de dir aquestes paraules al rei, i es va inclinar davant del rei i va sortir, i quan Josep va haver sortit de la presència del rei, aquells senyals que Josep havia dit al rei es van complir aquell dia.
65 I la reina va donar a llum un fill aquell dia i el rei va sentir la bona nova sobre el seu fill, i es va alegrar, i quan el reporter va marxar de la presència del rei, els servents del rei van trobar el fill primogènit del rei caigut mort a terra.
66 I hi va haver grans laments i sorolls a la casa del rei, i el rei ho va sentir, i va dir: Quin soroll i quins laments són aquests que he sentit a la casa? I van dir al rei que el seu fill primogènit havia mort; llavors el rei va saber que totes les paraules que Josep havia dit eren correctes, i el rei va ser consolat pel seu fill pel nen que li havia nascut aquell dia, tal com Josep havia dit.

CAPÍTOL 49

1 Després d'aquestes coses, el rei va enviar a reunir tots els seus oficials i servents, i tots els prínceps i nobles que pertanyien al rei, i tots van venir davant del rei.
2 I el rei els digué: «Mireu, heu vist i sentit totes les paraules d'aquest hebreu i tots els signes que va anunciar que es complirien, i cap de les seves paraules ha caigut a terra.
3 Saps que ha donat una interpretació correcta del somni, i que segurament es complirà. Ara, doncs, demana consell i aprèn què faràs i com el país serà alliberat de la fam.
4 Busca ara i mira si es pot trobar algú semblant, en el cor del qual hi hagi saviesa i coneixement, i jo el nomenaré sobre el país.
5 Perquè has sentit el que l'hebreu ha aconsellat sobre això per salvar la terra de la fam, i sé que la terra no es lliurarà de la fam si no és amb el consell de l'hebreu, aquell que m'ha aconsellat.
6 I tots van respondre al rei i digueren: El consell que l'hebreu ha donat sobre això és bo; ara, doncs, senyor nostre i rei, vet aquí que tota la terra és a la teva mà, fes el que et sembli bé.
7 Aquell qui triïs i a qui, amb la teva saviesa, sàpigues que és savi i capaç de salvar el país amb la seva saviesa, a aquest el rei el nomenarà sota el seu comandament sobre el país.
8 I el rei digué a tots els oficials: «He pensat que, ja que Déu ha fet saber a l'hebreu tot el que ha dit, no hi ha ningú tan assenyat i savi en tot el país com ell; si us sembla bé, el posaré sobre el país, perquè ell salvarà el país amb la seva saviesa.
9 I tots els funcionaris van respondre al rei i van dir: Però certament està escrit a les lleis d'Egipte, i no s'ha de violar, que ningú no regnarà sobre Egipte, ni serà el segon després del rei, sinó qui sàpiga totes les llengües dels fills dels homes.
10 Ara, doncs, senyor i rei nostre, vet aquí que aquest home hebreu només pot parlar hebreu, i com pot ser, doncs, el segon sota el govern sobre nosaltres, un home que ni tan sols coneix la nostra llengua?
11 Ara et preguem que el facis venir a buscar, que es presenti davant teu, que el posis a prova en totes les coses i que facis el que consideris oportú.
12 I el rei digué: «Es farà demà, i la cosa que has dit és bona; i tots els oficials van venir aquell dia davant del rei.»
13 I aquella nit el Senyor va enviar un dels seus àngels ministres, i va anar a la terra d'Egipte a Josep, i l'àngel del Senyor es va posar sobre Josep, i vet aquí que Josep jeia al llit a la nit a casa del seu amo, a la masmorra, perquè el seu amo l'havia tornat a ficar a la masmorra per causa de la seva dona.
14 I l'àngel el va despertar del seu son, i Josep es va aixecar i es va posar dret sobre les seves cames, i vet aquí que l'àngel del Senyor estava dret davant d'ell; i l'àngel del Senyor va parlar amb Josep, i li va ensenyar totes les llengües dels homes aquella nit, i li va posar el nom de Josep.
15 I l'àngel del Senyor se'n va anar, i Josep va tornar i es va jeure al llit, i Josep va quedar meravellat de la visió que havia vist.
16 I va succeir que al matí el rei va enviar a buscar tots els seus oficials i servents, i tots van venir i es van asseure davant del rei, i el rei va ordenar que portessin Josep, i els servents del rei van anar i van portar Josep davant del faraó.
17 I el rei va sortir i va pujar als esglaons del tron, i Josep va parlar al rei en totes les llengües, i Josep va anar cap a ell i va parlar al rei fins que va arribar davant del rei al setantè esglaó, i es va asseure davant del rei.
18 I el rei es va alegrar molt per Josep, i tots els funcionaris del rei es van alegrar molt amb el rei quan van sentir totes les paraules de Josep.
19 I la decisió va semblar bona als ulls del rei i dels funcionaris, de nomenar Josep segon després del rei sobre tot el país d'Egipte, i el rei va parlar a Josep, dient:
20 Ara, em vas donar el consell de nomenar un home savi sobre el país d'Egipte, perquè amb la seva saviesa salvés el país de la fam; ara, doncs, ja que Déu t'ha fet saber tot això i totes les paraules que has dit, no hi ha en tot el país cap home assenyat i savi com tu.
21 I el teu nom no serà més Josep, sinó Safnat-Paneà; seràs el meu segon, i segons la teva paraula es faran tots els

assumptes del meu govern, i per la teva paraula sortirà i entrarà el meu poble.
22 També de sota la teva mà els meus servents i funcionaris rebran el seu salari que se'ls dóna mensualment, i tot el poble del país s'inclinarà davant teu; només en el meu tron seré més gran que tu.
23 I el rei es va treure l'anell de la mà i el va posar a la mà de Josep, i el rei va vestir amb una vestimenta principesca, i li va posar una corona d'or al cap, i li va posar una cadena d'or al coll.
24 I el rei va manar als seus servents, i el van fer muntar en el segon carro del rei, que anava davant del carro del rei, i el va fer muntar en un cavall gran i fort dels cavalls del rei, i el van conduir pels carrers del país d'Egipte.
25 I el rei va ordenar que tots els que tocaven panderetes, arpes i altres instruments musicals sortissin amb Josep; mil panderetes, mil mecolot i mil nebalim el van seguir.
26 I cinc mil homes, amb espases desembeinades brillants a les mans, anaven marxant i jugant davant de Josep, i vint mil dels grans homes del rei, cenyits amb cinturons de pell coberts d'or, marxaven a la dreta de Josep, i vint mil a la seva esquerra, i totes les dones i donzelles anaven a les teulades o es quedaven als carrers jugant i alegrant-se amb Josep, i contemplaven l'aspecte de Josep i la seva bellesa.
27 I el poble del rei anava davant d'ell i darrere d'ell, perfumant el camí amb encens i càssia, i amb tota mena de perfums fi, i escampant mirra i àloes pel camí, i vint homes proclamaven aquestes paraules davant d'ell per tot el país en veu alta:
28 Veieu aquest home que el rei ha escollit per ser el seu segon? Tots els afers del govern seran regulats per ell, i qui transgredeixi les seves ordres, o qui no s'inclini davant d'ell fins a terra, morirà, perquè s'ha rebel·lat contra el rei i el seu segon.
29 I quan els heralds van acabar de proclamar, tot el poble d'Egipte es va inclinar a terra davant de Josep i va dir: «Visca el rei, i visca també el seu segon!». I tots els habitants d'Egipte es van inclinar al llarg del camí, i quan els heralds s'hi van acostar, es van inclinar i es van alegrar amb tota mena de panderetes, mecol i nebal davant de Josep.
30 I Josep, muntat a cavall, va alçar els ulls al cel i va cridar: «Ell aixeca el pobre de la pols, aixeca el necessitat del femer. Senyor dels exèrcits, feliç l'home que confia en tu.»
31 Josep va recórrer el país d'Egipte amb els servents i els eunucs del faraó, i li van mostrar tot el país d'Egipte i tots els tresors del rei.
32 I Josep va tornar i es va presentar aquell dia davant del faraó, i el rei va donar a Josep una possessió a la terra d'Egipte, una possessió de camps i vinyes, i el rei va donar a Josep tres mil talents de plata i mil talents d'or, i pedres d'ònix i bdel·li i molts regals.
33 I l'endemà el rei va ordenar a tot el poble d'Egipte que portés a Josep ofrenes i presents, i que morissin aquells que violessin l'ordre del rei; i van fer un lloc alt a la plaça de la ciutat, i hi van estendre vestits, i qui portava alguna cosa a Josep ho posava al lloc alt.
34 I tot el poble d'Egipte va fondre alguna cosa al lloc alt: un home una arracada d'or, i l'altre anells i arracades, i diferents atuells d'or i plata, i pedres d'ònix i bdel·li va fondre al lloc alt; cadascun va donar alguna cosa del que posseïa.
35 I Josep va prendre tot això i ho va posar als seus tresors, i tots els oficials i nobles que pertanyien al rei van exaltar Josep, i li van fer molts regals, veient que el rei l'havia escollit per ser el seu segon.
36 I el rei va enviar a Potifera, fill d'Ahiram, sacerdot d'On, i va prendre la seva filla petita Osnat i la va donar a Josep per esposa.
37 I la noia era molt atractiva, verge, que cap home havia conegut, i Josep la va prendre per esposa; i el rei digué a Josep; Jo sóc el Faraó, i fora de tu ningú no gosarà aixecar la mà ni el peu per governar el meu poble per tot el país d'Egipte.
38 Josep tenia trenta anys quan va comparèixer davant del faraó, i Josep va sortir de davant del rei, i va esdevenir el segon del rei a Egipte.
39 I el rei va donar a Josep cent servents per servir-lo a casa seva, i Josep també va enviar i va comprar molts servents i van romandre a casa de Josep.
40 Josep es va construir una casa molt magnífica, semblant a les cases dels reis, davant del pati del palau del rei, i va fer a la casa un gran temple, d'aspecte molt elegant i convenient per a la seva residència; tres anys va trigar Josep a construir la seva casa.
41 I Josep es va fer un tron molt elegant, ple d'or i plata, i el va cobrir amb pedres d'ònix i bdel·li, i hi va fer la semblança de tota la terra d'Egipte i la semblança del riu d'Egipte que rega tota la terra d'Egipte; i Josep es va asseure segur al seu tron a casa seva, i el Senyor va augmentar la saviesa de Josep.
42 I tots els habitants d'Egipte, els servents del faraó i els seus prínceps estimaven molt Josep, perquè això venia del Senyor a Josep.
43 I Josep tenia un exèrcit que feia la guerra, sortint en tropes i exèrcits fins al nombre de quaranta mil sis-cents homes, capaços de portar armes per ajudar el rei i Josep contra l'enemic, a més dels oficials del rei i els seus servents i habitants d'Egipte innombrables.
44 I Josep va donar als seus homes valents i a tot el seu exèrcit escuts i javelines, gorres i cotes de malla i pedres per a fones.

CAPÍTOL 50

1 En aquell temps, els fills de Tarsis van anar contra els fills d'Ismael i els van fer la guerra, i els van saquejar els ismaelites durant molt de temps.
2 I els fills d'Ismael eren pocs en aquells dies, i no van poder vèncer els fills de Tarsis, i van ser durament oprimits.
3 I els ancians dels ismaelites van enviar un registre al rei d'Egipte, dient: «Envia, et prego, als teus servents oficials i exèrcits perquè ens ajudin a lluitar contra els fills de Tarsis, perquè fa molt de temps que ens estem consumint.»
4 I el faraó va enviar Josep amb els homes valents i l'exèrcit que eren amb ell, i també els seus homes valents de la casa del rei.
5 I van anar a la terra d'Havilà, als fills d'Ismael, per ajudar-los contra els fills de Tarsis, i els fills d'Ismael van lluitar contra els fills de Tarsis, i Josep va derrotar els

tarsisites i va sotmetre tota la seva terra, i els fills d'Ismael hi habiten fins al dia d'avui.
6 I quan la terra de Tarsis va ser sotmesa, tots els tarsisites van fugir i van arribar a la frontera dels seus germans, els fills de Javan, i Josep amb tots els seus homes valents i el seu exèrcit va tornar a Egipte, sense que en faltés ni un sol.
7 I al canvi d'any, el segon any del regnat de Josep sobre Egipte, el Senyor va donar una gran abundància a tot el país durant set anys, tal com Josep havia dit, perquè el Senyor va beneir tots els productes de la terra en aquells dies durant set anys, i van menjar i van quedar molt satisfets.
8 I Josep en aquell temps tenia oficials sota el seu comandament, i recollien tots els aliments dels bons anys, i amuntegaven blat any rere any, i el dipositaven als tresors de Josep.
9 I sempre que recollien el menjar, Josep manava que portessin el blat en espigues, i també que portessin amb ell una mica de terra del camp, perquè no es fes malbé.
10 I Josep ho va fer any rere any, i va amuntegar blat com la sorra del mar en abundància, perquè les seves reserves eren immenses i no es podien comptar per l'abundància.
11 I també tots els habitants d'Egipte van acumular tota mena de queviures a les seves reserves en gran abundància durant els set anys de bons, però no van fer com va fer Josep.
12 I tot el menjar que Josep i els egipcis havien recollit durant els set anys d'abundància va quedar emmagatzemat per a la terra per als set anys de fam, per al manteniment de tota la terra.
13 I els habitants d'Egipte van omplir cadascú el seu magatzem i el seu amagatall de blat, per tal de mantenir-se durant la fam.
14 Josep va posar tots els queviures que havia recollit a totes les ciutats d'Egipte, va tancar tots els magatzems i va posar-hi sentinelles.
15 I Osnat, la muller de Josep, filla de Potifera, li va donar dos fills, Manassès i Efraïm, i Josep tenia trenta-quatre anys quan els va engendrar.
16 I els nois van créixer i van seguir els seus camins i les seves instruccions, no es van desviar del camí que el seu pare els havia ensenyat, ni a dreta ni a esquerra.
17 I el Senyor era amb els nois, i van créixer i van tenir enteniment i habilitat en tota saviesa i en tots els assumptes del govern, i tots els funcionaris del rei i els seus grans homes d'entre els habitants d'Egipte van exaltar els nois, i van ser criats entre els fills del rei.
18 I els set anys d'abundància que hi havia hagut arreu del país s'havien acabat, i els van seguir set anys de fam, tal com Josep havia dit, i la fam s'estengué arreu del país.
19 I tot el poble d'Egipte va veure que la fam havia començat al país d'Egipte, i tot el poble d'Egipte va obrir els seus magatzems de blat, perquè la fam els prevalia.
20 I van trobar tot el menjar que hi havia als seus magatzems, ple de plagues i no apte per menjar, i la fam es va estendre per tot el país, i tots els habitants d'Egipte van venir i van plorar davant del faraó, perquè la fam els pesava molt.
21 I van dir al faraó: «Dóna menjar als teus servents, i per què hauríem de morir de fam davant dels teus ulls, nosaltres i els nostres petits?»
22 I el faraó els va respondre, dient: I per què clameu a mi? No va manar Josep que s'acumulés el blat durant els set anys d'abundància per als anys de fam? I per què no vau escoltar la seva veu?
23 I el poble d'Egipte va respondre al rei, dient: «Tan com viu la teva ànima, senyor nostre, els teus servents han fet tot el que Josep va ordenar. També van recollir tota la collita dels seus camps durant els set anys d'abundància i ho van guardar als magatzems fins al dia d'avui.»
24 I quan la fam va prevaldre sobre els teus servents, vam obrir els nostres magatzems, i vet aquí que tots els nostres productes estaven plens de plagues i no eren aptes per al menjar.
25 I quan el rei va sentir tot el que havia succeït als habitants d'Egipte, el rei va tenir molta por a causa de la fam, i va quedar molt espantat; i el rei va respondre al poble d'Egipte, dient: Ja que tot això us ha succeït, aneu a Josep, feu tot el que us digui, no transgrediu els seus manaments.
26 Tot el poble d'Egipte va sortir i va anar a Josep, i li va dir: «Dona'ns menjar, i per què hauríem de morir de fam davant teu? Vam recollir els nostres productes durant els set anys, tal com ens vas manar, i els vam guardar, i així ens ha passat.»
27 I quan Josep va sentir totes les paraules del poble d'Egipte i el que els havia succeït, Josep va obrir tots els seus magatzems de productes i els va vendre al poble d'Egipte.
28 La fam s'estengué per tot el país, i la fam era a tots els països, però al país d'Egipte hi havia productes per vendre.
29 I tots els habitants d'Egipte van anar a Josep per comprar blat, perquè la fam els prevalia, i tot el seu blat es va fer malbé, i Josep el venia diàriament a tot el poble d'Egipte.
30 I tots els habitants de la terra de Canaan, els filisteus i els de l'altra banda del Jordà, els fills de l'est i totes les ciutats de les terres llunyanes i properes van sentir que hi havia blat a Egipte, i tots van venir a Egipte a comprar-hi blat, perquè la fam els prevalia.
31 Josep va obrir els magatzems de blat i hi va posar oficials, i cada dia s'hi presentaven i venien a tots els qui venien.
32 Josep sabia que els seus germans també vindrien a Egipte a comprar blat, perquè la fam s'estenia per tot el país. I Josep va ordenar a tot el seu poble que ho fessin pregonar per tot el país d'Egipte, dient:
33 És el plaer del rei, del seu segon i dels seus grans homes, que qualsevol persona que vulgui comprar blat a Egipte no enviï els seus servents a Egipte a comprar, sinó els seus fills, i també qualsevol egipci o cananeu que vingui de qualsevol dels magatzems de comprar blat a Egipte, i vagi a vendre'l per tot el país, morirà, perquè ningú no comprarà sinó per al manteniment de la seva família.
34 I qualsevol home que guiï dues o tres bèsties morirà, perquè cada home només conduirà la seva pròpia bèstia.
35 I Josep va posar sentinelles a les portes d'Egipte, i els va manar, dient: A qualsevol persona que vingui a comprar blat, que no la deixeu entrar fins que el seu nom, i el nom del seu pare, i el nom del pare del seu pare siguin escrits, i tot el que estigui escrit de dia, envieu-me els seus noms al vespre perquè els pugui saber.

36 Josep va posar oficials per tot el país d'Egipte i els va ordenar que fessin totes aquestes coses.
37 I Josep va fer totes aquestes coses, i va establir aquests estatuts, per tal de saber quan els seus germans vindrien a Egipte a comprar blat; i el poble de Josep ho feia proclamar diàriament a Egipte segons aquestes paraules i estatuts que Josep havia manat.
38 I tots els habitants del país de l'est i de l'oest, i de tota la terra, van sentir parlar dels estatuts i les regulacions que Josep havia promulgat a Egipte, i els habitants dels extrems de la terra van venir i compraven blat a Egipte dia rere dia, i després se'n van anar.
39 I tots els oficials d'Egipte van fer tal com Josep havia manat, i tots els qui venien a Egipte a comprar blat, els guardians de la porta escrivien els seus noms i els noms dels seus pares, i els portaven cada vespre davant de Josep.

CAPÍTOL 51

1 I Jacob va sentir després que hi havia blat a Egipte, i va cridar els seus fills perquè anessin a Egipte a comprar-hi blat, perquè també sobre ells s'havia apoderat la fam, i va cridar els seus fills, dient:
2 He sentit a dir que hi ha blat a Egipte, i tots els pobles de la terra hi van a comprar. Per què doncs, doncs, us mostreu satisfets davant de tota la terra? Baixeu també vosaltres a Egipte i compreu-nos una mica de blat entre els qui hi vénen, perquè no morim.
3 I els fills de Jacob van escoltar la veu del seu pare, i es van aixecar per baixar a Egipte per comprar blat entre els altres que hi havien vingut.
4 I Jacob, el seu pare, els va manar: «Quan entreu a la ciutat, no entreu junts per una sola porta, per culpa dels habitants del país.
5 I els fills de Jacob van sortir i van anar a Egipte, i els fills de Jacob van fer tot el que el seu pare els havia manat, i Jacob no va enviar Benjamí, perquè va dir: No fos cas que li passés un accident pel camí com al seu germà; i deu dels fills de Jacob van sortir.
6 I mentre els fills de Jacob anaven pel camí, es van penedir del que havien fet a Josep, i es van parlar entre ells, dient: Sabem que el nostre germà Josep va baixar a Egipte, i ara el buscarem allà on anem, i si el trobem el prendrem del seu amo per un rescat, i si no, per la força, i morirem per ell.
7 I els fills de Jacob van estar d'acord amb això i es van enfortir per causa de Josep, per alliberar-lo de la mà del seu amo, i els fills de Jacob van anar a Egipte; i quan van arribar a prop d'Egipte es van separar els uns dels altres, i van passar per deu portes d'Egipte, i els guardians de la porta van escriure els seus noms aquell dia, i els van portar a Josep al vespre.
8 I Josep va llegir els noms de mà dels porters de la ciutat, i va descobrir que els seus germans havien entrat per les deu portes de la ciutat, i Josep en aquell moment va ordenar que es proclamés per tot el país d'Egipte, dient:
9 Aneu tots els guàrdies dels magatzems, tanqueu tots els magatzems de blat i deixeu-ne només un obert, perquè els qui vinguin hi puguin comprar.
10 I tots els oficials de Josep ho van fer així en aquell moment, i van tancar tots els magatzems i només en van deixar un obert.
11 I Josep va donar els noms escrits dels seus germans al qui estava encarregat del magatzem obert, i li va dir: Si algú vingui a tu a comprar blat, pregunta-li el seu nom, i quan homes d'aquests noms es presentin davant teu, agafa'ls i envia'ls, i així ho van fer.
12 Quan els fills de Jacob van arribar a la ciutat, es van ajuntar a la ciutat per buscar Josep abans de comprar blat.
13 I van anar a les muralles de les prostitutes, i van buscar Josep a les muralles de les prostitutes durant tres dies, perquè pensaven que Josep vindria a les muralles de les prostitutes, ja que Josep era molt bell i ben vist, i els fills de Jacob van buscar Josep durant tres dies, i no el van poder trobar.
14 L'encarregat de la botiga va buscar els noms que Josep li havia donat, però no els va trobar.
15 I va enviar a Josep, dient: «Han passat aquests tres dies, i aquells homes els noms dels quals em vas donar encara no han vingut; i Josep va enviar servents a buscar els homes per tot Egipte, i a portar-los davant de Josep.
16 I els servents de Josep van anar i van arribar a Egipte i no els van poder trobar, i van anar a Gosen i no hi eren, i després van anar a la ciutat de Ramsès i no els van poder trobar.
17 I Josep va continuar enviant setze servents a buscar els seus germans, i van anar i es van escampar pels quatre cantons de la ciutat, i quatre dels servents van entrar a casa de les prostitutes, i van trobar els deu homes allà buscant el seu germà.
18 I aquells quatre homes els van agafar i els van portar davant d'ell, i es van inclinar davant d'ell fins a terra, i Josep estava assegut al seu tron al seu temple, vestit amb vestits principescos, i al seu cap duia una gran corona d'or, i tots els homes poderosos seien al seu voltant.
19 I els fills de Jacob van veure Josep, i la seva figura, la seva bellesa i la dignitat del seu rostre els semblaven meravelloses, i es van inclinar de nou davant d'ell fins a terra.
20 I Josep va veure els seus germans, i els va reconèixer, però ells no el van reconèixer, perquè Josep era molt gran als seus ulls, per tant, no el van reconèixer.
21 I Josep els va dir: «D'on veniu?» I tots van respondre: «Els teus servents han vingut de la terra de Canaan a comprar blat, perquè la fam preval per tota la terra, i els teus servents han sentit que hi havia blat a Egipte, així que han vingut entre els altres veïns a comprar blat per al seu manteniment.
22 I Josep els va respondre: «Si heu vingut a comprar, tal com dieu, per què heu entrat per les deu portes de la ciutat? Només pot ser que hàgiu vingut a espiar el país.
23 I tots plegats van respondre a Josep, i digueren: No és així, senyor meu, tenim raó, els teus servents no són espies, sinó que hem vingut a comprar blat, perquè els teus servents són tots germans, fills d'un mateix home a la terra de Canaan, i el nostre pare ens va manar, dient: Quan entreu a la ciutat, no entreu junts per una sola porta, a causa dels habitants de la terra.
24 I Josep els va respondre de nou i va dir: Això és el que us he dit: heu vingut a espiar el país, per això tots heu

entrat per les deu portes de la ciutat; heu vingut a veure la nuesa del país.
25 Segurament tothom qui ve a comprar blat se'n va pel seu camí, i ja fa tres dies que sou al país, i què feu a les muralles de prostitutes on esteu aquests tres dies? Segurament els espies fan coses semblants.
26 I van dir a Josep: Lluny del nostre senyor de parlar així, perquè som dotze germans, fills del nostre pare Jacob, a la terra de Canaan, fill d'Isaac, fill d'Abraham, l'hebreu, i vet aquí que el més jove és amb el nostre pare avui a la terra de Canaan, i un no hi és, perquè s'havia perdut d'entre nosaltres, i pensàvem que potser seria en aquesta terra, així que el busquem per tota la terra, i hem arribat fins i tot a les cases de les prostitutes per buscar-lo allà.
27 I Josep els va dir: «L'heu buscat per tota la terra, de manera que només us queda Egipte per buscar-lo? I què faria el vostre germà a les cases de prostitutes, tot i que fos a Egipte? No heu dit que sou dels fills d'Isaac, fill d'Abraham, i què farien els fills de Jacob a les cases de prostitutes?»
28 I li van dir: «Hem sentit que els ismaelites ens el van robar i ens van dir que el van vendre a Egipte. El teu servent, el nostre germà, és molt atractiu i de bona figura. Pensàvem que segurament seria a casa de prostitutes. Per això els teus servents hi van anar a buscar-lo i a pagar el rescat.»
29 I Josep els va respondre encara, dient: Certament, dieu falsedat i mentides, dient de vosaltres mateixos que sou fills d'Abraham! Ho juro pel faraó que sou espies, i per això heu vingut a cases de prostitutes perquè no sigueu coneguts.
30 I Josep els digué: Ara, si el trobeu, i el seu amo us demana un gran preu, el pagareu per ell? I ells digueren: Se li donarà.
31 I els digué: I si el seu amo no vol consentir a separar-se'n per un gran preu, què li fareu per ell? I li respongueren: Si no ens el dóna, el matarem, prendrem el nostre germà i marxarem.
32 I Josep els digué: Això és el que us he dit: sou espies, perquè heu vingut a matar els habitants del país, perquè hem sentit que dos dels vostres germans van matar tots els habitants de Siquem, al país de Canaan, per culpa de la vostra germana, i ara veniu a fer el mateix a Egipte per culpa del vostre germà.
33 Només així sabré que sou homes de veritat: si envieu a casa algú de vosaltres a buscar el vostre germà petit de casa del vostre pare i me'l porta aquí. Així sabré que teniu raó.
34 I Josep va cridar setanta dels seus homes valents, i els va dir: Preneu aquests homes i porteu-los a la presó.
35 I els homes valents van agafar els deu homes, els van agafar i els van tancar a la presó, i van estar-hi tres dies.
36 I el tercer dia Josep els va fer sortir de la presó, i els va dir: Feu això per vosaltres mateixos si sou homes de veritat, a fi que pugueu viure. Un dels vostres germans quedarà reclòs a la presó mentre vosaltres aneu i porteu el blat per a la vostra família al país de Canaan, i aneu a buscar el vostre germà petit i porteu-me'l aquí, perquè sàpiga que sou homes de veritat quan feu això.
37 I Josep va sortir d'ells i va entrar a la cambra, i va plorar molt, perquè la seva llàstima estava excitada per ells, i es va rentar la cara, i va tornar cap a ells, i va prendre Simeó d'entre ells i va ordenar que el lliguessin, però Simeó no ho va voler, perquè era un home molt poderós i no el podien lligar.
38 I Josep va cridar els seus homes poderosos, i setanta homes valents van venir davant seu amb espases desembeinades a les mans, i els fills de Jacob estaven espantats d'ells.
39 I Josep els digué: Agafeu aquest home i tanqueu-lo a la presó fins que els seus germans vinguin a ell, i els homes valents de Josep es van afanyar i tots van agafar Simeó per lligar-lo, i Simeó va donar un crit fort i terrible, i el crit es va sentir a distància.
40 I tots els homes valents de Josep van sentir el crit i van caure de cara a terra, i van tenir molta por i van fugir.
41 I tots els homes que eren amb Josep van fugir, perquè tenien molta por per les seves vides, i només Josep i el seu fill Manassès van romandre allà, i Manassès, fill de Josep, va veure la força de Simeó, i es va enfurir molt.
42 Manassà, fill de Josep, es va alçar contra Simeó, i Manassà va colpejar Simeó amb un fort cop de puny al clatell, i la seva ràbia es va calmar.
43 Manassà va agafar Simeó, el va agafar violentament, el va lligar i el va portar a la casa de reclusió, i tots els fills de Jacob van quedar meravellats per l'acte del jove.
44 I Simeó digué als seus germans: «Que ningú de vosaltres digui que aquesta és la mort d'un egipci, sinó que és la mort de la casa del meu pare.»
45 I després d'això, Josep va ordenar que cridessin el qui estava encarregat del magatzem, perquè omplís els seus sacs de blat tant com poguessin portar, i que tornés els diners de cadascú al seu sac, i que els donés provisions per al camí, i així els va fer.
46 I Josep els va manar, dient: Guardeu-vos de no transgredir les meves ordres de portar el vostre germà, tal com us he dit. I serà quan em porteu el vostre germà aquí, llavors sabré que sou homes de veritat, i traficareu amb la terra, i us retornaré el vostre germà, i tornareu en pau al vostre pare.
47 I tots van respondre i digueren: Tal com diu el nostre senyor, així ho farem. I es van inclinar davant d'ell fins a terra.
48 I cada home va carregar el seu blat sobre el seu ase, i van sortir per anar a la terra de Canaan a casa del seu pare; i van arribar a la posada i Leví va estendre el seu sac per donar menjar al seu ase, quan va veure i vet aquí que els seus diners amb tot el pes encara eren al seu sac.
49 L'home va tenir molta por i digué als seus germans: «Els meus diners m'han tornat i, mira, són al meu sac». Els homes van tenir molta por i van dir: «Què és això que Déu ens ha fet?»
50 I tots van dir: «On és la bondat del Senyor amb els nostres pares, amb Abraham, Isaac i Jacob, que el Senyor ens ha lliurat avui a les mans del rei d'Egipte perquè conspiri contra nosaltres?»
51 I Judà els va dir: Certament som pecadors davant del Senyor, el nostre Déu, per haver venut el nostre germà, la nostra pròpia carn, i per què dieu: On és la bondat del Senyor amb els nostres pares?
52 Rubèn els digué: «No us vaig dir que no pequéssiu contra el noi, i no em volíeu escoltar? Ara Déu ens el reclama. Com us atreviu a dir: On és la bondat del Senyor

amb els nostres pares, mentre vosaltres heu pecat contra el Senyor?»
53 I van passar la nit en aquell lloc, i es van llevar d'hora al matí i van carregar els seus ases amb el seu blat, i els van conduir i van continuar i van arribar a casa del seu pare a la terra de Canaan.
54 I Jacob i la seva família van sortir a trobar els seus fills, i Jacob va veure, i vet aquí, que el seu germà Simeó no era amb ells, i Jacob va dir als seus fills: On és el vostre germà Simeó, que no veig? I els seus fills li van explicar tot el que els havia succeït a Egipte.

CAPÍTOL 52

1 Van entrar a casa seva, i cadascú va obrir el seu sac i van veure que allà hi havia el paquet de diners de cadascú, i tant ells com el seu pare van quedar molt espantats.
2 I Jacob els digué: Què és això que m'heu fet? Vaig enviar el vostre germà Josep a preguntar-vos com esteu, i em vau dir que una bèstia ferotge el va devorar.
3 I Simeó va anar amb vosaltres a comprar menjar i dieu que el rei d'Egipte l'ha tancat a la presó, i voleu endur-vos Benjamí per causar-li també la mort, i fer baixar els meus cabells blancs amb dolor a la tomba per causa de Benjamí i del seu germà Josep.
4 Ara, doncs, el meu fill no baixarà amb vosaltres, perquè el seu germà és mort i ell s'ha quedat sol, i li poden passar desgràcies pel camí que aneu, com van passar al seu germà.
5 I Rubèn digué al seu pare: «Mataràs els meus dos fills si no porto el teu fill i el poso davant teu». I Jacob digué als seus fills: «Quedeu-vos aquí i no baixeu a Egipte, perquè el meu fill no baixarà amb vosaltres a Egipte, ni morirà com el seu germà.
6 I Judà els digué: «Aparteu-vos d'ell fins que s'acabi el blat. Aleshores ell dirà: «Baixeu amb el vostre germà», quan es trobi en perill la seva vida i la de la seva família per la fam.»
7 I en aquells dies la fam era greu per tot el país, i tota la gent de la terra va anar i va venir a Egipte a comprar menjar, perquè la fam prevalia molt entre ells, i els fills de Jacob van romandre a Canaan un any i dos mesos fins que se'ls va acabar el blat.
8 I succeí que després que s'acabés el seu blat, tota la casa de Jacob estava aclaparada per la fam, i tots els infants dels fills de Jacob es van ajuntar i es van acostar a Jacob, i tots el van envoltar, i li van dir: Doneu-nos pa, i per què tots morirem de fam en la vostra presència?
9 Jacob va sentir les paraules dels fills del seu fill, i va plorar molt, i es va sentir compassiu per ells, i Jacob va cridar els seus fills i tots van venir i es van asseure davant d'ell.
10 I Jacob els digué: «No heu vist com els vostres fills ploren avui per mi, dient: Doneu-nos pa? I no n'hi ha. Torneu, doncs, i compreu-nos una mica de menjar.»
11 I Judà va respondre i va dir al seu pare: Si envies el nostre germà amb nosaltres, baixarem i et comprarem blat, i si no l'envies, no baixarem, perquè certament el rei d'Egipte ens va ordenar particularment, dient: No veureu la meva cara si el vostre germà no és amb vosaltres, perquè el rei d'Egipte és un rei fort i poderós, i vet aquí que si anem a ell sense el nostre germà, tots serem condemnats a mort.
12 No saps i no has sentit que aquest rei és molt poderós i savi, i que no n'hi ha cap com ell en tota la terra? Heus aquí, hem vist tots els reis de la terra i no n'hem vist cap com aquell rei, el rei d'Egipte; certament, entre tots els reis de la terra, no n'hi ha cap de més gran que Abimèlec, rei dels filisteus, però el rei d'Egipte és més gran i més poderós que ell, i Abimèlec només es pot comparar amb un dels seus oficials.
13 Pare, no has vist el seu palau i el seu tron, i tots els seus servents drets davant d'ell; no has vist aquell rei al seu tron amb la seva pompa i aparença reial, vestit amb les seves robes reials i una gran corona d'or al cap; no has vist l'honor i la glòria que Déu li ha donat, perquè no n'hi ha d'igual a ell en tota la terra.
14 Pare, no has vist la saviesa, l'enteniment i el coneixement que Déu li ha donat al cor, ni has sentit la seva dolça veu quan ens parlava.
15 No sabem, pare, qui li va donar a conèixer els nostres noms i tot el que ens va passar, però també va preguntar per tu, dient: Encara viu el teu pare i està bé?
16 No has vist com ell regeix els afers del govern d'Egipte sense consultar el faraó, el seu senyor; no has vist el temor i la por que va inspirar a tots els egipcis.
17 I també quan vam marxar d'ell, vam amenaçar de fer a Egipte com a la resta de les ciutats dels amorreus, i vam estar molt indignats contra totes les seves paraules que va dir sobre nosaltres com a espies, i ara quan tornarem a presentar-nos davant d'ell, el seu terror caurà sobre tots nosaltres, i cap de nosaltres podrà dir-li ni una cosa petita ni gran.
18 Ara, doncs, pare, envia el noi amb nosaltres, i baixarem a comprar-te menjar per al nostre manteniment, i no morirem de fam. I Jacob va dir: Per què m'has tractat tan malament dient al rei que tens un germà? Què és això que m'has fet?
19 I Judà digué al seu pare Jacob: «Dóna'm el noi, i nosaltres baixarem a Egipte a comprar blat i després tornarem. I serà que quan tornem, si el noi no és amb nosaltres, que jo porti la teva culpa per sempre.»
20 Has vist tots els nostres infants plorant de gana sobre tu i no tens cap força a la teva mà per satisfer-los? Ara, que la teva compassió es desperti per ells i envia el nostre germà amb nosaltres i hi anirem.
21 Com es manifestarà envers tu la bondat del Senyor envers els nostres avantpassats, si dius que el rei d'Egipte s'endurà el teu fill? Pel Senyor viu, no el deixaré fins que el porti i el presenti davant teu. Prega per nosaltres al Senyor perquè ens tracti amb bondat i ens faci ser rebuts favorablement i amb bondat pel rei d'Egipte i els seus homes, perquè si no haguéssim trigat, segurament ara hauríem tornat una segona vegada amb el teu fill.
22 I Jacob digué als seus fills: «Confio en el Senyor Déu, que us alliberarà i us donarà el favor del rei d'Egipte i de tots els seus homes.
23 Ara, doncs, aixequeu-vos i aneu a trobar aquell home, preneu-li un present del que es pugui aconseguir al país i porteu-lo davant seu. Que el Déu Totpoderós us doni misericòrdia davant seu, i que enviï amb vosaltres els vostres germans Benjamí i Simeó.
24 I tots els homes es van aixecar i van prendre el seu germà Benjamí, i van portar a les seves mans un gran

present del millor de la terra, i també van prendre una doble porció de plata.
25 Jacob va donar aquestes ordres als seus fills pel que fa a Benjamí: «Guardeu-vos d'ell pel camí que aneu, i no us separeu d'ell ni a Egipte.»
26 I Jacob es va aixecar de davant dels seus fills, va estendre les mans i va pregar al Senyor pels seus fills, dient: Oh Senyor Déu del cel i de la terra, recorda el teu pacte amb el nostre pare Abraham, recorda'l amb el meu pare Isaac i tracta amb bondat els meus fills i no els lliuris a les mans del rei d'Egipte; fes-ho, t'ho prego, oh Déu, per la teva misericòrdia, i redimeix tots els meus fills i salva'ls del poder egipci, i envia'ls els seus dos germans.
27 I totes les dones dels fills de Jacob i els seus fills van alçar els ulls al cel i tots van plorar davant del Senyor, i van clamar a ell perquè alliberés els seus pares de la mà del rei d'Egipte.
28 Jacob va escriure un document al rei d'Egipte i el va lliurar a Judà i als seus fills, dient:
29 Del teu servent Jacob, fill d'Isaac, fill d'Abraham l'hebreu, príncep de Déu, al rei poderós i savi, el revelador dels secrets, rei d'Egipte, salutació.
30 Que sàpiga el meu senyor, el rei d'Egipte, que la fam s'agreujava greument sobre nosaltres al país de Canaan, i vaig enviar els meus fills a tu perquè ens compressin una mica de queviures per al nostre manteniment.
31 Perquè els meus fills m'envoltaven i jo, com que sóc molt vell, no puc veure-hi amb els meus ulls, perquè els meus ulls s'han tornat molt pesats per l'edat, així com pel plor diari pel meu fill, per Josep que havia perdut davant meu, i vaig manar als meus fills que no entressin per les portes de la ciutat quan arribessin a Egipte, a causa dels habitants del país.
32 I també els vaig manar que anessin per Egipte a buscar el meu fill Josep, potser el trobarien allà, i així ho van fer, i els vas considerar com a espies de la terra.
33 No hem sentit a dir que vas interpretar el somni del faraó i que li vas parlar amb veritat? Com és que, doncs, no saps amb la teva saviesa si els meus fills són espies o no?
34 Ara, doncs, senyor meu i rei, vet aquí que he enviat el meu fill davant teu, tal com vas dir als meus fills; et prego que el vetllis fins que torni a mi en pau amb els seus germans.
35 Perquè no saps, o no has sentit què va fer el nostre Déu al faraó quan es va endur la meva mare Sara, i què va fer a Abimèlec, rei dels filisteus, per causa d'ella, i també què va fer el nostre pare Abraham als nou reis d'Elam, com els va derrotar a tots amb uns pocs homes que eren amb ell?
36 I també el que van fer els meus dos fills Simeó i Leví a les vuit ciutats dels amorreus, com les van destruir per culpa de la seva germana Dina?
37 I també es consolaven per la pèrdua del seu germà Benjamí, per culpa del seu germà Josep; què faran per ell quan vegin que la mà d'un poble els domina, per causa d'ell?
38 No saps, oh rei d'Egipte, que el poder de Déu és amb nosaltres, i que també Déu escolta sempre les nostres pregàries i no ens abandona en tot moment?
39 I quan els meus fills em van explicar el que havies fet amb ells, no vaig invocar el Senyor per tu, perquè llavors hauries mort amb els teus homes abans que el meu fill Benjamí vingués davant teu, però vaig pensar que, com que el meu fill Simeó era a casa teva, potser podries tractar-lo amb bondat, per tant, no et vaig fer això.
40 Ara, doncs, vet aquí que el meu fill Benjamí ve a tu amb els meus fills; fes-hi cas i posa'ls els ulls en ell, i llavors Déu posarà els seus ulls sobre tu i per tot el teu regne.
41 Ara t'he dit tot el que tinc al cor, i vet aquí que els meus fills vénen a tu amb el seu germà, examina la faç de tota la terra per amor d'ells i envia'ls de tornada en pau amb els seus germans.
42 I Jacob va donar el registre als seus fills a càrrec de Judà perquè el donés al rei d'Egipte.

CAPÍTOL 53

1 Els fills de Jacob es van aixecar, van prendre Benjamí i tots els presents, van anar a Egipte i es van presentar davant de Josep.
2 I Josep va veure el seu germà Benjamí amb ells i els va saludar, i aquests homes van arribar a casa de Josep.
3 I Josep va manar al majordom de casa seva que donés menjar als seus germans, i així els ho va fer.
4 I cap al migdia, Josep va fer venir els homes que portaven Benjamí, i els homes van informar l'administrador de la casa de Josep sobre els diners que havien tornat als seus sacs, i ell els va dir: «Us anirà bé, no tingueu por». I va portar el seu germà Simeó cap a ells.
5 I Simeó digué als seus germans: «El senyor dels egipcis m'ha tractat amb molta bondat. No m'ha mantingut lligat, com vau veure amb els vostres ulls. Quan vau sortir de la ciutat, em va alliberar i em va tractar amb bondat a casa seva.»
6 Judà va agafar Benjamí per la mà, van anar davant de Josep i es van inclinar davant d'ell fins a terra.
7 I els homes van donar el present a Josep i tots es van asseure davant d'ell, i Josep els va dir: «Esteu bé, esteu bé els vostres fills, esteu bé el vostre pare, que era vell?» I ells van dir: «Està bé». I Judà va prendre el registre que Jacob havia enviat i el va donar a la mà de Josep.
8 I Josep va llegir la carta i va conèixer l'escriptura del seu pare, i va voler plorar i va entrar en una habitació interior i va plorar molt; i va sortir.
9 I alçà els ulls i veié el seu germà Benjamí, i digué: És aquest el vostre germà de qui em parlàveu? I Benjamí s'acostà a Josep, i Josep li posà la mà sobre el cap i li digué: Que Déu et sigui propici, fill meu.
10 I quan Josep va veure el seu germà, el fill de la seva mare, va tornar a voler plorar, i va entrar a la cambra, i va plorar allà, i es va rentar la cara, i va sortir i es va abstenir de plorar, i va dir: Prepara el menjar.
11 Josep tenia una copa de la qual bevia, i era de plata bellament incrustada amb pedres d'ònix i bdel·li, i Josep va colpejar la copa a la vista dels seus germans mentre estaven asseguts a menjar amb ell.
12 I Josep digué als homes: «Per aquesta copa sé que Rubèn, el primogènit, Simeó, Leví, Judà, Issacar i Zabuló són fills d'una mateixa mare; seieu a menjar segons els vostres naixements.
13 I també va col·locar els altres segons els seus naixements, i va dir: Sé que aquest vostre germà petit no té germà, i jo, com ell, no en tinc cap; per tant, s'asseurà a menjar amb mi.

14 I Benjamí va pujar davant de Josep i es va asseure al tron, i els homes van contemplar els fets de Josep, i en van quedar meravellats; i els homes van menjar i beure en aquell moment amb Josep, i llavors ell els va donar presents, i Josep va donar un present a Benjamí, i Manassès i Efraïm van veure els fets del seu pare, i també li van donar presents, i Osnat li va donar un present, i eren cinc presents a la mà de Benjamí.
15 Josep els va portar vi a beure, però ells no van voler beure, i van dir: «Des del dia que Josep va morir, no hem begut vi ni hem menjat res de delicatessen.»
16 I Josep els ho va jurar, i els va pressionar molt, i van beure abundantment amb ell aquell dia, i Josep després es va girar cap al seu germà Benjamí per parlar amb ell, i Benjamí encara estava assegut al tron davant de Josep.
17 I Josep li va dir: «Has engendrat fills?» I ell va respondre: «El teu servent té deu fills, i aquests són els seus noms: Bela, Bèquer, Aixbal, Guera, Naaman, Aqui, Roix, Mupim, Chupim i Ord, i els vaig anomenar pel nom del meu germà, que no he vist mai.»
18 I els va ordenar que li portessin el seu mapa de les estrelles, amb el qual Josep coneixia tots els temps, i Josep va dir a Benjamí: He sentit que els hebreus coneixen tota saviesa, en saps alguna cosa?
19 I Benjamí digué: El teu servent també coneix tota la saviesa que el meu pare m'ha ensenyat. I Josep digué a Benjamí: Mira ara aquest instrument i entén on és a Egipte el teu germà Josep, de qui vas dir que va baixar a Egipte.
20 I Benjamí va contemplar aquell instrument amb el mapa de les estrelles del cel, i era savi i hi va mirar per saber on era el seu germà, i Benjamí va dividir tota la terra d'Egipte en quatre divisions, i va trobar que qui estava assegut al tron davant seu era el seu germà Josep, i Benjamí es va meravellar molt, i quan Josep va veure que el seu germà Benjamí estava tan sorprès, va dir a Benjamí: Què has vist, i per què estàs sorprès?
21 I Benjamí digué a Josep: «Per això puc veure que el meu germà Josep seu aquí amb mi al tron, i Josep li digué: «Sóc el teu germà Josep; no revelis això als teus germans; vet aquí, t'enviaré amb ells quan se'n vagin, i els ordenaré que tornin a la ciutat, i t'emportaré d'ells.»
22 I si s'atreveixen a arriscar les seves vides i lluiten per tu, aleshores sabré que s'han penedit del que em van fer, i em faré conèixer a ells, i si t'abandonen quan et prengui, aleshores romandràs amb mi, i jo discutiré amb ells, i ells marxaran, i no em faré conèixer a ells.
23 En aquell moment, Josep va ordenar al seu oficial que omplís els seus sacs de menjar, que posés els diners de cadascú al seu sac, que posés la copa al sac de Benjamí i que els donés provisions per al camí, i així els van fer.
24 L'endemà, els homes es van llevar de bon matí, van carregar el blat als seus ases i van sortir amb Benjamí, i van anar al país de Canaan amb el seu germà Benjamí.
25 No s'havien allunyat gaire d'Egipte quan Josep va donar aquesta ordre al seu administrador de casa: «Aixeca't, persegueix aquests homes abans que s'allunyin massa d'Egipte i digues-los: Per què heu robat la copa del meu senyor?»
26 I l'oficial de Josep es va aixecar i va arribar fins a ells, i els va dir totes les paraules de Josep; i quan van sentir això, es van enfurir molt, i van dir: Aquell amb qui es trobi la copa del vostre amo, morirà, i nosaltres també ens convertirem en esclaus.
27 I es van afanyar i cadascú va baixar el seu sac del seu ase, i van mirar a les seves bosses i la copa va ser trobada a la bossa de Benjamí, i tots es van esquinçar els vestits i van tornar a la ciutat, i van colpejar Benjamí al camí, colpejant-lo contínuament fins que va entrar a la ciutat, i es van presentar davant de Josep.
28 Judà es va encendre de fúria i va dir: «Aquest home només m'ha fet tornar avui per destruir Egipte.»
29 I els homes van arribar a casa de Josep, i van trobar Josep assegut al seu tron, i tots els homes valents eren drets a la seva dreta i a la seva esquerra.
30 I Josep els digué: «Què heu fet, que us heu emportat la copa de plata i heu marxat? Jo sé que vau prendre la meva copa per saber en quina part de la terra era el vostre germà.»
31 I Judà va dir: Què direm al nostre senyor, què parlarem i com ens justificarem? Déu ha trobat avui la iniquitat de tots els teus servents, per això ens ha fet això avui.
32 I Josep es va aixecar i va agafar Benjamí i el va prendre dels seus germans amb violència, i va entrar a la casa i va tancar la porta amb clau darrere d'ells, i Josep va ordenar al que estava encarregat de la seva casa que els digués això: Així diu el rei: Aneu en pau al vostre pare, vet aquí que he pres l'home a la mà del qual es va trobar la meva copa.

CAPÍTOL 54

1 Quan Judà va veure com Josep els tractava, es va acostar a ell, va obrir la porta i es va presentar amb els seus germans davant de Josep.
2 Judà digué a Josep: «No et molesti el meu senyor; et prego, pots dir una paraula al teu servent?» Josep li respongué: «Parla.»
3 Judà va parlar davant de Josep, i els seus germans eren allà davant d'ells; i Judà va dir a Josep: Certament, quan vam venir al nostre senyor per comprar menjar, ens vas considerar espies del país, i vam portar Benjamí davant teu, i encara avui et burles de nosaltres.
4 Ara, doncs, que el rei escolti les meves paraules i enviï, et prego, el nostre germà perquè vingui amb nosaltres a casa del nostre pare, perquè no sigui que la teva ànima pereixi avui amb totes les ànimes dels habitants d'Egipte.
5 No saps què van fer dos dels meus germans, Simeó i Leví, a la ciutat de Siquem i a set ciutats dels amorreus, per causa de la nostra germana Dina, i també què farien per causa del seu germà Benjamí?
6 I jo, amb la meva força, que sóc més gran i poderós que tots dos, vinc avui sobre tu i la teva terra si no vols enviar el nostre germà.
7 No has sentit què va fer el nostre Déu, que ens va escollir, al faraó per causa de Sara, la nostra mare, que va prendre al nostre pare, i el va castigar amb greus plagues, i fins al dia d'avui els egipcis es relaten aquesta meravella entre ells? Així farà el nostre Déu amb tu per causa de Benjamí, que avui has pres al seu pare, i per causa dels mals que avui acumules sobre nosaltres a la teva terra; perquè el nostre Déu es recordarà del seu pacte amb el nostre pare Abraham i et farà venir el mal, perquè avui has afligit l'ànima del nostre pare.

8 Ara, doncs, escolta les paraules que t'he dit avui, i envia el nostre germà perquè se'n vagi, no fos cas que tu i el poble de la teva terra moriu per l'espasa, perquè no em podreu vèncer tots.
9 Josep va respondre a Judà: «Per què has obert la boca i et glories sobre nosaltres, dient: "La força és amb tu?" Ho juro pel faraó que, si ordenés a tots els meus homes valents que lluitin contra vosaltres, tu i aquests teus germans us enfonsareu al fang.
10 I Judà va dir a Josep: Certament, és convenient que tu i el teu poble em tingueu por; tan cert com viu el Senyor, si desembeino l'espasa una vegada, no la tornaré a enfundar fins que avui hagi matat tot Egipte, i començaré amb tu i acabaré amb el faraó, el teu amo.
11 I Josep li va respondre: «Segurament la força no és només teva; jo sóc més fort i més poderós que tu; segurament si desembeines l'espasa, te la posaré al coll i al coll de tots els teus germans.»
12 I Judà li va dir: «Si avui obro la boca contra tu, t'engoliré i seràs destruït de la terra i desapareixeràs avui del teu regne.» I Josep va dir: «Si obres la boca, tinc poder i força per tancar-te la boca amb una pedra fins que no puguis pronunciar ni una paraula; mira quantes pedres hi ha davant nostre, de veritat que puc agafar una pedra, ficar-te-la a la boca i trencar-te les mandíbules.»
13 I Judà va dir: Déu és testimoni entre nosaltres que fins ara no hem volgut lluitar contra tu, només dóna'ns el nostre germà i marxarem de tu. I Josep va respondre i va dir: Tan cert com viu el faraó, que si tots els reis de Canaan vinguessin amb tu, no el prendries de la meva mà.
14 Ara, doncs, vés-te'n a casa del teu pare, i el teu germà em serà esclau, perquè ha robat la casa del rei. I Judà va dir: Què t'importa a tu o al caràcter del rei, que el rei enviï de casa seva, per tot el país, plata i or, ja sigui en regals o despeses, i tu encara parles de la copa que vas posar a la bossa del nostre germà i dius que te l'ha robat?
15 Déu no vulgui que el nostre germà Benjamí o cap de la descendència d'Abraham faci això de robar-te, o de qualsevol altre, ja sigui rei, príncep o qualsevol home.
16 Ara, doncs, deixa d'acusar-te així, perquè tota la terra no senti les teves paraules, dient: Per una mica de plata, el rei d'Egipte va discutir amb aquells homes, i els va acusar i va prendre el seu germà per esclau.
17 Josep respongué i digué: «Pren aquesta copa, aparta't de mi i deixa el teu germà com a esclau, perquè és justícia per a un lladre ser esclau.»
18 Judà va dir: «Per què no t'avergonyeixes de les teves paraules, de deixar el nostre germà i prendre la teva copa? Si ens dones la teva copa, o mil vegades més, no deixarem el nostre germà pels diners que es troben a la mà de ningú, perquè no morirem per culpa d'ell.»
19 I Josep va respondre: «Per què vas abandonar el teu germà i el vas vendre per vint monedes de plata fins al dia d'avui, i per què, doncs, no fas el mateix amb aquest teu germà?»
20 I Judà digué: «El Senyor és testimoni entre tu i jo que no desitgem les teves guerres; ara, doncs, dóna'ns el nostre germà i marxarem de tu sense barallar-nos.»
21 I Josep va respondre i va dir: Si tots els reis del país s'apleguessin, no podrien prendre el teu germà de la meva mà; i Judà va dir: Què direm al nostre pare, quan vegi que el nostre germà no ve amb nosaltres, i es lamentirà per ell?
22 Josep va respondre i va dir: «Això és el que has de dir al teu pare: La corda ha desaparegut darrere la galleda.»
23 I Judà va dir: Certament ets rei, i per què dius aquestes coses, donant un judici fals? Ai del rei que és com tu!
24 I Josep va respondre i va dir: No hi ha cap judici fals en la paraula que vaig pronunciar a causa del vostre germà Josep, perquè tots vosaltres el vau vendre als madianites per vint peces de plata, i tots ho vau negar al vostre pare i li vau dir: Una bèstia malvada l'ha devorat, Josep ha estat esquinçat a trossos.
25 I Judà va dir: «Mira, el foc de Sem crema dins del meu cor, ara cremaré tota la teva terra amb foc». I Josep va respondre i va dir: «Certament la teva cunyada Tamar, que va matar els teus fills, va apagar el foc de Siquem.
26 I Judà va dir: «Si m'arrenco un sol cabell de la carn, ompliré tot Egipte amb la seva sang.»
27 I Josep va respondre i va dir: Aquest és el teu costum de fer com vas fer amb el teu germà que vas vendre, i vas sucar-li la túnica en sang i la vas portar al teu pare perquè digués que una bèstia malvada l'havia devorat i aquí tens la seva sang.
28 I quan Judà va sentir això, es va enfurir molt i la seva ira es va cremar dins d'ell, i hi havia davant seu en aquell lloc una pedra, que pesava uns quatre-cents sicles, i la ira de Judà es va encendre i va agafar la pedra amb una mà i la va llançar al cel i la va agafar amb la mà esquerra.
29 I després la va posar sota les seves cames, i s'hi va asseure amb totes les seves forces, i la pedra es va convertir en pols davant l'exèrcit de Judà.
30 I Josep va veure l'acte de Judà i va tenir molta por, però va manar al seu fill Manassà i també va fer amb una altra pedra semblant a l'acte de Judà, i Judà va dir als seus germans: Que ningú de vosaltres digui que aquest home és egipci, però pel fet de fer això és de la família del nostre pare.
31 I Josep va dir: «No només a vosaltres se us dóna la força, perquè també som homes poderosos, i per què us heu de vantar de tots nosaltres?» I Judà va dir a Josep: «Si us plau, envia el nostre germà i no arruïnis el teu país avui.»
32 I Josep els va respondre: «Aneu a dir al vostre pare que una bèstia malvada l'ha devorat, tal com vau dir del vostre germà Josep.
33 Judà va parlar al seu germà Neftalí i li va dir: «Afanya't, vés i compta tots els carrers d'Egipte i vine a dir-m'ho». Simeó li va respondre: «No deixis que això et molesti; ara aniré a la muntanya, agafaré una gran pedra de la muntanya i l'aixafaré sobre tothom a Egipte, i mataré tots els qui hi ha.
34 I Josep va sentir totes aquestes paraules que els seus germans van dir davant d'ell, i no sabien que Josep les entenia, perquè s'imaginaven que no sabia parlar hebreu.
35 I Josep va tenir molta por de les paraules dels seus germans, per por que destruïssin Egipte, i va manar al seu fill Manassès, dient: Vés, ara, afanya't i reuneix amb mi tots els habitants d'Egipte i tots els homes valents, i que vinguin ara a mi a cavall i a peu i amb tota mena d'instruments musicals, i Manassès va anar i ho va fer.
36 I Neftalí va anar tal com Judà li havia manat, perquè Neftalí era lleuger com un dels cérvols veloços, i caminava sobre les espigues i no es trencaven sota seu.

37 I va anar i va comptar tots els carrers d'Egipte, i en va trobar dotze, i va venir corrents i ho va dir a Judà, i Judà va dir als seus germans: Afanyeu-vos i poseu-vos cadascun la seva espasa a la cintura i passarem per Egipte, i els matarem a tots, i no deixarem ni un sol vestigi.
38 I Judà digué: «Mira, destruiré tres dels carrers amb la meva força, i vosaltres destruireu un carrer cadascun; i quan Judà parlava això, vet aquí que els habitants d'Egipte i tots els homes poderosos van venir cap a ells amb tota mena d'instruments musicals i amb grans crits.
39 I el seu nombre era de cinc-cents genets i deu mil infants, i quatre-cents homes que podien lluitar sense espasa ni llança, només amb les mans i la força.
40 I tots els homes valents van arribar amb gran crit i crits, i tots van envoltar els fills de Jacob i els van espantar, i la terra va tremolar amb el so dels seus crits.
41 I quan els fills de Jacob van veure aquestes tropes, van tenir molta por per les seves vides, i Josep ho va fer per espantar els fills de Jacob i tranquil·litzar-los.
42 I Judà, veient alguns dels seus germans espantats, els va dir: Per què teniu por mentre la gràcia de Déu és amb nosaltres? I quan Judà va veure tot el poble d'Egipte envoltant-los per ordre de Josep per espantar-los, només Josep els va ordenar, dient: No toqueu cap d'ells.
43 Aleshores Judà es va afanyar a treure l'espasa, i va llançar un crit fort i amarg, i va colpejar amb la seva espasa, i va saltar a terra i va continuar cridant contra tot el poble.
44 I quan va fer això, el Senyor va fer que el terror de Judà i dels seus germans caigués sobre els homes valents i tota la gent que els envoltava.
45 I tots van fugir en sentir els crits, i es van espantar i van caure els uns sobre els altres, i molts d'ells van morir en caure, i tots van fugir davant de Judà i els seus germans i davant de Josep.
46 I mentre fugien, Judà i els seus germans els van perseguir fins a la casa del faraó, i tots van escapar, i Judà va tornar a seure davant de Josep i va rugir contra ell com un lleó, i va donar un crit gran i tremend.
47 I el crit es va sentir de lluny, i tots els habitants de Sucot el van sentir, i tot Egipte va tremolar amb el so del crit, i també les muralles d'Egipte i de la terra de Gosen van caure per la tremolor de la terra, i el faraó també va caure del seu tron a terra, i també totes les dones embarassades d'Egipte i de Gosen van avortar quan van sentir el soroll de la tremolor, perquè estaven terriblement espantades.
48 I el faraó va enviar a dir: «Què és això que ha passat avui al país d'Egipte?» I van venir i li van explicar totes les coses des del principi fins al final, i el faraó es va espantar i es va meravellar i va tenir molta por.
49 I la seva por va augmentar quan va sentir totes aquestes coses, i va enviar a Josep, dient: M'has portat els hebreus per destruir tot Egipte; què faràs amb aquest esclau lladre? Acomiada'l i deixa'l anar amb els seus germans, i no deixem que morim per la seva maldat, ni nosaltres, ni tu ni tot Egipte.
50 I si no vols fer això, llença totes les meves coses valuoses i vés-te'n amb ells a la seva terra, si t'ho desitges, perquè avui destruiran tot el meu país i mataran tot el meu poble; fins i tot totes les dones d'Egipte han avortat a causa dels seus crits; mira què han fet només amb els seus crits i les seves paraules, a més, si lluiten amb l'espasa, destruiran la terra; ara, doncs, tria el que desitgis, ja sigui jo o els hebreus, ja sigui Egipte o la terra dels hebreus.
51 I van anar i van explicar a Josep totes les paraules que el Faraó havia dit sobre ell, i Josep va tenir molta por de les paraules del Faraó, i Judà i els seus germans encara estaven davant de Josep indignats i enfurismats, i tots els fills de Jacob van rugir contra Josep, com el rugit del mar i les seves onades.
52 I Josep tenia molta por dels seus germans i per culpa del faraó, i Josep buscava un pretext per donar-se a conèixer als seus germans, per por que no destruïssin tot Egipte.
53 I Josep va donar una ordre al seu fill Manassès, i Manassès va anar i s'acostà a Judà, i li va posar la mà sobre l'espatlla, i la ira de Judà es va calmar.
54 I Judà va dir als seus germans: «Que ningú de vosaltres digui que això és obra d'un jove egipci, perquè aquesta és obra de la casa del meu pare.
55 I Josep, veient i sabent que la ira de Judà s'havia calmat, es va acostar per parlar a Judà en llenguatge suau.
56 I Josep va dir a Judà: Certament dius la veritat i avui has verificat les teves afirmacions sobre la teva força, i que el teu Déu, que es complau en tu, et doni més benestar; però digues-me de veritat per què, d'entre tots els teus germans, discuteixes amb mi per culpa del noi, ja que cap d'ells m'ha dit ni una paraula sobre ell.
57 Judà va respondre a Josep: «Saps que jo vaig ser fiador del noi davant del seu pare, dient: «Si no el portava davant meu, portaria la seva culpa per sempre.»
58 Per tant, m'he acostat a tu d'entre tots els meus germans, perquè vaig veure que no volies permetre que se n'anés; ara, doncs, pugui trobar gràcia als teus ulls que l'enviïs a anar amb nosaltres, i vet aquí que jo romandré com a substitut seu, per servir-te en tot allò que desitgis, perquè allà on m'enviïs, aniré a servir-te amb gran energia.
59 Envia'm ara a un rei poderós que s'ha rebel·lat contra tu, i sabràs què faré amb ell i amb la seva terra; encara que tingui cavalleria i infanteria o un poble extremadament poderós, els mataré a tots i portaré el cap del rei davant teu.
60 No saps o no has sentit que el nostre pare Abraham amb el seu servent Elièzer va derrotar tots els reis d'Elam amb els seus exèrcits en una nit, sense deixar-ne ni un supervivent? I des d'aquell dia la força del nostre pare ens va ser donada com a herència, per a nosaltres i la nostra descendència per sempre.
61 I Josep va respondre i va dir: Dius la veritat, i la mentida no és a la teva boca, perquè també ens va ser dit que els hebreus tenen poder i que el Senyor, el seu Déu, es complau molt en ells, i qui, doncs, podrà plantar cara davant d'ells?
62 Amb aquesta condició, us enviaré el vostre germà: si em porteu el seu germà, el fill de la seva mare, de qui vau dir que havia marxat de vosaltres cap a Egipte. Quan em porteu el seu germà, jo el prendré en el seu lloc, perquè cap de vosaltres no va ser fiador d'ell davant del vostre pare. Quan vingui a mi, us enviaré el seu germà, de qui heu estat fiador.
63 I la ira de Judà es va encendre contra Josep quan va dir això, i els seus ulls van gotejar sang de ràbia, i va dir als seus germans: Com busca aquest home avui la seva pròpia perdició i la de tot Egipte!

64 I Simeó va respondre a Josep, dient: No t'hem dit des del principi que no sabíem el lloc concret on havia anat, ni si era mort o viu, i per què parla el meu senyor així?
65 I Josep, observant la cara de Judà, va comprendre que la seva ira s'havia començat a encendre quan li va parlar, dient: Porta'm el teu altre germà en lloc d'aquest germà.
66 I Josep digué als seus germans: Segurament vau dir que el vostre germà era mort o perdut, ara si el cridés avui i es presentés davant vostre, me'l donaríeu en lloc del seu germà?
67 I Josep començà a parlar i a cridar: «Josep, Josep, vine avui davant meu i apareix als teus germans i seu davant d'ells.
68 I quan Josep va dir això davant d'ells, van mirar cadascú des d'una banda diferent per veure d'on vindria Josep davant d'ells.
69 I Josep va observar tots els seus actes i els va dir: Per què mireu aquí i allà? Sóc Josep, que vau vendre a Egipte; ara, doncs, no us entristiu que m'hagueu venut, perquè Déu em va enviar davant vostre com a suport durant la fam.
70 I els seus germans es van espantar molt quan van sentir les paraules de Josep, i Judà es va espantar molt d'ell.
71 I quan Benjamí va sentir les paraules de Josep, era davant d'ells a la part interior de la casa, i Benjamí va córrer cap a Josep, el seu germà, i el va abraçar i es va llançar al seu coll, i van plorar.
72 I quan els germans de Josep van veure que Benjamí havia caigut al coll del seu germà i van plorar amb ell, també es van llançar sobre Josep i el van abraçar, i van plorar molt amb Josep.
73 I es va sentir la veu a la casa de Josep que eren germans de Josep, i va complaure molt al faraó, perquè tenia por d'ells que no destruïssin Egipte.
74 I el faraó va enviar els seus servents a Josep per felicitar-lo pels seus germans que havien vingut a ell, i tots els capitans dels exèrcits i tropes que eren a Egipte van venir a alegrar-se amb Josep, i tot Egipte es va alegrar molt pels germans de Josep.
75 I el faraó va enviar els seus servents a Josep, dient: Digues als teus germans que portin tot el que tenen i que vinguin a mi, i els posaré a la millor part de la terra d'Egipte. I així ho van fer.
76 I Josep va manar al que estava sobre casa seva que portés als seus germans regals i vestits, i els va portar molts vestits, que eren túniques de la reialesa i molts regals, i Josep els va repartir entre els seus germans.
77 I va donar a cadascun dels seus germans una muda de vestits d'or i plata, i tres-centes peces de plata, i Josep va ordenar que tots es vestissin amb aquests vestits i que fossin portats davant del Faraó.
78 I el faraó, veient que tots els germans de Josep eren homes valents i de bona aparença, es va alegrar molt.
79 I després van sortir de la presència del faraó per anar a la terra de Canaan, a casa del seu pare, i el seu germà Benjamí era amb ells.
80 I Josep es va aixecar i els va donar onze carros del faraó, i Josep els va donar el seu carro, en el qual va muntar el dia que va ser coronat a Egipte, per portar el seu pare a Egipte; i Josep va enviar a tots els fills dels seus germans, vestits segons el seu nombre, i cent peces de plata a cadascun d'ells, i també va enviar vestits a les esposes dels seus germans dels vestits de les esposes del rei, i els va enviar.
81 I va donar a cadascun dels seus germans deu homes perquè anessin amb ells a la terra de Canaan per servir-los, per servir els seus fills i tot el que els pertanyia en arribar a Egipte.
82 I Josep va enviar per part del seu germà Benjamí deu vestits per als seus deu fills, una porció per sobre de la resta dels fills dels fills de Jacob.
83 I va enviar a cadascun cinquanta peces de plata i deu carros per compte del faraó, i va enviar al seu pare deu ases carregats amb tots els luxes d'Egipte, i deu ases carregades de blat, pa i queviures per al seu pare, i per a tots els qui eren amb ell com a provisions per al camí.
84 I va enviar a la seva germana Dina vestits de plata i or, encens i mirra, àloes i ornaments de dona en gran quantitat, i ho va enviar de part de les esposes del faraó a les esposes de Benjamí.
85 I va donar a tots els seus germans, i també a les seves esposes, tota mena de pedres d'ònix i bdel·li, i de totes les coses valuoses entre el gran poble d'Egipte, no va quedar res de totes les coses costoses, excepte el que Josep va enviar a la casa del seu pare.
86 I va acomiadar els seus germans, i ells se'n van anar, i va enviar amb ells el seu germà Benjamí.
87 I Josep va sortir amb ells per acompanyar-los pel camí cap a les fronteres d'Egipte, i els va manar, pel que fa al seu pare i a la seva família, que anessin a Egipte.
88 I els digué: No us baralleu pel camí, perquè això ha vingut del Senyor per evitar que un gran poble mori de fam, ja que encara hi haurà cinc anys de fam a la terra.
89 I els va manar, dient: Quan arribeu a la terra de Canaan, no us presenteu de sobte davant del meu pare en aquest assumpte, sinó que actueu amb saviesa.
90 I Josep va deixar de manar-los, i es va girar i va tornar a Egipte, i els fills de Jacob van anar a la terra de Canaan amb alegria i alegria al seu pare Jacob.
91 I van arribar a les fronteres del país, i es van dir els uns als altres: Què farem en aquest assumpte davant del nostre pare? Perquè si venim de sobte a ell i li ho expliquem, s'alarmarà molt de les nostres paraules i no ens creurà.
92 I van anar fins que van arribar a prop de les seves cases, i van trobar Serac, la filla d'Aser, que els anava a trobar, i la donzella era molt bona i astuta, i sabia tocar l'arpa.
93 I la cridaren i ella es va acostar a ells, i els va besar, i la van agafar i li van donar una arpa, dient: Vés ara davant del nostre pare, i seu davant d'ell, i toca l'arpa, i digues aquestes paraules.
94 I li van manar que anés a casa seva, i ella va agafar l'arpa i es va afanyar davant d'ells, i va venir i es va asseure a prop de Jacob.
95 I ella tocava bé i cantava, i deia amb dolçor de les seves paraules: El meu oncle Josep viu, i governa per tota la terra d'Egipte, i no és mort.
96 I ella va continuar repetint i pronunciant aquestes paraules, i Jacob va sentir les seves paraules i li van semblar agradables.
97 Ell va escoltar mentre ella les repetia dues i tres vegades, i l'alegria va entrar al cor de Jacob per la dolçor de les seves paraules, i l'esperit de Déu era sobre ell, i sabia que totes les seves paraules eren certes.

98 I Jacob va beneir Serac quan ella va dir aquestes paraules davant seu, i ell li va dir: Filla meva, que la mort no et prevalgui mai, perquè has reviscolat el meu esperit; només parla davant meu com has dit, perquè m'has alegrat amb totes les teves paraules.
99 I ella va continuar cantant aquestes paraules, i Jacob va escoltar i li va plaure, i es va alegrar, i l'esperit de Déu era sobre ell.
100 Mentre encara parlava amb ella, vet aquí que els seus fills van arribar a ell amb cavalls, carros i vestits reials, i servents corrent al davant.
101 I Jacob es va aixecar per anar a trobar-los, i va veure els seus fills vestits amb vestits reials i va veure tots els tresors que Josep els havia enviat.
102 I li van dir: «Sàpigues que el nostre germà Josep viu, i és ell qui governa per tota la terra d'Egipte, i és ell qui ens va parlar tal com t'ho vam dir.
103 I Jacob va sentir totes les paraules dels seus fills, i el seu cor va palpitar per les seves paraules, perquè no les podia creure fins que va veure tot el que Josep els havia donat i el que li havia enviat, i tots els senyals que Josep els havia dit.
104 I van obrir davant seu, i li van mostrar tot el que Josep havia enviat, van donar a cadascun el que Josep li havia enviat, i ell sabia que havien dit la veritat, i es va alegrar molt en parlar del seu fill.
105 I Jacob va dir: «Ja n'hi ha prou que el meu fill Josep encara visqui; aniré a veure'l abans de morir.»
106 I els seus fills li van explicar tot el que els havia succeït, i Jacob va dir: Baixaré a Egipte a veure el meu fill i la seva descendència.
107 I Jacob es va aixecar i es va posar les vestidures que Josep li havia enviat, i després de rentar-se i afaitar-se els cabells, es va posar al cap el turbant que Josep li havia enviat.
108 I tota la gent de la casa de Jacob i les seves dones es van posar les robes que Josep els havia enviat, i es van alegrar molt que Josep encara fos viu i que governés a Egipte,
109 I tots els habitants de Canaan van sentir a parlar d'això, i van venir i es van alegrar molt amb Jacob que encara fos viu.
110 I Jacob els va fer un banquet durant tres dies, i tots els reis de Canaan i els nobles de la terra van menjar i beure i es van alegrar a la casa de Jacob.

CAPÍTOL 55

1 I després d'això, Jacob va dir: «Aniré a veure el meu fill a Egipte i després tornaré a la terra de Canaan, de la qual Déu havia parlat a Abraham, perquè no puc abandonar la terra del meu naixement.
2 Vet aquí que la paraula del Senyor li va arribar, dient: Baixa a Egipte amb tota la teva família i queda-hi; no tinguis por de baixar a Egipte, perquè allà et faré una gran nació.
3 I Jacob es va dir dins seu: «Aniré a veure si el meu fill encara té por del seu Déu enmig de tots els habitants d'Egipte.»
4 I el Senyor va dir a Jacob: No temis per Josep, perquè encara conserva la seva integritat per servir-me, com et sembli bé. I Jacob es va alegrar molt pel seu fill.
5 En aquell temps, Jacob va manar als seus fills i a la seva família que anessin a Egipte, segons la paraula que el Senyor li havia dit. Jacob es va llevar amb els seus fills i tota la seva família, i va sortir de la terra de Canaan, de Beerxeba, amb alegria i alegria de cor, i van anar a la terra d'Egipte.
6 I quan van arribar a prop d'Egipte, Jacob va enviar Judà davant seu a Josep perquè li mostrés una situació a Egipte, i Judà va fer segons la paraula del seu pare, i es va afanyar i va córrer i va arribar a Josep, i els van assignar un lloc a la terra de Gosen per a tota la seva família, i Judà va tornar i va seguir el camí cap al seu pare.
7 I Josep va armar el carro, i va reunir tots els seus homes valents i els seus servents i tots els oficials d'Egipte per anar a trobar el seu pare Jacob, i el mandat de Josep va ser proclamat a Egipte, dient: Tothom qui no vagi a trobar Jacob morirà.
8 L'endemà, Josep va sortir amb tot Egipte, un exèrcit gran i poderós, tots vestits amb vestits de lli fi i porpra, i amb instruments de plata i or, i amb els seus instruments de guerra.
9 I tots van anar a trobar Jacob amb tota mena d'instruments musicals, amb tambors i panderetes, escampant mirra i àloes per tot el camí, i tots van anar d'aquesta manera, i la terra va tremolar amb els seus crits.
10 I totes les dones d'Egipte van pujar a les teulades d'Egipte i a les muralles per trobar Jacob, i sobre el cap de Josep hi havia la corona reial del faraó, perquè el faraó li l'havia enviat perquè se la posés quan anés a trobar el seu pare.
11 I quan Josep va arribar a cinquanta colzades del seu pare, va baixar del carro i va caminar cap al seu pare, i quan tots els oficials d'Egipte i els seus nobles van veure que Josep havia anat a peu cap al seu pare, també van baixar i van caminar a peu cap a Jacob.
12 I quan Jacob s'acostà al campament de Josep, Jacob va observar el campament que venia cap a ell amb Josep, i això li va agradar, i Jacob en va quedar meravellat.
13 I Jacob va dir a Judà: «Qui és aquell home que veig al campament d'Egipte, vestit amb túniques reials, amb una manta vermella i una corona reial al cap, que ha baixat del seu carro i ve cap a nosaltres?» I Judà va respondre al seu pare: «És el teu fill Josep, el rei; i Jacob es va alegrar de veure la glòria del seu fill.
14 Josep s'acostà al seu pare i el va inclinar, i tots els homes del campament es van inclinar amb ell fins a terra davant de Jacob.
15 I vet aquí que Jacob va córrer i va afanyar-se cap al seu fill Josep i es va llançar al seu coll i el va besar, i van plorar, i Josep també va abraçar el seu pare i el va besar, i van plorar i tot el poble d'Egipte va plorar amb ells.
16 I Jacob digué a Josep: «Ara moriré feliç després d'haver vist la teva cara, ja que encara ets viu i amb glòria.»
17 I els fills de Jacob, les seves dones, els seus fills, els seus servents i tota la família de Jacob van plorar molt amb Josep, i el van besar i van plorar molt amb ell.
18 Josep i tot el seu poble van tornar després a Egipte, i Jacob, els seus fills i tots els fills de casa seva van venir

amb Josep a Egipte, i Josep els va instal·lar a la millor part d'Egipte, a la terra de Gosen.
19 I Josep digué al seu pare i als seus germans: «Pujaré i diré al faraó: “Els meus germans i la casa del meu pare i tots els seus pertanyents han vingut a mi, i vet aquí que són a la terra de Gosen.”
20 I Josep ho va fer així i va prendre dels seus germans Rubèn, Issacar, Zabuló i el seu germà Benjamí, i els va presentar davant del faraó.
21 Josep va dir al faraó: «Els meus germans, la casa del meu pare i tots els seus posseïdors, amb els seus ramats i bestiar, han vingut a mi de la terra de Canaan per residir a Egipte, perquè la fam els afectava greument.
22 I el faraó digué a Josep: «Posa el teu pare i els teus germans a la millor part de la terra, no els neguis tot el que és bo, i fes-los menjar del greix de la terra.»
23 I Josep va respondre, dient: Vet aquí, els he col·locat a la terra de Gosen, perquè són pastors; per tant, que es quedin a Gosen per pasturar els seus ramats, separats dels egipcis.
24 I el faraó digué a Josep: Fes amb els teus germans tot el que et diguin. I els fills de Jacob es van inclinar davant del faraó, i van marxar d'ell en pau, i Josep va portar després el seu pare davant del faraó.
25 I Jacob va venir i es va inclinar davant del faraó, i Jacob va beneir el faraó, i després va sortir; i Jacob amb tots els seus fills, i tota la seva família van viure a la terra de Gosen.
26 L'any segon, és a dir, el cent trenta de la vida de Jacob, Josep va mantenir el seu pare, els seus germans i tota la família del seu pare amb pa per a les seves criatures, tots els dies de la fam; no els va faltar res.
27 I Josep els va donar la millor part de tota la terra; el millor d'Egipte van tenir tots els dies de Josep; i Josep també els va donar a ells i a tota la casa del seu pare, roba i vestimentes any rere any; i els fills de Jacob van romandre segurs a Egipte tots els dies del seu germà.
28 I Jacob sempre menjava a la taula de Josep, Jacob i els seus fills no s'aixecaven de la taula de Josep ni de dia ni de nit, excepte el que els fills de Jacob menjaven a casa seva.
29 I tot Egipte va menjar pa durant els dies de la fam de la casa de Josep, perquè tots els egipcis van vendre tot el que tenien a causa de la fam.
30 I Josep va comprar totes les terres i camps d'Egipte per pa per compte del Faraó, i Josep va proveir tot Egipte de pa tots els dies de la fam, i Josep va recollir tota la plata i l'or que li arribava pel blat que compraven per tot el país, i va acumular molt d'or i plata, a més d'una immensa quantitat de pedres d'ònix, bdel·li i vestits valuosos que van portar a Josep de totes les parts del país quan els seus diners s'havien gastat.
31 I Josep va prendre tota la plata i l'or que tenia a les mans, uns setanta-dos talents d'or i plata, i també pedres d'ònix i bdel·li en gran abundància, i Josep va anar i les va amagar en quatre parts, i va amagar una part al desert prop del mar Roig, i una part vora el riu Perat, i la tercera i la quarta part les va amagar al desert davant del desert de Pèrsia i Mèdia.
32 I va agafar part de l'or i la plata que li quedaven i ho va donar a tots els seus germans i a tota la casa del seu pare, i a totes les dones de la casa del seu pare, i la resta la va portar a la casa del faraó, uns vint talents d'or i plata.
33 I Josep va donar tot l'or i la plata que quedava al Faraó, i el Faraó ho va dipositar al tresor, i els dies de fam van cessar després d'això a la terra, i van sembrar i collir a tota la terra, i van obtenir la seva quantitat habitual any rere any; no els va faltar res.
34 Josep va viure segur a Egipte, i tota la terra estava sota el seu consell, i el seu pare i tots els seus germans van viure a la terra de Gosen i en van prendre possessió.
35 Josep era molt vell, avançat en dies, i els seus dos fills, Efraïm i Manassès, romanien constantment a la casa de Jacob, juntament amb els fills dels fills de Jacob, els seus germans, per aprendre els camins del Senyor i la seva llei.
36 Jacob i els seus fills van habitar a la terra d'Egipte, a la terra de Gosen, i la van posseir, i van ser fructífers i s'hi van multiplicar.

CAPÍTOL 56

1 Jacob va viure a la terra d'Egipte disset anys, i els dies de Jacob, i els anys de la seva vida, van ser cent quaranta-set anys.
2 En aquell temps, Jacob va ser atacat per una malaltia de la qual va morir, i va enviar a buscar el seu fill Josep d'Egipte, i el seu fill Josep va tornar d'Egipte, i Josep va tornar a casa del seu pare.
3 I Jacob digué a Josep i als seus fills: «Mireu, em moro, i el Déu dels vostres avantpassats us visitarà i us farà tornar a la terra que el Senyor va jurar donar-vos a vosaltres i als vostres fills després de vosaltres. Ara, doncs, quan jo hagi mort, enterreu-me a la cova que hi ha a Macpelà, a Hebron, a la terra de Canaan, prop dels meus avantpassats.
4 Jacob va fer jurar als seus fills que l'enterrarien a Macpelà, a Hebron, i els seus fills li van jurar sobre aquest assumpte.
5 I els va manar, dient: Serviu el Senyor, el vostre Déu, perquè aquell qui va alliberar els vostres pares també us alliberarà de tota tribulació.
6 I Jacob va dir: Crida'm tots els teus fills. I tots els fills dels fills de Jacob van venir i es van asseure davant d'ell, i Jacob els va beneir, i els va dir: El Senyor, Déu dels vostres pares, us concedirà mil vegades més i us beneirà, i que us doni la benedicció del vostre pare Abraham; i tots els fills dels fills de Jacob van sortir aquell dia després que els hagués beneït.
7 I l'endemà Jacob va tornar a cridar els seus fills, i tots es van reunir i van anar a ell i es van asseure davant seu, i Jacob aquell dia va beneir els seus fills abans de morir, beneint cada home segons la seva benedicció; vet aquí, està escrit al llibre de la llei del Senyor pertanyent a Israel.
8 I Jacob digué a Judà: «Fill meu, sé que ets un home poderós per als teus germans; regna sobre ells, i els teus fills regnaran sobre els seus fills per sempre.
9 Només ensenya als teus fills l'arc i totes les armes de guerra, perquè puguin lluitar les batalles del seu germà que governarà sobre els seus enemics.
10 I Jacob va tornar a manar als seus fills aquell dia, dient: «Avui sóc reunit amb el meu poble; porteu-me d'Egipte i enterreu-me a la cova de Macpelà, tal com us he manat.
11 Però, us prego que guardeu que cap dels vostres fills no em porti, sinó vosaltres sols. Així és com em fareu quan porteu el meu cos al país de Canaan per enterrar-me.

12 Judà, Issacar i Zabuló portaran el meu fèretre al costat oriental; Rubèn, Simeó i Gad al sud; Efraïm, Manassès i Benjamí a l'oest; Dan, Aser i Neftalí al nord.
13 No deixis que Leví porti amb tu, perquè ell i els seus fills portaran l'arca de l'aliança del Senyor amb els israelites al campament, i tampoc que el meu fill Josep la porti, perquè com un rei, així sigui la seva glòria; tanmateix, Efraïm i Manassès seran en el seu lloc.
14 Així faràs amb mi quan m'emportis; no descuidis res de tot el que et mano; i succeirà que quan facis això amb mi, el Senyor et recordarà favorablement a tu i als teus fills després de tu per sempre.
15 I vosaltres, fills meus, honreu cadascú el seu germà i el seu parent, i maneu als vostres fills i als fills dels vostres fills després de vosaltres que serveixin el Senyor, Déu dels vostres avantpassats, tots els dies.
16 A fi que puguis perllongar els teus dies a la terra, tu, els teus fills i els fills dels teus fills per sempre, si fas el que és bo i recte als ulls del Senyor, el teu Déu, anant en tots els seus camins.
17 I tu, Josep, fill meu, perdona, et prego, les ofenses dels teus germans i totes les seves males accions en el dany que et van infligir, perquè Déu ho va voler per al teu benefici i el dels teus fills.
18 I, oh, fill meu, no deixis els teus germans als habitants d'Egipte, ni fereixis els seus sentiments, perquè vet aquí que els lliuro a la mà de Déu i a la teva mà per guardar-los dels egipcis; i els fills de Jacob van respondre al seu pare dient: Oh, pare nostre, tot el que ens has manat, així ho farem; que Déu només sigui amb nosaltres.
19 Jacob digué als seus fills: «Que Déu sigui amb vosaltres si guardeu tots els seus camins; no us desvieu dels seus camins ni a la dreta ni a l'esquerra, fent allò que és bo i recte als seus ulls.
20 Perquè sé que molts i greus problemes us sobreviuran en els darrers dies a la terra; sí, als vostres fills i als fills dels vostres fills; serviu només el Senyor, i ell us salvarà de tots els problemes.
21 I succeirà que quan aneu darrere Déu per servir-lo i ensenyeu als vostres fills després de vosaltres, i als fills dels vostres fills, a conèixer el Senyor, llavors el Senyor us farà sorgir a vosaltres i als vostres fills un servent d'entre els vostres fills, i el Senyor us alliberarà per la seva mà de tota aflicció, i us farà sortir d'Egipte i us farà tornar a la terra dels vostres pares perquè l'hereteu amb seguretat.
22 I Jacob va deixar de donar ordres als seus fills, i va ficar els peus al llit, va morir i va ser reunit amb el seu poble.
23 I Josep es va llançar sobre el seu pare i va cridar i va plorar sobre ell i el va besar, i va cridar amb veu amarga, i va dir: Oh, pare meu, pare meu.
24 I les dones del seu fill i tota la seva família van venir i es van llançar sobre Jacob, i van plorar per ell, i van cridar amb veu molt forta per Jacob.
25 I tots els fills de Jacob es van aixecar junts, i es van esquinçar els vestits, i tots es van posar roba de sac a les lloms, i van caure de cara a terra, i van llançar pols sobre els seus caps cap al cel.
26 I la cosa va ser contada a Osnat, la dona de Josep, i ella es va aixecar i es va posar un sac, i ella amb totes les dones egípcies amb ella va venir i va fer dol i plorar per Jacob.
27 I tot el poble d'Egipte que coneixia Jacob va venir aquell dia quan van sentir això, i tot Egipte va plorar durant molts dies.
28 I també des de la terra de Canaan van arribar a Egipte quan van sentir que Jacob era mort, i el van plorar a Egipte durant setanta dies.
29 I després d'això, Josep va ordenar als seus servents, els metges, que embalsamessin el seu pare amb mirra, encens i tota mena d'encens i perfum, i els metges van embalsamar Jacob tal com Josep els havia manat.
30 Tot el poble d'Egipte, els ancians i tots els habitants de la terra de Gosen van plorar i van fer dol per Jacob, i tots els seus fills i els fills de casa seva van lamentar i van fer dol pel seu pare Jacob durant molts dies.
31 I després que els dies del seu plor haguessin passat, al cap de setanta dies, Josep digué al faraó: «Pujaré i enterraré el meu pare a la terra de Canaan, tal com em va fer jurar, i després tornaré.
32 I el faraó va enviar Josep, dient: Puja i enterra el teu pare, tal com va dir i com t'havia fet jurar; i Josep es va llevar amb tots els seus germans per anar a la terra de Canaan a enterrar el seu pare Jacob, tal com els havia manat.
33 I el faraó va ordenar que es proclamés per tot Egipte, dient: Qui no pugi amb Josep i els seus germans a la terra de Canaan per enterrar Jacob, morirà.
34 I tot Egipte va sentir la proclamació del faraó, i tots es van aixecar junts, i tots els servents del faraó, i els ancians de la seva casa, i tots els ancians del país d'Egipte van pujar amb Josep, i tots els funcionaris i nobles del faraó van pujar com els servents de Josep, i van anar a enterrar Jacob al país de Canaan.
35 I els fills de Jacob van portar el fèretre on jeia; d'acord amb tot el que el seu pare els havia manat, així ho van fer els seus fills amb ell.
36 I el fèretre era d'or pur, i estava incrustat tot al voltant amb pedres d'ònix i de bdel·li; i la coberta del fèretre era d'or teixit, unit amb fils, i a sobre hi havia ganxos de pedres d'ònix i de bdel·li.
37 I Josep va posar sobre el cap del seu pare Jacob una gran corona d'or, i li va posar un ceptre d'or a la mà, i van envoltar el fèretre com era costum dels reis durant la seva vida.
38 I totes les tropes d'Egipte anaven davant d'ell en aquesta formació, al principi tots els homes poderosos del Faraó i els homes poderosos de Josep, i després d'ells la resta dels habitants d'Egipte, i tots anaven cenyits amb espases i equipats amb cotes de malla, i els ornaments de guerra els portaven.
39 I tots els ploradors i els que anaven a dol a una distància davant del fèretre, anaven plorant i lamentant-se, i la resta del poble anava darrere del fèretre.
40 Josep i la seva família van anar junts prop del fèretre descalços i plorant, i la resta dels servents de Josep anaven al seu voltant; cada home duia els seus ornaments i tots anaven armats amb les seves armes de guerra.
41 Cinquanta dels servents de Jacob anaven davant del fèretre i escampaven pel camí mirra i àloes i tota mena de perfums. Tots els fills de Jacob que portaven el fèretre caminaven per sobre del perfumer, i els servents de Jacob anaven davant d'ells escampant el perfum pel camí.

42 I Josep va pujar amb un campament dens, i van fer així cada dia fins que van arribar a la terra de Canaan, i van arribar a l'era d'Atad, que era a l'altra banda del Jordà, i van fer un dol molt gran i intens en aquell lloc.
43 I tots els reis de Canaan van sentir a parlar d'això i van sortir tots, cadascun de casa seva, trenta-un reis de Canaan, i tots van venir amb els seus homes a planyir i plorar Jacob.
44 I tots aquests reis van veure el fèretre de Jacob, i vet aquí que la corona de Josep hi era a sobre, i també van posar les seves corones al fèretre i el van envoltar amb corones.
45 I tots aquests reis van fer en aquell lloc un gran i pesat dol amb els fills de Jacob i Egipte per Jacob, perquè tots els reis de Canaan coneixien el valor de Jacob i els seus fills.
46 I va arribar la notícia a Esaú, dient: Jacob va morir a Egipte, i els seus fills i tot Egipte el porten a la terra de Canaan per enterrar-lo.
47 I Esaú va sentir això, i vivia a la muntanya de Seir, i es va aixecar amb els seus fills i tot el seu poble i tota la seva família, un poble extremadament nombrós, i van venir a planyir-se i plorar per Jacob.
48 I va succeir que, quan Esaú va arribar, va fer dol pel seu germà Jacob, i tot Egipte i tot Canaan es van aixecar de nou i van fer un gran dol amb Esaú per Jacob en aquell lloc.
49 Josep i els seus germans van portar el seu pare Jacob des d'aquell lloc, i van anar a Hebron per enterrar Jacob a la cova amb els seus pares.
50 I van arribar a Quireat-Arbà, a la cova, i quan hi van arribar, Esaú es va plantar amb els seus fills davant de Josep i els seus germans com a obstacle a la cova, dient: «Jacob no hi serà enterrat, perquè pertany a nosaltres i al nostre pare».
51 I Josep i els seus germans van sentir les paraules dels fills d'Esaú, i es van enfurir molt, i Josep es va acostar a Esaú, dient: Què és això que han dit? Certament el meu pare Jacob te la va comprar amb grans riqueses després de la mort d'Isaac, fa vint-i-cinc anys, i també tota la terra de Canaan et va comprar a tu, als teus fills i a la teva descendència després de tu.
52 I Jacob la va comprar per als seus fills i la seva descendència després d'ell com a herència perpètua, i per què dius aquestes coses avui?
53 Esaú va respondre: «Dius mentides i enganyes, perquè no he venut res que sigui meu en tota aquesta terra, com dius, ni tampoc el meu germà Jacob va comprar res que fos meu en aquesta terra.»
54 I Esaú va dir aquestes coses per enganyar Josep amb les seves paraules, perquè Esaú sabia que Josep no era present en aquells dies quan Esaú va vendre tot el que tenia a la terra de Canaan a Jacob.
55 I Josep digué a Esaú: Certament el meu pare va posar aquestes coses amb tu al registre de compra, i va testificar el registre amb testimonis, i vet aquí que és amb nosaltres a Egipte.
56 I Esaú va respondre, dient-li: Porta el registre, tot el que hi trobis, així ho farem.
57 I Josep va cridar el seu germà Neftalí, i li va dir: «Afanya't, no t'hi quedis, i corre, et prego, a Egipte i porta tots els registres: el registre de la compra, el registre segellat i el registre obert, i també tots els primers registres en què estan escrites totes les transaccions del dret de primogenitura. Porta'ls.»
58 I ens els portaràs aquí, perquè puguem saber per ells totes les paraules que Esaú i els seus fills han dit avui.
59 I Neftalí va escoltar la veu de Josep i es va afanyar i va córrer per baixar a Egipte, i Neftalí era més lleuger a peu que qualsevol dels cérvols que hi havia al desert, perquè caminava sobre espigues sense aixafar-les.
60 I quan Esaú va veure que Neftalí havia anat a buscar els annals, ell i els seus fills van augmentar la seva resistència contra la cova, i Esaú i tot el seu poble es van aixecar contra Josep i els seus germans per lluitar.
61 I tots els fills de Jacob i el poble d'Egipte van lluitar contra Esaú i els seus homes, i els fills d'Esaú i el seu poble van ser derrotats davant els fills de Jacob, i els fills de Jacob van matar quaranta homes del poble d'Esaú.
62 I Cuixim, fill de Dan, fill de Jacob, era en aquell moment amb els fills de Jacob, però estava a uns cent colzats del lloc de la batalla, ja que va romandre amb els fills dels fills de Jacob al costat del fèretre de Jacob per guardar-lo.
63 I Chushim era mut i sord, però tot i així entenia la veu de la consternació entre els homes.
64 I va preguntar, dient: Per què no enterreu els morts, i quina és aquesta gran consternació? I li van respondre les paraules d'Esaú i dels seus fills; i va córrer cap a Esaú enmig de la batalla, i va matar Esaú amb una espasa, i li va tallar el cap, i va saltar lluny, i Esaú va caure entre la gent de la batalla.
65 I quan Chushim va fer això, els fills de Jacob van prevaler sobre els fills d'Esaú, i els fills de Jacob van enterrar el seu pare Jacob per la força a la cova, i els fills d'Esaú ho van veure.
66 I Jacob va ser enterrat a Hebron, a la cova de Macpelà, que Abraham havia comprat als fills de Het per possessió d'un lloc de sepultura, i va ser enterrat amb vestits molt costosos.
67 I cap rei no va rebre tants honors com els que Josep va donar al seu pare en morir, perquè el va enterrar amb grans honors, com els enterraments dels reis.
68 Josep i els seus germans van fer un dol de set dies pel seu pare.

CAPÍTOL 57

1 I després d'això, els fills d'Esaú van fer la guerra als fills de Jacob, i els fills d'Esaú van lluitar contra els fills de Jacob a Hebron, i Esaú encara jeia mort i no havia estat enterrat.
2 I la batalla va ser ferotge entre ells, i els fills d'Esaú van ser derrotats davant dels fills de Jacob, i els fills de Jacob van matar dels fills d'Esaú vuitanta homes, i no va morir ni un sol del poble dels fills de Jacob; i la mà de Josep va prevaldre sobre tot el poble dels fills d'Esaú, i va prendre captius Sefo, fill d'Elifaz, fill d'Esaú, i cinquanta dels seus homes, i els va lligar amb cadenes de ferro, i els va donar a la mà dels seus servents per portar-los a Egipte.
3 I va succeir que quan els fills de Jacob hagueren fet captius Sefo i el seu poble, tots els que quedaven tenien molta por per les seves vides de la casa d'Esaú, per por que també fossin fets captius, i tots van fugir amb Elifaz, fill

d'Esaú, i el seu poble, amb el cos d'Esaú, i van seguir el seu camí cap al mont Seir.
4 I van arribar a la muntanya de Seir i van enterrar Esaú a Seir, però no havien portat el seu cap amb ells a Seir, perquè estava enterrat en aquell lloc on havia tingut lloc la batalla a Hebron.
5 I va succeir que quan els fills d'Esaú van haver fugit davant dels fills de Jacob, els fills de Jacob els van perseguir fins a les fronteres de Seir, però no van matar ni un sol home d'entre ells quan els van perseguir, perquè el cos d'Esaú que portaven amb ells va provocar la seva confusió, així que van fugir i els fills de Jacob es van girar i van arribar al lloc on eren els seus germans a Hebron, i van romandre allà aquell dia i l'endemà fins que van descansar de la batalla.
6 I el tercer dia van reunir tots els fills de Seir, l'horeà, i van reunir tots els fills de l'est, una multitud de pobles com la sorra del mar, i van anar i van baixar a Egipte per lluitar contra Josep i els seus germans, per tal d'alliberar els seus germans.
7 I Josep i tots els fills de Jacob van sentir que els fills d'Esaú i els fills de l'est havien vingut a lluitar contra ells per alliberar els seus germans.
8 I Josep, els seus germans i els homes forts d'Egipte van sortir i van lluitar a la ciutat de Ramsès, i Josep i els seus germans van donar una gran pallissa als fills d'Esaú i als fills de l'est.
9 I van matar-ne sis-cents mil homes, i van matar entre ells tots els homes valents dels fills de Seir, l'horeà; només en van quedar uns quants, i també van matar un gran nombre dels fills de l'est i dels fills d'Esaú; i Elifaz, fill d'Esaú, i els fills de l'est van fugir tots davant de Josep i els seus germans.
10 Josep i els seus germans els van perseguir fins que van arribar a Succot, i encara en van matar trenta homes a Succot, i la resta va escapar i va fugir cadascun a la seva ciutat.
11 Josep, els seus germans i els homes valents d'Egipte se'n van enrere amb alegria i alegria de cor, perquè havien derrotat tots els seus enemics.
12 I Sefo, fill d'Elifaz, i els seus homes encara eren esclaus a Egipte dels fills de Jacob, i els seus dolors van augmentar.
13 I quan els fills d'Esaú i els fills de Seir van tornar a la seva terra, els fills de Seir van veure que tots havien caigut en mans dels fills de Jacob i del poble d'Egipte, a causa de la batalla dels fills d'Esaú.
14 I els fills de Seir digueren als fills d'Esaú: «Heu vist, i per tant sabeu que aquest campament era per causa vostra, i no queda ni un sol home valent ni un expert en la guerra.
15 Ara, doncs, sortiu de la nostra terra, aneu de nosaltres a la terra de Canaan, a la terra on habiten els vostres pares; per què heretaran els vostres fills els efectes dels nostres fills en els darrers dies?
16 I els fills d'Esaú no van voler escoltar els fills de Seir, i van decidir fer-los la guerra.
17 I els fills d'Esaú van enviar secretament missatgers a Angeas, rei d'Àfrica, que es deia Dinhaba, dient:
18 Envia'ns alguns dels teus homes i que vinguin a nosaltres, i lluitarem junts contra els fills de Seir, l'horeïta, perquè han decidit lluitar amb nosaltres per expulsar-nos del país.
19 I Angeas, rei de Dinhabah, ho va fer així, perquè en aquells dies era amic dels fills d'Esaú, i Angeas va enviar cinc-cents soldats d'infanteria als fills d'Esaú i vuit-cents genets.
20 I els fills de Seir van enviar missatgers als fills de l'est i als fills de Madian, dient: «Heu vist el que ens han fet els fills d'Esaú, per culpa dels quals hem estat gairebé tots destruïts en la seva batalla contra els fills de Jacob.
21 Ara, doncs, veniu a nosaltres i ajudeu-nos, i els lluitarem junts, i els expulsarem de la terra i venjarem la causa dels nostres germans que van morir per ells en la seva batalla amb els seus germans, els fills de Jacob.
22 I tots els fills de l'est van escoltar els fills de Seir, i van venir a ells uns vuit-cents homes amb espases desembeinades, i els fills d'Esaú van lluitar contra els fills de Seir en aquell temps al desert de Paran.
23 I els fills de Seir van prevaldre llavors sobre els fills d'Esaú, i els fills de Seir van matar aquell dia dels fills d'Esaú en aquella batalla uns dos-cents homes del poble d'Angeas, rei de Dinhaba.
24 I el segon dia els fills d'Esaú van tornar a lluitar per segona vegada contra els fills de Seir, i la batalla va ser intensa contra els fills d'Esaú aquesta segona vegada, i els va preocupar molt per causa dels fills de Seir.
25 I quan els fills d'Esaú van veure que els fills de Seir eren més forts que ells, alguns homes dels fills d'Esaú es van girar i van ajudar els fills de Seir, els seus enemics.
26 I encara van caure del poble dels fills d'Esaú en la segona batalla cinquanta-vuit homes del poble a Angeas, rei de Dinhabah.
27 I el tercer dia els fills d'Esaú van sentir que alguns dels seus germans s'havien girat per lluitar contra ells en la segona batalla; i els fills d'Esaú van plorar quan van sentir això.
28 I van dir: «Què farem amb els nostres germans que s'han girat de nosaltres per ajudar els fills de Seir, els nostres enemics?» I els fills d'Esaú van tornar a enviar missatgers a Angeas, rei de Dinhabà, dient:
29 Envieu-nos altres homes perquè amb ells puguem lluitar contra els fills de Seïr, perquè ja han estat dues vegades més pesats que nosaltres.
30 I Angeas va enviar de nou als fills d'Esaú uns sis-cents homes valents, i van venir a ajudar els fills d'Esaú.
31 I al cap de deu dies, els fills d'Esaú van tornar a fer guerra als fills de Seir al desert de Paran, i la batalla va ser molt dura contra els fills de Seir, i els fills d'Esaú van prevaler en aquell moment sobre els fills de Seir, i els fills de Seir van ser derrotats davant els fills d'Esaú, i els fills d'Esaú van matar uns dos mil homes.
32 I tots els homes valents dels fills de Seir van morir en aquesta batalla, i només van quedar els seus fills petits que van quedar a les seves ciutats.
33 I tots els Madian i els fills de l'est van fugir de la batalla, i van abandonar els fills de Seir i van fugir quan van veure que la batalla era dura contra ells, i els fills d'Esaú van perseguir tots els fills de l'est fins que van arribar a la seva terra.
34 I els fills d'Esaú van matar encara uns dos-cents cinquanta homes, i del poble dels fills d'Esaú van caure en aquella batalla uns trenta homes, però aquest mal els va sobrevenir a causa dels seus germans que se'n van apartar

per ajudar els fills de Seir l'horeïta, i els fills d'Esaú van tornar a sentir parlar de les males accions dels seus germans, i van tornar a lamentar-se per aquest fet.
35 I després de la batalla, els fills d'Esaú van tornar enrere i van tornar a casa seva a Seir, i els fills d'Esaú van matar els qui havien quedat a la terra dels fills de Seir; també van matar les seves dones i els seus fills petits, no van deixar ni una ànima viva, excepte cinquanta nois i donzelles que van deixar viure, i els fills d'Esaú no els van matar, i els nois es van convertir en els seus esclaus, i les donzelles van prendre per mullers.
36 I els fills d'Esaú van habitar a Seir, en lloc dels fills de Seir, i van heretar la seva terra i la van prendre possessió.
37 I els fills d'Esaú van prendre tot el que pertanyia a la terra dels fills de Seir, també els seus ramats, els seus bous i els seus béns, i tot el que pertanyia als fills de Seir, els fills d'Esaú ho van prendre, i els fills d'Esaú van habitar a Seir en el lloc dels fills de Seir fins al dia d'avui, i els fills d'Esaú van dividir la terra en parts per als cinc fills d'Esaú, segons les seves famílies.
38 I succeí en aquells dies que els fills d'Esaú van decidir coronar un rei sobre ells a la terra que havien conquerit. I es van dir els uns als altres: No és així, perquè ell regnarà sobre nosaltres a la nostra terra, i estarem sota el seu consell i ell lluitarà les nostres batalles contra els nostres enemics, i així ho van fer.
39 I tots els fills d'Esaú van jurar, dient: «Que cap dels seus germans no regnaria mai sobre ells, sinó un home estranger que no és dels seus germans, perquè les ànimes de tots els fills d'Esaú estaven amargades, cada home contra el seu fill, germà i amic, a causa del mal que van patir dels seus germans quan van lluitar contra els fills de Seir.
40 Per tant, els fills d'Esaú van jurar, dient: «Des d'aquell dia en endavant no escolliran cap rei d'entre els seus germans, sinó un d'una terra estrangera fins al dia d'avui.»
41 I hi havia allà un home del poble d'Angeas, rei de Dinhabah; el seu nom era Bela, fill de Beor, que era un home molt valent, bell i atractiu i savi en tota saviesa, i un home de seny i consell; i no hi havia cap del poble d'Angeas com ell.
42 I tots els fills d'Esaú el van prendre i el van ungir i el van coronar com a rei, i es van inclinar davant d'ell, i li van diure: Que visqui el rei, que visqui el rei.
43 I van estendre el llençol, i cadascú li va portar arracades d'or i plata, o anells o braçalets, i el van enriquir molt en plata i en or, en pedres d'ònix i bdel·li, i li van fer un tron reial, i li van posar una corona reial al cap, i li van construir un palau i hi va habitar, i va esdevenir rei de tots els fills d'Esaú.
44 I el poble d'Angeas va rebre el seu sou per la seva batalla dels fills d'Esaú, i van anar i van tornar en aquell moment al seu amo a Dinhabah.
45 I Bela va regnar sobre els fills d'Esaú trenta anys, i els fills d'Esaú van habitar a la terra en lloc dels fills de Seir, i van habitar segurs en el seu lloc fins al dia d'avui.

CAPÍTOL 58

1 I va succeir que l'any trenta-dos que els israelites van baixar a Egipte, és a dir, l'any setanta-u de la vida de Josep, aquell any va morir el faraó, rei d'Egipte, i el seu fill Magron va regnar en lloc seu.
2 I el faraó va manar a Josep abans de morir que fos un pare per al seu fill, Magron, i que Magron estigués sota la cura de Josep i sota el seu consell.
3 I tot Egipte va consentir en aquesta cosa que Josep fos rei sobre ells, perquè tots els egipcis estimaven Josep com abans, només Magron, fill del faraó, es va asseure al tron del seu pare, i va esdevenir rei en aquells dies en lloc del seu pare.
4 Magron tenia quaranta-un anys quan va començar a regnar, i quaranta anys va regnar a Egipte, i tot Egipte li va posar el nom de Faraó, pel nom del seu pare, tal com era costum fer a Egipte amb tots els reis que regnaven sobre ells.
5 I va succeir que quan el faraó va regnar en lloc del seu pare, va posar les lleis d'Egipte i tots els afers del govern a la mà de Josep, tal com li havia manat el seu pare.
6 I Josep va esdevenir rei d'Egipte, perquè supervisava tot Egipte, i tot Egipte estava sota la seva cura i sota el seu consell, perquè tot Egipte s'inclinava cap a Josep després de la mort del faraó, i l'estimaven molt perquè regnés sobre ells.
7 Però hi havia algunes persones entre ells que no el van agradar, i deien: «Cap estrany no regnarà sobre nosaltres». Tot i això, tot el govern d'Egipte va recaure en aquells dies sobre Josep, després de la mort del faraó, ja que ell era el regulador i feia el que volia a tot el país sense que ningú interferís.
8 I tot Egipte estava sota la cura de Josep, i Josep va fer la guerra amb tots els seus enemics del voltant, i els va sotmetre; també tota la terra i tots els filisteus, fins a les fronteres de Canaan, Josep els va sotmetre, i tots estaven sota el seu poder i van donar un tribut anual a Josep.
9 I el faraó, rei d'Egipte, va seure al seu tron en lloc del seu pare, però estava sota el control i el consell de Josep, com al principi estava sota el control del seu pare.
10 No va regnar sinó a la terra d'Egipte, sota el consell de Josep, sinó que Josep va regnar sobre tot el país en aquell temps, des d'Egipte fins al gran riu Perat.
11 I Josep va tenir èxit en tots els seus camins, i el Senyor era amb ell, i el Senyor va donar a Josep més saviesa, honor, glòria i amor per ell als cors dels egipcis i per tot el país, i Josep va regnar sobre tot el país quaranta anys.
12 I tots els països dels filisteus, Canaan, Sidó i l'altra banda del Jordà portaven presents a Josep durant tots els seus dies, i tot el país estava a la mà de Josep, i li portaven un tribut anual segons el que estava regulat, perquè Josep havia lluitat contra tots els seus enemics del voltant i els havia sotmès, i tot el país estava a la mà de Josep, i Josep seia amb seguretat al seu tron a Egipte.
13 I també tots els seus germans, els fills de Jacob, van viure segurs a la terra, tots els dies de Josep, i van ser fructífers i es van multiplicar molt a la terra, i van servir el Senyor tots els seus dies, tal com el seu pare Jacob els havia manat.
14 I va succeir al cap de molts dies i anys, quan els fills d'Esaú vivien tranquil·lament a la seva terra amb Bela, el seu rei, que els fills d'Esaú van ser fecunds i es van multiplicar a la terra, i van decidir anar a lluitar contra els fills de Jacob i tot Egipte, i alliberar el seu germà Sefo, fill

d'Elifaz, i els seus homes, perquè encara eren esclaus de Josep en aquells dies.
15 I els fills d'Esaú van enviar missatgers a tots els fills de l'est, i van fer pau amb ells, i tots els fills de l'est van venir a ells per anar amb els fills d'Esaú a Egipte a la batalla.
16 I també van venir a ells del poble d'Angeas, rei de Dinhabah, i també van enviar als fills d'Ismael, i també van venir a ells.
17 I tot aquest poble es va reunir i va venir a Seir per ajudar els fills d'Esaú en la seva batalla, i aquest campament era molt gran i carregat de gent, nombrós com la sorra del mar, uns vuit-cents mil homes, infanteria i cavalleria, i totes aquestes tropes van baixar a Egipte per lluitar contra els fills de Jacob, i van acampar prop de Ramsès.
18 Josep va sortir amb els seus germans amb els homes valents d'Egipte, uns sis-cents homes, i van lluitar contra ells a la terra de Ramsès; i els fills de Jacob van tornar a lluitar en aquell temps contra els fills d'Esaú, el cinquantè any de la baixada dels fills de Jacob a Egipte, és a dir, el trentè any del regnat de Bela sobre els fills d'Esaú a Seir.
19 I el Senyor va posar tots els homes valents d'Esaú i els fills de l'est a la mà de Josep i els seus germans, i el poble dels fills d'Esaú i els fills de l'est van ser derrotats davant de Josep.
20 I del poble d'Esaú i dels fills de l'est que van morir, van caure davant els fills de Jacob uns dos-cents mil homes, i el seu rei Bela, fill de Beor, va caure amb ells a la batalla, i quan els fills d'Esaú van veure que el seu rei havia caigut a la batalla i era mort, les seves mans es van debilitar en el combat.
21 Josep, els seus germans i tot Egipte encara atacaven la gent de la casa d'Esaú, i tot el poble d'Esaú tenia por dels fills de Jacob i van fugir davant d'ells.
22 Josep, els seus germans i tot Egipte els van perseguir durant un dia de camí, i van matar encara uns tres-cents homes, i els van atacar pel camí; i després se'n van girar.
23 Josep i tots els seus germans van tornar a Egipte, i no els va faltar ni un sol home, però dels egipcis van morir dotze homes.
24 I quan Josep va tornar a Egipte, va ordenar que Zefo i els seus homes fossin lligats a més a més, i els van lligar amb ferros i van augmentar el seu dolor.
25 I tot el poble dels fills d'Esaú, i els fills de l'est, van tornar avergonyits, cadascun a la seva ciutat, perquè tots els homes valents que eren amb ells havien caigut en batalla.
26 I quan els fills d'Esaú van veure que el seu rei havia mort en batalla, es van afanyar i van prendre un home del poble dels fills de l'est; el seu nom era Jobab, fill de Zarach, de la terra de Botsrah, i el van fer regnar sobre ells en lloc de Bela, el seu rei.
27 I Jobab es va asseure al tron de Bela com a rei en lloc seu, i Jobab va regnar a Edom sobre tots els fills d'Esaú durant deu anys, i els fills d'Esaú no van tornar a lluitar més contra els fills de Jacob des d'aquell dia en endavant, perquè els fills d'Esaú coneixien el valor dels fills de Jacob, i els tenien molta por.
28 Però des d'aquell dia els fills d'Esaú van odiar els fills de Jacob, i l'odi i l'enemistat van ser molt forts entre ells tots els dies, fins al dia d'avui.
29 I després d'això, al cap de deu anys, va morir Jobab, fill de Zarac, de Botsrah, i els fills d'Esaú van prendre un home que es deia Cusam, de la terra de Teman, i el van fer rei sobre ells en lloc de Jobab, i Cusam va regnar a Edom sobre tots els fills d'Esaú durant vint anys.
30 I Josep, rei d'Egipte, i els seus germans, i tots els fills d'Israel vivien segurs a Egipte en aquells dies, juntament amb tots els fills de Josep i els seus germans, sense tenir cap impediment ni mal accident, i la terra d'Egipte estava en aquell temps en pau de la guerra en els dies de Josep i els seus germans.

CAPÍTOL 59

1 Aquests són els noms dels fills d'Israel que habitaven a Egipte, que havien vingut amb Jacob; tots els fills de Jacob van arribar a Egipte, cadascun amb la seva família.
2 Els fills de Lia van ser Rubèn, Simeó, Leví, Judà, Issacar, Zabuló i la seva germana Dina.
3 I els fills de Raquel van ser Josep i Benjamí.
4 I els fills de Zilpà, la criada de Lia, van ser Gad i Aser.
5 I els fills de Bilhà, la criada de Raquel, van ser Dan i Neftalí.
6 I aquests van ser els seus descendents que els van néixer a la terra de Canaan, abans que arribessin a Egipte amb el seu pare Jacob.
7 Els fills de Rubèn van ser Hanoc, Pal·lú, Quetzron i Carmí.
8 I els fills de Simeó van ser Jemuel, Jamín, Ohad, Jaquín, Zocar i Saül, fill de la cananea.
9 Els fills de Leví van ser Guerxon, Quehat i Merarí, i la seva germana Jocabed, que els va néixer quan van baixar a Egipte.
10 I els fills de Judà van ser Er, Onan, Xelà, Peres i Zarac.
11 I Er i Onan van morir a la terra de Canaan; i els fills de Peres van ser Quezron i Camul.
12 I els fills d'Issacar van ser Tolà, Puvà, Job i Xoron.
13 I els fills de Zabuló van ser Sèred, Elon i Jacleel, i el fill de Dan va ser Cuxim.
14 I els fills de Neftalí van ser Jaqseel, Guní, Jetzer i Xilam.
15 I els fills de Gad van ser Zifió, Hagui, Xuní, Esbon, Eri, Arodí i Arelí.
16 I els fills d'Aser van ser Jimnà, Jixvà, Jixví, Berià i la seva germana Serac; i els fills de Berià van ser Quber i Malquiel.
17 I els fills de Benjamí van ser Bela, Bèquer, Aixbel, Guera, Naaman, Aqui, Roix, Mupim, Cupim i Ord.
18 Els fills de Josep, que li van néixer a Egipte, van ser Manassès i Efraïm.
19 I totes les ànimes que van sortir dels lloms de Jacob eren setanta ànimes; aquests són els que van venir amb el seu pare Jacob a Egipte per residir-hi. I Josep i tots els seus germans van viure segurs a Egipte, i van menjar del millor d'Egipte tots els dies de la vida de Josep.
20 Josep va viure a la terra d'Egipte noranta-tres anys, i va regnar sobre tot Egipte vuitanta anys.
21 Quan s'acostaven els dies de la mort de Josep, va enviar a cridar els seus germans i tota la família del seu pare, i tots es van reunir i es van asseure davant d'ell.
22 I Josep digué als seus germans i a tota la casa del seu pare: «Mireu, jo moro, i Déu us visitarà i us farà pujar

d'aquesta terra a la terra que va jurar als vostres pares que els donaria.
23 I serà que quan Déu us visiti per fer-vos pujar d'aquí a la terra dels vostres pares, aleshores porteu els meus ossos amb vosaltres d'aquí.
24 I Josep va fer jurar als fills d'Israel per la seva descendència després d'ells, dient: Déu segur que us visitarà i emportareu-vos els meus ossos d'aquí.
25 I després d'això, Josep va morir aquell any, l'any setanta-u que els israelites van baixar a Egipte.
26 Josep tenia cent deu anys quan va morir a la terra d'Egipte, i tots els seus germans i tots els seus servents es van aixecar i van embalsamar Josep, com era el seu costum, i els seus germans i tot Egipte van fer dol per ell durant setanta dies.
27 I van posar Josep en un taüt ple d'espècies i de tota mena de perfums, i el van enterrar a la vora del riu, és a dir, Sihor, amb els seus fills i tots els seus germans, i tota la casa del seu pare va fer un dol per ell de set dies.
28 I va succeir després de la mort de Josep, que tots els egipcis van començar en aquells dies a governar els fills d'Israel, i el faraó, rei d'Egipte, que va regnar en lloc del seu pare, va prendre totes les lleis d'Egipte i va dirigir tot el govern d'Egipte sota el seu consell, i va regnar amb seguretat sobre el seu poble.

CAPÍTOL 60

1 I quan va arribar l'any setanta-dos des que els israelites van baixar a Egipte, després de la mort de Josep, Sefo, fill d'Elifaz, fill d'Esaú, va fugir d'Egipte, ell i els seus homes, i se'n van anar.
2 I va arribar a l'Àfrica, que és Dinhabah, a Angeas, rei d'Àfrica, i Angeas els va rebre amb gran honor, i va fer Zepho capità del seu exèrcit.
3 I Zefo va trobar favor als ulls d'Angeas i als ulls del seu poble, i Zefo va ser capità de l'exèrcit d'Angeas, rei d'Àfrica, durant molts dies.
4 I Zefo va seduir Angeas, rei d'Àfrica, perquè reunís tot el seu exèrcit per anar a lluitar contra els egipcis i contra els fills de Jacob, i venjar la causa dels seus germans.
5 Però Angeas no va voler escoltar Zefo perquè fes això, perquè Angeas coneixia la força dels fills de Jacob i el que havien fet al seu exèrcit en la seva guerra contra els fills d'Esaú.
6 I Zefo era en aquells dies molt gran als ulls d'Angeas i als ulls de tot el seu poble, i els incitava contínuament a fer la guerra contra Egipte, però no ho volien fer.
7 I va succeir que en aquells dies hi havia a la terra de Quitim un home a la ciutat de Puzimnà, que es deia Uzu, i va ser degeneradament deïficat pels fills de Quitim, i l'home va morir i no va tenir cap fill, només una filla que es deia Jania.
8 I la donzella era extremadament bella, atractiva i intel·ligent, no es veia ningú com ella en bellesa i saviesa a tot el país.
9 I el poble d'Angeas, rei d'Àfrica, la va veure i van venir i la van lloar, i Angeas va enviar als fills de Chittim, i va demanar prendre-la per a ell com a esposa, i el poble de Chittim va consentir a donar-li-la per esposa.
10 I quan els missatgers d'Àngeas sortien de la terra de Quitim per emprendre el seu viatge, vet aquí que els missatgers de Turnus, rei de Bibentu, van arribar a Quitim, perquè Turnus, rei de Bibentu, també va enviar els seus missatgers a demanar Jania per a ell, perquè prengués per esposa, ja que tots els seus homes també l'havien lloat davant d'ell, per tant, va enviar tots els seus servents a ella.
11 I els servents de Turnus van arribar a Quitim, i van demanar que Jania fos portada per esposa a Turnus, el seu rei.
12 I el poble de Quitim els va dir: «No la podem donar, perquè Angeas, el rei d'Àfrica, va desitjar que la prengués per esposa abans que arribéssiu, i que nosaltres li la donéssim. Ara, doncs, no podem fer això de privar Angeas de la donzella per donar-la a Turnus.»
13 Perquè tenim molta por d'Àngeas, no fos cas que vingués a combatre contra nosaltres i ens destruís, i que Turnus, el vostre amo, no ens pogués alliberar de la seva mà.
14 Quan els missatgers de Turnus van sentir totes les paraules dels fills de Quitim, van tornar al seu amo i li van explicar totes les paraules dels fills de Quitim.
15 I els fills de Quitim van enviar un memorial a Angeas, dient: Mira, Turnus ha enviat a buscar Jania perquè se la prengui per esposa, i així li hem respost; i hem sentit que ha reunit tot el seu exèrcit per anar a la guerra contra tu, i té la intenció de passar pel camí de Sardònia per lluitar contra el teu germà Lucus, i després vindrà a lluitar contra tu.
16 I Angeas va sentir les paraules dels fills de Quitim que li havien enviat a la crònica, i la seva ira es va encendre i es va aixecar i va reunir tot el seu exèrcit i va venir a través de les illes del mar, el camí de Sardònia, al seu germà Lucus, rei de Sardònia.
17 I Niblos, fill de Lucus, va sentir que el seu oncle Angeas arribava, i va sortir a rebre'l amb un gran exèrcit, i el va besar i abraçar, i Niblos va dir a Angeas: Quan preguntis al meu pare pel seu benestar, quan vagi amb tu a lluitar contra Turnus, demana-li que em faci capità del seu exèrcit, i Angeas ho va fer, i va anar a trobar el seu germà i el seu germà va anar a rebre'l, i li va preguntar pel seu benestar.
18 I Angeas va preguntar al seu germà Lucus pel seu benestar, i que fes el seu fill Niblos capità del seu exèrcit, i Lucus així ho va fer, i Angeas i el seu germà Lucus es van aixecar i van anar cap a Turnus a la batalla, i hi havia amb ells un gran exèrcit i un poble nombros.
19 I va arribar en vaixells, i van arribar a la província d'Asthorash, i vet aquí que Turnus va venir cap a ells, perquè va sortir a Sardònia, amb la intenció de destruir-la i després passar d'allà a Angeas per lluitar contra ell.
20 I Angeas i el seu germà Lucus es van trobar amb Turnus a la vall de Canòpia, i la batalla va ser forta i poderosa entre ells en aquell lloc.
21 I la batalla va ser dura contra Lucus, rei de Sardònia, i tot el seu exèrcit va caure, i Niblos, el seu fill, també va morir en aquella batalla.
22 I el seu oncle Angeas va ordenar als seus servents que fessin un taüt d'or per a Niblos i el van posar a dins, i Angeas va tornar a lliurar batalla contra Turnus, i Angeas era més fort que ell, i el va matar, i va ferir tot el seu poble amb la vora de l'espasa, i Angeas va venjar la causa de

Niblos, fill del seu germà, i la causa de l'exèrcit del seu germà Lucus.
23 I quan Turnus va morir, les mans dels que havien sobreviscut a la batalla es van debilitar i van fugir davant d'Àngeas i del seu germà Lucus.
24 I Angeas i el seu germà Lucus els van perseguir fins a la carretera principal, que hi ha entre Alfanu i Romah, i van matar tot l'exèrcit de Turnus a tall d'espasa.
25 I Lucus, rei de Sardònia, va ordenar als seus servents que fessin un taüt de llautó i que hi posessin el cos del seu fill Niblos, i el van enterrar en aquell lloc.
26 I hi van construir una torre alta allà, a la carretera principal, i li van donar el nom de Niblos fins al dia d'avui, i també van enterrar Turnus, rei de Bibentu, en aquell lloc amb Niblos.
27 I vet aquí que, a la carretera principal entre Alphanu i Romah, la tomba de Niblos és a un costat i la tomba de Turnus a l'altre, i un paviment entre elles fins al dia d'avui.
28 I quan Niblos va ser enterrat, el seu pare Lucus va tornar amb el seu exèrcit a la seva terra Sardònia, i el seu germà Angeas, rei d'Àfrica, va anar amb el seu poble a la ciutat de Bibentu, que és la ciutat de Turnus.
29 I els habitants de Bibentu van sentir parlar de la seva fama i van tenir molta por d'ell, i van sortir a trobar-lo amb plors i súpliques, i els habitants de Bibentu van suplicar a Angeas que no els matés ni destruís la seva ciutat; i així ho va fer, perquè Bibentu era considerada en aquells dies com una de les ciutats dels fills de Quittim; per tant, no va destruir la ciutat.
30 Però des d'aquell dia les tropes del rei d'Àfrica van anar a Quitim per saquejar-la i saquejar-la, i sempre que hi anaven, Sefo, el capità de l'exèrcit d'Angeas, hi anava amb elles.
31 I va ser després d'això que Angeas va girar amb el seu exèrcit i van arribar a la ciutat de Puzimna, i Angeas va prendre d'allà Jania, la filla d'Uzu, per esposa i la va portar a la seva ciutat a l'Àfrica.

CAPÍTOL 61

1 I va succeir en aquell temps que el faraó, rei d'Egipte, va ordenar a tot el seu poble que li construís un palau fort a Egipte.
2 I també va manar als fills de Jacob que ajudessin els egipcis en la construcció, i els egipcis van fer un palau bell i elegant per a habitatge reial, i ell hi va habitar i va renovar el seu govern i va regnar amb seguretat.
3 I Zabuló, fill de Jacob, va morir aquell any, és a dir, l'any setanta-dos de la baixada dels israelites a Egipte, i Zabuló va morir als cent catorze anys, i va ser posat en un taüt i entregat a les mans dels seus fills.
4 I l'any setanta-cinc va morir el seu germà Simeó, que tenia cent vint anys quan va morir, i també el van posar en un taüt i el van posar a les mans dels seus fills.
5 I Zefo, fill d'Elifaz, fill d'Esaú, capità de l'exèrcit d'Angeas, rei de Dinhabah, encara intentava cada dia que Angeas es preparés per a la batalla contra els fills de Jacob a Egipte, i Angeas no estava disposat a fer això, perquè els seus servents li havien explicat tot el poder dels fills de Jacob, el que els havien fet en la seva batalla contra els fills d'Esaú.
6 I Zefo, en aquells dies, incitava diàriament Angeas a lluitar contra els fills de Jacob.
7 I després d'un temps, Angeas va escoltar les paraules de Zefo i li va consentir a lluitar amb els fills de Jacob a Egipte, i Angeas va posar en ordre tot el seu poble, un poble nombrós com la sorra que hi ha a la vora del mar, i va prendre la resolució d'anar a Egipte a la batalla.
8 I entre els servents d'Àngeas hi havia un jove de quinze anys, Balaam, fill de Beor, que es deia, i el jove era molt savi i coneixia l'art de la bruixeria.
9 I Àngeas va dir a Balaam: «Et prego, fes-nos servir la bruixeria, perquè puguem saber qui prevaldrà en aquesta batalla a la qual ara ens dirigim.»
10 I Balaam va ordenar que li portessin cera, i en va fer la semblança de carros i genets que representaven l'exèrcit d'Angeas i l'exèrcit d'Egipte, i els va posar a les aigües astutament preparades que tenia per a aquest propòsit, i va agafar a la mà les branques de murtra, i va exercir la seva astúcia, i les va ajuntar sobre l'aigua, i li van aparèixer a l'aigua les imatges semblants dels exèrcits d'Angeas que caien davant les imatges semblants dels egipcis i dels fills de Jacob.
11 I Balaam va dir això a Angeas, i Angeas es va desesperar i no es va armar per baixar a Egipte a la batalla, i va romandre a la seva ciutat.
12 I quan Zefo, fill d'Elifaz, va veure que Angeas desesperava de sortir a la batalla contra els egipcis, Zefo va fugir d'Angeas des d'Àfrica, i va anar i va arribar a Quitim.
13 I tot el poble de Quitim el va rebre amb grans honors, i el van contractar per lluitar a les seves batalles tots els dies, i Zefo es va fer extremadament ric en aquells dies, i les tropes del rei d'Àfrica encara es van estendre en aquells dies, i els fills de Quitim es van reunir i van anar al Mont Cuptizia a causa de les tropes d'Angeas, rei d'Àfrica, que avançaven sobre ells.
14 I un dia Zefo va perdre una vedella jove, i va anar a buscar-la, i la va sentir mugir al voltant de la muntanya.
15 I Zefo va anar i va veure, i vet aquí que hi havia una gran cova al peu de la muntanya, i hi havia una gran pedra a l'entrada de la cova, i Zefo va partir la pedra i va entrar a la cova i va mirar, i vet aquí que un gran animal devorava el bou; de mig cap amunt semblava un home, i de mig cap avall semblava un animal, i Zefo es va aixecar contra l'animal i el va matar amb les seves espases.
16 I els habitants de Quitim van sentir això, i es van alegrar molt, i van dir: Què farem amb aquest home que ha matat aquesta bèstia que ha devorat el nostre bestiar?
17 I tots es van reunir per consagrar-li un dia de l'any, i van anomenar-lo Sefo, pel seu nom, i li portaven libacions any rere any aquell dia, i li portaven ofrenes.
18 En aquell temps, Jania, la filla d'Uzu, esposa del rei Angeas, va emmalaltir, i la seva malaltia va ser molt sentida per Angeas i els seus oficials, i Angeas va dir als seus savis: Què he de fer amb Jania i com la puc curar de la seva malaltia? I els seus savis li van dir: Com que l'aire del nostre país no és com l'aire de la terra de Chittim, i la nostra aigua no és com la seva aigua, per això la reina ha emmalaltit.
19 Perquè va emmalaltir a causa del canvi d'aire i d'aigua, i també perquè al seu país només bevia l'aigua que provenia

de Purmah, que els seus avantpassats havien portat amb ponts.
20 I Angeas va manar als seus servents, i li van portar en gerres les aigües de Purmah, pertanyents a Chittim, i van pesar aquelles aigües amb totes les aigües de la terra d'Àfrica, i van trobar que aquelles aigües eren més lleugeres que les aigües d'Àfrica.
21 I Angeas va veure això, i va ordenar a tots els seus oficials que reunissin els picapedrers en milers i desenes de milers, i van tallar pedra sense nombre, i els constructors van venir i van construir un pont extremadament fort, i van conduir la font d'aigua des de la terra de Chittim fins a Àfrica, i aquelles aigües eren per a Jania, la reina, i per a totes les seves preocupacions, per beure-hi i coure-hi, rentar-hi i banyar-se-hi, i també per regar-hi totes les llavors de les quals es pot obtenir aliment, i tots els fruits de la terra.
22 I el rei va ordenar que portessin terra de Quitim en grans vaixells, i també van portar pedres per construir-les, i els constructors van construir palaus per a la reina Jania, i la reina es va curar de la seva malaltia.
23 I a la revolució de l'any les tropes d'Àfrica van continuar venint a la terra de Quitim per saquejar com de costum, i Zefo, fill d'Elifaz, va sentir el seu informe, i va donar ordres sobre ells i va lluitar contra ells, i van fugir davant d'ell, i va alliberar la terra de Quitim d'ells.
24 I els fills de Quitim van veure el valor de Sefo, i els fills de Quitim van decidir fer-lo rei sobre ells, i ell va esdevenir rei sobre ells, i mentre ell regnava, van anar a sotmetre els fills de Tubal i totes les illes circumdants.
25 I el seu rei Zefo va anar al seu capdavant i van fer la guerra amb Tubal i les illes, i els van sotmetre, i quan van tornar de la batalla van renovar el seu govern per a ell, i li van construir un palau molt gran per a la seva habitació i seu reial, i li van fer un gran tron, i Zefo va regnar sobre tota la terra de Quitim i sobre la terra d'Itàlia cinquanta anys.

CAPÍTOL 62

1 Aquell any, essent el setanta-nou any que els israelites van baixar a Egipte, va morir Rubèn, fill de Jacob, al país d'Egipte. Rubèn tenia cent vint-i-cinc anys quan va morir, i el van posar en un taüt, i va ser lliurat a les mans dels seus fills.
2 I l'any vuitanta va morir el seu germà Dan; tenia cent vint anys quan va morir, i també va ser posat en un taüt i lliurat a les mans dels seus fills.
3 I aquell any va morir Cusam, rei d'Edom, i després d'ell va regnar Hadad, fill de Bedad, durant trenta-cinc anys; i l'any vuitanta-un va morir Issacar, fill de Jacob, a Egipte, i Issacar tenia cent vint-i-dos anys quan va morir, i va ser posat en un taüt a Egipte i entregat a les mans dels seus fills.
4 I l'any vuitanta-dos va morir el seu germà Aser, tenia cent vint-i-tres anys quan va morir, i va ser posat en un taüt a Egipte, i entregat a les mans dels seus fills.
5 I l'any vuitanta-tres va morir Gad, tenia cent vint-i-cinc anys quan va morir, i va ser posat en un taüt a Egipte i lliurat a les mans dels seus fills.
6 I va succeir l'any vuitanta-quatre, és a dir, el cinquantè any del regnat d'Adad, fill de Bedad, rei d'Edom, que Adad va reunir tots els fills d'Esaú, i va preparar tot el seu exèrcit, uns quatre-cents mil homes, i es va dirigir cap al país de Moab, i va anar a lluitar contra Moab i a fer-los tributaris.
7 I els fills de Moab van sentir això, i van tenir molta por, i van enviar als fills de Madian per ajudar-los a lluitar contra Hadad, fill de Bedad, rei d'Edom.
8 Hadad va arribar al país de Moab, i Moab i els fills de Madian van sortir a trobar-lo, i es van disposar en ordre de batalla contra ell al camp de Moab.
9 Hadad va lluitar contra Moab, i van caure molts morts dels fills de Moab i dels fills de Madian, uns dos-cents mil homes.
10 I la batalla contra Moab va ser molt dura, i quan els fills de Moab van veure que la batalla s'agreujava, van perdre el control i van girar l'esquena, deixant que els fills de Madian continuessin la batalla.
11 I els fills de Madian no coneixien les intencions de Moab, sinó que es van enfortir en la batalla i van lluitar contra Hadad i tot el seu exèrcit, i tots els Madian van caure davant seu.
12 Hadad va derrotar tots els madianites amb una gran pallissa, i els va matar a tall d'espasa, sense deixar ningú amb vida dels qui havien vingut a ajudar Moab.
13 I quan tots els fills de Madian havien mort en batalla, i els fills de Moab havien escapat, Hadad va fer que tots els Moab fossin tributaris, i van quedar sota el seu poder, i van pagar un tribut anual tal com estava ordenat, i Hadad va tornar a la seva terra.
14 I al canvi d'any, quan la resta del poble de Madian que era al país va sentir que tots els seus germans havien caigut en batalla contra Hadad per amor de Moab, perquè els fills de Moab havien girat l'esquena en la batalla i havien deixat Madian lluitar, llavors cinc dels prínceps de Madian van decidir amb la resta dels seus germans que havien quedat al seu país, lluitar contra Moab per venjar la causa dels seus germans.
15 I els fills de Madian van enviar a tots els seus germans, els fills de l'est, i a tots els seus germans, tots els fills de Queturà van venir a ajudar Madian a lluitar contra Moab.
16 Els fills de Moab van sentir això i van tenir molta por, ja que tots els fills de l'est s'havien reunit contra ells per a la batalla. I els fills de Moab van enviar un memorial a la terra d'Edom a Hadad, fill de Bedad, dient:
17 Veniu ara a nosaltres i ajudeu-nos, i derrotarem Madian, perquè tots ells s'han reunit i han vingut contra nosaltres amb tots els seus germans, els fills de l'est, per lluitar, per venjar la causa de Madian que va caure en batalla.
18 Adad, fill de Bedad, rei d'Edom, va sortir amb tot el seu exèrcit i va anar al país de Moab per lluitar contra Madian, i Madian i els fills de l'est van lluitar contra Moab al camp de Moab, i la batalla va ser molt ferotge entre ells.
19 Hadad va derrotar tots els fills de Madian i els fills de l'est a tall d'espasa, i en aquell moment Hadad va alliberar Moab de la mà de Madian, i els que van quedar de Madian i dels fills de l'est van fugir davant d'Hadad i el seu exèrcit, i Hadad els va perseguir fins a la seva terra, i els va ferir amb una gran matança, i els morts van caure al camí.

20 I Hadad va alliberar Moab de les mans de Madian, ja que tots els fills de Madian havien caigut a tall d'espasa, i Hadad va tornar al seu país.
21 I des d'aquell dia, els fills de Madian van odiar els fills de Moab, perquè havien caigut a la batalla per causa d'ells, i hi va haver una gran i poderosa enemistat entre ells tots els dies.
22 I tots els madianites que es van trobar al camí del país de Moab van morir per l'espasa de Moab, i tots els moabitites que es van trobar al camí del país de Madian van morir per l'espasa de Madian; així van fer Madian a Moab, i Moab a Madian durant molts dies.
23 I va succeir en aquell temps que Judà, fill de Jacob, va morir a Egipte, l'any vuitanta-sis que Jacob va baixar a Egipte, i Judà tenia cent vint-i-nou anys quan va morir, i el van embalsamar i el van posar en un taüt, i va ser lliurat a les mans dels seus fills.
24 I l'any vuitanta-nou va morir Neftalí, que tenia cent trenta-dos anys, i va ser posat en un taüt i entregat a les mans dels seus fills.
25 I va succeir que l'any noranta-un que els israelites van baixar a Egipte, és a dir, el trenta any del regnat de Sefo, fill d'Elifaz, fill d'Esaú, sobre els fills de Quitim, els fills d'Àfrica van venir sobre els fills de Quitim per saquejar-los com de costum, però no els havien vingut sobre aquests tretze anys.
26 I van arribar a ells aquell any, i Zefo, fill d'Elifaz, va sortir cap a ells amb alguns dels seus homes i els va colpejar desesperadament, i les tropes d'Àfrica van fugir davant de Zefo i els morts van caure davant seu, i Zefo i els seus homes els van perseguir, anant endavant i colpejant-los fins que van ser a prop d'Àfrica.
27 I Angeas, rei d'Àfrica, va sentir el que havia fet Zefo, i això el va turmentar molt, i Angeas va tenir por de Zefo tots els dies.

CAPÍTOL 63

1 I l'any noranta-tres va morir Leví, fill de Jacob, a Egipte, i Leví tenia cent trenta-set anys quan va morir, i el van posar en un taüt i va ser lliurat a les mans dels seus fills.
2 I va succeir després de la mort de Leví, quan tot Egipte va veure que els fills de Jacob, els germans de Josep, havien mort, tots els egipcis van començar a afligir els fills de Jacob i a amargar-los la vida des d'aquell dia fins al dia de la seva sortida d'Egipte, i els van prendre de les mans totes les vinyes i els camps que Josep els havia donat, i totes les cases elegants on vivia el poble d'Israel, i tot el greix d'Egipte, els egipcis van prendre-ho tot als fills de Jacob en aquells dies.
3 I la mà de tot Egipte es va fer més greu en aquells dies contra els fills d'Israel, i els egipcis van fer mal als israelites fins que els fills d'Israel es van cansar de viure per culpa dels egipcis.
4 I va succeir en aquells dies, l'any cent dos que Israel va baixar a Egipte, que va morir el faraó, rei d'Egipte, i el seu fill Melol va regnar en lloc seu, i tots els homes poderosos d'Egipte i tota aquella generació que havia conegut Josep i els seus germans van morir en aquells dies.
5 I una altra generació va sorgir en lloc seu, que no havia conegut els fills de Jacob ni tot el bé que els havien fet, ni tot el seu poder a Egipte.
6 Per tant, des d'aquell dia tot Egipte va començar a amargar la vida dels fills de Jacob i a afligir-los amb tota mena de treballs durs, perquè no havien conegut els seus avantpassats, que els havien alliberat en els dies de la fam.
7 I això també va ser del Senyor, per als fills d'Israel, per beneficiar-los en els seus darrers dies, a fi que tots els fills d'Israel coneguessin el Senyor, el seu Déu.
8 I per tal de conèixer els senyals i els prodigis que el Senyor faria a Egipte per causa del seu poble Israel, a fi que els fills d'Israel temessin el Senyor, Déu dels seus avantpassats, i caminessin en tots els seus camins, ells i la seva descendència després d'ells, tots els dies.
9 Melol tenia vint anys quan va començar a regnar, i va regnar noranta-quatre anys, i tot Egipte li va posar el nom de Faraó, pel nom del seu pare, tal com era costum fer amb tots els reis que regnaven sobre ells a Egipte.
10 En aquell temps, totes les tropes d'Angeas, rei d'Àfrica, van sortir a escampar-se per la terra de Chittim, com de costum, per saquejar.
11 I Sefo, fill d'Elifaz, fill d'Esaú, va sentir el seu informe, i va sortir a trobar-los amb el seu exèrcit, i els va combatre allà al camí.
12 I Zefo va colpejar les tropes del rei d'Àfrica a tall d'espasa, i no va deixar cap supervivent d'elles, i ni tan sols un va tornar al seu amo a l'Àfrica.
13 I Angeas va sentir a parlar del que Zefo, fill d'Elifaz, havia fet a totes les seves tropes, que les havia destruït, i Angeas va reunir totes les seves tropes, tots els homes de la terra d'Àfrica, un poble nombrós com la sorra de la vora del mar.
14 I Angeas va enviar missatgers al seu germà Lucus, dient: Vine a mi amb tots els teus homes i ajuda'm a derrotar Zefo i tots els fills de Quitim que han destruït els meus homes, i Lucus va venir amb tot el seu exèrcit, una força molt gran, per ajudar el seu germà Angeas a lluitar contra Zefo i els fills de Quitim.
15 I Zefo i els fills de Quitim van sentir això, i van tenir molta por i un gran terror va caure sobre els seus cors.
16 I Sefo també va enviar una carta al país d'Edom a Hadad, fill de Bedad, rei d'Edom, i a tots els fills d'Esaú, dient:
17 He sentit a dir que Angeas, rei d'Àfrica, ve a nosaltres amb el seu germà per lluitar contra nosaltres, i li tenim molta por, perquè el seu exèrcit és molt gran, sobretot perquè ve contra nosaltres amb el seu germà i també el seu exèrcit.
18 Ara, doncs, pugeu també vosaltres amb mi i ajudeu-me, i lluitarem junts contra Àngeas i el seu germà Lucus, i ens salvareu de les seves mans; però si no, sapigueu que tots morirem.
19 I els fills d'Esaú van enviar una carta als fills de Quitim i a Sefo, el seu rei, dient: No podem lluitar contra Angeas i el seu poble, perquè un pacte de pau ha estat entre nosaltres durant molts anys, des dels dies de Bela, el primer rei, i des dels dies de Josep, fill de Jacob, rei d'Egipte, amb qui vam lluitar a l'altra banda del Jordà quan va enterrar el seu pare.
20 I quan Zefo va sentir les paraules dels seus germans, els fills d'Esaú, es va abstenir d'ells, i Zefo tenia molta por d'Angeas.

21 Angeas i el seu germà Lucus van desplegar totes les seves forces, uns vuit-cents mil homes, contra els fills de Quitim.
22 I tots els fills de Quitim van dir a Sefo: «Prega per nosaltres al Déu dels teus avantpassats, potser ens podrà alliberar de la mà d'Angeas i del seu exèrcit, perquè hem sentit que és un gran Déu i que allibera tots els qui confien en ell.»
23 I Zefo va sentir les seves paraules, i Zefo va buscar el Senyor i va dir:
24 Oh Senyor, Déu d'Abraham i d'Isaac, els meus avantpassats, avui sé que tu ets un Déu veritable, i que tots els déus de les nacions són vans i inútils.
25 Recorda't avui del teu pacte amb el nostre pare Abraham, que els nostres avantpassats ens van relatar, i fes-me misericordiós avui per amor d'Abraham i Isaac, els nostres pares, i salva'm a mi i als fills de Quitim de la mà del rei d'Àfrica que ve contra nosaltres per a la batalla.
26 I el Senyor va escoltar la veu de Zefo, i el va tenir en compte per causa d'Abraham i Isaac, i el Senyor va alliberar Zefo i els fills de Quitim de la mà d'Angeas i del seu poble.
27 I Zefo va lluitar contra Angeas, rei d'Àfrica, i tot el seu poble aquell dia, i el Senyor va lliurar tot el poble d'Angeas a les mans dels fills de Quitim.
28 I la batalla va ser dura contra Angeas, i Zepho va matar tots els homes d'Angeas i Lucus, el seu germà, a tall d'espasa, i van caure d'ells fins al vespre d'aquell dia uns quatre-cents mil homes.
29 I quan Angeas va veure que tots els seus homes havien mort, va enviar una carta a tots els habitants d'Àfrica perquè anessin a ell, per ajudar-lo en la batalla, i va escriure a la carta, dient: Tots els qui es troben a l'Àfrica, que vinguin a mi des dels deu anys en amunt; que tots vinguin a mi, i vet aquí que si no ve, morirà, i tot el que té, amb tota la seva casa, el rei ho prendrà.
30 I tots els altres habitants d'Àfrica van quedar espantats per les paraules d'Àngeas, i van sortir de la ciutat uns tres-cents mil homes i nois, de deu anys en amunt, i van anar a Àngeas.
31 I al cap de deu dies, Angeas va reprendre la batalla contra Zefo i els fills de Quitim, i la batalla entre ells va ser molt gran i forta.
32 I de l'exèrcit d'Angeas i Lucus, Zepho va enviar molts dels ferits a la seva mà, uns dos mil homes, i Sosiphtar, el capità de l'exèrcit d'Angeas, va caure en aquella batalla.
33 I quan Sosiphtar va caure, les tropes africanes van girar l'esquena per fugir, i van fugir, i Angeas i el seu germà Lucus eren amb elles.
34 I Zefo i els fills de Quitim els van perseguir, i els van atacar encara durament pel camí, uns dos-cents homes, i van perseguir Azdrubal, fill d'Angeas, que havia fugit amb el seu pare, i van matar vint dels seus homes pel camí, i Azdrubal va escapar dels fills de Quitim, i no el van matar.
35 I Angeas i el seu germà Lucus van fugir amb la resta dels seus homes, i van escapar i van arribar a l'Àfrica amb terror i consternació, i Angeas va tenir por tots els dies que Zefo, fill d'Elifaz, anés a la guerra amb ell.

CAPÍTOL 64

1 Balaam, fill de Beor, era en aquell temps amb Angeas a la batalla, i quan va veure que Sefo havia prevalgut sobre Angeas, va fugir d'allà i va arribar a Quitim.
2 I Zefo i els fills de Quitim el van rebre amb grans honors, perquè Zefo coneixia la saviesa de Balaam, i Zefo va donar a Balaam molts regals i ell va romandre amb ell.
3 I quan Zefo va tornar de la guerra, va ordenar que fossin comptats tots els fills de Quitim que havien anat a la batalla amb ell, i vet aquí que no en va faltar ni un.
4 I Zefo es va alegrar d'això, i va renovar el seu regne, i va fer un banquet a tots els seus súbdits.
5 Però Zefo no es recordava del Senyor ni considerava que el Senyor l'havia ajudat en la batalla, i que l'havia alliberat a ell i al seu poble de la mà del rei d'Àfrica, sinó que encara caminava pels camins dels fills de Quitim i dels fills malvats d'Esaú, per servir altres déus que els seus germans, els fills d'Esaú, li havien ensenyat; per això es diu: Dels malvats surt la maldat.
6 I Zefo regnava sobre tots els fills de Quitim amb seguretat, però no coneixia el Senyor que l'havia alliberat a ell i a tot el seu poble de la mà del rei d'Àfrica; i les tropes d'Àfrica no van tornar més a Quitim a saquejar com de costum, perquè coneixien el poder de Zefo que els havia ferit a tots a tall d'espasa, així que Angeas tenia por de Zefo, fill d'Elifaz, i dels fills de Quitim tots els dies.
7 En aquell temps, quan Zefo va tornar de la guerra i va veure com havia prevalgut sobre tots els pobles d'Àfrica i els havia derrotat en batalla a tall d'espasa, llavors Zefo va aconsellar amb els fills de Quitim que anessin a Egipte a lluitar contra els fills de Jacob i contra el faraó, rei d'Egipte.
8 Sefo va sentir que els homes poderosos d'Egipte havien mort, que Josep i els seus germans, els fills de Jacob, havien mort i que tots els seus fills, els fills d'Israel, s'havien quedat a Egipte.
9 I Sefo va pensar a anar a lluitar contra ells i contra tot Egipte, per venjar la causa dels seus germans, els fills d'Esaú, que Josep amb els seus germans i tot Egipte havien derrotat a la terra de Canaan, quan van pujar a enterrar Jacob a Hebron.
10 I Sefo va enviar missatgers a Hadad, fill de Bedad, rei d'Edom, i a tots els seus germans, els fills d'Esaú, dient:
11 No vau dir que no lluitaríeu contra el rei d'Àfrica, perquè és membre del vostre pacte? Heus aquí, vaig lluitar contra ell i el vaig derrotar a ell i a tot el seu poble.
12 Ara, doncs, he decidit lluitar contra Egipte i els fills de Jacob que hi són, i em venjaré d'ells pel que Josep, els seus germans i els seus avantpassats ens van fer a la terra de Canaan quan van pujar a enterrar el seu pare a Hebron.
13 Ara, doncs, si esteu disposats a venir a mi per ajudar-me a lluitar contra ells i contra Egipte, aleshores venjarem la causa dels nostres germans.
14 I els fills d'Esaú van escoltar les paraules de Sefo, i els fills d'Esaú es van reunir, un poble molt nombrós, i van anar a ajudar Sefo i els fills de Quitim en la batalla.
15 I Zefo va enviar a tots els fills de l'est i a tots els fills d'Ismael amb paraules com aquestes, i es van reunir i van venir en ajuda de Zefo i dels fills de Quitim en la guerra contra Egipte.
16 I tots aquests reis, el rei d'Edom i els fills de l'est, i tots els fills d'Ismael, i Sefo, el rei de Quitim, van sortir i van desplegar tots els seus exèrcits a Hebron.

17 I el campament era molt pesat, s'estenia en una distància de tres dies de camí, un poble nombrós com la sorra de la vora del mar, que no es pot comptar.
18 I tots aquests reis i els seus exèrcits van baixar i van venir a combatre contra tot Egipte, i van acampar junts a la vall de Patros.
19 I tot Egipte va sentir la seva notícia, i també es van reunir tots els habitants del país d'Egipte i de totes les ciutats pertanyents a Egipte, uns tres-cents mil homes.
20 I els homes d'Egipte també van enviar missatgers als fills d'Israel que eren en aquells dies a la terra de Gosen, perquè anessin a ells i a lluitar contra aquests reis.
21 Els homes d'Israel es van reunir, eren uns cent cinquanta homes, i van anar a la batalla per ajudar els egipcis.
22 I els homes d'Israel i d'Egipte van sortir, uns tres-cents mil homes i cent cinquanta homes, i van anar contra aquests reis a la batalla, i es van situar des de fora de la terra de Gosen, davant de Patros.
23 I els egipcis no van creure que Israel anés amb ells junts als seus campaments per a la batalla, perquè tots els egipcis deien: Potser els fills d'Israel ens lliuraran a les mans dels fills d'Esaú i d'Ismael, perquè són els seus germans.
24 I tots els egipcis van dir als fills d'Israel: «Quedeu-vos aquí junts a la vostra posició, i nosaltres anirem a lluitar contra els fills d'Esaú i d'Ismael. Si aquests reis ens prevalen, aleshores veniu tots junts contra ells i ajudeu-nos». I així ho van fer els fills d'Israel.
25 I Sefo, fill d'Elifaz, fill d'Esaú, rei de Quitim, i Hadad, fill de Bedad, rei d'Edom, amb tots els seus campaments, i tots els fills de l'est, i els fills d'Ismael, un poble nombrós com la sorra, van acampar junts a la vall de Patrós, davant de Tacpanques.
26 Balaam, fill de Beor, l'arameu, era allà al campament de Sefo, perquè havia vingut amb els fills de Quitim a la batalla. Balaam era un home molt honorable als ulls de Sefo i els seus homes.
27 I Sefo va dir a Balaam: «Fes l'endevinació per a nosaltres, i podrem saber qui prevaldrà en la batalla, nosaltres o els egipcis.»
28 Balaam es va aixecar i va provar l'art de l'endevinació, i era hàbil en el seu coneixement, però va quedar confós i l'obra va ser destruïda a les seves mans.
29 I ho va intentar de nou, però no va tenir èxit, i Balaam es va desesperar i ho va abandonar i no ho va completar, perquè això venia del Senyor, per tal de fer que Sefo i el seu poble caiguessin en mans dels fills d'Israel, que havien confiat en el Senyor, el Déu dels seus avantpassats, en la seva guerra.
30 I Sefo i Hadad van organitzar les seves tropes en ordre de batalla, i tots els egipcis van anar sols contra ells, uns tres-cents mil homes, i no hi havia ni un sol home d'Israel amb ells.
31 I tots els egipcis van lluitar contra aquests reis davant de Patros i Tacpanques, i la batalla va ser dura contra els egipcis.
32 I els reis van ser més forts que els egipcis en aquella batalla, i aquell dia van caure uns cent vuitanta homes d'Egipte, i uns trenta homes de les forces dels reis, i tots els homes d'Egipte van fugir davant dels reis, així que els fills d'Esaú i Ismael van perseguir els egipcis, continuant a colpejar-los fins al lloc on era el campament dels fills d'Israel.
33 I tots els egipcis van cridar als fills d'Israel, dient: Veniu de pressa cap a nosaltres i ajudeu-nos i salveu-nos de la mà d'Esaú, d'Ismael i dels fills de Quitim.
34 I els cent cinquanta homes dels fills d'Israel van córrer des de la seva posició cap als campaments d'aquests reis, i els fills d'Israel van clamar al Senyor, el seu Déu, perquè els alliberés.
35 I el Senyor va escoltar Israel, i el Senyor va posar tots els homes dels reis a les seves mans, i els fills d'Israel van lluitar contra aquests reis, i els fills d'Israel van derrotar uns quatre mil dels homes del reis.
36 I el Senyor va llançar una gran consternació al campament dels reis, de manera que la por dels fills d'Israel va caure sobre ells.
37 I tots els exèrcits dels reis van fugir davant dels fills d'Israel, i els fills d'Israel els van perseguir i els van derrotar fins a les fronteres de la terra de Cuix.
38 I els fills d'Israel van matar-ne encara dos mil homes pel camí, i no en va morir ni un sol dels fills d'Israel.
39 I quan els egipcis van veure que els fills d'Israel havien lluitat amb tan pocs homes contra els reis, i que la batalla era tan dura contra ells,
40 Tots els egipcis tenien molta por per la seva vida a causa de la forta batalla, i tot Egipte va fugir, cadascú amagant-se de les tropes alineades, i es van amagar al camí, i van deixar els israelites lluitar.
41 I els fills d'Israel van infligir un cop terrible als homes del reis, i aquests se'n van tornar després que els haguessin expulsat fins a la frontera del país de Cuix.
42 Tot Israel sabia el que els egipcis els havien fet: havien fugit d'ells en la batalla i els havien deixat sols lluitar.
43 Així doncs, els fills d'Israel també van actuar amb astúcia, i quan els fills d'Israel tornaven de la batalla, van trobar alguns egipcis al camí i els van atacar allà.
44 I mentre els mataven, els van dir aquestes paraules:
45 Per què ens vau deixar, essent un poble petit, per lluitar contra aquests reis que tenien un poble nombrós per derrotar-nos, a fi que així poguéssiu salvar les vostres ànimes?
46 I d'alguns que els israelites van trobar pel camí, els fills d'Israel es van parlar entre ells, dient: Colpeja, colpeja, perquè és un ismaelita, o un edomita, o dels fills de Quitim. I es van plantar al seu voltant i el van matar, i van saber que era egipci.
47 I els fills d'Israel van fer aquestes coses amb astúcia contra els egipcis, perquè els havien abandonat en la batalla i havien fugit d'ells.
48 I els fills d'Israel van matar d'aquesta manera els egipcis pel camí, uns dos-cents homes.
49 I tots els homes d'Egipte van veure el mal que els fills d'Israel els havien fet, i tot Egipte va tenir molta por dels fills d'Israel, perquè havien vist el seu gran poder i que no havia caigut ni un sol d'ells.
50 Així doncs, tots els fills d'Israel van tornar amb alegria pel seu camí cap a Gosen, i la resta d'Egipte va tornar cadascú al seu lloc.

CAPÍTOL 65

1 Després d'aquests fets, tots els consellers del faraó, rei d'Egipte, i tots els ancians d'Egipte es van reunir i van anar davant del rei, es van prostrar fins a terra i es van asseure davant d'ell.
2 I els consellers i els ancians d'Egipte van parlar al rei, dient:
3 Mira, el poble dels fills d'Israel és més gran i més poderós que nosaltres, i tu saps tot el mal que ens van fer pel camí quan vam tornar de la batalla.
4 I també has vist el seu gran poder, perquè aquest poder els prové dels seus pares, perquè només uns pocs homes es van aixecar contra un poble nombrós com la sorra, i els van colpejar a tall d'espasa, i d'ells mateixos no n'ha caigut ni un, de manera que si haguessin estat nombrosos, els haurien destruït completament.
5 Ara, doncs, doneu-nos consell sobre què hem de fer amb ells, fins que els destruïm gradualment d'entre nosaltres, no fos cas que es fessin massa nombrosos per a nosaltres al país.
6 Perquè si els fills d'Israel s'agreugessin a la terra, esdevindran un obstacle per a nosaltres, i si esclatés alguna guerra, amb la seva gran força s'unirien al nostre enemic contra nosaltres, i lluitarien contra nosaltres, ens destruirien de la terra i se n'allunyarien.
7 El rei va respondre als ancians d'Egipte i els va dir: «Aquest és el pla que s'ha conspirat contra Israel, del qual no ens apartarem.
8 Vet aquí que al país hi ha Pitom i Ramsès, ciutats no fortificades per a la batalla; ens pertoca a vosaltres i a nosaltres reconstruir-les i fortificar-les.
9 Ara, doncs, vés tu també, actua amb astúcia contra ells i, per ordre del rei, fa pública una veu a Egipte i a Gosen, dient:
10 Tots els homes d'Egipte, Gosen, Patros i tots els seus habitants! El rei ens ha manat de reconstruir Pitom i Ramsès, i de fortificar-les per a la batalla; qui d'entre vosaltres de tot Egipte, dels fills d'Israel i de tots els habitants de les ciutats, estigui disposat a construir amb nosaltres, rebrà el seu salari diari a cadascun, segons l'ordre del rei; així doncs, aneu primer vosaltres i feu astúcia, i reuniu-vos i veniu a Pitom i Ramsès a construir.
11 I mentre reconstruïu, feu que es publiqui cada dia per tot Egipte una proclamació semblant per ordre del rei.
12 I quan alguns dels fills d'Israel vinguin a construir amb tu, els pagaràs el seu salari diari durant uns quants dies.
13 I després que hagin construït amb vosaltres pel seu sou diari, allunyeu-vos-en diàriament un per un en secret, i llavors us aixecareu i us convertireu en els seus capatassos i oficials, i després els deixareu construir sense sou, i si es neguen, obligueu-los amb totes les vostres forces a construir.
14 I si feu això, ens anirà bé reforçar la nostra terra contra els fills d'Israel, perquè a causa de la fatiga de la construcció i de l'obra, els fills d'Israel disminuiran, perquè els privareu de les seves dones dia a dia.
15 I tots els ancians d'Egipte van escoltar el consell del rei, i el consell els va semblar bé, a ells i als servents del faraó i a tot Egipte, i van fer segons la paraula del rei.
16 I tots els servents van marxar de davant del rei, i van fer que es fes un pregó per tot Egipte, a Tacpanques i a Gosen, i a totes les ciutats que envoltaven Egipte, dient:
17 Has vist què ens van fer els fills d'Esaú i d'Ismael, que van venir a fer guerra contra nosaltres i volien destruir-nos.
18 Ara, doncs, el rei ens ha manat que fortifiquéssim el país, que construíssim les ciutats de Pitom i Ramsès, i que les fortifiquéssim per a la batalla, si tornaven a venir contra nosaltres.
19 Tothom de vosaltres, de tot Egipte i dels fills d'Israel, que vingui a construir amb nosaltres, rebrà el seu salari diari pagat pel rei, tal com ens ha manat.
20 Quan Egipte i tots els fills d'Israel van sentir tot el que els servents del faraó havien dit, van venir alguns dels egipcis i dels fills d'Israel per construir amb els servents del faraó, Pitom i Ramsès, però cap dels fills de Leví va venir amb els seus germans a construir.
21 I tots els servents del faraó i els seus prínceps van venir al principi amb engany per construir amb tot Israel com a jornalers diaris, i van donar a Israel el seu salari diari al principi.
22 I els servents del faraó van construir amb tot Israel, i van treballar en aquella obra amb Israel durant un mes.
23 I al final del mes, tots els servents del faraó van començar a retirar-se en secret del poble d'Israel cada dia.
24 I Israel va continuar amb la feina en aquell temps, però llavors rebien el seu salari diari, perquè alguns dels homes d'Egipte encara feien la feina amb Israel en aquell moment; per tant, els egipcis donaven a Israel el seu salari en aquells dies, perquè ells, els egipcis, els seus companys de treball, també poguessin cobrar la paga pel seu treball.
25 I al cap d'un any i quatre mesos, tots els egipcis s'havien retirat dels fills d'Israel, de manera que els fills d'Israel van quedar sols ocupats en la feina.
26 I després que tots els egipcis s'haguessin retirat dels fills d'Israel, van tornar i es van convertir en opressors i oficials sobre ells, i alguns d'ells es van posar sobre els fills d'Israel com a capatassos, per rebre d'ells tot el que els donaven com a paga del seu treball.
27 I els egipcis feien així amb els fills d'Israel dia rere dia, per tal d'obligar-los en la seva feina.
28 I tots els fills d'Israel es dedicaven sols a la feina, i els egipcis es van abstenir de donar cap paga als fills d'Israel des d'aquell moment en endavant.
29 I quan alguns dels homes d'Israel es van negar a treballar a causa que no els donaven els sous, els exactors i els servents del faraó els van oprimir i els van colpejar amb cops greus, i els van fer tornar per la força, a treballar amb els seus germans; així van fer tots els egipcis als fills d'Israel tots els dies.
30 I tots els fills d'Israel van tenir molta por dels egipcis en aquest assumpte, i tots els fills d'Israel van tornar i van treballar sols sense cobrar res.
31 I els fills d'Israel van reconstruir Pitom i Ramsès, i tots els fills d'Israel van fer l'obra, alguns fent maons, i altres construint, i els fills d'Israel van reconstruir i fortificar tota la terra d'Egipte i les seves muralles, i els fills d'Israel van estar ocupats en l'obra durant molts anys, fins que va arribar el dia que el Senyor es va recordar d'ells i els va fer sortir d'Egipte.
32 Però els fills de Leví no van treballar amb els seus germans d'Israel, des del principi fins al dia que van sortir d'Egipte.

33 Perquè tots els fills de Leví sabien que els egipcis havien dit totes aquestes paraules amb engany als israelites, per això els fills de Leví es van abstenir de començar l'obra amb els seus germans.
34 I els egipcis no van dedicar la seva atenció a fer treballar els fills de Leví després, ja que no havien estat amb els seus germans al principi, per tant els egipcis els van deixar sols.
35 I les mans dels homes d'Egipte es van dirigir amb una severitat contínua contra els fills d'Israel en aquella obra, i els egipcis van fer treballar els fills d'Israel amb rigor.
36 I els egipcis van amargar la vida dels fills d'Israel amb treballs durs, en morter i maons, i també amb tota mena de treballs al camp.
37 I els fills d'Israel van anomenar Melol, el rei d'Egipte, «Meror, rei d'Egipte», perquè en els seus dies els egipcis s'havien amargat la vida amb tota mena de treballs.
38 I tota la feina que els egipcis feien treballar als fills d'Israel, la exigien amb rigor, per tal d'afligir els fills d'Israel, però com més els afligien, més augmentaven i creixien, i els egipcis estaven tristos a causa dels fills d'Israel.

CAPÍTOL 66

1 En aquell temps va morir Adad, fill de Bedad, rei d'Edom, i en lloc seu va regnar Samlà, de Mesrecà, del país dels fills de l'est.
2 L'any tretzè del regnat del faraó, rei d'Egipte, que era el cent vint-i-cinc any de la baixada dels israelites a Egipte, Samlà havia regnat sobre Edom divuit anys.
3 I quan va regnar, va convocar els seus exèrcits per anar a lluitar contra Sefo, fill d'Elifaz, i els fills de Quitim, perquè havien fet la guerra contra Angeas, rei d'Àfrica, i havien destruït tot el seu exèrcit.
4 Però no es va enfrontar a ell, perquè els fills d'Esaú el van impedir, dient: «Era el seu germà». Així doncs, Samlà va escoltar la veu dels fills d'Esaú i va tornar amb totes les seves tropes a la terra d'Edom, i no va procedir a lluitar contra Sefo, fill d'Elifaz.
5 I el faraó, rei d'Egipte, va sentir això, dient: Samlà, rei d'Edom, ha decidit lluitar contra els fills de Quitim, i després vindrà a lluitar contra Egipte.
6 Quan els egipcis van sentir això, van augmentar la feina dels fills d'Israel, per por que els israelites no els fessin el que els havien fet en la guerra contra els fills d'Esaú en els dies d'Adad.
7 Els egipcis van dir als fills d'Israel: «Afanyeu-vos, feu la vostra feina, acabeu la vostra tasca i enfortiu el país, no fos cas que els fills d'Esaú, els vostres germans, vinguin a lluitar contra nosaltres, perquè vindran contra nosaltres per causa vostra.»
8 I els fills d'Israel feien la feina dels homes d'Egipte dia rere dia, i els egipcis afligien els fills d'Israel per tal de minvar-los a la terra.
9 Però a mesura que els egipcis augmentaven la feina dels fills d'Israel, així els fills d'Israel creixien i es multiplicaven, i tot Egipte s'omplia dels fills d'Israel.
10 I l'any cent vint-i-cinc que Israel va baixar a Egipte, tots els egipcis van veure que el seu consell no havia reeixit contra Israel, sinó que multiplicaven i creixien, i la terra d'Egipte i la terra de Gosen s'omplien dels fills d'Israel.
11 Així doncs, tots els ancians d'Egipte i els seus savis van anar davant del rei, es van inclinar davant d'ell i es van asseure davant seu.
12 I tots els ancians d'Egipte i els seus savis van dir al rei: «Que el rei visqui per sempre! Tu ens vas aconsellar el consell contra els fills d'Israel, i vam fer amb ells segons la paraula del rei.»
13 Però a mesura que augmenta la feina, així augmenten i creixen a la terra, i vet aquí que tot el país n'és ple.
14 Ara, doncs, senyor nostre i rei, els ulls de tot Egipte estan posats en tu perquè els aconsellis amb la teva saviesa, amb la qual puguin persuadir Israel per destruir-lo o disminuir-lo del país; i el rei els va respondre dient: Doneu-vos consell en aquest assumpte, a fi que puguem saber què fer amb ells.
15 I un oficial, un dels consellers del rei, que es deia Job, de Mesopotàmia, al país d'Us, va respondre al rei dient:
16 Si al rei li sembla bé, que escolti el consell del seu servent; i el rei li digué: Parla.
17 Job va parlar davant del rei, dels prínceps i de tots els ancians d'Egipte, dient:
18 Vegeu, el consell del rei que va aconsellar antigament respecte al treball dels fills d'Israel és molt bo, i no us heu de desfer dels qui treballen per sempre.
19 Però aquest és el consell que us donen per tal de reduir-los, si al rei li sembla bé d'afligir-los.
20 Vegeu, hem temut la guerra durant molt de temps, i hem dit: Quan Israel sigui fructífer a la terra, ens expulsaran de la terra si hi hagués una guerra.
21 Si al rei li sembla bé, que es publiqui un decret reial, que s'inscrigui a les lleis d'Egipte i que sigui irrevocable, que tot infant nascut dels israelites tingui la sang vessada a terra.
22 I fent això, quan tots els fills mascles d'Israel hagin mort, cessarà la maldat de les seves guerres; que el rei ho faci així i enviï a totes les llevadores hebrees i els ordeni que ho executin en aquest assumpte; així va agradar la cosa al rei i als prínceps, i el rei va fer segons la paraula de Job.
23 I el rei va fer cridar les llevadores hebrees, de les quals el nom d'una era Xefra i el nom de l'altra Puah.
24 I les llevadores van anar davant del rei i es van presentar davant seu.
25 I el rei els digué: Quan feu de llevadora a les dones hebrees i les veieu ajagudes, si és un nen, el matareu; però si és una nena, que visqui.
26 Però si no feu això, us cremaré a vosaltres i totes les vostres cases amb foc.
27 Però les llevadores tenien por de Déu i no van escoltar el rei d'Egipte ni les seves paraules, i quan les dones hebrees donaven a llum a la llevadora un fill o una filla, la llevadora feia tot el necessari per al nen i el deixava viure; així feien les llevadores tots els dies.
28 I això va ser comunicat al rei, i va enviar a cridar les llevadores i els va dir: Per què heu fet això i heu salvat els nens?
29 I les llevadores van respondre i van parlar totes dues davant del rei, dient:
30 Que el rei no pensi que les dones hebrees són com les dones egípcies, perquè tots els fills d'Israel són sans, i

abans que la llevadora arribi a ells, ja han donat a llum. I pel que fa a nosaltres, les teves serventes, fa molts dies que cap dona hebrea no ha donat a llum entre nosaltres, perquè totes les dones hebrees són les seves pròpies llevadores, perquè són sans.
31 I el faraó va escoltar les seves paraules i els va creure en aquest assumpte, i les llevadores van marxar de davant del rei, i Déu les va tractar bé, i el poble es va multiplicar i va créixer molt.

CAPÍTOL 67

1 Hi havia un home al país d'Egipte, de la descendència de Leví, que es deia Amram, fill de Quehat, fill de Leví, fill d'Israel.
2 I aquest home va anar i va prendre una esposa, concretament Joquèbed, filla de Leví, germana del seu pare, i ella tenia cent vint-i-sis anys, i ell va anar a ella.
3 I la dona va concebre i va donar a llum una filla, i li va posar el nom de Miriam, perquè en aquells dies els egipcis havien amargat la vida dels fills d'Israel.
4 I va concebre de nou i va donar a llum un fill, i li va posar el nom d'Aaron, perquè en els dies de la seva concepció, el faraó va començar a vessar la sang dels fills mascles d'Israel.
5 En aquells dies va morir Sefo, fill d'Elifaz, fill d'Esaú, rei de Quitim, i Janaes va regnar en lloc seu.
6 I el temps que Zefo va regnar sobre els fills de Quitim va ser de cinquanta anys, i va morir i va ser enterrat a la ciutat de Nebnà, al país de Quitim.
7 I Janaes, un dels homes valents dels fills de Quitim, va regnar després d'ell, i va regnar cinquanta anys.
8 Després de la mort del rei de Quitim, Balaam, fill de Beor, va fugir del país de Quitim i va tornar a Egipte, al faraó, rei d'Egipte.
9 I el faraó el va rebre amb grans honors, perquè havia sentit a parlar de la seva saviesa, i li va fer presents i el va nomenar conseller, i el va engrandir.
10 Balaam va viure a Egipte, en honor amb tots els nobles del rei, i els nobles l'exaltaven, perquè tots desitjaven aprendre la seva saviesa.
11 I l'any cent trenta que Israel va baixar a Egipte, el faraó va somiar que estava assegut al seu tron reial, i va alçar els ulls i va veure un ancià dret davant seu, i hi havia balances a les mans del vell, com les que fan servir els comerciants.
12 I el vell va agafar la balança i la va penjar davant del faraó.
13 I el vell va prendre tots els ancians d'Egipte i tots els seus nobles i grans homes, i els va lligar i els va posar en una balança.
14 I va agafar un cabrit de llet i el va posar a l'altra balança, i el cabrit va preponderar sobre tots.
15 I el faraó va quedar meravellat d'aquesta visió terrible, de per què el cabrit preponderava per sobre de tots, i el faraó es va despertar i vet aquí que era un somni.
16 I el faraó es va llevar de bon matí, va cridar tots els seus servents i els va explicar el somni, i els homes van tenir molta por.
17 I el rei digué a tots els seus savis: «Interpreteu-vos, si us plau, el somni que he tingut, perquè el pugui entendre.»
18 Balaam, fill de Beor, va respondre al rei: «Això no significa res més que un gran mal que vindrà contra Egipte en els darrers dies.
19 Perquè naixerà un fill a Israel que destruirà tot Egipte i els seus habitants, i farà sortir els israelites d'Egipte amb mà poderosa.
20 Ara, doncs, oh rei, pren consell sobre aquest assumpte, per tal de destruir l'esperança dels fills d'Israel i la seva expectativa, abans que aquest mal s'aixequi contra Egipte.
21 I el rei va dir a Balaam: «I què farem amb Israel? Certament, d'una manera determinada al principi vam aconsellar contra ells, però no els vam poder convèncer.»
22 Ara, doncs, dóna't també un consell contra ells, perquè els puguem vèncer.
23 Balaam va respondre al rei: «Envia, doncs, a cridar els teus dos consellers, i veurem quin és el seu consell sobre aquest assumpte; després, el teu servent parlarà.»
24 I el rei va enviar a cridar els seus dos consellers, Reuel el madianita i Job l'uzita, i van venir i es van asseure davant del rei.
25 I el rei els digué: Mireu, tots dos heu sentit el somni que he somiat i la seva interpretació; ara, doncs, consulteu i sabeu què cal fer amb els fills d'Israel, perquè puguem vèncer-los abans que el seu mal s'apoderi de nosaltres.
26 I Reuel, el madianita, va respondre al rei i va dir: «Visca el rei, visca el rei per sempre!»
27 Si al rei li sembla bé, que es retiri dels hebreus, que els deixi, i que no alce la mà contra ells.
28 Perquè aquests són els qui el Senyor va escollir en els dies antics, i va prendre com a sort la seva herència d'entre totes les nacions de la terra i els reis de la terra; i qui hi ha que va estendre la mà contra ells amb impunitat, dels quals el seu Déu no va ser venjat?
29 Certament saps que quan Abraham va baixar a Egipte, el faraó, l'antic rei d'Egipte, va veure Sara, la seva dona, i la va prendre per esposa, perquè Abraham va dir: «És la meva germana», perquè tenia por que els egipcis el matessin per causa de la seva dona.
30 I quan el rei d'Egipte es va endur Sara, Déu el va castigar a ell i a la seva família amb greus plagues, fins que va retornar a Abraham la seva dona Sara, i llavors va quedar curat.
31 I Déu va castigar Abimèlec el gerarita, rei dels filisteus, per culpa de Sara, esposa d'Abraham, en obstruir totes les matrius, des de l'home fins a la bèstia.
32 Quan el seu Déu va aparèixer a Abimèlec en un somni nocturn i el va espantar per tal de retornar a Abraham la Sara, que havia pres, i després tot el poble de Guerar va ser castigat per causa de Sara, i Abraham va pregar al seu Déu per ells, i ell va ser suplicat per ell, i els va curar.
33 I Abimèlec va tenir por de tot aquest mal que havia vingut sobre ell i el seu poble, i va tornar a Abraham, la seva dona Sara, i li va fer molts regals amb ella.
34 Déu va fer el mateix amb Isaac quan el va haver expulsat de Guerar, i Déu va fer coses meravelloses amb ell, de manera que tots els rierols de Guerar es van assecar i els seus arbres fructífers no van donar fruit.
35 Fins que Abimèlec de Guerar, Ahuzat, un dels seus amics, i Picol, capità del seu exèrcit, van anar a trobar-lo i es van inclinar i es van inclinar davant d'ell fins a terra.

36 I li van demanar que supliqués per ells, i ell va pregar al Senyor per ells, i el Senyor el va suplicar i els va guarir.
37 Jacob, l'home senzill, també va ser alliberat per la seva integritat de la mà del seu germà Esaú, i de la mà de Laban, el sirià, germà de la seva mare, que havia buscat la seva vida; així mateix, de la mà de tots els reis de Canaan que s'havien unit contra ell i els seus fills per destruir-los, i el Senyor els va alliberar de les seves mans, de manera que es van girar contra ells i els van colpejar, perquè qui havia mai estès la seva mà contra ells amb impunitat?
38 Certament, el Faraó anterior, el pare del teu pare, va exaltar Josep, fill de Jacob, per sobre de tots els prínceps de la terra d'Egipte, quan va veure la seva saviesa, perquè per la seva saviesa va salvar tots els habitants de la terra de la fam.
39 Després d'això, va ordenar a Jacob i als seus fills que baixessin a Egipte, a fi que, gràcies a la seva virtut, la terra d'Egipte i la terra de Gosen poguessin ser alliberades de la fam.
40 Ara, doncs, si us sembla bé, deixeu de destruir els fills d'Israel; però si no és la vostra voluntat que habitin a Egipte, envieu-los d'aquí perquè vagin a la terra de Canaan, la terra on van viure els seus avantpassats.
41 I quan el faraó va sentir les paraules de Jetró, es va enfurir molt amb ell, de manera que es va aixecar avergonyit de la presència del rei i va anar a Madian, el seu país, i va prendre amb ell el bastó de Josep.
42 I el rei va dir a Job, l'uzita: «Què dius, Job, i quin és el teu consell respecte als hebreus?»
43 Job, doncs, digué al rei: «Mira, tots els habitants del país són al teu poder; que el rei faci el que li sembli bé.»
44 I el rei va dir a Balaam: Què dius, Balaam? Digues la teva paraula i nosaltres la podrem escoltar.
45 Balaam va dir al rei: «De tot el que el rei ha aconsellat contra els hebreus, seran alliberats, i el rei no podrà convèncer-los amb cap consell.»
46 Perquè si penses que els pots menysprear amb el foc ardent, no els podràs vèncer, perquè el seu Déu va alliberar Abraham, el seu pare, d'Ur dels caldeus; i si penses que els pots destruir amb una espasa, el seu pare Isaac en va ser alliberat, i un moltó va ser posat en el seu lloc.
47 I si amb un treball dur i rigorós penses disminuir-los, ni tan sols en això prevaldràs, perquè el seu pare Jacob va servir a Laban en tota mena de treballs durs, i va prosperar.
48 Ara, doncs, oh rei, escolta les meves paraules, perquè aquest és el consell que s'ha aconsellat contra ells, pel qual els prevaleràs i del qual no t'hauries d'apartar.
49 Si li plau al rei, que ordeni que tots els seus fills que naixeran a partir d'avui siguin llançats a l'aigua, perquè així pots esborrar el seu nom, ja que cap d'ells ni els seus pares van ser jutjats d'aquesta manera.
50 I el rei va escoltar les paraules de Balaam, i la cosa va agradar al rei i als prínceps, i el rei va fer segons la paraula de Balaam.
51 I el rei va ordenar que es promulgués un prec i que es promulgués una llei per tot el país d'Egipte, que deia: Tot nen mascle que neixi als hebreus a partir d'avui serà llançat a l'aigua.
52 I el faraó va cridar tots els seus servents, dient: Aneu, doncs, i busqueu per tot el país de Gosen on són els fills d'Israel, i assegureu-vos que tot fill nascut als hebreus sigui llançat al riu, però totes les filles les deixareu vives.
53 I quan els fills d'Israel van sentir això que el faraó havia manat de llançar els seus fills al riu, alguns del poble es van separar de les seves dones i d'altres es van adherir a elles.
54 I des d'aquell dia, quan va arribar el moment del part a les dones d'Israel que havien romàs amb els seus marits, van anar al camp a donar a llum, i van donar a llum al camp, i van deixar els seus fills al camp i van tornar a casa.
55 I el Senyor, que havia jurat als seus avantpassats que els multiplicaria, va enviar un dels seus àngels ministres que són al cel per rentar cada infant amb aigua, per ungir-lo i embolicar-lo i posar-li a les mans dues pedres llises, d'una de les quals xuclava llet i de l'altra mel, i li va fer créixer el cabell fins als genolls, amb què es pogués cobrir; per consolar-lo i adherir-s'hi, a través de la seva compassió per ell.
56 I quan Déu va tenir compassió d'ells i va desitjar multiplicar-los sobre la faç de la terra, va ordenar a la seva terra que els rebés per ser-hi conservats fins al temps que creixessin, després del qual la terra va obrir la boca i els va vomitar i van brollar de la ciutat com l'herba de la terra i l'herba del bosc, i van tornar cadascun a la seva família i a casa del seu pare, i van romandre amb ells.
57 I els nadons dels fills d'Israel eren a la terra com l'herba del camp, per la gràcia de Déu envers ells.
58 Quan tots els egipcis van veure això, van sortir, cadascun al seu camp amb el seu parell de bous i la seva arada, i el van llaurar com es llaura la terra a la sembra.
59 I quan llauraven no podien fer mal als infants dels fills d'Israel, així que el poble va créixer i es va fer gran.
60 I el faraó va ordenar als seus oficials que anessin cada dia a Gosen a buscar els nadons dels fills d'Israel.
61 I quan en van haver buscat i trobat una, la van prendre del si de la seva mare per la força i la van llançar al riu, però la nena la van deixar amb la seva mare; així feien els egipcis als israelites tots els dies.

CAPÍTOL 68

1 I va ser en aquell temps que l'esperit de Déu va ser sobre Miriam, filla d'Amram, germana d'Aaron, i ella va sortir i va profetitzar sobre la casa, dient: Mira, aquesta vegada ens naixerà un fill del meu pare i de la meva mare, i ell salvarà Israel de les mans d'Egipte.
2 I quan Amram va sentir les paraules de la seva filla, va anar i va tornar a casa amb la seva dona, després d'haver-la foragitat en el moment en què el faraó va ordenar que tots els fills mascles de la casa de Jacob fossin llançats a l'aigua.
3 Així doncs, Amram va prendre la seva dona Joquèbed, tres anys després d'haver-la expulsat, i va anar a ella, i ella va concebre.
4 I al cap de set mesos des de la seva concepció va donar a llum un fill, i tota la casa es va omplir d'una gran llum com la llum del sol i la lluna en el moment de la seva brillantor.
5 I quan la dona va veure que el nen era bo i agradable a la vista, el va amagar durant tres mesos en una cambra interior.
6 En aquells dies els egipcis van conspirar per exterminar tots els hebreus que hi vivien.

7 I les dones egípcies van anar a Gosen, on eren els fills d'Israel, i van portar els seus fills petits a les espatlles, els seus nadons que encara no podien parlar.
8 I en aquells dies, quan les dones dels fills d'Israel donaven a llum, cadascuna amagava el seu fill davant dels egipcis, perquè els egipcis no sabéssin que havien donat a llum i no els exterminessin del país.
9 I les dones egípcies van arribar a Gosen i els seus fills que no podien parlar anaven sobre les seves espatlles, i quan una dona egípcia va entrar a casa d'una dona hebrea, el seu nadó va començar a plorar.
10 I quan va plorar, el nen que era a l'habitació interior va respondre, i les dones egípcies van anar a explicar-ho a casa del faraó.
11 I el faraó va enviar els seus oficials a prendre els nens i matar-los; així feien els egipcis a les dones hebrees tots els dies.
12 I va ser en aquell temps, uns tres mesos després que Joquèbed havia amagat el seu fill, que la cosa es va saber a la casa del faraó.
13 I la dona es va afanyar a endur-se el seu fill abans que arribessin els oficials, i va agafar per a ell una caixa de joncs, i la va untar amb llim i amb quitrà, i hi va posar el nen, i el va posar entre les lloses a la vora del riu.
14 I la seva germana Miriam es va aturar lluny per veure què li faria i què passaria amb les seves paraules.
15 I Déu va enviar en aquell temps una calor terrible al país d'Egipte, que va cremar la carn de l'home com el sol en el seu cercle, i va oprimir greument els egipcis.
16 I tots els egipcis van baixar a banyar-se al riu, a causa de la calor abrasadora que els cremava la carn.
17 I Batia, la filla del faraó, també va anar a banyar-se al riu, a causa de la calor abrasadora, i les seves donzelles van passejar per la vora del riu, i també totes les dones d'Egipte.
18 I Bathia va alçar els ulls cap al riu, i va veure l'arca sobre l'aigua, i va enviar la seva criada a buscar-la.
19 I ella la va obrir i va veure el nen, i vet aquí que el nadó plorava, i es va compadir d'ell, i va dir: Aquest és un dels nens hebreus.
20 I totes les dones d'Egipte que passejaven per la vora del riu volien alletar-lo, però ell no el volia alletar, perquè això venia del Senyor, per tal de retornar-lo al pit de la seva mare.
21 I la seva germana Miriam era en aquell temps entre les dones egípcies a la vora del riu, i va veure això i va dir a la filla del faraó: He d'anar a buscar una mainadera d'entre les dones hebrees, perquè et criï el nen?
22 I la filla del faraó li digué: Vés. I la noia va anar i va cridar la mare del nen.
23 I la filla del faraó digué a Joquèbed: «Emporta't aquest nen i alleta'l per a mi, i et pagaré el teu salari, dues peces de plata diàries». I la dona va prendre el nen i el va alletar.
24 I al cap de dos anys, quan el nen ja era gran, ella el va portar a la filla del faraó, i ell va ser per a ella com un fill, i li va posar el nom de Moisès, perquè deia: «Jo l'he tret de l'aigua».
25 I el seu pare Amram li va posar el nom de Quebar, perquè deia: «Va ser per ell que s'havia unit a la seva dona, que havia repudiat».
26 I la seva mare Joquèbed li va posar per nom Jecutiel, dient: «He esperat en ell en el Totpoderós, i Déu me l'ha retornat».
27 I la seva germana Miriam li va posar el nom de Jèred, perquè va baixar darrere seu fins al riu per saber quin seria el seu final.
28 I el seu germà Aaron li va posar el nom d'Abi-Zanuc, dient: El meu pare va deixar la meva mare i va tornar a ella per culpa seva.
29 I Quehat, pare d'Amram, li va posar el nom d'Abigdor, perquè per ell Déu va reparar la bretxa de la casa de Jacob, de manera que ja no podien llançar els seus fills mascles a l'aigua.
30 I la seva infermera el va anomenar Abi Socó, dient: «Va estar amagat tres mesos al seu tabernacle per causa dels fills de Ham.»
31 I tot Israel li va posar el nom de Semaia, fill de Netanel, perquè deien: «En els seus dies, Déu ha escoltat els seus clams i els ha alliberat dels seus opressors.»
32 I Moisès era a casa del faraó, i era com un fill per a Bathia, la filla del faraó, i Moisès va créixer entre els fills del rei.

CAPÍTOL 69

1 El rei d'Edom va morir en aquells dies, l'any divuitè del seu regnat, i va ser enterrat al temple que s'havia construït com a residència reial al país d'Edom.
2 I els fills d'Esaú van enviar a Petor, que és a la vora del riu, i van buscar d'allà un jove de bells ulls i aspecte atractiu, que es deia Saül, i el van fer rei sobre ells al lloc de Samlà.
3 Saül va regnar sobre tots els fills d'Esaú al país d'Edom durant quaranta anys.
4 I quan el faraó, rei d'Egipte, va veure que el consell que Balaam havia donat respecte als fills d'Israel no havia prosperat, sinó que, tot i així, eren fecunds, es multiplicaven i creixien per tot el país d'Egipte,
5 Aleshores, el faraó va ordenar que es publiqués un edicte per tot Egipte als fills d'Israel, dient: «Ningú no disminuirà res del seu treball diari.
6 I l'home que es trobi deficient en la seva feina diària, ja sigui en morter o en maons, el seu fill petit serà substituït.
7 I el treball d'Egipte es va enfortir sobre els fills d'Israel en aquells dies, i vet aquí que si un maó era deficient en el treball diari d'algú, els egipcis prenien el seu fill petit per la força de la seva mare i el posaven a l'edifici en el lloc del maó que el seu pare havia deixat deficient.
8 I els homes d'Egipte van fer així amb tots els fills d'Israel dia rere dia, tots els dies durant molt de temps.
9 Però la tribu de Leví no va treballar en aquell moment amb els israelites, els seus germans, des del principi, perquè els fills de Leví coneixien l'astúcia que els egipcis havien exercit al principi contra els israelites.

CAPÍTOL 70

1 I el tercer any del naixement de Moisès, el faraó estava assegut a un banquet, quan la reina Alparanit seia a la seva dreta i Bathia a la seva esquerra, i el noi Moisès jeia sobre

el seu pit, i Balaam, fill de Beor, amb els seus dos fills, i tots els prínceps del regne seien a taula en presència del rei.
2 I el noi va estendre la mà sobre el cap del rei, va prendre la corona del cap del rei i se la va posar sobre el seu cap.
3 I quan el rei i els prínceps van veure l'obra que el noi havia fet, el rei i els prínceps es van espantar, i un home va expressar sorpresa al seu veí.
4 I el rei va dir als prínceps que eren davant seu a taula: «Què dieu i què dieu, prínceps, en aquest assumpte, i quin serà el judici contra el noi per aquest acte?»
5 I Balaam, fill de Beor, el mag, va respondre davant del rei i dels prínceps, i va dir: Recorda ara, oh senyor meu i rei, el somni que vas somiar fa molts dies, i el que el teu servent t'ha interpretat.
6 Ara, doncs, aquest és un noi dels hebreus, en qui hi ha l'esperit de Déu, i que el meu senyor, el rei, no pensi que aquest noi ha fet això sense coneixement.
7 Perquè és un noi hebreu, i té saviesa i enteniment, tot i que encara és un nen, i amb saviesa ho ha fet i ha escollit per a si el regne d'Egipte.
8 Perquè aquesta és la manera que tenen tots els hebreus d'enganyar els reis i els seus nobles, fent totes aquestes coses amb astúcia, per tal de fer tremolar els reis de la terra i els seus homes.
9 Certament saps que Abraham, el seu pare, va actuar així, enganyant l'exèrcit de Nimrod, rei de Babel, i Abimèlec, rei de Guerar, i que es va apoderar de la terra dels fills de Het i de tots els regnes de Canaan.
10 I que va baixar a Egipte i va dir de la seva dona Sara: «És la meva germana», per tal d'enganyar Egipte i el seu rei.
11 El seu fill Isaac també va fer el mateix quan va anar a Guerar i s'hi va establir, i el seu poder va prevaldre sobre l'exèrcit d'Abimèlec, rei dels filisteus.
12 També va pensar a fer ensopegar el regne dels filisteus, dient que Rebeca, la seva dona, era la seva germana.
13 Jacob també va ser traïdor amb el seu germà, i li va prendre el dret de primogenitura i la seva benedicció.
14 Va anar llavors a Padan-Aram, a casa de Laban, el germà de la seva mare, i amb astúcia li va prendre la seva filla, el seu bestiar i tot el que li pertanyia, i va fugir i va tornar a la terra de Canaan amb el seu pare.
15 Els seus fills van vendre el seu germà Josep, que va baixar a Egipte i es va convertir en esclau, i va ser tancat a la presó durant dotze anys.
16 Fins que l'antic faraó va tenir somnis, el va treure de la presó i el va exaltar per sobre de tots els prínceps d'Egipte, perquè li interpretava els seus somnis.
17 I quan Déu va causar una fam per tota la terra, va fer venir el seu pare i tots els seus germans, i tota la casa del seu pare, i els va mantenir sense preu ni recompensa, i va comprar els egipcis com a esclaus.
18 Ara, doncs, senyor meu, rei, vet aquí que aquest noi s'ha alçat en lloc d'ells a Egipte, per fer segons les seves obres i per burlar-se de tot rei, príncep i jutge.
19 Si al rei li sembla bé, vessem ara la seva sang a terra, no fos cas que creixi i et prengués el govern de les mans, i que l'esperança d'Egipte desaparegués després que ell hagi regnat.
20 I Balaam va dir al rei: «Convoquem, a més, tots els jutges d'Egipte i els seus savis, i fem-nos saber si aquest noi ha de ser condemnat a mort, tal com has dit, i aleshores el matarem.»
21 I el faraó va enviar a cridar tots els savis d'Egipte, i van anar davant del rei. I un àngel del Senyor va entrar entre ells, i era com un dels savis d'Egipte.
22 I el rei digué als savis: Segur que heu sentit què ha fet aquest noi hebreu que és a la casa, i així ha jutjat Balaam en l'assumpte.
23 Ara jutgeu també vosaltres i vegeu què li correspon al noi per l'acte que ha comès.
24 I l'àngel, que semblava un dels savis del faraó, va respondre i va dir el següent, davant de tots els savis d'Egipte, davant del rei i dels prínceps:
25 Si al rei li sembla bé, que enviï a buscar homes que li portin una pedra d'ònix i un carbó ardent, i els posin davant del noi. Si el noi estén la mà i pren la pedra d'ònix, aleshores sabrem que el jove ha fet tot el que ha fet amb saviesa, i l'hem de matar.
26 Però si estén la mà sobre la brasa, llavors sabrem que no ho va fer amb coneixement, i viurà.
27 I la cosa va semblar bé als ulls del rei i dels prínceps, i el rei va fer segons la paraula de l'àngel del Senyor.
28 I el rei va ordenar que portessin la pedra d'ònix i el carbó i els posessin davant de Moisès.
29 I van posar el noi davant d'ells, i el noi va intentar estendre la mà cap a la pedra d'ònix, però l'àngel del Senyor li va agafar la mà i la va posar sobre el carbó, i el carbó es va apagar a la seva mà, i el va aixecar i se'l va ficar a la boca, i li va cremar part dels llavis i part de la llengua, i es va tornar pesat de boca i llengua.
30 I quan el rei i els prínceps van veure això, van comprendre que Moisès no havia actuat amb saviesa en treure la corona del cap del rei.
31 Així doncs, el rei i els prínceps es van abstenir de matar el nen, i Moisès va créixer a casa del faraó, i el Senyor era amb ell.
32 I mentre el noi era a la casa del rei, anava vestit de porpra i creixia entre els fills del rei.
33 I quan Moisès va créixer a la casa del rei, Bathia, la filla del faraó, el considerava com un fill, i tota la casa del faraó el va honorar, i tots els homes d'Egipte li tenien por.
34 I cada dia sortia i arribava a la terra de Gosen, on eren els seus germans, els fills d'Israel, i Moisès els veia cada dia amb dificultat per respirar i treballant amb força.
35 I Moisès els va preguntar, dient: Per què se us imposa aquesta feina dia rere dia?
36 I li van explicar tot el que els havia succeït i totes les ordres que el faraó els havia imposat abans del seu naixement.
37 I li van explicar tots els consells que Balaam, fill de Beor, havia aconsellat contra ells, i el que també havia aconsellat contra ell per matar-lo després d'haver-li pres la corona del cap al rei.
38 Quan Moisès va sentir aquestes coses, la seva ira es va encendre contra Balaam, i va intentar matar-lo, i li preparava una emboscada dia rere dia.
39 I Balaam tenia por de Moisès, i ell i els seus dos fills es van aixecar i van sortir d'Egipte, i van fugir i van salvar les seves ànimes i es van dirigir a la terra de Cuix a Kikianus, rei de Cuix.

40 Moisès entrava i sortia a casa del rei. El Senyor li va fer trobar favor al faraó, a tots els seus servents i a tot el poble d'Egipte, i estimaven molt Moisès.
41 I va arribar el dia que Moisès va anar a Gosen a veure els seus germans, i va veure els fills d'Israel amb les seves càrregues i la seva dura feina, i Moisès es va afligir per ells.
42 Moisès va tornar a Egipte, va anar a casa del faraó i es va presentar davant del rei, i Moisès es va inclinar davant del rei.
43 I Moisès digué al Faraó: Et prego, senyor meu, he vingut a demanar-te una petita petició; no et guardis la cara amb les mans buides. I el Faraó li digué: Parla.
44 I Moisès digué al Faraó: «Que es doni als teus servents, als fills d'Israel que són a Gosen, un dia per descansar-hi del seu treball.»
45 I el rei va respondre a Moisès i va dir: Mira, he alçat la teva cara en això per concedir la teva petició.
46 El faraó va ordenar que es publiqués un edicte per tot Egipte i Gosen, dient:
47 A vosaltres, tots els fills d'Israel, així us diu el rei: Durant sis dies fareu la vostra feina i el vostre treball, però el setè dia descansareu i no fareu cap treball. Així fareu tots els dies, tal com el rei i Moisès, fill de Bathia, han manat.
48 I Moisès es va alegrar d'això que el rei li havia concedit, i tots els fills d'Israel van fer tal com Moisès els havia manat.
49 Perquè això venia del Senyor als fills d'Israel, ja que el Senyor havia començat a recordar-se dels fills d'Israel per salvar-los per amor dels seus pares.
50 El Senyor era amb Moisès, i la seva fama es va estendre per tot Egipte.
51 Moisès es va fer gran als ulls de tots els egipcis i de tots els fills d'Israel, buscant el bé del seu poble Israel i parlant paraules de pau al rei per a ells.

CAPÍTOL 71

1 I quan Moisès tenia divuit anys, va desitjar veure el seu pare i la seva mare i va anar a veure'ls a Gosen. Quan Moisès s'havia acostat a Gosen, va arribar al lloc on els fills d'Israel treballaven, i va observar les seves càrregues, i va veure un egipci que colpejava un dels seus germans hebreus.
2 I quan l'home que havia estat apallissat va veure Moisès, va córrer cap a ell a demanar ajuda, perquè Moisès era un home molt respectat a la casa del faraó, i li va dir: Senyor meu, feu-me cas. Aquest egipci va entrar a casa meva de nit, em va lligar i va venir a la meva dona en la meva presència, i ara vol prendre'm la vida.
3 I quan Moisès va sentir aquesta cosa malvada, la seva ira es va encendre contra l'egipci, i es va girar d'un costat a l'altre, i quan va veure que no hi havia ningú, va colpejar l'egipci i el va amagar a la sorra, i va alliberar l'hebreu de la mà del qui l'havia colpejat.
4 I l'hebreu se'n va anar a casa seva, i Moisès va tornar a casa seva, i va sortir i va tornar a la casa del rei.
5 I quan l'home va tornar a casa, va pensar a repudiar la seva dona, perquè no era correcte a la casa de Jacob que cap home s'acostés a la seva dona després que ella s'hagués contaminat.
6 I la dona va anar i ho va dir als seus germans, i els germans de la dona van intentar matar-lo, i ell va fugir a casa seva i es va escapar.
7 I el segon dia Moisès va sortir a trobar els seus germans, i va veure, i vet aquí, dos homes que es barallaven, i va dir al malvat: Per què pegues el teu proïsme?
8 I ell li va respondre i li va dir: Qui t'ha constituït príncep i jutge sobre nosaltres? ¿Vols matar-me com vas matar l'egipci? I Moisès va tenir por i va dir: Certament, això ja és conegut.
9 I el faraó va sentir parlar d'aquest afer, i va ordenar que matessin Moisès, així que Déu va enviar el seu àngel, i es va aparèixer al faraó amb la semblança d'un capità de la guàrdia.
10 L'àngel del Senyor va agafar l'espasa de la mà del cap de la guàrdia i li va tallar el cap, perquè la imatge del cap de la guàrdia s'havia transformat en la semblança de Moisès.
11 L'àngel del Senyor va agafar Moisès per la mà dreta i el va fer sortir d'Egipte, a una distància de quaranta dies de camí.
12 Només el seu germà Aaron va romandre al país d'Egipte, i va profetitzar als fills d'Israel, dient:
13 Així diu el Senyor, Déu dels vostres avantpassats: «Que cadascú llenci les abominacions que li criden l'atenció i no us contamineu amb els ídols d'Egipte.
14 I els fills d'Israel es van rebel·lar i no van voler escoltar Aaron en aquell moment.
15 I el Senyor va pensar a destruir-los, si no fos perquè el Senyor es recordava del pacte que havia fet amb Abraham, Isaac i Jacob.
16 En aquells dies, la mà del faraó va continuar sent severa contra els fills d'Israel, i els va esclafar i oprimir fins al moment que Déu va enviar la seva paraula i es va adonar d'ells.

CAPÍTOL 72

1 En aquells dies hi va haver una gran guerra entre els fills de Cuix i els fills de l'est i els arameus, i es van rebel·lar contra el rei de Cuix, a les mans del qual eren.
2 Així doncs, Quikían, rei de Cuix, va sortir amb tots els fills de Cuix, un poble nombrós com la sorra, i va anar a lluitar contra Aram i els fills de l'est, per sotmetre'ls.
3 I quan Quicià va sortir, va deixar Balaam, el mag, amb els seus dos fills, per guardar la ciutat, i la gent més humil del país.
4 Així doncs, Cikianus va sortir a Aram i als fills de l'est, i va lluitar contra ells i els va derrotar, i tots van caure ferits davant Cikianus i el seu poble.
5 I en va fer molts captius i els va sotmetre com al principi, i va acampar a la seva terra per cobrar-los tributs com de costum.
6 I Balaam, fill de Beor, quan el rei de Cuix l'havia deixat per guardar la ciutat i els pobres de la ciutat, es va aixecar i va aconsellar amb la gent del país que es rebel·lessin contra el rei Quikianus, que no el deixessin entrar a la ciutat quan havia de tornar a casa.
7 I el poble del país el va obeir, i li van jurar i el van fer rei sobre ells, i els seus dos fills com a capitans de l'exèrcit.

8 Així doncs, es van aixecar i van aixecar les muralles de la ciutat pels dos cantons, i van construir un edifici extremadament fort.
9 I al tercer angle van cavar rases innombrables, entre la ciutat i el riu que envoltava tota la terra de Cuix, i van fer brollar les aigües del riu allà.
10 A la quarta cantonada van recollir nombroses serps amb els seus encanteris i encantaments, i van fortificar la ciutat i hi van habitar, i ningú no va entrar ni sortir davant d'ells.
11 I Kikianus va lluitar contra Aram i els fills de l'est i els va sotmetre com abans, i li van donar el seu tribut habitual, i ell va marxar i va tornar a la seva terra.
12 I quan Quicianus, el rei de Cux, es va acostar a la seva ciutat i tots els capitans de les tropes amb ell, van alçar els ulls i van veure que les muralles de la ciutat estaven reconstruïdes i molt elevades, i els homes van quedar meravellats per això.
13 I es van dir l'un a l'altre: «És perquè van veure que estàvem endarrerits en la batalla i tenien molta por de nosaltres, per això han fet això i han aixecat les muralles de la ciutat i les han fortificat perquè els reis de Canaan no puguin venir a combatre contra ells.»
14 El rei i les tropes es van acostar a la porta de la ciutat, van alçar la vista i van veure que totes les portes de la ciutat eren tancades. Van cridar als sentinelles: «Obriu-nos, perquè puguem entrar a la ciutat.»
15 Però els sentinelles es van negar a obrir-los per ordre de Balaam, el mag, el seu rei, i no els van permetre entrar a la seva ciutat.
16 Així doncs, van iniciar una batalla contra ells davant la porta de la ciutat, i aquell dia van morir cent trenta homes de l'exèrcit de Cikianus.
17 I l'endemà van continuar lluitant i van lluitar a la vora del riu; van intentar passar però no van poder, així que alguns d'ells es van enfonsar als pous i van morir.
18 Així doncs, el rei els va ordenar que tallessin arbres per fer basses, amb les quals poguessin passar fins a ells, i així ho van fer.
19 I quan van arribar al lloc de les fosses, les aigües giraven amb molins, i dos-cents homes sobre deu basses es van ofegar.
20 I el tercer dia van venir a lluitar al costat on hi havia les serps, però no s'hi van poder acostar, perquè les serps els van matar cent setanta homes, i van deixar de lluitar contra Cuix, i van assetjar Cuix durant nou anys, ningú va sortir ni entrar.
21 En aquell temps que la guerra i el setge contra Cux eren, Moisès va fugir d'Egipte del faraó, que volia matar-lo per haver matat l'egipci.
22 I Moisès tenia divuit anys quan va fugir d'Egipte de la presència del Faraó, i va fugir i es va escapar al campament de Quikianus, que en aquell moment assetjava Cux.
23 I Moisès va estar nou anys al campament de Quikianus, rei de Cux, tot el temps que van assetjar Cux, i Moisès va sortir i va entrar amb ells.
24 I el rei, els prínceps i tots els guerrers estimaven Moisès, perquè era gran i digne, la seva estatura era com la d'un lleó noble, la seva cara era com el sol i la seva força era com la d'un lleó, i era conseller del rei.
25 I al cap de nou anys, Kikianus va ser atacat per una malaltia mortal, i la seva malaltia el va prevaldre, i va morir el setè dia.
26 Els seus servents el van embalsamar, el van portar i el van enterrar davant la porta de la ciutat, al nord del país d'Egipte.
27 I van construir sobre ell un edifici elegant, fort i alt, i van col·locar grans pedres a sota.
28 I els escribes del rei van gravar en aquelles pedres tot el poder del seu rei Cikianus, i totes les batalles que havia lluitat, vet aquí que estan escrites allà avui.
29 Després de la mort de Kikianus, rei de Cux, els seus homes i tropes van patir molt a causa de la guerra.
30 Així doncs, es van dir l'un a l'altre: «Doneu-nos consell sobre què hem de fer en aquest moment, ja que hem viscut al desert nou anys lluny de les nostres llars.
31 Si diem que lluitarem contra la ciutat, molts de nosaltres caurem ferits o morts, i si romanem aquí en el setge, també morirem.
32 Ara tots els reis d'Aram i dels fills de l'est sentiran que el nostre rei és mort, i ens atacaran de sobte amb hostilitat, i lluitaran contra nosaltres i no deixaran cap resta de nosaltres.
33 Ara, doncs, anem i nomenem un rei sobre nosaltres, i romandrem al setge fins que la ciutat ens sigui lliurada.
34 I aquell dia volien triar un home de l'exèrcit de Cikianus per a rei, i no van trobar cap objecte de la seva elecció com Moisès per regnar sobre ells.
35 I es van afanyar a despullar-se cadascú de les seves vestidures i les van llençar a terra, i van fer un gran munt i hi van posar Moisès a sobre.
36 I es van aixecar, van tocar trompetes i van cridar davant d'ell, dient: «Visca el rei, visca el rei!»
37 I tot el poble i els nobles li van jurar que li donarien per esposa Adonies, la reina cuxita, esposa de Quicianus, i van fer rei sobre ells Moisès aquell dia.
38 Aquell dia tot el poble de Cuix va fer aquesta proclamació: «Que cadascú doni a Moisès alguna cosa del que tingui a la seva possessió.»
39 I van estendre un llençol sobre el munt, i cadascú hi va llançar alguna cosa del que tenia, l'un una arracada d'or i l'altre una moneda.
40 Els fills de Cuix van llançar també a Moisès pedres d'ònix, bdel·li, perles i marbre, i també plata i or en gran quantitat.
41 Moisès va prendre tota la plata i l'or, tots els objectes i les pedres de bdel·li i ònix que tots els fills de Cuix li havien donat, i ho va posar entre els seus tresors.
42 I Moisès va regnar sobre els fills de Cuix aquell dia, en lloc de Quikianus, rei de Cuix.

CAPÍTOL 73

1 L'any cinquanta-cinc del regnat del faraó, rei d'Egipte, és a dir, l'any cent cinquanta-set que els israelites van baixar a Egipte, Moisès va regnar a Cus.
2 Moisès tenia vint-i-set anys quan va començar a regnar sobre Cuix, i va regnar quaranta anys.
3 I el Senyor va concedir a Moisès el favor i la gràcia als ulls de tots els fills de Cuix, i els fills de Cuix l'estimaven

molt, per la qual cosa Moisès va ser afavorit pel Senyor i pels homes.
4 I el setè dia del seu regnat, tots els fills de Cuix es van reunir i van anar davant de Moisès i es van inclinar davant d'ell fins a terra.
5 I tots els nens van parlar junts en presència del rei, dient: Doneu-nos consell per veure què cal fer amb aquesta ciutat.
6 Ja fa nou anys que assetgem la ciutat i no hem vist els nostres fills ni les nostres dones.
7 El rei els va respondre: «Si obeïu la meva veu en tot el que us mano, el Senyor posarà la ciutat a les nostres mans i la sotmetrem.
8 Perquè si lluitem contra ells com en la batalla anterior que vam tenir contra ells abans de la mort de Cikianus, molts de nosaltres caurem ferits com abans.
9 Ara, doncs, aquí teniu el consell que teniu en aquest assumpte: si escolteu la meva veu, la ciutat serà lliurada a les nostres mans.
10 Totes les tropes van respondre al rei: «Farem tot el que el nostre senyor ens ordeni.»
11 Moisès els digué: «Passeu i feu pregonar per tot el campament a tot el poble, dient:
12 Així diu el rei: Aneu al bosc i porteu amb vosaltres cries de cigonya, cadascú amb una cria a la mà.
13 I qualsevol persona que transgredeixi l'ordre del rei, i no porti el seu fill petit, morirà, i el rei prendrà tot el que té.
14 I quan els porteu, estaran sota la vostra custòdia, els criareu fins que creixin, i els ensenyareu a llançar-se, com fan els pollets de l'astor.
15 Tots els fills de Cuix van sentir les paraules de Moisès, i es van aixecar i van fer pregonar per tot el campament, dient:
16 A vosaltres, tots els fills de Cuix, l'ordre del rei és que aneu tots junts al bosc, i que allà agafeu les cigonyes, cadascú amb el seu pollet a la mà, i que les porteu a casa.
17 I qualsevol persona que violi l'ordre del rei morirà, i el rei prendrà tot el que li pertany.
18 I tot el poble ho va fer així, i van sortir al bosc i van pujar als avets i van atrapar, cada home un criat a la mà, totes les cries de les cigonyes, i les van portar al desert i les van criar per ordre del rei, i els van ensenyar a llançar-se, semblants als joves falcons.
19 I després que les cigonyes joves foren criades, el rei va ordenar que les deixessin passar gana durant tres dies, i tot el poble ho va fer.
20 I el tercer dia, el rei els digué: Enfortiu-vos i sigueu homes valents, i poseu-vos a cadascú la seva armadura i cenyiu-vos la seva espasa, i munteu cadascú el seu cavall i agafeu cadascú la seva cigonya jove a la mà.
21 I ens aixecarem i lluitarem contra la ciutat al lloc on hi ha les serps; i tot el poble va fer tal com el rei havia ordenat.
22 I van agafar cadascú el seu criat a la mà i se'n van anar, i quan van arribar al lloc de les serps, el rei els va dir: «Envieu cadascú el seu criat sobre les serps.»
23 I van enviar cadascú la seva cigonya jove per ordre del rei, i les cigonyes joves van córrer sobre les serps i les van devorar totes i les van destruir d'aquell lloc.
24 I quan el rei i el poble van veure que totes les serps havien estat destruïdes en aquell lloc, tot el poble va fer un gran crit.
25 I s'hi van acostar i van lluitar contra la ciutat, la van prendre i la van sotmetre, i van entrar a la ciutat.
26 Aquell dia van morir mil cent homes de la ciutat, tots els que habitaven la ciutat; però no va morir ni un sol dels que assetjaven.
27 Així doncs, tots els fills de Cuix se'n van anar, cadascun a casa seva, amb la seva dona, els seus fills i tots els seus posseïdors.
28 I Balaam, el mag, quan va veure que la ciutat havia estat presa, va obrir la porta i ell, els seus dos fills i els seus vuit germans van fugir i van tornar a Egipte al faraó, rei d'Egipte.
29 Són els bruixots i mags que s'esmenten al llibre de la llei, que es van oposar a Moisès quan el Senyor va portar les plagues sobre Egipte.
30 Així doncs, Moisès va conquerir la ciutat amb la seva saviesa, i els fills de Cuix el van posar al tron en lloc de Quikianus, rei de Cuix.
31 I li van posar la corona reial al cap i li van donar per esposa Adonies, la reina cuxita, esposa de Quicianus.
32 Moisès temia el Senyor, Déu dels seus pares, i no es va acostar a ella ni la va mirar.
33 Moisès es va recordar de com Abraham havia fet jurar al seu servent Elièzer, dient-li: «No prendràs cap dona de les filles de Canaan per al meu fill Isaac.»
34 També el que va fer Isaac quan Jacob va fugir del seu germà, quan li va manar, dient: No prendràs cap dona d'entre les filles de Canaan, ni faràs aliança amb cap dels fills de Ham.
35 Perquè el Senyor, el nostre Déu, va donar Cam, fill de Noè, i els seus fills i tota la seva descendència, com a esclaus dels fills de Sem i dels fills de Jàfet, i a la seva descendència després d'ells, com a esclaus per sempre.
36 Per tant, Moisès no va dirigir el seu cor ni els seus ulls a la dona de Quikianus durant tot el temps que va regnar sobre Cux.
37 Moisès va temer el Senyor, el seu Déu, tota la seva vida, i va caminar davant del Senyor amb veritat, amb tot el seu cor i amb tota la seva ànima; no es va desviar del camí correcte durant tots els dies de la seva vida; no es va desviar del camí ni a la dreta ni a l'esquerra que havien seguit Abraham, Isaac i Jacob.
38 Moisès es va enfortir en el regne dels fills de Cuix, i va guiar els fills de Cuix amb la seva saviesa habitual, i Moisès va prosperar en el seu regne.
39 I en aquell temps Aram i els fills de l'est van sentir que Kikianus, rei de Cux, havia mort, i Aram i els fills de l'est es van rebel·lar contra Cux en aquells dies.
40 Moisès va reunir tots els fills de Cuix, un poble molt poderós, uns trenta mil homes, i va sortir a lluitar contra els arameus i els fills de l'est.
41 I van anar primer als fills de l'est, i quan els fills de l'est van sentir el seu informe, van anar a trobar-los i van entaular batalla amb ells.
42 La guerra va ser ferotge contra els fills de l'est, i el Senyor va posar tots els fills de l'est a les mans de Moisès, i van caure morts uns tres-cents homes.
43 I tots els fills de l'est van girar-se enrere i es van retirar, així que Moisès i els fills de Cuix els van seguir i els van sotmetre, i els van imposar un tribut, com era el seu costum.

44 Moisès, doncs, i tot el poble que l'acompanyava van passar d'allà al país d'Aram per anar a la batalla.
45 I el poble d'Aram també va anar a trobar-los, i van lluitar contra ells, i el Senyor els va lliurar a les mans de Moisès, i molts dels homes d'Aram van caure ferits.
46 I Aram també va ser sotmès per Moisès i el poble de Cuix, i també va pagar el seu tribut habitual.
47 I Moisès va sotmetre Aram i els fills de l'est als fills de Cuix, i Moisès i tot el poble que era amb ell es van tornar al país de Cuix.
48 Moisès es va enfortir en el regne dels fills de Cuix, i el Senyor era amb ell, i tots els fills de Cuix tenien por d'ell.

CAPÍTOL 74

1 Al cap d'uns anys va morir Saül, rei d'Edom, i Baal-Hanan, fill d'Acbor, va regnar en lloc seu.
2 L'any setzè del regnat de Moisès sobre Cux, Baal-Hanan, fill d'Acbor, va regnar al país d'Edom sobre tots els fills d'Edom durant trenta-vuit anys.
3 En el seu temps, Moab es va rebel·lar contra el poder d'Edom, ja que havia estat sotmès a Edom des dels dies d'Adad, fill de Bedad, que els va derrotar a Madian i va sotmetre Moab a Edom.
4 I quan Baal-Hanan, fill d'Acbor, va regnar sobre Edom, tots els fills de Moab es van retirar de la seva lleialtat a Edom.
5 I Angeas, rei d'Àfrica, va morir en aquells dies, i el seu fill Azdrubal va regnar en lloc seu.
6 I en aquells dies va morir Janees, rei dels fills de Quitim, i el van enterrar al temple que s'havia construït a la plana de Canòpia per a residència, i Llatí va regnar en lloc seu.
7 L'any vint-i-dos del regnat de Moisès sobre els fills de Cuix, Llatí va regnar sobre els fills de Quitim durant quaranta-cinc anys.
8 I també es va construir una torre gran i poderosa, i hi va construir un temple elegant per a la seva residència, per dur a terme el seu govern, tal com era el costum.
9 El tercer any del seu regnat va fer que es fes una convocatòria a tots els seus homes hàbils, que li van construir molts vaixells.
10 I Llatí va reunir totes les seves forces, i van arribar en vaixells, i van anar-hi per lluitar contra Azdrubal, fill d'Àngeas, rei d'Àfrica, i van arribar a l'Àfrica i van entaular batalla contra Azdrubal i el seu exèrcit.
11 I Llatí va prevaldre sobre Azdrubal, i va prendre a Azdrubal l'aqüeducte que el seu pare havia comprat als fills de Quitim, quan va prendre Janià, la filla d'Uzi, per esposa. Així doncs, Llatí va enderrocar el pont de l'aqüeducte i va infligir un cop sever a tot l'exèrcit d'Azdrubal.
12 I els homes forts que quedaven d'Azdrubal es van enfortir, i els seus cors es van omplir d'enveja, i van buscar la mort, i van tornar a involucrar-se en batalla amb Latinus, rei de Chittim.
13 I la batalla va ser dura contra tots els homes d'Àfrica, i tots van caure ferits davant Llatí i el seu poble, i el rei Azdrubal també va morir en aquella batalla.
14 I el rei Azdrubal tenia una filla molt bonica, que es deia Ushpezena, i tots els homes d'Àfrica van brodar la seva imatge a les seves robes, a causa de la seva gran bellesa i atractiu aspecte.
15 I els homes de Llatí van veure Ushpezena, la filla d'Azdrubal, i la van lloar davant Llatí, el seu rei.
16 I Llatí va ordenar que li la portessin, i Llatí va prendre Ushpezena per esposa, i va tornar de camí a Quitim.
17 I va ser després de la mort d'Azdrubal, fill d'Àngeas, quan Llatí va tornar a la seva terra després de la batalla, que tots els habitants d'Àfrica es van aixecar i van prendre Aníbal, fill d'Àngeas, el germà petit d'Azdrubal, i el van fer rei en lloc del seu germà sobre tota la terra d'Àfrica.
18 I quan va regnar, va decidir anar a Quitim per lluitar contra els fills de Quitim, per venjar la causa del seu germà Azdrubal i la causa dels habitants d'Àfrica, i així ho va fer.
19 I va construir molts vaixells, i hi va arribar amb tot el seu exèrcit, i va anar a Quitim.
20 Així doncs, Aníbal va lluitar contra els fills de Quitim, i els fills de Quitim van caure ferits davant Aníbal i el seu exèrcit, i Aníbal va venjar la causa del seu germà.
21 I Aníbal va continuar la guerra durant divuit anys amb els fills de Quitim, i Aníbal va viure al país de Quitim i hi va acampar durant molt de temps.
22 Anibal va atacar els fills de Quitim amb molta severitat, va matar els seus grans homes i prínceps, i de la resta del poble va matar uns vuitanta mil homes.
23 I al cap dels dies i dels anys, Aníbal va tornar a la seva terra d'Àfrica, i va regnar amb seguretat en lloc del seu germà Azdrubal.

CAPÍTOL 75

1 En aquell temps, l'any cent vuitanta que els israelites van baixar a Egipte, van sortir d'Egipte trenta mil homes valents a peu, dels fills d'Israel, tots de la tribu de Josep, dels fills d'Efraïm, fill de Josep.
2 Perquè deien que s'havia complert el període que el Senyor havia fixat als fills d'Israel en els temps antics, que havia parlat a Abraham.
3 I aquests homes es van cenyir, i cadascú es va posar l'espasa al costat, i cadascú la seva armadura al damunt, i van confiar en la seva força, i van sortir junts d'Egipte amb una mà poderosa.
4 Però no van portar provisions per al camí, només plata i or, ni tan sols pa per a aquell dia, perquè pensaven obtenir les provisions a canvi de pagar-les dels filisteus, i si no, les prendrien per la força.
5 I aquests homes eren molt poderosos i valents, un home podia perseguir-ne mil i dos podien derrotar deu mil, així que van confiar en la seva força i van anar junts tal com estaven.
6 I van dirigir el seu camí cap a la terra de Gat, i van baixar i van trobar els pastors de Gat pasturant el bestiar dels fills de Gat.
7 I van dir als pastors: «Doneu-nos algunes ovelles per menjar, perquè tenim gana, perquè no hem menjat pa avui.»
8 I els pastors van dir: «Són les nostres ovelles o vaques, perquè te les donem a canvi de diners?» Així doncs, els fills d'Efraïm es van acostar per prendre-les per la força.
9 I els pastors de Gat van cridar tant que el seu crit es va sentir des de lluny, i tots els fills de Gat van sortir a trobar-los.

10 Quan els fills de Gat van veure les males accions dels fills d'Efraïm, van tornar i van reunir els homes de Gat, i cadascun es va posar la seva armadura i va sortir a la batalla contra els fills d'Efraïm.
11 I van lluitar contra ells a la vall de Gat, i la batalla va ser ferotge, i aquell dia es van derrotar molt els uns als altres.
12 I el segon dia, els fills de Gat van enviar missatgers a totes les ciutats dels filisteus perquè els ajudessin, dient:
13 Pugeu cap a nosaltres i ajudeu-nos, perquè puguem derrotar els fills d'Efraïm, que han sortit d'Egipte per prendre el nostre bestiar i per lluitar contra nosaltres sense motiu.
14 Els fills d'Efraïm estaven esgotats de fam i set, perquè feia tres dies que no menjaven pa. I quaranta mil homes van sortir de les ciutats dels filisteus per ajudar els homes de Gat.
15 Aquests homes van lluitar contra els fills d'Efraïm, i el Senyor va posar els fills d'Efraïm a les mans dels filisteus.
16 I van atacar tots els fills d'Efraïm, tots els qui havien sortit d'Egipte; no en van sobreviure més que deu homes que havien fugit del combat.
17 Perquè aquest mal venia del Senyor contra els fills d'Efraïm, perquè van transgredir la paraula del Senyor en sortir d'Egipte, abans que arribés el temps que el Senyor havia fixat a Israel en els dies antics.
18 I dels filisteus també en van morir molts, uns vint mil homes, i els seus germans els van portar i els van enterrar a les seves ciutats.
19 I els morts dels fills d'Efraïm van romandre abandonats a la vall de Gat durant molts dies i anys, i no van ser portats a enterrar, i la vall estava plena d'ossos d'homes.
20 I els homes que havien escapat de la batalla van arribar a Egipte i van explicar a tots els fills d'Israel tot el que els havia succeït.
21 I el seu pare Efraïm els va plorar durant molts dies, i els seus germans van venir a consolar-lo.
22 I va anar a la seva dona, i ella va tenir un fill, i ell li va posar el nom de Berià, perquè era desafortunada a casa seva.

CAPÍTOL 76

1 I Moisès, fill d'Amram, encara era rei a la terra de Cuix en aquells dies, i prosperava en el seu regne, i dirigia el govern dels fills de Cuix amb justícia, rectitud i integritat.
2 Tots els fills de Cuix estimaven Moisès durant tot el temps que va regnar sobre ells, i tots els habitants de la terra de Cuix tenien molta por d'ell.
3 I l'any quaranta del regnat de Moisès sobre Cux, Moisès seia al tron reial, mentre la reina Adonies era davant seu, i tots els nobles seien al seu voltant.
4 I la reina Adonies va dir davant del rei i dels prínceps: «Què és això que vosaltres, fills de Cuix, heu fet durant tant de temps?
5 Segur que ja saps que durant quaranta anys, des que aquest home ha regnat sobre Cuix, no s'ha acostat a mi ni ha servit els déus dels fills de Cuix.
6 Ara, doncs, escolteu, fills de Cuix, i no deixeu que aquest home regni més sobre vosaltres, ja que no és de la nostra carn.
7 Mireu, el meu fill Menacre ja és gran; que regni sobre vosaltres, perquè és millor que serviu el fill del vostre senyor que no pas un estranger, esclau del rei d'Egipte.
8 I tot el poble i els nobles dels fills de Cuix van sentir les paraules que la reina Adonies els havia dit a orelles.
9 Tot el poble es va estar preparant fins al vespre, i al matí es van llevar d'hora i van nomenar rei Menacre, fill de Cikianus.
10 I tots els fills de Cuix tenien por d'alçar la mà contra Moisès, perquè el Senyor era amb Moisès, i els fills de Cuix es van recordar del jurament que havien fet a Moisès, per la qual cosa no li van fer cap mal.
11 Però els fills de Cuix van fer molts presents a Moisès, i el van enviar de part seva amb grans honors.
12 Moisès va sortir de la terra de Cuix i se'n va tornar a casa seva i va deixar de regnar sobre Cuix. Moisès tenia seixanta-sis anys quan va sortir de la terra de Cuix, perquè la cosa provenia del Senyor, ja que havia arribat el temps que havia fixat en els dies antics, per treure Israel de l'aflicció dels fills de Ham.
13 Moisès va anar a Madian, perquè tenia por de tornar a Egipte per culpa del faraó, i va anar a asseure's vora un pou d'aigua a Madian.
14 I les set filles de Reuel, el madianita, van sortir a pasturar el ramat del seu pare.
15 I van arribar al pou i van treure aigua per abeurar el ramat del seu pare.
16 Així doncs, els pastors de Madian van arribar i els van foragitar, i Moisès es va aixecar, els va ajudar i va abeurar el ramat.
17 I tornaren a casa del seu pare Reuel, i li van explicar el que Moisès havia fet per ells.
18 I van dir: «Un egipci ens ha alliberat de les mans dels pastors; ens ha pouat aigua i ha abeurat el ramat.»
19 I Reuel va dir a les seves filles: I on és? Per què heu abandonat l'home?
20 I Reuel el va fer buscar, el va portar a casa seva i va menjar amb ell.
21 I Moisès va explicar a Reuel que havia fugit d'Egipte i que havia regnat quaranta anys sobre Cux, i que després li havien pres el govern i l'havien acomiadat en pau amb honors i amb presents.
22 I quan Reuel va haver sentit les paraules de Moisès, Reuel va dir dins seu: «Posaré aquest home a la presó, i així aconseguiré que els fills de Cuix es conciliïn, ja que ha fugit d'ells.»
23 I el van agafar i el van tancar a la presó, i Moisès va estar a la presó deu anys, i mentre Moisès era a la presó, Siporà, la filla de Reuel, es va compadir d'ell i el va mantenir amb pa i aigua tot el temps.
24 I tots els fills d'Israel encara eren a la terra d'Egipte servint els egipcis en tota mena de treballs durs, i la mà d'Egipte continuava sent severa sobre els fills d'Israel en aquells dies.
25 En aquell temps, el Senyor va colpejar el faraó, rei d'Egipte, i el va afectar amb la lepra des de la planta del peu fins a la corona del cap; a causa del tracte cruel dels fills d'Israel, aquesta plaga va ser en aquell temps del Senyor sobre el faraó, rei d'Egipte.

26 Perquè el Senyor havia escoltat la pregària del seu poble, els fills d'Israel, i el seu clam va arribar fins a ell a causa del seu treball dur.
27 Tot i això, la seva ira no es va apartar d'ells, i la mà del faraó continuava estesa contra els fills d'Israel, i el faraó va endurir el coll davant del Senyor, i va augmentar el seu jou sobre els fills d'Israel, i els va amargar la vida amb tota mena de treball dur.
28 I quan el Senyor va haver infligit la plaga al faraó, rei d'Egipte, va demanar als seus savis i bruixots que el guarissin.
29 I els seus savis i bruixots li van dir: «Si es posés sang de nens petits a les ferides, es curaria.»
30 I el faraó els va escoltar i va enviar els seus ministres a Gosen, als fills d'Israel, per prendre els seus fills petits.
31 I els ministres del faraó van anar i van prendre per la força els infants dels fills d'Israel dels si de les seves mares, i els portaven al faraó cada dia, un infant cada dia, i els metges els mataven i els aplicaven a la plaga; així van fer tots els dies.
32 I el nombre dels infants que el faraó va matar va ser de tres-cents setanta-cinc.
33 Però el Senyor no va escoltar els metges del rei d'Egipte, i la plaga va anar augmentant molt.
34 I el faraó va estar deu anys afectat per aquella plaga, però el cor del faraó es va endurir encara més contra els fills d'Israel.
35 I al cap de deu anys, el Senyor va continuar a afectar el faraó amb plagues destructives.
36 I el Senyor el va ferir amb un tumor greu i una nàusea a l'estómac, i la plaga es va convertir en un furóncol greu.
37 En aquell temps, els dos ministres del faraó van venir de la terra de Gosen, on eren tots els fills d'Israel, i van anar a casa del faraó i li van dir: «Hem vist els fills d'Israel ganduls en la seva feina i negligents en el seu treball.
38 I quan el faraó va sentir les paraules dels seus ministres, la seva ira es va encendre molt contra els fills d'Israel, perquè estava molt afligit pel seu dolor corporal.
39 I ell va respondre i va dir: Ara que els fills d'Israel saben que estic malalt, es giren i es burlen de nosaltres. Ara, doncs, prepareu-me el meu carro, i jo aniré a Gosen i veuré les burles amb què els fills d'Israel es burlen de mi. I els seus servents li van preparar el carro.
40 I el van agafar i el van fer muntar a cavall, perquè no podia muntar-hi tot sol;
41 I va prendre amb ell deu genets i deu homes d'infanteria, i va anar a trobar els fills d'Israel a Gosen.
42 I quan van arribar a la frontera d'Egipte, el cavall del rei va passar per un lloc estret, elevat a la part conca de la vinya, tancat per tots dos costats, mentre que la plana i baixa es trobava a l'altre costat.
43 I els cavalls corrien ràpidament en aquell lloc i s'apretaven els uns als altres, i els altres cavalls pressionaven el cavall del rei.
44 I el cavall del rei va caure a la plana baixa mentre el rei hi anava muntat, i quan va caure el carro es va bolcar sobre la cara del rei i el cavall es va estirar sobre el rei, i el rei va cridar, perquè tenia la carn molt adolorida.
45 I la carn del rei li va ser arrencada, i els seus ossos van ser trencats i no va poder cavalcar, perquè això era del Senyor per a ell, perquè el Senyor havia escoltat els crits del seu poble, els fills d'Israel, i la seva aflicció.
46 I els seus servents el van portar a les espatlles, a poc a poc, i el van portar de tornada a Egipte, i els genets que anaven amb ell també van tornar a Egipte.
47 I el van posar al seu llit, i el rei va saber que havia arribat la seva fi, per morir, així que Aparanit, la reina, la seva esposa, va venir i va plorar davant del rei, i el rei va plorar amb ella amb un gran plor.
48 I tots els seus nobles i servents van venir aquell dia i van veure el rei en aquella aflicció, i van plorar amb ell amb un gran plor.
49 I els prínceps del rei i tots els seus consellers van aconsellar al rei que fes regnar en lloc seu al país algú que ell escollís d'entre els seus fills.
50 I el rei tenia tres fills i dues filles que li havia donat la reina Aparanit, la seva esposa, a més dels fills que el rei havia tingut de les seves concubines.
51 I aquests eren els seus noms: el primogènit Othri, el segon Adikam i el tercer Morion, i les seves germanes, el nom de la gran Bathia i el de l'altra Acuzi.
52 I Otri, el primogènit del rei, era un idiota, precipitat i precipitat en les seves paraules.
53 Però Adikam era un home astut i savi, coneixedor de tota la saviesa d'Egipte, però d'aspecte desagradable, corpulent i molt baix d'estatura; la seva alçada era d'un colze.
54 I quan el rei va veure Adikam, el seu fill, intel·ligent i savi en totes les coses, el rei va decidir que ell seria rei en lloc seu després de la seva mort.
55 I va prendre per muller Gedudà, filla d'Abilot, i ell tenia deu anys, i ella li va donar quatre fills.
56 I després va anar i va prendre tres esposes i va engendrar vuit fills i tres filles.
57 I el desordre va prevaldre molt sobre el rei, i la seva carn feia pudor com la carn d'un cadàver llençat al camp a l'estiu, durant la calor del sol.
58 I quan el rei va veure que la seva malaltia s'havia enfortit molt sobre ell, va ordenar que li portessin el seu fill Adikam, i el van fer rei sobre la terra en lloc seu.
59 I al cap de tres anys, el rei va morir, amb vergonya, desgràcia i fàstic, i els seus servents el van portar i el van enterrar al sepulcre dels reis d'Egipte a Tanis Mizraim.
60 Però no el van embalsamar com era costum amb els reis, perquè la seva carn estava pútrida, i no es podien acostar per embalsamar-lo a causa de la pudor, així que el van enterrar a corre-cuita.
61 Perquè aquest mal li venia del Senyor, ja que el Senyor li havia retribuït pel mal que havia fet a Israel en els seus dies.
62 I va morir amb terror i vergonya, i el seu fill Adikam va regnar en lloc seu.

CAPÍTOL 77

1 Adicam tenia vint anys quan va regnar sobre Egipte, i va regnar durant quatre anys.
2 L'any dos-cents sis que Israel va baixar a Egipte, Adikam va regnar sobre Egipte, però no va durar tant en el seu regnat sobre Egipte com havien continuat els seus pares els seus regnats.

3 El seu pare Melol va regnar noranta-quatre anys a Egipte, però va estar malalt deu anys i va morir, perquè havia estat malvat davant del Senyor.
4 I tots els egipcis van anomenar Adikam, el faraó, com el nom dels seus pares, tal com era el costum de fer a Egipte.
5 I tots els savis del faraó van anomenar Adikam Ahuz, perquè en llengua egípcia s'anomena Ahuz.
6 I Adikam era extremadament lleig, i feia un colze i una pam i tenia una barba llarga que li arribava fins a les plantes dels peus.
7 I el faraó es va asseure al tron del seu pare per regnar sobre Egipte, i va dirigir el govern d'Egipte amb la seva saviesa.
8 I mentre va regnar, va superar en maldat el seu pare i tots els reis precedents, i va augmentar el seu jou sobre els fills d'Israel.
9 I va anar amb els seus servents a Gosen, als fills d'Israel, i va enfortir la feina sobre ells i els va dir: Completeu la vostra feina, la tasca de cada dia, i no deixeu que les vostres mans deixin de treballar des d'avui en endavant com vau fer en els dies del meu pare.
10 I va posar sobre ells oficials d'entre els fills d'Israel, i sobre aquests oficials va posar caps de tasques d'entre els seus servents.
11 I els va posar una mesura de maons perquè fessin segons aquest nombre, dia rere dia, i va tornar i va anar a Egipte.
12 En aquell temps, els caps del faraó van donar ordres als funcionaris dels fills d'Israel, segons l'ordre del faraó, dient:
13 Així diu el faraó: Fes la teva feina cada dia, acaba la teva tasca i observa la mesura diària dels maons; no disminueixis res.
14 I succeirà que si et falten els maons que fas cada dia, posaré els teus fills petits en el seu lloc.
15 I els caps de treball d'Egipte van fer aquells dies tal com el faraó els havia ordenat.
16 I sempre que es trobava alguna deficiència en la mesura diària dels maons dels fills d'Israel, els caps de tasques del faraó anaven a les dones dels fills d'Israel i prenien els nadons dels fills d'Israel fins al nombre de maons que faltaven, els prenien per la força de la falda de les seves mares i els posaven a l'edifici en lloc dels maons;
17 Mentre els seus pares i les seves mares ploraven i ploraven per ells quan van sentir les veus que ploraven dels seus infants a la paret de l'edifici.
18 I els caps de tasques van persuadir Israel perquè els israelites posessin els seus fills a l'edifici, de manera que cada home col·locava el seu fill a la muralla i hi posava morter a sobre, mentre els seus ulls ploraven per ell, i les seves llàgrimes li corrien sobre el seu fill.
19 I els caps de treball d'Egipte van fer així amb els nens d'Israel durant molts dies, i ningú no va tenir pietat ni compassió dels nens dels fills d'Israel.
20 I el nombre de tots els nens que van morir a l'edifici va ser de dos-cents setanta, alguns dels quals havien reconstruït en lloc dels maons que els seus pares havien deixat deficients, i alguns dels quals havien tret morts de l'edifici.
21 I la feina imposada als fills d'Israel en els dies d'Adikam superava en dificultats la que feien en els dies del seu pare.
22 I els fills d'Israel sospiraven cada dia a causa de la seva feina feixuga, perquè havien dit a si mateixos: Quan el faraó mori, el seu fill s'aixecarà i alleugerirà la nostra feina!
23 Però van augmentar aquesta última obra més que la primera, i els fills d'Israel van sospirar per això i el seu clam va pujar a Déu a causa del seu treball.
24 I Déu va escoltar la veu dels fills d'Israel i el seu clam, en aquells dies, i Déu es va recordar amb ells del seu pacte que havia fet amb Abraham, Isaac i Jacob.
25 Déu va veure la càrrega dels fills d'Israel i la seva dura feina en aquells dies, i va decidir alliberar-los.
26 I Moisès, fill d'Amram, encara era reclòs a la masmorra en aquells dies, a casa de Reuel el madianita, i Siporà, filla de Reuel, el mantenia amb menjar en secret dia rere dia.
27 I Moisès va ser tancat a la masmorra de la casa de Reuel durant deu anys.
28 I al cap de deu anys, que va ser el primer any del regnat del faraó sobre Egipte, en lloc del seu pare,
29 Sippora va dir al seu pare Reuel: «Ningú pregunta ni busca l'hebreu que has empresonat fa deu anys.
30 Ara, doncs, si et sembla bé, enviem algú a veure si és viu o mort, però el pare d'ella no sabia que ella l'havia cuidat.
31 I el seu pare, Reuel, li va respondre: «Ha passat mai una cosa semblant que un home hagi estat tancat a la presó sense menjar durant deu anys, i després visqui?
32 I Sippora va respondre al seu pare, dient: Segur que has sentit que el Déu dels hebreus és gran i terrible, i que fa meravelles per ells en tot moment.
33 Ell va ser qui va alliberar Abraham d'Ur dels caldeus, Isaac de l'espasa del seu pare i Jacob de l'àngel del Senyor que va lluitar amb ell al gual de Jabuc.
34 També amb aquest home ha fet moltes coses, el va alliberar del riu d'Egipte i de l'espasa del faraó, i dels fills de Cuix, així també el pot alliberar de la fam i fer-lo viure.
35 I la cosa va semblar bé als ulls de Reuel, i va fer segons la paraula de la seva filla, i va enviar a la masmorra per esbrinar què havia estat de Moisès.
36 I va veure, i vet aquí que l'home Moisès vivia a la masmorra, dret sobre els seus peus, lloant i pregant al Déu dels seus avantpassats.
37 I Reuel va ordenar que traguessin Moisès de la masmorra, així que el van afaitar i es va canviar les robes de presó i va menjar pa.
38 I després Moisès va anar al jardí de Reuel, que era darrere la casa, i allà va pregar al Senyor, el seu Déu, que havia fet grans meravelles per ell.
39 I va succeir que mentre pregava, va mirar enfront d'ell, i vet aquí que una vara de safir estava col·locada a terra, la qual estava plantada al mig del jardí.
40 I s'acostà al bastó i mirà, i vet aquí que el nom del Senyor Déu dels exèrcits hi era gravat, escrit i desenvolupat sobre el bastó.
41 I ho va llegir, va estendre la mà i l'arrencà com un arbre del bosc, amb el bastó a la mà.
42 I aquest és el bastó amb què es van dur a terme totes les obres del nostre Déu, després que va haver creat el cel i la terra, i tot el seu exèrcit, mars, rius i tots els seus peixos.
43 I quan Déu va haver expulsat Adam del jardí de l'Edèn, va agafar el bastó i va anar a llaurar la terra d'on havia estat tret.

44 I el bastó va baixar fins a Noè i va ser donat a Sem i als seus descendents, fins que va arribar a les mans d'Abraham, l'hebreu.
45 I quan Abraham va haver donat tot el que tenia al seu fill Isaac, també li va donar aquest bastó.
46 I quan Jacob va fugir a Padan-Aram, la va prendre amb les seves mans, i quan va tornar al seu pare no l'havia deixat enrere.
47 Quan va baixar a Egipte, la va prendre i la va donar a Josep, una porció més que la dels seus germans, perquè Jacob l'havia pres per la força al seu germà Esaú.
48 I després de la mort de Josep, els nobles d'Egipte van entrar a la casa de Josep, i el bastó va arribar a la mà de Reuel, el madianita, i quan va sortir d'Egipte, el va agafar a la mà i el va plantar al seu jardí.
49 I tots els homes valents dels cinetes van intentar robar-la quan van intentar prendre la seva filla Siporà, però no van tenir èxit.
50 Així doncs, aquella fusta va romandre plantada al jardí de Reuel, fins que va venir aquell que hi tenia dret i la va prendre.
51 I quan Reuel va veure el bastó a la mà de Moisès, se'n va meravellar, i li va donar la seva filla Siporà per esposa.

CAPÍTOL 78

1 En aquell temps va morir Baal-Hanan, fill d'Acbor, rei d'Edom, i va ser enterrat a casa seva, al país d'Edom.
2 Després de la seva mort, els fills d'Esaú van enviar missatgers al país d'Edom i van prendre d'allà un home que era a Edom, que es deia Hadad, i el van fer rei sobre ells en lloc de Baal-Hanan, el seu rei.
3 Adad va regnar sobre els fills d'Edom durant quaranta-vuit anys.
4 I quan va regnar, va decidir lluitar contra els fills de Moab, per sotmetre'ls al poder dels fills d'Esaú, com ho eren abans; però no va poder, perquè els fills de Moab van sentir això, i es van aixecar i es van afanyar a elegir un rei sobre ells d'entre els seus germans.
5 I després van reunir un gran poble i van enviar als fills d'Amon, els seus germans, per demanar ajuda per lluitar contra Hadad, rei d'Edom.
6 Hadad va sentir el que havien fet els fills de Moab, i els va tenir molta por, i es va abstenir de lluitar contra ells.
7 En aquells dies, Moisès, fill d'Amram, a Madian, va prendre per esposa Siporà, filla de Reuel, el madianita.
8 I Siporà va caminar pels camins de les filles de Jacob, no era res menys que la justícia de Sara, Rebeca, Raquel i Lia.
9 I Sipporà va concebre i va donar a llum un fill, i li va anomenar Guerxom, perquè va dir: «He estat un estranger en terra estrangera». Però no li va circumcidar el prepuci, per ordre del seu sogre Reuel.
10 I ella va concebre de nou i va donar a llum un fill, però li va circumcidar el prepuci i li va posar per nom Elièzer, perquè Moisès va dir: «El Déu dels meus pares ha estat la meva ajuda i m'ha alliberat de l'espasa del faraó».
11 I el faraó, rei d'Egipte, va augmentar molt la feina dels fills d'Israel en aquells dies, i va continuar fent més pesant el seu jou sobre els fills d'Israel.
12 I va ordenar que es fes un edicte a Egipte, dient: «No doneu més palla al poble per fer maons; que vagin a recollir-ne tanta palla com en puguin trobar.»
13 També que donin la quantitat de maons que hauran de fer cada dia, i no en treguin res, perquè són ganduls en la seva feina.
14 I els fills d'Israel van sentir això, i van plorar i sospirar, i van clamar al Senyor a causa de l'amargor de les seves ànimes.
15 I el Senyor va sentir els crits dels fills d'Israel i va veure l'opressió amb què els egipcis els oprimien.
16 I el Senyor estava gelós del seu poble i de la seva heretat, i va escoltar la seva veu, i va decidir treure'ls de l'aflicció d'Egipte, per donar-los la terra de Canaan en possessió.

CAPÍTOL 79

1 En aquells dies, Moisès pasturava el ramat de Reuel, el madianita, el seu sogre, a l'altra banda del desert de Sin, i tenia a la mà el bastó que havia pres del seu sogre.
2 I un dia un cabrit es va desviar del ramat, i Moisès el va perseguir i va arribar a la muntanya de Déu, a Horeb.
3 Quan va arribar a Horeb, el Senyor se li va aparèixer allà a la bardissa, i va trobar la bardissa cremant, però el foc no tenia poder sobre la bardissa per consumir-la.
4 I Moisès va quedar molt meravellat d'aquesta visió, per la qual cosa l'arbust no es va consumir, i s'hi va acostar per veure aquesta cosa poderosa, i el Senyor va cridar a Moisès des del foc i li va manar que baixés a Egipte, al faraó, rei d'Egipte, per enviar els fills d'Israel del seu servei.
5 I el Senyor digué a Moisès: «Vés, torna a Egipte, perquè tots aquells homes que buscaven matar-te ja són morts. Parla al faraó que deixi sortir els fills d'Israel del seu país.»
6 I el Senyor li va mostrar senyals i prodigis a Egipte davant els ulls del faraó i dels seus súbdits, perquè creguessin que el Senyor l'havia enviat.
7 Moisès va obeir tot el que el Senyor li havia manat, i va tornar al seu sogre i li va explicar el que havia passat, i Reuel li va dir: «Vés-te'n en pau.»
8 Moisès es va llevar per anar a Egipte, prenent la seva dona i els seus fills. Era en una posada al camí, i un àngel de Déu va baixar i va buscar una ocasió contra ell.
9 I volia matar-lo per causa del seu fill primogènit, perquè no l'havia circumcidat i havia transgredit el pacte que el Senyor havia fet amb Abraham.
10 Perquè Moisès havia escoltat les paraules que el seu sogre li havia dit, que no circumcidés el seu fill primogènit, per això no el va circumcidar.
11 I Sippora va veure l'àngel del Senyor buscant una ocasió contra Moisès, i va saber que això era degut al fet que no havia circumcidat el seu fill Guerxom.
12 I Sipporah es va afanyar a agafar unes pedres esmolades que hi havia allà, i va circumcidar el seu fill, i va alliberar el seu marit i el seu fill de la mà de l'àngel del Senyor.
13 Aquell dia Aaron, fill d'Amram i germà de Moisès, era a Egipte passejant per la vora del riu.
14 I el Senyor se li va aparèixer en aquell lloc, i li va dir: Vés a trobar Moisès al desert. I ell va anar i el va trobar a la muntanya de Déu, i el va besar.

15 Aaron va alçar els ulls i va veure Siporà, la dona de Moisès, i els seus fills, i va dir a Moisès: «Qui són aquests per a tu?
16 I Moisès li va dir: «Són la meva dona i els meus fills, que Déu em va donar a Madian.» I Aaron va patir per la dona i els seus fills.
17 I Aaron digué a Moisès: Deixa marxar la dona amb els seus fills perquè tornin a casa del seu pare. I Moisès va escoltar les paraules d'Aaron i ho va fer així.
18 I Sipporah va tornar amb els seus fills, i van anar a casa de Reuel, i s'hi van quedar fins que va arribar el temps que el Senyor va visitar el seu poble i els va treure d'Egipte, de la mà del faraó.
19 Moisès i Aaron van anar a Egipte, a la comunitat dels fills d'Israel, i els van comunicar totes les paraules del Senyor, i el poble es va alegrar moltíssim.
20 L'endemà, Moisès i Aaron es van llevar de bon matí i van anar a casa del faraó, portant a les mans el bastó de Déu.
21 I quan van arribar a la porta del rei, hi havia dos lleons joves tancats amb instruments de ferro, i ningú no en sortia ni entrava davant d'ells, llevat dels qui el rei havia ordenat que vinguessin, quan els mags van arribar i van retirar els lleons amb els seus encanteris, i això els va portar al rei.
22 I Moisès es va afanyar a alçar el bastó sobre els lleons, i els va deslligar, i Moisès i Aaron van entrar a la casa del rei.
23 Els lleons també van venir amb ells plens d'alegria, i els van seguir i es van alegrar com un gos s'alegra del seu amo quan torna del camp.
24 Quan el faraó va veure això, en va quedar meravellat i es va espantar molt en sentir la notícia, perquè el seu aspecte era com l'aspecte dels fills de Déu.
25 I el faraó va dir a Moisès: Què demanes? I ells li van respondre: El Senyor, Déu dels hebreus, ens ha enviat a tu per dir-te: Deixa sortir el meu poble perquè em serveixi.
26 Quan el faraó va sentir les seves paraules, es va espantar molt davant d'ells, i els va dir: «Aneu avui i torneu a mi demà». I van fer segons la paraula del rei.
27 I quan se'n van anar, el faraó va enviar a buscar Balaam, el mag, i Jannes i Jambres, els seus fills, i tots els mags, endevins i consellers del rei, i tots ells van venir i es van asseure davant del rei.
28 I el rei els va explicar totes les paraules que Moisès i el seu germà Aaron li havien dit, i els mags van dir al rei: «Com han vingut aquests homes a tu, a causa dels lleons que eren tancats a la porta?»
29 I el rei digué: Perquè van alçar el seu bastó contra els lleons i els van deixar anar, i van venir a mi, i els lleons també es van alegrar d'ells com un gos s'alegra de trobar el seu amo.
30 I Balaam, fill de Beor, el mag, va respondre al rei: «Aquests no són més que mags com nosaltres.
31 Ara, doncs, envieu-los a buscar, que vinguin i els posarem a prova, i el rei ho va fer així.
32 L'endemà al matí, el faraó va fer cridar Moisès i Aaron perquè compareguessin davant del rei. Aquests van prendre la vara de Déu, van anar al rei i li van dir:
33 Així diu el Senyor, Déu dels hebreus: «Envieu el meu poble perquè em serveixi.
34 I el rei els digué: «Qui us creurà que sou els missatgers de Déu i que veniu a mi per ordre seva?
35 Ara, doncs, fes un prodigis o un senyal en aquest assumpte, i llavors es creuran les paraules que diguis.
36 I Aaron es va afanyar a llançar el bastó de la seva mà davant del faraó i davant dels seus servents, i el bastó es va convertir en una serp.
37 I els bruixots van veure això i van llançar cadascú la seva vara a terra i es van convertir en serps.
38 I la serp del bastó d'Aaron va alçar el cap i va obrir la boca per empassar-se els bastós dels mags.
39 I Balaam, el mag, va respondre i va dir: Això ja és cosa de temps antics: una serp s'empassa la seva companya, i els éssers vius es devoren els uns als altres.
40 Ara, doncs, restitueix-ho a una vara com era al principi, i nosaltres també restituirem les nostres vares com eren al principi, i si la teva vara s'empassa les nostres vares, llavors sabrem que l'esperit de Déu és en tu, i si no, només ets un artesà com nosaltres.
41 I Aaron es va afanyar i va estendre la mà i va agafar la cua de la serp i es va convertir en una vara a la seva mà, i els bruixots van fer el mateix amb les seves vares, i van agafar, cadascun home, la cua de la seva serp, i es van convertir en vares com al principi.
42 I quan van ser restaurats a les vares, la vara d'Aaron va engolir les seves vares.
43 I quan el rei va veure això, va ordenar que portessin el llibre dels annals que es referia als reis d'Egipte, i van portar el llibre dels annals, les cròniques dels reis d'Egipte, en què estaven inscrits tots els ídols d'Egipte, perquè pensaven trobar-hi el nom de Jahvè, però no el van trobar.
44 I el faraó digué a Moisès i Aaron: «Mireu, no he trobat el nom del vostre Déu escrit en aquest llibre, i no conec el seu nom.
45 I els consellers i els savis van respondre al rei: «Hem sentit a dir que el Déu dels hebreus és fill de savis, fill dels antics reis.
46 El faraó es va girar cap a Moisès i Aaron i els va dir: «No conec el Senyor que heu anunciat, ni tampoc no hi enviaré el seu poble.
47 I ells van respondre i van dir al rei: El Senyor, Déu dels déus, és el seu nom, i ell va proclamar el seu nom sobre nosaltres des dels dies dels nostres avantpassats, i ens va enviar dient: Aneu al faraó i digueu-li: Envieu el meu poble perquè em serveixi.
48 Ara, doncs, envia'ns a fer un viatge de tres dies pel desert i allà li oferirem sacrificis, perquè des dels dies que vam baixar a Egipte no ha acceptat de les nostres mans ni holocaust, ni oblació, ni sacrifici. I si no ens envies, s'encendrà la seva ira contra tu i castigarà Egipte amb la pesta o amb l'espasa.
49 I el faraó els digué: «Digueu-me ara el seu poder i la seva força; i ells li digueren: Ell va crear el cel i la terra, els mars i tots els seus peixos, va formar la llum, va crear la foscor, va fer ploure sobre la terra i la va regar, i va fer germinar l'herba i l'herba, va crear l'home i la bèstia i els animals del bosc, els ocells del cel i els peixos del mar, i per la seva boca viuen i moren.»
50 Ell et va crear al ventre de la teva mare, et va insuflar l'alè de la vida, et va criar i et va posar al tron reial d'Egipte. Et prendrà l'alè i la vida i et farà tornar a la terra d'on vas ser tret.

51 I la ira del rei es va encendre per les seves paraules, i els digué: Però, qui d'entre tots els déus de les nacions pot fer això? El meu riu és meu, i me l'he fet.
52 I els va expulsar de si, i va ordenar que la feina sobre Israel fos més severa que ahir i abans.
53 I Moisès i Aaron van sortir de la presència del rei, i van veure els fills d'Israel en un mal estat, perquè els capatassos havien fet que la seva feina fos extremadament pesada.
54 I Moisès va tornar al Senyor i li va dir: Per què has maltractat el teu poble? Des que vaig venir a dir al faraó allò que m'havies enviat a demanar, ha maltractat molt els fills d'Israel.
55 I el Senyor va dir a Moisès: «Mira, veuràs que amb mà estesa i greus plagues, el faraó enviarà els fills d'Israel fora de la seva terra.
56 Moisès i Aaron van viure entre els seus germans, els fills d'Israel, a Egipte.
57 Pel que fa als fills d'Israel, els egipcis els amargaven la vida amb la feina pesada que els imposaven.

CAPÍTOL 80

1 I al cap de dos anys, el Senyor va enviar de nou Moisès al faraó per fer sortir els fills d'Israel i enviar-los fora del país d'Egipte.
2 I Moisès va anar i va arribar a casa del faraó, i li va parlar les paraules del Senyor que l'havia enviat, però el faraó no va voler escoltar la veu del Senyor, i Déu va desplegar el seu poder a Egipte sobre el faraó i els seus súbdits, i Déu va colpejar el faraó i el seu poble amb plagues molt grans i doloroses.
3 I el Senyor va enviar per la mà d'Aaron i va convertir totes les aigües d'Egipte en sang, amb tots els seus rius i torrents.
4 I quan un egipci va venir a beure i a pouar aigua, va mirar dins la seva gerra, i vet aquí que tota l'aigua s'havia convertit en sang; i quan va venir a beure de la seva copa, l'aigua de la copa es va convertir en sang.
5 I quan una dona pastava la seva massa i cuinava els seus menjars, el seu aspecte es va transformar en el de sang.
6 I el Senyor va tornar a enviar granotes a totes les aigües, i totes les granotes van entrar a les cases dels egipcis.
7 I quan els egipcis bevien, les seves panxes s'omplien de granotes i ballaven dins de les seves panxes com ballen quan són al riu.
8 I tota la seva aigua potable i de cuina es va convertir en granotes, i també quan jeien als seus llits la seva suor engendrava granotes.
9 Malgrat tot això, la ira del Senyor no es va apartar d'ells, i la seva mà va estendre contra tots els egipcis per castigar-los amb tota mena de plagues greus.
10 I va enviar i va ferir la seva pols fins a convertir-la en polls, i els polls van arribar a Egipte fins a una alçada de dos colzades sobre la terra.
11 Els polls també eren molt nombrosos, en la carn d'homes i bèsties, en tots els habitants d'Egipte, també sobre el rei i la reina el Senyor va enviar els polls, i Egipte va afligir molt a causa dels polls.
12 No obstant això, la ira del Senyor no es va aturar, i la seva mà continuava estesa contra Egipte.
13 I el Senyor va enviar tota mena de bèsties del camp a Egipte, i van venir i van destruir tot Egipte, homes i bèsties, i arbres, i totes les coses que hi havia a Egipte.
14 I el Senyor va enviar serps de foc, escorpins, ratolins, mosteles, gripaus, juntament amb altres animals que s'arrossegaven per la pols.
15 Mosques, vespons, puces, xinxes i mosquits, cada eixam segons la seva espècie.
16 I tota mena de rèptils i animals alats van arribar a Egipte i van enfadar molt els egipcis.
17 I les puces i les mosques van entrar als ulls i a les orelles dels egipcis.
18 I la vespa els va venir al damunt i els va foragitar, i ells es van retirar a les seves habitacions interiors, i els va perseguir.
19 I quan els egipcis es van amagar per la multitud d'animals, van tancar les portes darrere seu, i Déu va ordenar a la sulanuth que era al mar que pugés i anés a Egipte.
20 I tenia uns braços llargs, deu colzades de llargada, com la colzada d'un home.
21 I va pujar a les teulades, va descobrir les bigues i el terrat, els va tallar, va estendre el braç dins la casa, va treure el pany i el forrellat i va obrir les cases d'Egipte.
22 Després, una multitud d'animals va entrar a les cases d'Egipte, i va destruir els egipcis, i els va afligir molt.
23 No obstant això, la ira del Senyor no es va apartar dels egipcis, i la seva mà continuava estesa contra ells.
24 Déu va enviar la pesta, i la pesta va envair Egipte: cavalls, ases, camells, ramats de bous i ovelles, i homes.
25 I quan els egipcis es van llevar de bon matí per portar el seu bestiar a pasturar, van trobar tot el seu bestiar mort.
26 I del bestiar dels egipcis només en va quedar un de cada deu, i del bestiar que pertanyia a Israel a Gosen no en va morir ni un.
27 Déu va enviar una cremor a la carn dels egipcis, que els va esclatar la pell, i va provocar una forta picor a tots els egipcis des de les plantes dels peus fins a la corona del cap.
28 I tenien molts furóncols a la carn, que es van anar deteriorant fins que es van tornar podrits i pútrids.
29 No obstant això, la ira del Senyor no es va aturar, i la seva mà continuava estesa sobre tot Egipte.
30 I el Senyor va enviar una calamarsa molt forta, que va colpejar les seves vinyes i va trencar els seus arbres fruiters i els va assecar, de manera que van caure sobre ells.
31 També tota herba verda es va assecar i va morir, perquè un foc barrejat va baixar enmig de la calamarsa, per tant, la calamarsa i el foc ho van consumir tot.
32 També els homes i les bèsties que es trobaven fora van morir a causa de les flames de foc i de la calamarsa, i tots els lleons joves van quedar exhausts.
33 El Senyor va enviar i va portar a Egipte nombroses llagostes: llagostes de tota mena: llagostes de Chasel, Salom, Chargol i Chagolé, que van devorar tot el que havia deixat la calamarsa.
34 Llavors els egipcis es van alegrar de les llagostes, tot i que aquestes devoraven els productes del camp, i en van pescar en abundància i les van salar per menjar-se'n.
35 I el Senyor va fer bufar del mar un vent impetuós que es va endur totes les llagostes, fins i tot les que estaven

salades, i les va llançar al Mar Roig; no va quedar ni una sola llagosta dins dels límits d'Egipte.
36 Déu va enviar tenebres sobre Egipte, i tot el país d'Egipte i Patros van quedar enfosquits durant tres dies, de manera que cap home podia veure la mà quan se la portava a la boca.
37 En aquell temps van morir molts del poble d'Israel que s'havien rebel·lat contra el Senyor i que no havien escoltat Moisès i Aaron, i no havien cregut en ells que Déu els havia enviat.
38 I qui havia dit: «No sortirem d'Egipte, no fos cas que morim de fam en un desert desolat», i qui no va voler escoltar la veu de Moisès.
39 I el Senyor els va castigar durant els tres dies de foscor, i els israelites els van enterrar aquells dies, sense que els egipcis en sabessin ni se n'alegressin.
40 I la foscor va ser molt gran a Egipte durant tres dies, i qualsevol persona que estava dreta quan va arribar la foscor, es va quedar dreta al seu lloc, i el que estava assegut es va quedar assegut, i el que estava estirat va continuar estirat en el mateix estat, i el que caminava es va quedar assegut a terra al mateix lloc; i això va passar a tots els egipcis, fins que la foscor va passar.
41 I els dies de foscor van passar, i el Senyor va enviar Moisès i Aaron als fills d'Israel, dient: Celebreu la vostra festa i feu la vostra Pasqua, perquè heus aquí que vinc enmig de la nit entre tots els egipcis, i feriré tots els seus primogènits, des del primogènit d'un home fins al primogènit d'una bèstia, i quan vegi la vostra Pasqua, passaré per sobre de vosaltres.
42 I els fills d'Israel van fer segons tot el que el Senyor havia manat a Moisès i Aaron; així ho van fer aquella nit.
43 I a mitjanit, el Senyor va sortir pel mig d'Egipte i va ferir tots els primogènits dels egipcis, des del primogènit dels homes fins al primogènit dels animals.
44 I el faraó es va llevar de nit, ell i tots els seus servents i tots els egipcis, i hi va haver un gran crit per tot Egipte aquella nit, perquè no hi havia cap casa on no hi hagués un cadàver.
45 També les imatges dels primogènits d'Egipte, que estaven esculpides a les parets de les seves cases, van ser destruïdes i van caure a terra.
46 Fins i tot els ossos dels seus primogènits que havien mort abans i que havien enterrat a les seves cases, van ser recollits pels gossos d'Egipte aquella nit i arrossegats davant dels egipcis i llançats davant d'ells.
47 I tots els egipcis van veure aquest mal que de sobte els havia caigut sobre, i tots els egipcis van cridar amb tota la veu.
48 I totes les famílies d'Egipte van plorar aquella nit, cada home pel seu fill i cada home per la seva filla, essent la primogènita, i el tumult d'Egipte es va sentir de lluny aquella nit.
49 I Bathia, la filla del faraó, va sortir amb el rei aquella nit a buscar Moisès i Aaron a les seves cases, i els van trobar a les seves cases, menjant i bevent i alegrant-se amb tot Israel.
50 I Bathia va dir a Moisès: «És aquesta la recompensa pel bé que t'he fet, que t'he criat i t'he donat suport, i has portat aquest mal sobre mi i la casa del meu pare?»
51 Moisès li va respondre: «Certament, el Senyor va enviar deu plagues sobre Egipte; t'ha passat alguna mala sort per culpa d'alguna d'elles? T'ha afectat alguna d'elles?» Ella va respondre: «No».
52 Moisès li digué: «Tot i que ets la primogènita de la teva mare, no moriràs, i cap mal no t'assolirà enmig d'Egipte.»
53 I ella va dir: «Quin profit tinc de veure el rei, el meu germà, i tota la seva casa i els seus súbdits en aquest mal, el primogènit del qual pereix amb tots els primogènits d'Egipte?»
54 I Moisès li va dir: Certament el teu germà i la seva família, i els seus súbdits, les famílies d'Egipte, no van voler escoltar les paraules del Senyor, per això aquest mal va caure sobre ells.
55 El faraó, rei d'Egipte, es va acostar a Moisès i Aaron, i a alguns dels fills d'Israel que eren amb ells en aquell lloc, i els va pregar, dient:
56 Aixequeu-vos i preneu els vostres germans, tots els fills d'Israel que són al país, amb les seves ovelles i vaques, i tot el que tenen; que no deixin res, només pregueu per mi al Senyor, el vostre Déu.
57 I Moisès va dir al faraó: Mira, tot i que ets el primogènit de la teva mare, no tinguis por, perquè no moriràs, perquè el Senyor ha manat que visquis, per tal de mostrar-te el seu gran poder i el seu braç fort i estès.
58 I el faraó va ordenar que els fills d'Israel fossin acomiadats, i tots els egipcis es van enfortir per enviar-los, perquè deien: «Tots estem perint».
59 I tots els egipcis van enviar els israelites amb grans riqueses, ovelles i bous i coses precioses, segons el jurament del Senyor entre ell i el nostre pare Abraham.
60 I els fills d'Israel van trigar a sortir de nit, i quan els egipcis van venir a ells per treure'ls, els van dir: Som lladres, perquè hem de sortir de nit?
61 I els fills d'Israel van demanar als egipcis objectes de plata, objectes d'or i vestits, i els fills d'Israel van despullar els egipcis.
62 I Moisès es va afanyar a aixecar-se i va anar al riu d'Egipte, i va pujar d'allà el taüt de Josep i se l'endugué.
63 Els fills d'Israel també van portar amb si el taüt del seu pare i els taüts de la seva tribu.

CAPÍTOL 81

1 Els fills d'Israel van partir de Ramsès cap a Sucot, uns sis-cents mil homes a peu, sense comptar els nens petits i les seves dones.
2 També va pujar amb ells una multitud heterogènia, i ramats i ramats, i fins i tot un gran nombre de bestiar.
3 I l'estada dels fills d'Israel, que van viure a la terra d'Egipte amb treballs forçats, va ser de dos-cents deu anys.
4 I al cap de dos-cents deu anys, el Senyor va fer sortir els fills d'Israel d'Egipte amb mà forta.
5 Els fills d'Israel van partir d'Egipte, de Gosen i de Ramsès, i van acampar a Sucot el quinze del primer mes.
6 I els egipcis van enterrar tots els primogènits que el Senyor havia ferit, i tots els egipcis van enterrar els seus morts durant tres dies.
7 I els fills d'Israel van partir de Sucot i van acampar a Ethom, al final del desert.

8 I el tercer dia després que els egipcis haguessin enterrat el seu primogènit, molts homes van sortir d'Egipte i van perseguir Israel per fer-los tornar a Egipte, perquè es van penedir d'haver acomiadat els israelites de la seva servitud.
9 I un home va dir al seu veí: Certament, Moisès i Aaron van parlar al faraó, dient: Anirem tres dies de camí pel desert i oferirem sacrificis al Senyor, el nostre Déu.
10 Ara, doncs, aixequem-nos de bon matí i fem-los tornar, i serà que si tornen amb nosaltres a Egipte, als seus amos, llavors sabrem que hi ha fe en ells, però si no tornen, llavors lluitarem contra ells i els farem tornar amb gran poder i una mà forta.
11 I tots els nobles del faraó es van llevar al matí, i amb ells uns set-cents mil homes, i van sortir d'Egipte aquell dia, i van arribar al lloc on eren els fills d'Israel.
12 I tots els egipcis van veure, i vet aquí que Moisès, Aaron i tots els fills d'Israel estaven asseguts davant de Pi-hahirot, menjant i bevent i celebrant la festa del Senyor.
13 I tots els egipcis van respondre als fills d'Israel: «Certament vau dir: Farem un viatge de tres dies pel desert, oferirem sacrificis al nostre Déu i tornarem.»
14 Ara, doncs, fa cinc dies que vau marxar. Per què no torneu als vostres amos?
15 Moisès i Aaron els van respondre: «El Senyor, el nostre Déu, ha donat testimoni a favor nostre dient: No tornareu més a Egipte, sinó que anirem a un país que regalima llet i mel, tal com el Senyor, el nostre Déu, havia jurat als nostres avantpassats que ens el donaria.»
16 I quan els nobles d'Egipte van veure que els fills d'Israel no els escoltaven i no tornaven a Egipte, es van preparar per lluitar contra Israel.
17 I el Senyor va enfortir els cors dels fills d'Israel contra els egipcis, de manera que els van infligir una dura pallissa. I la batalla va ser ferotge contra els egipcis, i tots els egipcis van fugir davant dels fills d'Israel, perquè molts d'ells van morir a mans d'Israel.
18 I els nobles del faraó van anar a Egipte i van dir al faraó, dient: Els fills d'Israel han fugit i no tornaran més a Egipte, i així ens van parlar Moisès i Aaron.
19 I el faraó va sentir això, i el seu cor i els cors de tots els seus súbdits es van girar contra Israel, i es van penedir d'haver enviat Israel; i tots els egipcis van aconsellar al faraó que perseguís els fills d'Israel per fer-los tornar a les seves càrregues.
20 I es van dir cadascú al seu germà: «Què és això que hem fet, per acomiadar Israel de la nostra servitud?»
21 I el Senyor va enfortir els cors de tots els egipcis perquè perseguissin els israelites, perquè el Senyor volia derrotar els egipcis al Mar Roig.
22 I el faraó es va aixecar, va preparar el seu carro i va ordenar que es reunís a tots els egipcis; no va quedar ni un sol home, excepte els nens petits i les dones.
23 I tots els egipcis van sortir amb el faraó a perseguir els fills d'Israel, i el campament d'Egipte era un campament extremadament gran i pesat, d'uns deu-cents mil homes.
24 I tot aquest campament va anar i va perseguir els fills d'Israel per fer-los tornar a Egipte, i van arribar fins que van acampar vora el Mar Roig.
25 I els fills d'Israel van alçar els ulls i van veure tots els egipcis que els perseguien, i els fills d'Israel van tenir molta por d'ells, i els fills d'Israel van clamar al Senyor.
26 I a causa dels egipcis, els fills d'Israel es van dividir en quatre parts, i estaven dividits en les seves opinions, perquè tenien por dels egipcis, i Moisès va parlar a cadascun d'ells.
27 La primera divisió era la dels fills de Rubèn, Simeó i Issacar, i van decidir llançar-se al mar, perquè tenien molta por dels egipcis.
28 I Moisès els digué: No tingueu por, atureu-vos i vegeu la salvació que el Senyor us efectuarà avui.
29 La segona divisió era la dels fills de Zabuló, Benjamí i Neftalí, i van decidir tornar a Egipte amb els egipcis.
30 I Moisès els digué: «No tingueu por, perquè així com heu vist els egipcis avui, no els veureu mai més.»
31 La tercera divisió era la dels fills de Judà i Josep, i van decidir anar a enfrontar-se als egipcis per lluitar contra ells.
32 Moisès els digué: «Resteu als vostres llocs, perquè el Senyor lluitarà per vosaltres; vosaltres, en canvi, guardareu silenci.»
33 I la quarta divisió era dels fills de Leví, Gad i Aser, i van decidir anar enmig dels egipcis per confondre'ls, i Moisès els va dir: Quedeu-vos als vostres llocs i no tingueu por, només invoqueu al Senyor perquè us salvi de les seves mans.
34 Després d'això, Moisès es va aixecar d'enmig del poble i va pregar al Senyor, dient:
35 Oh Senyor, Déu de tota la terra, salva ara el teu poble que vas treure d'Egipte, i que els egipcis no es vantegin del seu poder i força.
36 El Senyor va dir a Moisès: «Per què crides a mi? Digues als fills d'Israel que surtin. Tu estén la teva vara sobre el mar i divideix-lo, perquè els fills d'Israel hi passin.»
37 I Moisès ho va fer així, i va alçar la seva vara sobre el mar i el va partir.
38 I les aigües del mar es dividien en dotze parts, i els fills d'Israel van passar a peu, amb sabates, com un home passaria per un camí preparat.
39 I el Senyor va manifestar als fills d'Israel els seus prodigis a Egipte i al mar per mitjà de Moisès i Aaron.
40 I quan els fills d'Israel van entrar al mar, els egipcis els van seguir, i les aigües del mar van tornar a estar sobre ells, i tots es van enfonsar a l'aigua, i no va quedar ni un sol home excepte el Faraó, que va donar gràcies al Senyor i va creure en ell, per tant, el Senyor no el va fer morir en aquell moment amb els egipcis.
41 I el Senyor va ordenar a un àngel que el prengués d'entre els egipcis, el qual el va llançar sobre la terra de Nínive i hi va regnar durant molt de temps.
42 Aquell dia el Senyor va salvar Israel de la mà d'Egipte, i tots els fills d'Israel van veure que els egipcis havien mort, i van contemplar la gran mà del Senyor, en allò que havia fet a Egipte i al mar.
43 Llavors Moisès i els fills d'Israel van cantar aquest càntic al Senyor, el dia que el Senyor va fer caure els egipcis davant d'ells.
44 I tot Israel cantava a l'uníson, dient: Cantaré al Senyor, perquè és molt exaltat; ha llançat al mar el cavall i el seu genet; vet aquí que està escrit al llibre de la llei de Déu.
45 Després d'això, els fills d'Israel van continuar el seu viatge i van acampar a Marà. El Senyor va donar als fills d'Israel estatuts i judicis en aquell lloc de Marà, i el Senyor va manar als fills d'Israel que caminessin en tots els seus camins i que el servissin.

46 I partiren de Marah i arribaren a Elim, on hi havia dotze fonts d'aigua i setanta datilers, i els fills van acampar allà vora les aigües.
47 I partiren d'Elim i arribaren al desert de Sin, el quinze del segon mes després de la seva sortida d'Egipte.
48 En aquell temps, el Senyor va donar el mannà als fills d'Israel per menjar, i el Senyor va fer ploure menjar del cel per als fills d'Israel dia rere dia.
49 I els fills d'Israel van menjar el mannà durant quaranta anys, tots els dies que van estar al desert, fins que van arribar a la terra de Canaan per posseir-la.
50 I van partir del desert de Sin i van acampar a Alús.
51 I van partir d'Alús i van acampar a Refidim.
52 I quan els fills d'Israel eren a Refidim, Amalec, fill d'Elifaz, fill d'Esaú, germà de Sefo, va venir a lluitar contra Israel.
53 I va portar amb ell vuit-cents mil homes, mags i adivins, i es va preparar per a la batalla contra Israel a Refidim.
54 I van lliurar una gran i dura batalla contra Israel, i el Senyor va lliurar Amalec i el seu poble a les mans de Moisès i dels fills d'Israel, i a les mans de Josuè, fill de Nun, l'efrateu, servent de Moisès.
55 I els fills d'Israel van derrotar Amalec i el seu poble a tall d'espasa, però la batalla va ser molt cruenta contra els fills d'Israel.
56 I el Senyor digué a Moisès: «Escriu això com a memorial per a tu en un llibre i posa-ho a la mà de Josuè, fill de Nun, el teu servent, i ordenaràs als fills d'Israel, dient: Quan arribeu a la terra de Canaan, esborrareu completament el record d'Amalec de sota el cel.»
57 I Moisès ho va fer així, i va prendre el llibre i hi va escriure aquestes paraules, dient:
58 Recorda el que t'ha fet Amalec pel camí quan vas sortir d'Egipte.
59 Que et va trobar al camí i et va colpejar per darrere, fins i tot els que anaven dèbils darrere teu quan estaves esgotat i cansat.
60 Per tant, quan el Senyor, el teu Déu, t'hagi donat descans de tots els teus enemics del voltant, a la terra que el Senyor, el teu Déu, et dóna en herència perquè la posseeixis, esborraràs el record d'Amalek de sota el cel, no l'oblidaràs.
61 I el rei que tingui pietat d'Amalek, o del seu record o de la seva descendència, vet aquí, li ho demandaré i l'esborraré d'entre el seu poble.
62 I Moisès va escriure totes aquestes coses en un llibre, i va ordenar als fills d'Israel respecte a tots aquests assumptes.

CAPÍTOL 82

1 Els fills d'Israel van partir de Refidim i van acampar al desert del Sinaí, el tercer mes després de la seva sortida d'Egipte.
2 En aquell temps va arribar Reuel, el madianita, sogre de Moisès, amb Siporà, la seva filla, i els dos fills d'ella, perquè havia sentit a parlar de les meravelles que el Senyor havia fet a Israel, que l'havia alliberat de la mà d'Egipte.
3 I Reuel va arribar a Moisès al desert, on havia acampat, on hi havia la muntanya de Déu.
4 Moisès va sortir a rebre el seu sogre amb grans honors, i tot Israel era amb ell.
5 Reuel i els seus fills van romandre entre els israelites durant molts dies, i Reuel va conèixer el Senyor des d'aquell dia en endavant.
6 I el tercer mes després de la sortida dels fills d'Israel d'Egipte, el sisè dia, el Senyor va donar a Israel els deu manaments al mont Sinaí.
7 I tot Israel va escoltar tots aquests manaments, i tot Israel es va alegrar molt en el Senyor aquell dia.
8 I la glòria del Senyor va descansar sobre el mont Sinaí, i va cridar a Moisès, i Moisès va venir enmig d'un núvol i va pujar a la muntanya.
9 I Moisès va estar a la muntanya quaranta dies i quaranta nits; no va menjar pa ni va beure aigua, i el Senyor li va instruir en els estatuts i els judicis per tal d'ensenyar als fills d'Israel.
10 I el Senyor va escriure els deu manaments que havia manat als fills d'Israel en dues taules de pedra, que va donar a Moisès perquè els manés als fills d'Israel.
11 I al cap de quaranta dies i quaranta nits, quan el Senyor va acabar de parlar amb Moisès al mont Sinaí, el Senyor va donar a Moisès les taules de pedra, escrites amb el dit de Déu.
12 Quan els fills d'Israel van veure que Moisès trigava a baixar de la muntanya, es van reunir al voltant d'Aaron i van dir: «Pel que fa a aquest home, Moisès, no sabem què se n'ha fet.»
13 Ara, doncs, alça't, fes-nos un déu que vagi davant nostre, i no moriràs.
14 I Aaron tenia molta por del poble, i els va ordenar que li portessin or i en va fer un vedell de fosa per al poble.
15 I el Senyor digué a Moisès, abans que baixés de la muntanya: Baixa, perquè el teu poble que vas treure d'Egipte s'ha corromput.
16 S'han fet un vedell de fosa i s'hi han prosternat. Ara, doncs, deixeu-me, i els exterminaré de la terra, perquè són un poble de coll dur.
17 I Moisès va implorar la presència del Senyor, i va pregar al Senyor pel poble a causa del vedell que havien fet, i després va baixar de la muntanya i a les seves mans tenia les dues taules de pedra, que Déu li havia donat per manar als israelites.
18 I quan Moisès s'acostà al campament i veié el vedell que el poble havia fet, la ira de Moisès es va encendre i va trencar les taules sota la muntanya.
19 I Moisès va arribar al campament i va prendre el vedell i el va cremar al foc, i el va moldre fins que es va convertir en pols fina, i la va escampar sobre l'aigua i la va donar als israelites per beure.
20 I van morir del poble, a cops d'espasa els uns dels altres, uns tres mil homes que havien fet el vedell.
21 I l'endemà, Moisès digué al poble: «Pujaré cap al Senyor; potser podré fer l'expiació pels vostres pecats que heu comès contra el Senyor.»
22 Moisès va tornar a pujar cap al Senyor, i va romandre amb ell quaranta dies i quaranta nits.
23 I durant els quaranta dies Moisès va suplicar al Senyor a favor dels fills d'Israel, i el Senyor va escoltat la pregària de Moisès, i el Senyor va ser suplicat per ell a favor d'Israel.

24 Llavors el Senyor va dir a Moisès que tallés dues taules de pedra i les portés al Senyor, perquè hi escrivís els deu manaments.
25 Moisès ho va fer així, i va baixar, va tallar les dues taules i va pujar al mont Sinaí, cap al Senyor, i el Senyor va escriure els deu manaments a les taules.
26 I Moisès va romandre encara amb el Senyor quaranta dies i quaranta nits, i el Senyor li va instruir en estatuts i judicis per impartir a Israel.
27 I el Senyor li va manar respecte als fills d'Israel que fessin un santuari per al Senyor, perquè el seu nom hi reposés, i el Senyor li va mostrar la semblança del santuari i la semblança de tots els seus estris.
28 I al cap dels quaranta dies, Moisès va baixar de la muntanya amb les dues taules a la mà.
29 Moisès va anar als fills d'Israel i els va comunicar totes les paraules del Senyor, i els va ensenyar les lleis, els estatuts i els judicis que el Senyor li havia ensenyat.
30 Moisès va comunicar als fills d'Israel la paraula del Senyor, que li havien de construir un santuari perquè habités entre els fills d'Israel.
31 I el poble es va alegrar molt de tot el bé que el Senyor els havia dit per mitjà de Moisès, i van dir: Farem tot el que el Senyor t'ha dit.
32 I el poble es va aixecar com un sol home i van fer ofrenes generoses al santuari del Senyor, i cada home va portar l'ofrena del Senyor per a l'obra del santuari i per a tot el seu servei.
33 I tots els fills d'Israel van portar, cadascú, tot el que tenia a la seva possessió per a l'obra del santuari del Senyor: or, plata, llautó i tot allò que era necessari per al santuari.
34 I tots els homes savis que estaven hàbils en l'obra van venir i van fer el santuari del Senyor, segons tot el que el Senyor havia manat, cadascú en l'obra en què s'havia exercit; i tots els homes savis de cor van fer el santuari, i els seus estris i tots els estris per al servei sant, tal com el Senyor havia manat a Moisès.
35 I l'obra del santuari del tabernacle va quedar acabada al cap de cinc mesos, i els fills d'Israel van fer tot el que el Senyor havia manat a Moisès.
36 I van portar el santuari i tots els seus estris a Moisès; tal com el Senyor havia mostrat a Moisès, així ho van fer els fills d'Israel.
37 I Moisès va veure l'obra, i vet aquí que la van fer tal com el Senyor li havia manat, i Moisès els va beneir.

CAPÍTOL 83

1 I el dotzè mes, el vint-i-tres dia del mes, Moisès va prendre Aaron i els seus fills, els va vestir amb les seves vestidures, els va ungir i va fer amb ells tal com el Senyor li havia manat, i Moisès va portar totes les ofrenes que el Senyor li havia manat aquell dia.
2 Moisès va prendre Aaron i els seus fills i els va dir: «Durant set dies romandreu a l'entrada del tabernacle, perquè així m'ha estat manat.
3 Aaron i els seus fills van fer tot el que el Senyor els havia manat per mitjà de Moisès, i van romandre set dies a l'entrada del tabernacle.
4 I el vuitè dia, que és el primer dia del primer mes, el segon any des de la sortida dels israelites d'Egipte, Moisès va erigir el santuari, i Moisès va col·locar tots els estris del tabernacle i tots els estris del santuari, i va fer tot el que el Senyor li havia manat.
5 Moisès va cridar Aaron i els seus fills, i van portar l'holocaust i el sacrifici pel pecat per ells mateixos i pels fills d'Israel, tal com el Senyor havia manat a Moisès.
6 Aquell dia, els dos fills d'Aaron, Nadab i Abihú, van prendre foc estrany i el van portar davant del Senyor, que no els havia manat, i un foc va sortir de davant del Senyor i els va consumir, i van morir davant del Senyor aquell dia.
7 Llavors, el dia que Moisès va acabar d'erigir el santuari, els prínceps dels fills d'Israel van començar a portar les seves ofrenes davant el Senyor per a la dedicació de l'altar.
8 I cada príncep portaven les seves ofrenes un dia, un príncep cada dia durant dotze dies.
9 I totes les ofrenes que portaven, cadascú al seu dia, una safata de plata de cent trenta sicles de pes, una bola de plata de setanta sicles, segons el sicle del santuari, totes dues plenes de farina fina pastada amb oli, com a ofrena vegetal.
10 Una cullera d'encens, de deu sicles d'or, plena d'encens.
11 Un vedell jove, un moltó i un xai d'un any per a l'holocaust.
12 I un cabrit com a ofrena pel pecat.
13 I per a sacrifici de pau, dos bous, cinc moltons, cinc bocs i cinc anyells d'un any.
14 Així ho feien els dotze prínceps d'Israel dia rere dia, cadascun al seu dia.
15 I va ser després d'això, el tretze dia del mes, que Moisès va manar als fills d'Israel que celebressin la Pasqua.
16 I els fills d'Israel van celebrar la Pasqua en el seu temps, el dia catorze del mes, tal com el Senyor havia manat a Moisès, així ho van fer els fills d'Israel.
17 I el segon mes, el primer dia, el Senyor va parlar a Moisès, dient:
18 Fes el cens de tots els homes dels fills d'Israel, de vint anys en amunt, tu, el teu germà Aaron i els dotze prínceps d'Israel.
19 I Moisès ho va fer així, i Aaron va venir amb els dotze prínceps d'Israel, i van comptar els fills d'Israel al desert del Sinaí.
20 I el cens dels fills d'Israel, segons les cases paternes, de vint anys en amunt, va ser de sis-cents tres mil cinc-cents cinquanta.
21 Però els fills de Leví no eren comptats entre els seus germans, els fills d'Israel.
22 I el cens de tots els homes dels fills d'Israel, d'un mes en amunt, va ser de vint-i-dos mil dos-cents setanta-tres.
23 I el nombre dels fills de Leví, d'un mes en amunt, era de vint-i-dos mil.
24 Moisès va assignar els sacerdots i els levites, cadascú al seu servei i a la seva càrrega per servir al santuari del tabernacle, tal com el Senyor havia manat a Moisès.
25 I el dia vint del mes, el núvol es va apartar de sobre el tabernacle del testimoni.
26 En aquell temps, els fills d'Israel van continuar el seu camí des del desert del Sinaí, i van fer una marxa de tres dies, i el núvol es va posar sobre el desert de Paran; allà la ira del Senyor es va encendre contra Israel, perquè havien provocat el Senyor demanant-li carn per menjar.

27 I el Senyor va escoltar la seva veu i els va donar carn que van menjar durant un mes.
28 Però després d'això, la ira del Senyor es va encendre contra ells, i els va ferir amb una gran matança, i van ser enterrats allà en aquell lloc.
29 I els fills d'Israel van anomenar aquell lloc Kebrot-Hataava, perquè allà van enterrar la gent que desitjava carn.
30 Van partir de Kebrot-Hataavà i van acampar a Hazerot, al desert de Paran.
31 I mentre els fills d'Israel eren a Hazerot, la ira del Senyor es va encendre contra Miriam per causa de Moisès, i va quedar leprosa, blanca com la neu.
32 I va estar tancada fora del campament durant set dies, fins que va ser acollida de nou després de la seva lepra.
33 Els fills d'Israel van partir d'Hazerot i van acampar a l'extrem del desert de Paran.
34 En aquell temps, el Senyor va parlar a Moisès que enviés dotze homes dels fills d'Israel, un home per cada tribu, per anar a explorar la terra de Canaan.
35 I Moisès va enviar els dotze homes, i van anar a la terra de Canaan per explorar-la i examinar-la, i van explorar tota la terra des del desert de Sin fins a Recob, on arribes a Hamot.
36 I al cap de quaranta dies van anar a Moisès i Aaron, i li van portar la notícia tal com era al seu cor, i deu dels homes van portar un mal informe als fills d'Israel, de la terra que havien explorat, dient: Val més per a nosaltres tornar a Egipte que anar a aquesta terra, una terra que consumeix els seus habitants.
37 Però Josuè, fill de Nun, i Caleb, fill de Jefunè, que eren dels que havien explorat la terra, digueren: «La terra és extremadament bona.
38 Si el Senyor es complau en nosaltres, ens portarà a aquesta terra i ens la donarà, perquè és una terra que regalima llet i mel.
39 Però els fills d'Israel no els van voler escoltar, i van fer cas de les paraules dels deu homes que havien portat un mal informe del país.
40 I el Senyor va sentir les murmuracions dels fills d'Israel i es va enfurir i va jurar, dient:
41 Segurament cap home d'aquesta generació malvada veurà la terra de vint anys en amunt, excepte Caleb, fill de Jefunè, i Josuè, fill de Nun.
42 Però segurament aquesta generació malvada perirà en aquest desert, i els seus fills vindran a la terra i la posseiran; així doncs, la ira del Senyor es va encendre contra Israel, i els va fer vagar pel desert durant quaranta anys fins al final d'aquella generació malvada, perquè no van seguir el Senyor.
43 I el poble va habitar al desert de Paran durant molt de temps, i després van procedir al desert pel camí del Mar Roig.

CAPÍTOL 84

1 En aquell temps, Corè, fill de Jetzer, fill de Quehat, fill de Leví, va prendre molts homes dels fills d'Israel, i es van aixecar i van discutir amb Moisès, Aaron i tota la congregació.
2 I el Senyor es va enfurir contra ells, i la terra va obrir la boca i els va engolir, amb les seves cases i tot el que tenien, i tots els homes pertanyents a Corè.
3 I després d'això, Déu va fer que el poble anés pel camí de la muntanya de Seir durant molt de temps.
4 En aquell temps, el Senyor va dir a Moisès: «No provoquis cap guerra contra els fills d'Esaú, perquè no et donaré res del que els pertany, ni tan sols el que pugui trepitjar la planta del peu, perquè he donat a Esaú la muntanya de Seir en herència.»
5 Per això els fills d'Esaú van lluitar contra els fills de Seir en temps antics, i el Senyor havia posat els fills de Seir a les mans dels fills d'Esaú, i els havia exterminat davant d'ells, i els fills d'Esaú han habitat en el seu lloc fins al dia d'avui.
6 Per tant, el Senyor va dir als fills d'Israel: «No lluiteu contra els fills d'Esaú, els vostres germans, perquè res del que hi ha a la seva terra és vostre. Podeu comprar-los menjar per diners i menjar-lo, i podeu comprar-los aigua per diners i beure-la.»
7 I els fills d'Israel van fer segons la paraula del Senyor.
8 I els fills d'Israel van anar pel desert, fent la volta pel camí del mont Sinaí durant molt de temps, i no van tocar els fills d'Esaú, i van romandre en aquella regió durant dinou anys.
9 En aquell temps va morir Llatí, rei dels fills de Quitim, l'any quaranta-cinc del seu regnat, que és el catorzè any de la sortida dels fills d'Israel d'Egipte.
10 I el van enterrar al lloc que ell s'havia construït al país de Quitim, i Abimnàs va regnar en lloc seu durant trenta-vuit anys.
11 I els fills d'Israel van passar el límit dels fills d'Esaú en aquells dies, al cap de dinou anys, i van arribar i van passar el camí del desert de Moab.
12 I el Senyor va dir a Moisès: «No assetgis Moab ni els combatis, perquè no et donaré res de la seva terra.»
13 I els fills d'Israel van passar pel camí del desert de Moab durant dinou anys, i no van lluitar contra ells.
14 I l'any trenta-sis de la sortida dels fills d'Israel d'Egipte, el Senyor va colpejar el cor de Sehon, rei dels amorreus, i va declarar la guerra i va sortir a lluitar contra els fills de Moab.
15 I Sehon va enviar missatgers a Beor, fill de Janaes, fill de Balaam, conseller del rei d'Egipte, i al seu fill Balaam, per maleir Moab, a fi que fos lliurat a les mans de Sehon.
16 I els missatgers van anar i van portar Beor, fill de Janees, i Balaam, el seu fill, des de Petor, a Mesopotàmia. Beor i Balaam, el seu fill, van arribar a la ciutat de Sehon i van maleir Moab i el seu rei en presència de Sehon, rei dels amorreus.
17 Sehon, doncs, va sortir amb tot el seu exèrcit i va anar a Moab, i va lluitar contra ells, i els va sotmetre, i el Senyor els va posar a les seves mans, i Sehon va matar el rei de Moab.
18 I Sehon va conquerir totes les ciutats de Moab a la batalla; també va conquerir-los Hexbon, perquè Hexbon era una de les ciutats de Moab, i Sihon va posar els seus prínceps i els seus nobles a Hexbon, i Hexbon pertanyia a Sehon en aquells dies.

19 Per tant, els oradors de paràboles Beor i el seu fill Balaam van pronunciar aquestes paraules, dient: Vine a Heixbon, la ciutat de Sehon serà reconstruïda i establerta.
20 Ai de tu, Moab! Estàs perdut, poble de Kemosh! Vet aquí que està escrit al llibre de la llei de Déu.
21 I quan Sehon hagué conquerit Moab, va posar guàrdies a les ciutats que havia pres de Moab, i un nombre considerable dels fills de Moab van caure en batalla a les mans de Sehon, i va fer una gran captura d'ells, fills i filles, i va matar el seu rei; així doncs Sihon va tornar a la seva terra.
22 I Sehon va donar nombrosos presents de plata i or a Beor i al seu fill Balaam, i els va acomiadar, i van tornar a Mesopotàmia, al seu país i a casa seva.
23 En aquell temps tots els fills d'Israel van deixar el camí del desert de Moab i van tornar i van envoltar el desert d'Edom.
24 Tota la congregació va arribar al desert de Sin el primer mes del quaranta any des de la seva sortida d'Egipte, i els fills d'Israel van habitar allà a Cadeix, al desert de Sin. Miriam va morir allà i va ser enterrada allà.
25 En aquell temps, Moisès va enviar missatgers a Adad, rei d'Edom, dient: «Això diu el teu germà Israel: Deixa'm passar per la teva terra. No passarem per camps ni per vinyes, ni beurem aigua del pou; caminarem pel camí reial.»
26 I Edom li va dir: No passaràs pel meu país. I Edom va sortir a rebre els fills d'Israel amb un poble poderós.
27 Els fills d'Esaú es van negar a deixar passar els fills d'Israel pel seu territori, i els israelites es van allunyar d'ells i no van lluitar contra ells.
28 Perquè abans d'això el Senyor havia manat als fills d'Israel, dient: No lluitareu contra els fills d'Esaú. Per això els israelites es van apartar d'ells i no van lluitar contra ells.
29 Així doncs, els fills d'Israel van partir de Cadeix i tot el poble va arribar al mont Hor.
30 En aquell temps, el Senyor va dir a Moisès: «Digues al teu germà Aaron que morirà allà, perquè no entrarà a la terra que he donat als fills d'Israel.»
31 I Aaron, per ordre del Senyor, va pujar al mont Hor, l'any quaranta, el cinquè mes, el primer dia del mes.
32 I Aaron tenia cent vint-i-tres anys quan va morir al mont Hor.

CAPÍTOL 85

1 El rei Arad, el cananeu, que habitava al sud, va sentir que els israelites havien vingut pel camí dels espies i va organitzar les seves tropes per lluitar contra els israelites.
2 Els fills d'Israel tenien molta por d'ell, perquè tenia un exèrcit gran i pesat, i van decidir tornar a Egipte.
3 I els fills d'Israel van tornar enrere, uns tres dies de camí, fins a Maserath Beni Jaakon, perquè tenien molta por a causa del rei Arad.
4 I els fills d'Israel no van voler tornar als seus llocs de residència, així que van romandre a Beni-Jaakon durant trenta dies.
5 I quan els fills de Leví van veure que els fills d'Israel no es tornaven enrere, van sentir gelosia per amor del Senyor, i es van aixecar i van lluitar contra els israelites, els seus germans, i en van matar un gran cos, i els van obligar a tornar al seu lloc, el mont Hor.
6 I quan van tornar, el rei Arad encara estava preparant el seu exèrcit per a la batalla contra els israelites.
7 I Israel va fer una promesa, dient: Si poses aquest poble a les meves mans, destruiré completament les seves ciutats.
8 I el Senyor va escoltar la veu d'Israel, i va posar els cananeus a la seva mà, i els va destruir completament amb les seves ciutats, i va anomenar el nom del lloc Hormà.
9 I els fills d'Israel van partir del mont Hor i van acampar a Obot, i van partir d'Obot i van acampar a Ije-Abarim, a la frontera de Moab.
10 I els fills d'Israel van enviar a Moab, dient: Deixa'ns passar pel teu país fins al nostre lloc. Però els fills de Moab no van permetre que els fills d'Israel passessin pel seu país, perquè tenien molta por que els fills d'Israel els fessin el que Sehon, el rei dels amorreus, havia pres la seva terra i n'havia matat molts.
11 Per tant, Moab no va permetre que els israelites passessin pel seu territori, i el Senyor va manar als fills d'Israel, dient que no lluitessin contra Moab. Així doncs, els israelites es van allunyar de Moab.
12 Els fills d'Israel van partir de la frontera de Moab i van arribar a l'altra banda d'Arnon, la frontera de Moab, entre Moab i els amorreus, i van acampar a la frontera de Sehon, rei dels amorreus, al desert de Quedemot.
13 I els fills d'Israel van enviar missatgers a Sehon, rei dels amorreus, dient:
14 Deixa'ns passar pel teu país; no ens desviarem pels camps ni per les vinyes; anirem pel camí reial fins que hàgim travessat el teu territori. Però Sehon no va permetre el pas dels israelites.
15 Sihon, doncs, va reunir tot el poble amorreu i va sortir al desert a trobar els fills d'Israel, i va lluitar contra Israel a Jahas.
16 I el Senyor va posar Sehon, rei dels amorreus, a les mans dels fills d'Israel, i Israel va derrotar tot el poble de Sehon a tall d'espasa i va venjar la causa de Moab.
17 I els fills d'Israel van conquerir la terra de Sehon, des d'Aram fins a Jabuc, i fins als fills d'Ammon, i van prendre tot el botí de les ciutats.
18 Israel va prendre totes aquestes ciutats, i va habitar a totes les ciutats dels amorreus.
19 I tots els fills d'Israel van decidir lluitar contra els fills d'Ammon, per prendre també el seu territori.
20 El Senyor va dir als fills d'Israel: «No assetgeu els fills d'Ammon ni els feu la guerra, perquè no us donaré res de la seva terra.» Els fills d'Israel van escoltar la paraula del Senyor i no van lluitar contra els fills d'Ammon.
21 I els fills d'Israel van girar la seva posició i van pujar pel camí de Basan, cap a la terra d'Og, rei de Basan. I Og, el rei de Basan, va sortir a enfrontar-se als israelites a la batalla, i duia amb ell molts homes valents i un exèrcit molt poderós del poble amorreu.
22 Og, rei de Basan, era un home molt poderós, però Naaron, el seu fill, era extremadament poderós, més fort que ell.
23 I Og va dir en el seu cor: «Ara tot el campament d'Israel ocupa un espai de tres parsà; ara els colpejaré de cop, sense espasa ni llança.»

24 I Og va pujar al mont Jahaz, i en va prendre una pedra gran, de tres parses de llargada, i se la va posar al cap, i va decidir llançar-la sobre el campament dels fills d'Israel, per ferir tots els israelites amb aquella pedra.
25 I l'àngel del Senyor va venir i va perforar la pedra sobre el cap d'Og, i la pedra va caure sobre el coll d'Og, i Og va caure a terra a causa del pes de la pedra sobre el seu coll.
26 En aquell temps, el Senyor va dir als fills d'Israel: «No tingueu por d'ell, perquè l'he posat a les vostres mans, a ell, a tot el seu poble i a tota la seva terra; i li fareu el que vau fer a Sehon.
27 I Moisès va baixar cap a ell amb un petit grup dels fills d'Israel, i Moisès va colpejar Og amb un bastó als turmells dels seus peus i el va matar.
28 Els fills d'Israel van perseguir els fills d'Og i tot el seu poble, i els van derrotar i destruir fins que no en va quedar cap resta.
29 Després, Moisès va enviar alguns dels fills d'Israel a explorar Jazer, ja que Jazer era una ciutat molt famosa.
30 I els espies van anar a Jazer i la van explorar, i els espies van confiar en el Senyor, i van lluitar contra els homes de Jazer.
31 Aquests homes van prendre Jazer i els seus pobles, i el Senyor els va posar a les seves mans, i van expulsar els amorreus que hi havia.
32 I els fills d'Israel van prendre el territori dels dos reis amorreus, seixanta ciutats que eren a l'altra banda del Jordà, des del torrent d'Arnon fins al mont Herman.
33 Els fills d'Israel van partir i van arribar a la plana de Moab, que és a l'altra banda del Jordà, davant de Jericó.
34 Els fills de Moab van sentir tot el mal que els fills d'Israel havien fet als dos reis amorreus, a Sehon i Og, i tots els homes de Moab tenien molta por dels israelites.
35 I els ancians de Moab digueren: «Mireu, els dos reis dels amorreus, Sehon i Og, que eren més poderosos que tots els reis de la terra, no van poder resistir els fills d'Israel; com doncs podríem resistir-los?
36 Certament ens van enviar un missatge abans perquè passéssim per la nostra terra en el seu camí, i no els vam permetre, ara es giraran contra nosaltres amb les seves espases pesades i ens destruiran; i Moab estava angoixat a causa dels fills d'Israel, i els tenien molta por, i van aconsellar què s'havia de fer amb els fills d'Israel.
37 I els ancians de Moab van decidir prendre un dels seus homes, Balak, fill de Sipor, el moabita, i el van fer rei sobre ells en aquell temps. Balak era un home molt savi.
38 I els ancians de Moab es van aixecar i van enviar missatgers als fills de Madian per fer la pau amb ells, perquè en aquells dies hi havia hagut una gran batalla i enemistat entre Moab i Madian, des dels dies d'Adad, fill de Bedad, rei d'Edom, que va derrotar Madian al camp de Moab, fins als dies actuals.
39 I els fills de Moab van enviar missatgers als fills de Madian, i van fer la pau amb ells, i els ancians de Madian van anar al país de Moab per fer la pau a favor dels fills de Madian.
40 I els ancians de Moab van consultar amb els ancians de Madian què havien de fer per salvar-los la vida d'Israel.
41 I tots els fills de Moab van dir als ancians de Madian: «Ara, doncs, els fills d'Israel llepen tots els qui ens envolten, com el bou llepa l'herba del camp, perquè així van fer als dos reis dels amorreus que són més forts que nosaltres.
42 I els ancians de Madian van dir a Moab: «Hem sentit que quan Sehon, rei dels amorreus, va lluitar contra vosaltres, quan us va prevaldre i va prendre la vostra terra, va enviar missatgers de Mesopotàmia a Beor, fill de Janaes, i a Balaam, fill seu, i ells van venir i us van maleir; per això la mà de Sehon va prevaldre sobre vosaltres, de manera que va prendre la vostra terra.
43 Ara, doncs, envia també a Balaam, el seu fill, perquè encara es troba a la seva terra, i dóna-li el seu salari, perquè vingui i maleeixi tot el poble que temes. I els ancians de Moab van sentir això, i els va plaure d'enviar a Balaam, fill de Beor.
44 Balak, fill de Sipor, rei de Moab, va enviar missatgers a Balaam, dient:
45 Vet aquí un poble que ha sortit d'Egipte, cobreix la faç de la terra i s'està instal·lant davant meu.
46 Ara, doncs, vine i maleeix aquest poble per mi, perquè són massa forts per a mi. Potser podré lluitar contra ells i expulsar-los. Perquè he sentit que beneeixes aquell a qui maleeixes, i maleït aquell a qui maleeixes.
47 Els missatgers de Balak van anar a Balaam i el van portar per maleir el poble i lluitar contra Moab.
48 Balaam va anar a Balak per maleir Israel, i el Senyor va dir a Balaam: «No maleeixis aquest poble, perquè és beneït.»
49 I Balak instà Balaam dia rere dia perquè maleís Israel, però Balaam no va escoltar Balak per la paraula que el Senyor havia dit a Balaam.
50 I quan Balak va veure que Balaam no accediria al seu desig, es va aixecar i va tornar a casa, i Balaam també va tornar a la seva terra i d'allà va anar a Madian.
51 Els fills d'Israel van partir de la plana de Moab i van acampar vora el Jordà, des de Bet-Jesimot fins a Abel-Xittim, a l'extrem de la plana de Moab.
52 I quan els fills d'Israel s'estaven a la plana de Xitim, van començar a prostituir-se amb les filles de Moab.
53 Els fills d'Israel s'acostaren a Moab, i els fills de Moab van plantar les seves acampades davant del campament dels fills d'Israel.
54 I els fills de Moab tenien por dels fills d'Israel, i els fills de Moab van prendre totes les seves filles i les seves esposes de bon aspecte i atractives, i les van vestir amb or i plata i vestits costosos.
55 I els fills de Moab van fer seure aquelles dones a l'entrada de les seves tendes, perquè els fills d'Israel les veiessin i es giressin cap a elles, i no lluitessin contra Moab.
56 I tots els fills de Moab van fer això als fills d'Israel, i cada home va posar la seva dona i la seva filla a l'entrada de la seva tenda, i tots els fills d'Israel van veure l'acte dels fills de Moab, i els fills d'Israel es van girar cap a les filles de Moab i les van cobejar, i van anar cap a elles.
57 I va succeir que quan un hebreu arribava a la porta de la tenda de Moab, i veia una filla de Moab i la desitjava en el seu cor, i li parlava a la porta de la tenda el que desitjava, mentre parlaven entre ells, els homes de la tenda sortien i parlaven a l'hebreu així:
58 Certament sabeu que som germans, tots som descendents de Lot i descendents del seu germà Abraham,

per què, doncs, no us quedareu amb nosaltres, i per què no menjareu el nostre pa i el nostre sacrifici?
59 I quan els fills de Moab l'havien aclaparat amb els seus discursos i l'havien seduït amb les seves paraules aduladores, el van asseure a la tenda i van cuinar i van oferir sacrificis per a ell, i ell va menjar del seu sacrifici i del seu pa.
60 Aleshores li van donar vi i ell va beure i es va embriagar, i li van posar davant una bella donzella, i ell va fer amb ella el que va voler, perquè no sabia què feia, ja que havia begut molt de vi.
61 Així van fer els fills de Moab a Israel en aquell lloc, a la plana de Xitim, i la ira del Senyor es va encendre contra Israel per aquest assumpte, i va enviar una pesta contra ells, i hi van morir vint-i-quatre mil homes dels israelites.
62 Hi havia un home dels fills de Simeó que es deia Zimrí, fill de Salú, que es va associar amb el madianita Cosbí, filla de Sur, rei de Madian, a la vista de tots els fills d'Israel.
63 I Finees, fill d'Elazer, fill del sacerdot Aaron, va veure aquesta cosa malvada que Zimri havia fet, i va agafar una llança i es va aixecar i els va perseguir, i els va traspassar a tots dos i els va matar, i la pesta va cessar dels fills d'Israel.

CAPÍTOL 86

1 En aquell temps, després de la pesta, el Senyor va dir a Moisès i a Elazer, fill del sacerdot Aaron:
2 Fes el cens dels caps de tota la comunitat dels fills d'Israel, de vint anys en amunt, tots els qui van sortir a l'exèrcit.
3 Moisès i Elazer van fer el cens dels fills d'Israel segons les seves famílies, i el cens de tot Israel era de set-cents mil set-cents trenta.
4 I el nombre dels fills de Leví, des d'un mes en amunt, era de vint-i-tres mil, i entre aquests no hi havia ni un sol dels comptats per Moisès i Aaron al desert del Sinaí.
5 Perquè el Senyor els havia dit que moririen al desert, i tots van morir, i no en va quedar ni un, fora de Caleb, fill de Jefunè, i Josuè, fill de Nun.
6 I va ser després d'això que el Senyor va dir a Moisès: «Digues als fills d'Israel que es vengin de Madian per la causa dels seus germans, els fills d'Israel.»
7 I Moisès ho va fer així, i els fills d'Israel van escollir d'entre ells dotze mil homes, mil per tribu, i van anar a Madian.
8 I els fills d'Israel van lluitar contra Madian, i van matar tots els homes, també els cinc prínceps de Madian, i Balaam, fill de Beor, van matar amb l'espasa.
9 I els fills d'Israel van endur captives les dones de Madian, amb els seus fills petits, el seu bestiar i tot el que els pertanyia.
10 I van prendre tot el botí i tot el botí, i ho van portar a Moisès i a Elazer a les planes de Moab.
11 I Moisès, Elazer i tots els prínceps de la congregació van sortir a rebre'ls amb alegria.
12 I van repartir tot el botí de Madian, i els fills d'Israel s'havien venjat de Madian per la causa dels seus germans, els fills d'Israel.

CAPÍTOL 87

1 En aquell temps, el Senyor va dir a Moisès: «Mira, els teus dies s'acosten a la fi. Pren, doncs, Josuè, fill de Nun, el teu servent, i posa'l al tabernacle, i jo li donaré ordres.» I Moisès ho va fer.
2 I el Senyor va aparèixer al tabernacle en una columna de núvol, i la columna de núvol es va aturar a l'entrada del tabernacle.
3 I el Senyor va manar a Josuè, fill de Nun, i li va dir: Sigues fort i valent, perquè tu conduiràs els fills d'Israel a la terra que vaig jurar donar-los, i jo seré amb tu.
4 I Moisès digué a Josuè: Sigues fort i valent, perquè tu faràs que els fills d'Israel heretin la terra, i el Senyor serà amb tu, no et deixarà ni t'abandonarà; no tinguis por ni et desanimis.
5 Moisès va cridar tots els fills d'Israel i els va dir: «Heu vist tot el bé que el Senyor, el vostre Déu, us ha fet al desert.
6 Ara, doncs, observeu totes les paraules d'aquesta llei i camineu pel camí del Senyor, el vostre Déu; no us desvieu del camí que el Senyor us ha manat, ni a la dreta ni a l'esquerra.
7 I Moisès va ensenyar als fills d'Israel els estatuts, els judicis i les lleis perquè fessin al país tal com el Senyor li havia manat.
8 I els va ensenyar el camí del Senyor i les seves lleis; vet aquí, estan escrites al llibre de la llei de Déu que va donar als fills d'Israel per la mà de Moisès.
9 I Moisès acabà de donar ordres als fills d'Israel, i el Senyor li digué: «Puja al mont Abarim i mor allà, i queda't reunit amb el teu poble, tal com es va reunir el teu germà Aaron.»
10 Moisès va pujar, tal com el Senyor li havia manat, i va morir allà, al país de Moab, per ordre del Senyor, l'any quaranta des que els israelites van sortir del país d'Egipte.
11 I els fills d'Israel van plorar Moisès a les planes de Moab durant trenta dies, i així es van complir els dies de plor i dol per Moisès.

CAPÍTOL 88

1 Després de la mort de Moisès, el Senyor va dir a Josuè, fill de Nun:
2 Aixeca't i passa el Jordà cap a la terra que he donat als fills d'Israel, i faràs que els fills d'Israel heretin la terra.
3 Tot lloc que trepitjaran els vostres peus serà vostre; des del desert del Líban fins al gran riu, el riu de Perat, serà el vostre límit.
4 Ningú no es resistirà a tu tots els dies de la teva vida; tal com vaig ser amb Moisès, així seré amb tu. Només sigues fort i decidit a guardar tota la llei que Moisès et va manar. No et desviïs del camí ni a la dreta ni a l'esquerra, a fi que prosperis en tot el que facis.
5 Josuè va donar aquesta ordre als oficials d'Israel: «Passeu pel campament i doneu aquesta ordre al poble: Prepareu-vos provisions, perquè d'aquí a tres dies passareu el Jordà per prendre possessió del país.»
6 I els oficials dels fills d'Israel ho van fer així, i van donar ordres al poble, i van fer tot el que Josuè havia manat.
7 Josuè va enviar dos homes a espiar el país de Jericó, i els homes van anar i van espiar Jericó.

8 I al cap de set dies van anar a trobar Josuè al campament i li van dir: «El Senyor ha posat tot el país a les nostres mans, i els seus habitants estan esgotats de por per culpa nostra.»
9 I després d'això, Josuè es va llevar al matí i tot Israel amb ell, i van partir de Xitim, i Josuè i tot Israel amb ell van passar el Jordà; i Josuè tenia vuitanta-dos anys quan va passar el Jordà amb Israel.
10 I el poble va pujar del Jordà el dia deu del primer mes, i van acampar a Guilgal, a l'extrem oriental de Jericó.
11 I els fills d'Israel van celebrar la Pasqua a Guilgal, a les planes de Jericó, el dia catorze del mes, tal com està escrit a la llei de Moisès.
12 I el mannà va cessar en aquell moment, l'endemà de la Pasqua, i no hi va haver més mannà per als fills d'Israel, i van menjar dels productes de la terra de Canaan.
13 Jericó estava completament tancada als fills d'Israel, ningú no hi entrava ni en sortia.
14 I va ser el segon mes, el primer dia del mes, que el Senyor va dir a Josuè: «Aixeca't, vet aquí que he posat a la teva mà Jericó amb tot el seu poble; i tots els teus homes de guerra faran la volta a la ciutat, una vegada cada dia; així ho faràs durant sis dies.»
15 I els sacerdots tocaran les trompetes, i quan sentiu el so de la trompeta, tot el poble cridarà amb força, que les muralles de la ciutat cauran; tot el poble pujarà cada home contra el seu enemic.
16 Josuè va fer tot el que el Senyor li havia manat.
17 I el setè dia van fer set voltes a la ciutat, i els sacerdots van tocar les trompetes.
18 I a la setena ronda, Josuè digué al poble: «Crideu, perquè el Senyor ha posat tota la ciutat a les nostres mans.
19 Només la ciutat i tot el que conté seran maleïts al Senyor, i guardeu-vos d'això que està condemnat a anatema, no fos cas que confongueu el campament d'Israel i el pertorbeu.
20 Però tota la plata, l'or, el llautó i el ferro seran consagrats al Senyor, entraran al tresor del Senyor.
21 I el poble va tocar les trompetes i va fer una gran crida, i les muralles de Jericó van caure, i tot el poble va pujar, cada home davant seu, i van prendre la ciutat i van destruir completament tot el que hi havia, homes i dones, joves i vells, bous, ovelles i ases, a tall d'espasa.
22 I van incendiar tota la ciutat; només els objectes de plata, d'or, de llautó i de ferro, els van posar al tresor del Senyor.
23 I Josuè va jurar en aquell temps, dient: Maleït sigui l'home que edifique Jericó! En posarà els fonaments amb el seu primogènit, i en posarà les portes amb el seu fill petit.
24 I Acan, fill de Carmí, fill de Zabdí, fill de Zerah, fill de Judà, va cometre una traïció envers l'anatema, i va prendre part de l'anatema i la va amagar a la tenda, i la ira del Senyor es va encendre contra Israel.
25 I després d'això, quan els fills d'Israel van tornar d'incendiar Jericó, Josuè va enviar homes a espiar Ai i a lluitar contra ella.
26 Els homes van pujar i van explorar Ai, i van tornar i van dir: «Que no pugi tot el poble amb tu a Ai; només cal que pugin uns tres mil homes i derrotin la ciutat, perquè els seus homes són pocs.»
27 Josuè ho va fer així, i uns tres mil homes dels fills d'Israel van pujar amb ell, i van lluitar contra els homes d'Ai.
28 I la batalla va ser ferotge contra Israel, i els homes d'Ai van derrotar trenta-sis homes d'Israel, i els fills d'Israel van fugir davant dels homes d'Ai.
29 Quan Josuè va veure això, es va esquinçar els vestits i es va prostrar amb el front a terra davant del Senyor, ell i els ancians d'Israel, i es van escampar pols sobre els caps.
30 I Josuè va dir: Per què, oh Senyor, has fet passar aquest poble el Jordà? Què diré després que els israelites hagin girat l'esquena als seus enemics?
31 Ara, doncs, tots els cananeus, habitants del país, sentiran això, ens envoltaran i esborraran el nostre nom.
32 I el Senyor va dir a Josuè: Per què et prostresses amb el front? Aixeca't, vés-te'n, perquè els israelites han pecat i han pres part de l'anatema. Jo no seré més amb ells si no l'eliminen d'entre ells.
33 Josuè es va aixecar i va reunir el poble, i va portar l'Urim per ordre del Senyor, i la tribu de Judà va ser escollida, i Acan, fill de Carmí, va ser escollit.
34 I Josuè digué a Acan: «Digues-me, fill meu, què has fet?» I Acan digué: «He vist entre el botí un bell mantell de Xinar, dos-cents sicles de plata i un tros d'or de cinquanta sicles de pes. Els vaig cobejar i els vaig prendre, i vet aquí que tots són amagats a terra, al mig de la tenda.»
35 Josuè va enviar uns homes que van anar a recollir-los de la tenda d'Acan i els van portar a Josuè.
36 Josuè va prendre Acan i aquests estris, els seus fills i filles i tot el que li pertanyia, i els van portar a la vall d'Acor.
37 I Josuè els va cremar allà amb foc, i tots els israelites van apedregar Acan amb pedres, i van aixecar sobre ell un munt de pedres, per això va anomenar aquell lloc la vall d'Acor, així la ira del Senyor es va apaivagar, i Josuè després va arribar a la ciutat i va lluitar contra ella.
38 I el Senyor digué a Josuè: «No temis ni et desanimis. Heus aquí, he posat a les teves mans Ai, el seu rei i el seu poble, i faràs amb ells com vas fer amb Jericó i el seu rei; només que prendràs el botí i el bestiar; para una emboscada contra la ciutat al darrere.
39 Josuè va fer, doncs, tal com el Senyor li havia dit, i va escollir trenta mil homes valents d'entre els guerrers, i els va enviar, i van parar una emboscada a la ciutat.
40 I els va manar, dient: Quan ens vegeu, fugirem davant d'ells amb astúcia, i ells ens perseguiran, llavors vosaltres sortireu de l'emboscada i prendreu la ciutat, i així ho van fer.
41 Josuè va lluitar, i els homes de la ciutat van sortir a atacar Israel, sense saber que els estaven preparant una emboscada darrere la ciutat.
42 Josuè i tots els israelites van fingir estar cansats davant d'ells, i van fugir pel camí del desert amb astúcia.
43 Els homes d'Ai van reunir tota la gent que era a la ciutat per perseguir els israelites. Van sortir i es van allunyar de la ciutat. No en va quedar ni un. Van deixar la ciutat oberta i van perseguir els israelites.
44 Els qui estaven emboscats van sortir dels seus llocs i es van afanyar a arribar a la ciutat, la van prendre i la van incendiar. Els homes d'Ai van tornar enrere i van veure que

el fum de la ciutat pujava fins al cel, i no tenien manera de retirar-se ni d'una banda ni d'una altra.
45 I tots els homes d'Ai eren al mig d'Israel, els uns a un costat i els altres a l'altre, i els van derrotar de manera que no en va sobreviure ni un.
46 I els fills d'Israel van capturar viu Meloix, rei d'Ai, i el van portar a Josuè, i Josuè el va penjar en un arbre i va morir.
47 I els fills d'Israel van tornar a la ciutat després d'haver-la incendiat, i van matar tots els qui hi eren a tall d'espasa.
48 I el nombre dels que havien caigut dels homes d'Ai, homes i dones, era de dotze mil; només es van endur el bestiar i el botí de la ciutat, segons la paraula del Senyor a Josuè.
49 I tots els reis d'aquesta banda del Jordà, tots els reis de Canaan, van sentir a parlar del mal que els fills d'Israel havien fet a Jericó i a Ai, i es van reunir per lluitar contra Israel.
50 Només els habitants de Gabaon tenien molta por de lluitar contra els israelites per por de morir, així que van actuar amb astúcia i van anar a Josuè i a tot Israel, i els van dir: Hem vingut d'una terra llunyana; ara, doncs, feu un pacte amb nosaltres.
51 I els habitants de Gabaon van abusar dels fills d'Israel, i els fills d'Israel van fer un pacte amb ells, i van fer pau amb ells, i els prínceps de la congregació els ho van jurar, però després els fills d'Israel van saber que eren veïns d'ells i que vivien entre ells.
52 Però els fills d'Israel no els van matar, perquè els havien jurat pel Senyor, i es van convertir en llenyataires i en portors d'aigua.
53 I Josuè els digué: Per què m'heu enganyat fent-nos això? I ells li respongueren: Perquè va ser informat als teus servents tot el que havies fet a tots els reis dels amorreus, i teníem molta por per les nostres vides, i vam fer això.
54 I Josuè els va assignar aquell dia la tasca de tallar llenya i d'atracar aigua, i els va repartir entre totes les tribus d'Israel com a esclaus.
55 Quan Adon-Sèdec, rei de Jerusalem, va sentir tot el que els fills d'Israel havien fet a Jericó i a Ai, va enviar missatgers a Hoham, rei d'Hebron, a Piram, rei de Jarmut, a Jafia, rei de Laquix, i a Deber, rei d'Eglon, dient:
56 Pugeu cap a mi i ajudeu-me, perquè puguem derrotar els fills d'Israel i els habitants de Gabaon que han fet la pau amb els fills d'Israel.
57 I es van reunir, i els cinc reis dels amorreus van pujar amb tots els seus campaments, un poble poderós i nombrós com la sorra de la vora del mar.
58 I tots aquests reis van venir i van acampar davant de Gabaon, i van començar a lluitar contra els habitants de Gabaon, i tots els homes de Gabaon van enviar a Josuè, dient: Puja ràpidament cap a nosaltres i ajuda'ns, perquè tots els reis dels amorreus s'han reunit per lluitar contra nosaltres.
59 Josuè i tot el poble de guerra van pujar de Guilgal, i Josuè va arribar de sobte contra ells, i va ferir aquests cinc reis amb una gran matança.
60 I el Senyor els va confondre davant dels fills d'Israel, que els van ferir amb una terrible matança a Gabaon, i els va perseguir pel camí que puja a Bet-Horon fins a Maquedà, i van fugir davant dels fills d'Israel.
61 I mentre fugien, el Senyor va enviar sobre ells pedres de calamarsa del cel, i van morir més persones per les pedres de calamarsa que per la matança dels fills d'Israel.
62 I els fills d'Israel els van perseguir, i els van continuar colpejant pel camí, passant endavant i colpejant-los.
63 I mentre atacaven, el dia s'anava fent fosc, i Josuè va dir davant de tot el poble: «Sol, atura't sobre Gabaon, i tu, lluna, a la vall d'Ajalon, fins que la nació s'hagi venjat dels seus enemics.»
64 I el Senyor va escoltar la veu de Josuè, i el sol es va aturar al mig del cel, i es va aturar trenta-sis moments, i la lluna també es va aturar i no es va afanyar a pondre's ni un dia sencer.
65 I no hi va haver cap dia com aquell, ni abans ni després, en què el Senyor escoltés la veu d'un home, perquè el Senyor lluitava per Israel.

CAPÍTOL 89

1 Josuè va recitar aquest càntic, el dia que el Senyor va lliurar els amorreus a les mans de Josuè i dels fills d'Israel, i va dir davant de tot Israel:
2 Has fet coses poderoses, Senyor, has realitzat grans gestes; qui és com tu? Els meus llavis cantaran el teu nom.
3 Bondat meva i fortalesa meva, torre meva alta, et cantaré un càntic nou, et cantaré amb acció de gràcies; tu ets la força de la meva salvació.
4 Tots els reis de la terra et lloaran, els prínceps del món et cantaran, els fills d'Israel s'alegraran de la teva salvació, cantaran i lloaran el teu poder.
5 En tu, Senyor, vam confiar; vam dir que tu ets el nostre Déu, perquè eres el nostre refugi i la nostra torre forta contra els nostres enemics.
6 A tu cridàvem i no ens avergonyíem, en tu confiàvem i fóssim alliberats; quan cridàvem a tu, vas escoltar la nostra veu, vas alliberar les nostres ànimes de l'espasa, ens vas mostrar la teva gràcia, ens vas donar la teva salvació, vas alegrar els nostres cors amb la teva força.
7 Vas sortir per la nostra salvació, amb el teu braç vas redimir el teu poble; ens vas respondre des del cel de la teva santedat, ens vas salvar de desenes de milers de pobles.
8 El sol i la lluna s'aturaven al cel, i tu et vas plantar davant dels nostres opressors amb ira i vas ordenar els teus judicis sobre ells.
9 Tots els prínceps de la terra s'han aixecat, els reis de les nacions s'han aplegat; no s'han commogut davant la teva presència, sinó que han desitjat les teves batalles.
10 Et vas aixecar contra ells amb la teva ira, i vas descarregar la teva ira sobre ells; els vas destruir amb la teva ira i els vas esborrar en el teu cor.
11 Les nacions han estat consumides per la teva fúria, els regnes han decaigut per la teva ira; vas ferir reis el dia de la teva ira.
12 Vas abocar la teva fúria sobre ells, la teva ira irada els va atrapar; vas fer recaure sobre ells la seva iniquitat i els vas exterminar per la seva maldat.
13 Van estendre un parany, hi van caure, a la xarxa van amagar, el seu peu va quedar atrapat.
14 La teva mà estava preparada per a tots els teus enemics que deien: "Amb la seva espasa van posseir la terra, amb el seu braç van habitar la ciutat". Vas omplir les seves cares

de vergonya, vas fer caure les seves banyes a terra, els vas espantar amb la teva ira i els vas destruir amb la teva ira.
15 La terra va tremolar i va tremolar amb el so de la teva tempesta sobre ells, no vas retenir les seves ànimes de la mort, sinó que vas fer baixar les seves vides a la tomba.
16 Els vas perseguir en la teva tempesta, els vas consumir en el teu remolí, vas convertir la seva pluja en calamarsa, van caure en clots profunds i no es van poder aixecar.
17 Els seus cadàvers eren com escombraries llençades al mig dels carrers.
18 Van ser consumits i destruïts per la teva ira, vas salvar el teu poble amb el teu poder.
19 Per això els nostres cors s'alegren en tu, les nostres ànimes s'exulten en la teva salvació.
20 Les nostres llengües narraran el teu poder, cantarem i lloarem les teves meravelles.
21 Perquè ens vas salvar dels nostres enemics, ens vas alliberar dels qui s'aixecaven contra nosaltres, els vas destruir davant nostre i els vas oprimir sota els nostres peus.
22 Així periran tots els teus enemics, oh Senyor, i els malvats seran com la palla que s'enduu el vent, i els teus estimats seran com els arbres plantats vora les aigües.
23 Josuè, doncs, i tot Israel amb ell, va tornar al campament de Guilgal, després d'haver derrotat tots els reis, de manera que no en va quedar ni un sol membre.
24 I els cinc reis van fugir sols a peu de la batalla i es van amagar en una cova. Josuè els va buscar al camp de batalla i no els va trobar.
25 I després van informar a Josuè, dient: Els reis han estat trobats i vet aquí que estan amagats en una cova.
26 I Josuè digué: «Nomeneu homes a l'entrada de la cova, per guardar-les, no fos cas que s'enduguin.» I els fills d'Israel ho van fer així.
27 I Josuè va cridar tot Israel i va dir als oficials de guerra: «Poseu els vostres peus sobre el coll d'aquests reis.» I Josuè va dir: «Així farà el Senyor a tots els vostres enemics.
28 I Josuè va ordenar després que matessin els reis i els llancessin a la cova, i que posessin grans pedres a l'entrada de la cova.
29 I Josuè va anar després amb tot el poble que era amb ell aquell dia a Maquedà, i la va passar a tall d'espasa.
30 I va destruir completament les ànimes i tot el que pertanyia a la ciutat, i va fer al rei i al seu poble com havia fet a Jericó.
31 I va passar d'allí a Libnà i va lluitar contra ella, i el Senyor la va lliurar a les seves mans, i Josuè la va derrotar a tall d'espasa, amb totes les ànimes que hi havia, i va fer a ella i al seu rei com havia fet a Jericó.
32 I d'allí va passar a Laquix per lluitar contra ella, i Horam, rei de Gaza, va pujar a ajudar els homes de Laquix, i Josuè el va derrotar a ell i al seu poble fins que no li va quedar ningú.
33 Josuè va prendre Laquix i tot el seu poble, i li va fer el mateix que havia fet a Libnà.
34 Josuè va passar d'allí a Eglon, i també la va prendre, i la va derrotar amb tot el seu poble a tall d'espasa.
35 I d'allà va passar a Hebron i la va lluitar, la va prendre i la va destruir completament. I d'allà va tornar amb tot Israel a Debir, i la va lluitar i la va derrotar a tall d'espasa.
36 I va destruir tota ànima que hi havia, no va deixar cap supervivent, i va fer a la ciutat i al seu rei com havia fet a Jericó.
37 Josuè va derrotar tots els reis amorreus, des de Cadeix-Barnea fins a Azah, i va conquerir el seu territori de seguida, perquè el Senyor havia lluitat per Israel.
38 Josuè amb tot Israel va arribar al campament de Guilgal.
39 Quan Jabín, rei de Hazor, va sentir a dir tot el que Josuè havia fet als reis dels amorreus, va enviar missatgers a Jobat, rei de Madian, a Laban, rei de Ximron, a Jefal, rei d'Acsaf, i a tots els reis dels amorreus, dient:
40 Vine de seguida a nosaltres i ajuda'ns, perquè puguem derrotar els fills d'Israel, abans que ens vinguin i ens facin el que han fet als altres reis dels amorreus.
41 I tots aquests reis van escoltar les paraules de Jabin, rei de Hazor, i van sortir amb tots els seus campaments, disset reis, i el seu poble era tan nombrós com la sorra de la vora del mar, juntament amb cavalls i carros incomptables, i van venir i van acampar junts a les aigües de Merom, i es van trobar junts per lluitar contra Israel.
42 I el Senyor va dir a Josuè: «No els temis, perquè demà a aquesta hora els lliuraré tots morts davant teu; els tallaràs els cavalls i cremaràs els seus carros amb foc.»
43 Josuè, amb tots els homes de guerra, els va atacar de sobte, els va derrotar i van caure a les seves mans, perquè el Senyor els havia lliurat a les mans dels fills d'Israel.
44 Els fills d'Israel van perseguir tots aquests reis amb els seus campaments i els van derrotar fins que no en va quedar cap. Josuè va fer amb ells tal com el Senyor li havia dit.
45 I Josuè va tornar en aquell temps a Hazor i la va atacar amb l'espasa i va destruir tota ànima que hi havia i la va cremar amb foc, i de Hazor, Josuè va passar a Ximron i la va atacar i la va destruir completament.
46 D'allí va passar a Acxaf i li va fer el mateix que havia fet a Ximron.
47 D'allí va passar a Adulam i va derrotar tot el poble que hi havia, i va fer a Adulam com havia fet a Acxaf i a Ximron.
48 I va passar d'ells a totes les ciutats dels reis que havia derrotat, i va ferir tot el poble que en quedava i els va exterminar completament.
49 Els israelites només es van endur el botí i el bestiar, però van matar tots els éssers humans, no van deixar viure ni una ànima.
50 Josuè i tot Israel ho van fer tal com el Senyor havia manat a Moisès; no van fallar en res.
51 Josuè i tots els fills d'Israel van atacar tota la terra de Canaan, tal com el Senyor els havia manat, i van derrotar tots els seus reis, que eren trenta-un reis, i els fills d'Israel van prendre tot el seu país.
52 A més dels regnes de Sehon i Og, que són a l'altra banda del Jordà, dels quals Moisès havia conquerit moltes ciutats, i Moisès les va donar als rubenites, als gadites i a la meitat de la tribu de Manassès.
53 Josuè va derrotar tots els reis que eren a l'altra banda del Jordà, a l'oest, i els va donar en herència a les nou tribus i a la mitja tribu d'Israel.
54 Durant cinc anys, Josuè va fer la guerra contra aquests reis, i va donar les seves ciutats als israelites, i el país va

quedar tranquil després de la batalla a totes les ciutats dels amorreus i dels cananeus.

CAPÍTOL 90

1 En aquell temps, el cinquè any després que els fills d'Israel haguessin passat el Jordà, després que els fills d'Israel haguessin descansat de la seva guerra contra els cananeus, en aquell temps van sorgir grans i cruentes batalles entre Edom i els fills de Quitim, i els fills de Quitim van lluitar contra Edom.
2 Aquell any, l'any trenta-un del seu regnat, Abianus, rei de Quitim, va sortir amb un gran exèrcit dels homes valents dels fills de Quitim, i va anar a Seir per lluitar contra els fills d'Esaú.
3 Adad, rei d'Edom, va sentir la notícia d'ell i va sortir a trobar-lo amb un exèrcit poderós i un exèrcit poderós, i va iniciar una batalla contra ell al camp d'Edom.
4 I la mà de Quitim va prevaldre sobre els fills d'Esaú, i els fills de Quitim van matar vint-i-dos mil homes dels fills d'Esaú, i tots els fills d'Esaú van fugir davant d'ells.
5 I els fills de Quitim els van perseguir i van arribar a Hadad, rei d'Edom, que corria davant d'ells, i el van capturar viu i el van portar a Abianus, rei de Quitim.
6 I Abianus va ordenar que el matessin, i Hadad, rei d'Edom, va morir l'any quaranta-vuitè del seu regnat.
7 I els fills de Quitim van continuar la seva persecució d'Edom, i els van ferir amb una gran matança i Edom va quedar subjecte als fills de Quitim.
8 I els fills de Quitim van governar Edom, i Edom va quedar sota el poder dels fills de Quitim i es va convertir en un sol regne des d'aquell dia.
9 I des de llavors no van poder aixecar més el cap, i el seu regne es va unir als fills de Quitim.
10 I Abià va posar oficials a Edom i tots els fills d'Edom van esdevenir subjectes i tributaris d'Abià, i Abià va tornar a la seva terra, Quitim.
11 I quan va tornar, va renovar el seu govern i es va construir un palau espaiós i fortificat com a residència reial, i va regnar amb seguretat sobre els fills de Quitim i sobre Edom.
12 En aquells dies, després que els fills d'Israel haguessin expulsat tots els cananeus i els amorreus, Josuè era vell i avançat en anys.
13 I el Senyor digué a Josuè: «Ets vell, avançat en la vida, i encara queda una gran part del país per posseir.
14 Ara, doncs, divideix aquesta terra en herència a les nou tribus i a la mitja tribu de Manassès. Josuè es va aixecar i va fer tal com el Senyor li havia dit.
15 I va repartir tota la terra entre les tribus d'Israel com a herència, segons les seves divisions.
16 Però a la tribu de Leví no va donar cap heretat; les ofrenes del Senyor són la seva heretat, tal com el Senyor els havia parlat per mitjà de Moisès.
17 Josuè va donar a Caleb, fill de Jefunè, la muntanya d'Hebron, una porció per sobre dels seus germans, tal com el Senyor havia dit per mitjà de Moisès.
18 Per això Hebron va ser heretat de Caleb i dels seus fills fins al dia d'avui.
19 Josuè va repartir tota la terra per sorteigs a tot Israel com a herència, tal com el Senyor li havia manat.
20 I els fills d'Israel van donar ciutats als levites de la seva pròpia herència, i pastures per al seu bestiar, i propietats, tal com el Senyor havia manat a Moisès, així ho van fer els fills d'Israel, i van dividir la terra per sorteig, tant si era gran com si era petita.
21 I van anar a posseir la terra segons els seus límits, i els fills d'Israel van donar a Josuè, fill de Nun, una herència entre ells.
22 Per ordre del Senyor li van donar la ciutat que ell demanava, Timnat-Serac, a la muntanya d'Efraïm. Ell va reconstruir la ciutat i hi va habitar.
23 Aquestes són les herències que el sacerdot Elazer, Josuè, fill de Nun, i els caps de les famílies de les tribus van repartir als fills d'Israel per sorteig a Siló, davant del Senyor, a l'entrada del tabernacle, i van deixar de dividir la terra.
24 El Senyor va donar la terra als israelites, i la van posseir tal com el Senyor els havia dit i tal com el Senyor havia jurat als seus avantpassats.
25 I el Senyor va donar als israelites descans de tots els seus enemics al voltant, i ningú no es va aixecar contra ells, i el Senyor va lliurar tots els seus enemics a les seves mans, i no va fallar ni una sola cosa de tot el bé que el Senyor havia dit als fills d'Israel, sí, el Senyor ho va dur a terme tot.
26 I Josuè va cridar tots els fills d'Israel i els va beneir, i els va manar que servissin el Senyor, i després els va acomiadar, i van anar cadascun a la seva ciutat, i cadascun a la seva heretat.
27 I els fills d'Israel van servir el Senyor durant tots els dies de Josuè, i el Senyor els va donar repòs de tot arreu del seu voltant, i van habitar segurs a les seves ciutats.
28 I va succeir en aquells dies que Abià, rei de Quitim, va morir l'any trenta-vuitè del seu regnat, és a dir, el setè any del seu regnat sobre Edom, i el van enterrar al lloc que s'havia construït, i Llatí va regnar en lloc seu cinquanta anys.
29 I durant el seu regnat va portar un exèrcit, i va anar a lluitar contra els habitants de Britània i Kernània, els fills d'Eliseu, fill de Javan, i els va prevaldre i els va fer tributaris.
30 Aleshores va sentir que Edom s'havia revoltat de sota el domini dels quitim, i Llatí va anar contra ells i els va derrotar i sotmetre, i els va posar sota el poder dels fills de quitim, i Edom va esdevenir un sol regne amb els fills de quitim tots els dies.
31 Durant molts anys no hi va haver rei a Edom, i el seu govern va ser amb els fills de Quitim i el seu rei.
32 I va ser l'any vint-i-sis després que els fills d'Israel haguessin passat el Jordà, és a dir, el seixanta-sis any després que els fills d'Israel haguessin sortit d'Egipte, que Josuè era vell, avançat en anys, tenint en aquells dies cent vuit anys.
33 I Josuè va cridar tot Israel, els seus ancians, els seus jutges i els seus oficials, després que el Senyor hagués donat a tots els israelites descans de tots els seus enemics del voltant, i Josuè va dir als ancians d'Israel i als seus jutges: Mireu, sóc vell, avançat en anys, i heu vist el que el Senyor ha fet a totes les nacions que ha expulsat davant vostre, perquè és el Senyor qui ha lluitat per vosaltres.
34 Ara, doncs, enfortiu-vos per guardar i complir totes les paraules de la llei de Moisès, sense desviar-vos-en ni a la

dreta ni a l'esquerra, ni anar a veure les nacions que han quedat al país; ni tampoc no esmenteu el nom dels seus déus, sinó que us mantindreu fidels al Senyor, el vostre Déu, com heu fet fins avui.
35 Josuè va exhortar fermament els fills d'Israel a servir el Senyor tots els seus dies.
36 I tots els israelites van dir: «Servirem el Senyor, el nostre Déu, tots els nostres dies, nosaltres, els nostres fills, els fills dels nostres fills i la nostra descendència per sempre.»
37 Aquell dia Josuè va fer un pacte amb el poble i va acomiadar els fills d'Israel, i cadascú se'n va anar a la seva heretat i a la seva ciutat.
38 I va ser en aquells dies, quan els fills d'Israel vivien segurs a les seves ciutats, que van enterrar els taüts de les tribus dels seus avantpassats, que havien portat d'Egipte, cada home en l'herència dels seus fills. Els fills d'Israel van enterrar els dotze fills de Jacob, cada home en la possessió dels seus fills.
39 I aquests són els noms de les ciutats on van enterrar els dotze fills de Jacob, que els fills d'Israel havien fet pujar d'Egipte.
40 I van enterrar Rubèn i Gad a l'altra banda del Jordà, a Romia, la ciutat que Moisès havia donat als seus fills.
41 I van enterrar Simeó i Leví a la ciutat de Mauda, que havia donat als fills de Simeó, i el suburbi de la ciutat era per als fills de Leví.
42 I van enterrar Judà a la ciutat de Benjamí, davant de Betlem.
43 I els ossos d'Issacar i Zabuló van enterrar a Sidó, a la porció que va correspondre als seus fills.
44 Dan va ser enterrat a la ciutat dels seus fills, a Eixtael; Neftalí i Aser van ser enterrats a Cadeix-Neftalí, cadascú al lloc que havia donat als seus fills.
45 I van enterrar els ossos de Josep a Siquem, a la part del camp que Jacob havia comprat a Hamor i que va passar a ser de Josep en herència.
46 I van enterrar Benjamí a Jerusalem, davant del jebuseu, que havia estat donat als fills de Benjamí; els fills d'Israel van enterrar els seus pares, cada home a la ciutat dels seus fills.
47 I al cap de dos anys, Josuè, fill de Nun, va morir, a l'edat de cent deu anys. Josuè va jutjar Israel durant vint-i-vuit anys. Israel va servir el Senyor tots els dies de la seva vida.
48 I els altres afers de Josuè, les seves batalles i les seves reprensions amb què va reprendre Israel, i tot el que els havia manat, i els noms de les ciutats que els fills d'Israel van posseir en els seus dies, vet aquí que estan escrits al llibre de les paraules de Josuè als fills d'Israel, i al llibre de les guerres del Senyor, que Moisès, Josuè i els fills d'Israel havien escrit.
49 I els fills d'Israel van enterrar Josuè a Timnat-Serac, a la frontera de la seva heretat, que li havia estat donada a la muntanya d'Efraïm.
50 I Elazer, fill d'Aaron, va morir en aquells dies, i el van enterrar en un turó que pertanyia a Finees, el seu fill, que li havia estat donat a la muntanya d'Efraïm.

CAPÍTOL 91

1 En aquell temps, després de la mort de Josuè, els fills dels cananeus encara eren al país, i els israelites van decidir expulsar-los.
2 I els fills d'Israel van preguntar al Senyor, dient: Qui pujarà primer de nosaltres contra els cananeus per lluitar contra ells? I el Senyor va respondre: Judà, que hi pugi.
3 I els fills de Judà van dir a Simeó: «Puja amb nosaltres a la nostra porció, i lluitarem contra els cananeus, i nosaltres també pujarem amb tu, a la teva porció». Així doncs, els fills de Simeó van anar amb els fills de Judà.
4 Els fills de Judà van pujar i van lluitar contra els cananeus, i el Senyor va posar els cananeus a les mans dels fills de Judà, i els van derrotar a Bezec, deu mil homes.
5 I van lluitar contra Adonibézec a Bèzec, i ell va fugir davant d'ells, i el van perseguir i el van atrapar, i el van agafar i li van tallar els polzes i els dits grossos dels peus.
6 I Adonibèzec digué: Setanta reis, amb els dits grossos dels polzes i dels peus tallats, apilaven el menjar sota la meva taula, tal com jo he fet, així Déu m'ha recompensat, i el van portar a Jerusalem, i allà va morir.
7 I els fills de Simeó van anar amb els fills de Judà, i van derrotar els cananeus a tall d'espasa.
8 I el Senyor era amb els fills de Judà, i van posseir la muntanya. I els fills de Josep van pujar a Betel, que és Luz, i el Senyor era amb ells.
9 Els fills de Josep van espiar Betel, i els sentinelles van veure un home que sortia de la ciutat, el van agafar i li van dir: «Mostra'ns l'entrada de la ciutat i et farem el favor.»
10 Aquell home els va mostrar l'entrada de la ciutat, i els fills de Josep van venir i van atacar la ciutat a tall d'espasa.
11 I van acomiadar l'home amb la seva família, i va anar als hitites i va construir una ciutat, i la va anomenar Luz, així que tots els israelites van viure a les seves ciutats, i els fills d'Israel van viure a les seves ciutats, i els fills d'Israel van servir el Senyor tots els dies de Josuè, i tots els dies dels ancians, que havien allargat els seus dies després de Josuè, i havien vist la gran obra que el Senyor havia fet per Israel.
12 I els ancians van jutjar Israel després de la mort de Josuè durant disset anys.
13 I tots els ancians també van lluitar les batalles d'Israel contra els cananeus, i el Senyor va expulsar els cananeus davant dels fills d'Israel, per tal de col·locar els israelites a la seva terra.
14 I va complir totes les paraules que havia dit a Abraham, Isaac i Jacob, i el jurament que havia fet de donar-los a ells i als seus fills la terra dels cananeus.
15 I el Senyor va donar als fills d'Israel tota la terra de Canaan, tal com havia jurat als seus avantpassats, i el Senyor els va donar repòs dels habitants del seu voltant, i els fills d'Israel van viure segurs a les seves ciutats.
16 Beneït sigui el Senyor per sempre, amén i amén.
17 Enfortiu-vos, i que els cors de tots els qui confieu en el Senyor siguin plens de coratge. Fi.